

Không bằng duyên mỏng

Viên Nghệ

Editor: Jenda Thảo

diendanlequydon.com

www.DienDanLeQuyDon.com

© 2003-2015

Truyện đăng tại diendanlequydon.com

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>
<u>Chương 30</u>
<u>Chương 31</u>
<u>Chương 32</u>
<u>Chương 33</u>
<u>Chương 34</u>
<u>Chương 35</u>
<u>Chương 36</u>
<u>Chương 37</u>
<u>Chương 38</u>

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 1

“Tiểu Hàm, làm ơn đi mà! Lần này cô nhất định phải giúp tôi! Cuộc hẹn sáu giờ hôm nay đều nhờ cả vào cô đấy! Ngày mai tôi sẽ mời cô đi ăn một bữa thật hoành tráng! Cả ngày kia nữa! Lát nữa tôi sẽ đứng lớp thay cho cô!” Hai tay Trần Tư Tư tạo thành hình chữ thập, vẻ mặt cầu xin nhìn đồng nghiệp Tiểu Hàm. Lấy một ông chồng giàu có là mục tiêu của Trần Tư Tư, nhưng cô không nghĩ sẽ gả cho một lão già làm mẹ kế cho một đứa nhỏ.

Nhiệt huyết của chủ nhiệm Hoàng là lấy việc chung thân đại sự của các nữ giáo viên còn độc thân trong trường làm nhiệm vụ của mình, Trần Tư Tư luôn luôn là người được đưa vào danh sách khách quen. Giải quyết vấn đề quan trọng này có liên quan đến lãnh đạo, cô thực sự không thể nói không, nếu không sau này những người đàn ông chất lượng như kim cương đoán chừng cũng không tới lượt cô.

“Tiểu Hàm, cô giúp tôi đi gặp mặt một lần thôi! Dù sao anh ta cũng không biết tôi dài ngắn như thế nào, đến lúc đó chỉ cần nói với chủ nhiệm Hoàng là không có cảm giác gì, không có kết quả, như thế tôi cũng có thể nói cho qua!” Trần Tư Tư nhấp nháy mắt, cau mày, miệng mở rộng nói không ngừng giống như chiếc máy đóng cửa ‘cạch cạch cạch’. Tiểu Hàm có chút đau đầu nhìn đồng nghiệp của mình, tình hình này, nếu cô không đáp ứng cô ấy có thể còn nói nữa. Còn mười phút phải lên lớp, nên không thể muộn được.

“Đi thì đi, nhưng mà tuần này lớp tôi.....” Trường của các cô là trường tư thực tốt nhất của thành phố, tất cả những đứa trẻ đi học ở đây đều là báu

vật. Mỗi giáo viên phải thay phiên nhau chịu trách nhiệm, sau khi tan trường, phải đợi đến lúc cha mẹ chúng đến đón mới có thể ra về.

“Tôi sẽ thay cô!” Trần Tư Tư vỗ ngực nói. Bây giờ bảo cô làm gì cô cũng đồng ý, chỉ cần có người có thể thay cô đối phó với cuộc hẹn tối nay là được. Ai ngờ được lần này Chủ nhiệm Hoàng tìm cho cô một người đàn ông mất vợ còn có con trai, nếu không đi lại ảnh hưởng đến quan hệ với cấp trên, thật khó xử cho cô.

“Tôi đến đó ngồi một lúc rồi đi. Cô không được trách tôi.” Tiểu Hàm ôm lấy sách, nhìn Trần Tư Tư nói. Sắc mặt Trần Tư Tư vui mừng, không ngừng gật đầu liên tục, chỉ sợ lát sau Tiểu Hàm đổi ý.

“Vậy cô lên lớp đi nha, tôi cũng chuẩn bị cho tiết học sau đây.” Trần Tư Tư tươi cười hớn hở nói. Cô là giáo viên dạy toán lớp một, văn phòng ngay bên cạnh.

“Ừ.” Tiểu Hàm cười cười, xoay người đi ra khỏi văn phòng. Cô tốt nghiệp đã hơn một năm, dạy hai lớp ngữ văn lớp một, mặc dù là trường tiểu học, nhưng suy cho cùng là nơi trung tâm của thành phố, vẫn có chút áp lực đối với người mới như cô.

“Lý Thần, giúp cô mang bài tập xuống phát cho các bạn.” Tiểu Hàm cười cười nhìn lớp trưởng nói, một cậu bé rất dễ thương, hay xấu hổ, nhưng mà làm việc luôn nghiêm túc, khuôn mặt chững chạc nhỏ luôn đỏ.

“Vâng, cô giáo Tiểu.” Lý Thần đứng, đi lên bục giảng, mang vở bài tập phát cho mọi người. Tiểu Hàm nhìn bọn nhỏ vội vàng thu dọn túi xách, một chút lại đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã đến giờ tan học, hẳn là lúc này phụ huynh đã tụ tập trước cổng trường để đón bọn trẻ rồi.

“Các em, hết giờ rồi, về nhà nhớ chú ý an toàn nhé.” Cô còn phải giao chúng đến tận tay cha mẹ mới có thể đi được. Cô đã sớm nhìn thấy Trần Tư

Tư lén lút ở cửa, cô thay cô ấy đi gặp người ta, đương nhiên Trần Tư Tư đến thay cô đứng lớp, phụ trách tiễn bọn trẻ về.

“Tiểu Hàm, cô đi trước đi, tôi giúp cô trông chừng bọn trẻ. Nhớ kỹ nhé, Vân Thủy Gian tầng 2 bàn 16.” Trần Tư Tư cẩn thận nhắc lại, cười hì hì giúp Tiểu Hàm đi ra cửa.

“Cô chờ tôi quay lại lấy túi xách đã.” Tiểu Hàm bất đắc dĩ, tính Tư Tư nói gió ắt sẽ có mưa, đúng là không thay đổi được.

“Đi thôi đi thôi, nhớ kỹ, Vân Thủy Gian tầng 2.....”

“Bàn 16! Tôi biết rồi.” Tiểu Hàm xoay người, vẫy vẫy tay, đi đến văn phòng cầm túi xách, tạm biệt đồng nghiệp, cô liền ra cổng trường. Vân Thủy Gian là một quán cà phê, cách chỗ ở hiện tại của cô không xa, đó cũng chính là một trong những nguyên nhân cô đáp ứng Trần Tư Tư đến nơi này một chuyến, đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là Trần Tư Tư đồng ý dạy thay cô một tuần. Xem đồng hồ gần sáu giờ, Tiểu Hàm nhìn tấm biển Vân Thủy Gian, nhắc chân đi vào. Những ngày chủ nhật, cô cũng rất thích đến nơi này ngồi một chút. Lúc này, phục vụ đã nhận ra cô, thấy cô đi vào cười hỏi: “Tiểu thư Tiểu, vẫn vị trí cũ sao?” Tiểu Hàm cười cười, lắc đầu: “Hôm nay có cuộc hẹn, bàn 16.” Bàn 16 đã có người ngồi, Tiểu Hàm có chút nghi hoặc, đây là sai vị trí hay là Trần Tư Tư đưa sai tin tức? Không phải nói là một ông lão đáng khinh hay sao? Nhưng nhìn người này tuyệt đối phù hợp với ba điều về “con rùa vàng” của Trần Tư Tư, ‘Tài năng xuất chúng, nhiều tiền, đẹp trai.’

“Xin hỏi, anh là đang chờ ai vậy?” Tiểu Hàm tiếp tục đi về phía trước hỏi. Nếu đã đồng ý với Tư Tư, cô sẽ làm đến nơi đến chốn, để có cái mà ăn nói.

“Đúng vậy, cô là tiểu thư Trần Tư Tư?” Chu Triển Nguyên ngẩng đầu ngược nhìn cô gái đang đứng trước mặt, gầy, rất cao, có mái tóc dài, khuôn

mặt xinh đẹp, nhìn có chút quen mắt, nhưng mà nghĩ lại thì chưa gặp lần nào. Chu Triển Nguyên nhú mày, không giống với lão Triệu nói, không phải lão nói vợ lão giới thiệu cho anh một giáo viên có chút mập mạp nhìn rất có tương lai sao? Nghe anh ta nói xong, Tiểu Hàm thầm thở ra một hơi, đúng rồi, chính là nơi này.

“Chào anh, tôi là đồng nghiệp của Trần Tư Tư, cô ấy hôm nay có việc không đến được lại sợ anh ở đây chờ, cho nên nhờ tôi đến đây gặp anh nói một tiếng thật xin lỗi.” Tiểu Hàm nói không giống như Trần Tư Tư sắp xếp lúc đầu. Xem ra người đàn ông đẹp trai trước mặt này chưa đến 30 tuổi, Tiểu Hàm nghĩ Tư Tư lúc đó chắc chắn sẽ hối hận, có lẽ nên cho cô ấy một con đường lui.

“Làm phiền cô đến đây một chuyến, thực ra có thể gọi điện thoại cho tôi là được.” Chu Triển Nguyên vẫy vẫy tay gọi phục vụ, cười hỏi: “Uống gì không?”

Tiểu Hàm có chút ngượng ngùng, bản thân cô chỉ tiện đường đi một chuyến, còn muốn tiêu tiền của người ta. “Không cần đâu, một lát nữa tôi phải đi, cũng không cần phiền phức.”

“Uống chút gì đi, hôm nay trời hơi lạnh. Nếu không, uống cao lương thì thế nào?”

“Được, cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo, tôi tên là Chu Triển Nguyên, không biết gọi cô như thế nào?” Chu Triển Nguyên nhìn cô gái trước mặt cười cười hỏi. Vấn đề anh cũng không nghĩ đến việc xem mắt như thế này, chẳng qua là lão Triệu nói đúng, công việc của anh rất bận rộn, ông bà nội của Nãi Tích trước giờ ở bên ngoài, Nãi Tích lại nhỏ như vậy, mặc dù có bảo mẫu chăm sóc, nhưng vai trò của người mẹ thật sự là rất quan trọng đối với sự trưởng thành của một đứa bé. Nhưng mà, nếu muốn tìm anh nhất định phải tìm

được người đối xử tốt với Nãi Tích thật lòng. Lão Triệu nói giáo viên nữ trường tiểu học có tấm lòng nhân hậu, sẽ thương yêu đứa nhỏ, anh nghĩ cũng đúng, thế nên mới đồng ý với lão Triệu tìm vợ, tới gặp mặt một giáo viên nữ trong trường tiểu học. Nhưng mà, người nên đến thì không đến, người không nên đến, dường như cũng không tệ.

Tiểu Hàm có chút thở không ra hơi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên gặp mặt một người đàn ông xa lạ, tóm lại vẫn có chút ngượng ngùng. “Tôi họ Tiểu, Tiểu Hàm.”

“Tiểu Hàm?” Chu Triển Nguyên nhíu mày, tên này sao nghe quen thuộc vậy? Sau một lúc: “Cô là Tiểu Hàm?” Giọng Chủ Triển Nguyên đột ngột nâng cao, lập tức cười. Anh nghĩ cô gái này sao mà quen mắt như thế, thì ra là Tiểu Hàm.

“Là anh, anh Triển Nguyên đây.” Chu Triển Nguyên buồn cười nhìn cô gái trước mắt, trên mặt đều là mang nét cười. “Chu Triển Nguyên, ngày trước là hàng xóm nhà em, lúc em còn nhỏ anh còn giúp em học thêm môn toán.”

“A!” Tiểu Hàm giật mình che miệng, không trùng hợp như vậy chứ?

Trước kia nhà Chu Triển Nguyên với nhà Tiểu Hàm là hàng xóm của nhau, cha Tiểu và cha Chu đều là đồng nghiệp trong tòa án, hai nhà đều ở trong một khu chung cư. Chu Triển Nguyên lớn hơn Tiểu Hàm 9 tuổi, lúc cô vừa chào đời anh đã sắp tốt nghiệp tiểu học. Chờ anh lên học trung học, cô vẫn còn đang học ở trường tiểu học.

Lúc Tiểu Hàm học trung học, ba Chu từ chức chuyển nhà xuống biển kinh doanh. Mùa hè ấy, cô rất có ấn tượng với người anh trai thông minh lại đẹp trai này, buổi chiều nắng nóng ve sần còn không muốn động đậy, Chu Triển Nguyên giúp cô học thêm môn toán lần cuối, ngày sau cũng không gặp lại anh nữa.

Sau này khi Tiểu Hàm học đại học nghe người ta nhắc đến anh, nói anh có thành tích xuất sắc được cử đi nước ngoài đào tạo chuyên sâu. Người nói chuyện, trong mắt cực kỳ hâm mộ và tán thưởng, ngay cả nói chuyện với người ta Tiểu Hàm cũng không muốn.

Đến khi là sinh viên năm cuối Tiểu Hàm lại nghe được tin tức của anh, cha Tiêu nhận được thiệp mời kết hôn của Chu Triển Nguyên, mời cả nhà cô cùng tham dự tiệc cưới. Nhưng mà bởi vì khi ấy Tiểu Hàm chuẩn bị thi tốt nghiệp, nên cuối cùng cũng không thể đi được.

Lần cuối cùng nghe được chuyện của Chu Triển Nguyên, khoảng ba bốn năm trước, hình như là nghe mẹ nói, vợ anh bị bệnh chết, dường như cô có chút tiếc nuối trong vài ngày, sau cũng dần mờ nhạt đi. Như vậy tính ra bọn họ cũng gần mười năm chưa gặp lại.

“Anh Triển Nguyên....” Tiểu Hàm có chút ngượng ngùng, thật không biết nên nói việc này như thế nào, may mắn cô chưa nói mình là Trần Tư Tư, không thì rất xấu hổ.

“Thật không ngờ bé gái kia lại lớn nhanh như vậy.” Chu Triển Nguyên buồn cười nhìn cô gái hai má đỏ ửng trước mặt, hình dáng vẫn như trước đây, chỉ cần thẹn thùng một tí khuôn mặt nhỏ nhắn liền trở nên ửng đỏ. Chu Triển Nguyên cũng không nghĩ lần đầu tiên xem mắt lại gặp được Tiểu Hàm, cô bé trước đây hay đi theo sau gọi ‘anh Triển Nguyên’. Đã bao nhiêu năm không gặp nhỉ? Từ khi nhà bọn họ chuyển đi, cũng đã gần mười năm rồi. Còn nhớ trước đây cô luôn buộc tóc đuôi ngựa, lại hay xấu hổ và sợ sinh em bé. Lúc đi học thì các môn học đều nhau, ngữ văn thì vô cùng giỏi, toán lại chẳng biết gì.

“Em bây giờ là giáo viên ở Quốc Tế Thiên Thần?” Chu Triển Nguyên cười hỏi. Chớp mắt một cái, Tiểu Hàm cũng đã đi làm.

“Ừ, dạy lớp một, môn ngữ văn.” Tiểu Hàm chớp mắt mấy cái, đặc biệt nhấn mạnh từ ‘ngữ văn’, môn toán của cô thực sự vô cùng thâm thẳm.

“Anh biết, chắc chắn không phải là toán học ~~” Chu Triển Nguyên khuấy khuấy ly cà phê, cẩn thận đánh giá cô, trước đây còn là một cô bé mũm mĩm, giờ đã trở thành một tiểu mỹ nhân cao gầy. Chính là đôi mắt to, cười lên vẫn có thể thấy được hình bóng ngày xưa, cong cong, tràn đầy ý cười.

“Mình đã là quen biết, anh nên mời em ăn bữa cơm chứ.” Chu Triển Nguyên cười nói.

“Không cần, em về nhà ăn là được rồi trong tủ lạnh còn nhiều đồ ăn, không thể lãng phí được.” Tiểu Hàm cũng cười.

“Vậy được, lần sau sẽ mời em ăn cơm, bây giờ anh đưa em về nhà.” Chu Triển Nguyên cũng không miễn cưỡng, anh cũng cần phải về, lúc này Nãi Tích chắc đang chờ anh.

“Em tự đi là được, cũng không xa, ngay bên cạnh đây.” Tiểu Hàm cầm túi, chỉ chỉ ngã tư đường ngoài cửa sổ, giải thích: “Em đang ở nơi đó, chỉ mất vài phút thôi.”

“Em cũng ở kia?” Chu Triển Nguyên kinh ngạc “Nhà của anh cũng ở đó, tầng 2 phòng 306.”

“Ừ, em ở tầng 5, khá gần nha.”

“Đi thôi, tiện đường mà.”

Tiểu Hàm ngồi vào xe, tùy ý đánh giá một vòng xung quanh. Trong xe có một khung hình Chu Triển Nguyên chụp cùng với một đứa bé rất đáng yêu, chắc là con trai của anh ấy, trông rất dễ thương, hai mắt to, nhìn vào biết ngay là một đứa bé thông minh.

“Đó là con của anh, tên ở nhà gọi là Nãi Tích.” Chu Triển Nguyên thấy cô nhìn chăm chăm vào khung hình, lên tiếng giải thích: “Nãi Tích từ nhỏ đã không có mẹ, vì tìm một người có thể chăm sóc cho nó nên anh mới đi xem mắt, không ngờ vợ thì không tìm được lại có cơ hộ tìm được em.” Nói xong, anh cũng không nhịn được cười rộ lên.

“Đáng yêu quá, chắc chắn rất dễ thương.” Tiểu Hàm nhìn thoáng qua bức ảnh rồi nói.

“Bây giờ là em đang nói như vậy, đến khi gặp trước mặt, khẳng định em sẽ cảm thấy rất phiền. Tính tình của Nãi Tích cũng không tốt, đều là do anh dạy hư nó.” Chu Triển Nguyên nói là như thế nhưng giọng điệu cũng không dấu được sự cưng chiều trong đó.

Tiểu Hàm không nói tiếp, thầm nghĩ, đứa bé từ nhỏ đã không có mẹ là ai cũng sẽ cưng chiều hết mực, huống chi anh lại là cha đứa bé.

“Được rồi, cảm ơn anh, Triển Nguyên. Em đi lên trước.” Tiểu Hàm đứng ở ngoài xe, nhìn Chu Triển Nguyên cười vẫy tay.

“Đây là danh thiếp của anh, rảnh rồi thì liên lạc nhé.” Chu Triển Nguyên hạ cửa kính xuống, đưa danh thiếp ra.

“Ừ.” Tiểu Hàm nhận danh thiếp, nghĩ kỹ, danh thiếp mang theo bên người cũng không tồi. “Đây là số điện thoại của em, rảnh thì liên lạc.” Dứt lời, đứng thẳng người, nhìn Chu Triển Nguyên phất tay, nhìn xe chạy rồi, cô mới xoay người đi lên lầu.

Mỗi góc thành phố, nơi nào cũng gặp lại người quen. Tiểu Hàm cười ra tiếng, nhiều năm như vậy mà còn có thể gặp lại, coi như là duyên phận, ngày nào đó phải nói cho ba mẹ biết một tiếng, bọn họ cũng đã lâu không gặp anh.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lên lầu, lấy thức ăn thừa trong tủ lạnh ra xử lý, Tiểu Hàm vội vàng ăn bữa tối, liền mở máy tính ra bắt đầu soạn bài. Tuy là giáo viên dạy lớp một, nhưng là nhà trường yêu cầu cao, phụ huynh kỳ vọng cũng cao, cô bắt đầu sự nghiệp là một tân binh mới, ngoại trừ nỗ lực làm việc làm việc lại làm việc, thật sự không còn biện pháp khác.

“Tiểu Hàm, vừa rồi anh quên không nói cho em, hôm nào anh đến thăm bác Tiểu và cô Vương, bây giờ nhà em vẫn ở trong khu chung cư ấy sao?” Chu Triển Nguyên gọi điện tới.

“Không phải, mấy năm trước đã chuyển nhà, đến hôm đó em sẽ đưa anh đi.” Tiểu Hàm một tay di chuột, một tay cầm điện thoại, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Cô cũng định như thế, trước đây quan hệ của hai nhà cũng rất tốt, nhưng từ khi bác Chu chuyển nhà đến nơi khác thì về sau không còn lui tới nữa, chẳng qua đến ngày lễ tết người lớn hai nhà thường gọi điện cho nhau.

“Cũng được, đến lúc đó anh sẽ gọi cho em, nếu em rảnh thì đưa anh qua đó một lần, cũng nhiều năm không gặp bác Tiểu và cô Vương rồi.”

“Ừ, vậy đi, bình thường chủ nhật em đều rảnh.”

“Như thế đi, anh tắt máy trước.”

“Ừ, tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Tiểu Hàm thuận tay vứt di động lên trên bàn máy tính, và tập trung xử lý giáo án cho ngày mai đến lớp.

“Tiểu Hàm, hôm qua gặp mặt thế nào?” Sáng sớm, Trần Tư Tư vội vã đi vào văn phòng tổ ngũ văn, hỏi về tình huống của ngày hôm qua.

Tiểu Hàm xấu hổ cười cười, cô với lão già có con riêng cũng không xa lạ gì, anh là hàng xóm lúc cô còn nhỏ.

“Ừm..., tôi quen anh ta.....” Tiểu Hàm lúng ta lúng túng nói.

“Hả? Không phải là trùng hợp chứ?” Mắt Trần Tư Tư trợn to, bộ dạng như cô nhìn thấy quý.

“Đúng vậy, ngày trước nhà anh ta ở cạnh nhà tôi, nhưng mà đã nhiều năm không gặp. Đúng rồi, Tư Tư, cô còn muốn gặp anh ấy không? Anh của tôi có điều kiện rất tốt đấy.” Tiểu Hàm vừa cầm cốc nước vừa cười trêu chọc nói.

Trần Tư Tư vội vàng xua tay, coi như chấm dứt, cho dù rất có điều kiện đi chăng nữa cô cũng không còn hứng thú, cô cũng đang là một cô gái nhỏ, sao có thể đi làm mẹ kế của con người ta được.

“Tôi đi lên lớp đây, giữa trưa sẽ mời cô đi ăn cơm.” Tư Tư mỉm cười nhẹ, xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Tiểu Hàm nhìn bóng dáng rung đùi đắc ý của Tư Tư, vui vẻ ‘xì’ một tiếng, cô cũng không mong đợi vào bữa mời ăn trưa này. May mà đồ ăn ở căn tin không có khó ăn.

Cùng lúc ấy, trong văn phòng của Chu Triển Nguyên, lão Triệu cũng quan tâm tới việc này.

Lão Triệu 38 tuổi đẩy cửa tiến vào, cũng không khách khí, tự nhiên vào ngồi đối diện với Chu Triển Nguyên, nhíu mày hỏi: “Thế nào? Người vợ tôi giới thiệu không tệ chứ? Vợ của tôi nói, trường học của cô ấy là tốt nhất, nhìn giống như là người yêu thương trẻ con...”

Thấy lão Triệu còn đang lải nhải thêm nữa, Chu Triển Nguyên quyết định giải thích nhanh chóng: “Tôi đã không gặp cô ấy.”

“Cái gì?” Lão Triệu nhảy dựng lên, lão với vợ bàn bạc lâu vậy, mới tìm được một cô gái trẻ độc thân thích hợp từ nhiều người như vậy, làm sao có thể không gặp người ta được? “Sao lại thế này?”

Chu Triển Nguyên vừa mở laptop, vừa không ngừng đầu lên nói: “Cô ấy không đến, đồng nghiệp của cô ấy đi thay.” Anh cũng biết, điều này, thật là không biết giải thích như thế nào.

“A? Thay đổi người à? Vợ của tôi không có nói thay đổi người! Cô gái đồng nghiệp kia như thế nào? Nếu cũng không tệ, tôi sẽ xem qua trước.”

Chu Triển Nguyên dờ khóc dờ cười. “Cô gái kia và tôi có quen biết, ngày trước ở cạnh nhà tôi, từ nhỏ đã gọi tôi là anh trai, anh nói tôi ra tay được sao? Đùa cái gì vậy.”

Lão Triệu không cho là đúng, bĩu môi nói: “Vẫn là thanh mai trúc mã, như vậy thật tốt, quen thuộc, còn hiểu rõ.”

Chu Triển Nguyên ném một văn kiện vào người lão, giả vờ giận nói: “Anh nghĩ rằng tôi vô duyên giống như anh sao?”

Lão Triệu xẹt một tiếng tranh ra, lúi tớii cửa, vẫn không quên quay đầu kích thích Chu Triển Nguyên ở phía sau: “Tôi về nhà nói vợ chú ý đến cậu! Cậu thật là khó hầu hạ mà!”

Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu, lão Triệu là người đã gần bốn mươi tuổi, vậy mà tính tình vẫn như năm đó vậy. Vừa định nói ‘Không cần phiền chị dâu’, đã thấy lão đi đến cửa, nghĩ lại vẫn nên thôi vậy, dù sao anh cũng sẽ không cùng ăn cơm với mấy cô gái được giới thiệu nữa, đơn giản là như vậy.

Nghỉ lên lớp, bởi vì có Trần Tư Tư dạy thay, Tiểu Hàm trở về nhà sớm. Nghĩ trong tủ lạnh đã sớm không còn gì, đồ dùng cá nhân cũng cần mua, liền thay giày cầm túi, đến một trung tâm mua sắm mua đồ.

Tiểu Hàm thuê nhà trọ ở một tiểu khu gần trường tiểu học Quốc Tế Thiên Thần, xung quanh cũng có vài cái siêu thị lớn, nhưng mà cô rất lười, vẫn chỉ tìm cái gần nhất.

Gần đây làn da hơi bị khô, sức mặt cũng không tốt lắm, cả ngày ngồi laptop, người đẹp cũng trở nên xấu xí.

Tiểu Hàm đẩy xe mua sắm, nhìn thịt bò, thịt dê, thịt gà, sườn trước mặt, rồi rầm rột cuộc mình muốn mua gì về để hầm canh bồi bổ cơ thể.

“Quên đi, hay là món canh xương hầm đi, đơn giản mà tiết kiệm.” Tiểu Hàm lầm bầm lầu bầu, chọn hộp xương hầm lớn nhất, ném vào trong xe đẩy hàng.

Muốn đôi khăn mặt mới, kem đánh răng cũng hết, bột giặt dùng cũng nhanh, khăn tay bị dính vết bẩn.

Vì vậy, những thứ phải mua thực sự là rất nhiều. Nhìn vào chiếc xe đẩy toàn là đồ, Tiểu Hàm bỗng dưng nhức đầu, ai bảo cô không chịu tìm bạn trai! Ai bảo cô đối với việc có một người giúp miễn phí còn giả vờ không cần! Lúc này thì sức mà hối hận!

“Tiểu Hàm?” Đang buồn rầu, nghe thấy phía sau có người kêu mình, quay đầu nhìn lại, anh Triển Nguyên? Ô, bé trai xinh đẹp này chắc là con

của anh? Nhưng mà tại sao lại lấy ánh mắt như có hận thù nhìn cô như vậy?

“ Anh Triển Nguyên, anh cũng đến mua đồ sao?” Tiểu Hàm gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng.

“ Ừ, hôm nay là sinh nhật của Nãi Tích, anh hứa đưa nó đi siêu thị chơi.” Chu Triển Nguyên sờ sờ đầu con trai, ý bảo nó chào hỏi: “ Nãi Tích, đây là cô Tiểu Hàm, ngày trước ở cạnh nhà ba.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nãi Tích có chút không muốn, nó không thích các dì vây quanh ba nó, ở trước mặt ba những cô ấy đối với nó rất tốt, nhưng khi ba không có ở đó thì ngay cả nói chuyện với nó các cô ấy cũng không muốn.

Các cô ấy thấy nó còn nhỏ liền bắt nạt, nghĩ là nó không hiểu chuyện, nhưng mà nó biết, các cô gái kia đều muốn làm vợ của ba, lại không muốn sẽ làm mẹ của nó. Nó rất chán ghét họ.

“ Cháu chào cô.” Nãi Tích bĩu môi, không nặng không nhẹ chào một tiếng.

Tiểu Hàm cười có chút xấu hổ, tuy cô là giáo viên, nhưng cũng không có thói quen có người kêu mình bằng cô, nhưng mà, cô gọi Triển Nguyên là anh, thì Nãi Tích phải gọi mình là cô cũng đúng.

“ Nãi Tích, con kêu cô là cô giáo Tiểu là được rồi. Ha ha.” Tiểu Hàm cười khan nói, từ cô này thực sự rất đả kích người, đờn tí nữa xách túi xương hầm, về nhà phải bồi bổ cho tốt. Thể hiện ưu điểm bề ngoài khẩn cấp
~~~

Chu Triển Nguyên nhìn xe đẩy hàng của Tiểu Hàm, không khó để thấy, cô gái trước mắt này không đủ khỏe mạnh để cầm được nhiều đồ như vậy. Gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ. Huống chi, từ nhỏ lớn lên đều xem cô là em gái.

“ Tiểu Hàm, nhiều đồ như vậy, đợi lát nữa anh giúp em xách về.”

Lúc này, ánh mắt nhìn Chu Triển Nguyên của Tiểu Hàm như đang nhìn anh hùng thời cổ đại, cô thực sự rất muốn ôm cảm ơn anh, ai nói phải tìm bạn trai mới có người giúp mình miễn phí? Nhìn thấy chưa, có thể nhờ anh trai giúp đỡ giống vậy cũng tốt!

“ Vậy cảm ơn anh Triển Nguyên, em còn đang lo không biết xách về như thế nào đây.”

“ Được rồi, cùng đi đi.” Chu Triển Nguyên dẫn con trai đến quầy hàng bán đồ ăn vặt, ý muốn nói Tiểu Hàm đuổi kịp.

“ Bánh, con muốn ăn cái này.” Nãi Tích chỉ xung quanh một vòng kê.

Chu Triển Nguyên cau mày, nhìn nhìn đồ ăn không tốt cho sức khỏe đó, nhẹ giọng dỗ nói: “ Món đó ăn không ngon, để ba mua cho con bánh bích quy được không?”

Nãi Tích bĩu môi không nói lời nào, nhấp nháy đôi mắt to, vô cùng ủy khuất, Tiểu Hàm nhìn thấy nhất thời mũi lòng thương nói: “ Anh Triển Nguyên, khó lắm mới được một lần chắc không sao, chỉ cần không ăn thường xuyên, không có việc gì lớn, em cũng luôn ăn...”

Nói xong, cô ngượng ngừng le lưỡi, cầm hai hộp khoai chiên, thuận tiện bỏ vào xe đẩy của Chu Triển Nguyên, vào trong xe của mình, nhìn Nãi Tích nhấp mắt mấy cái: “ Hôm nay là sinh nhật của Nãi Tích, nó nói gì thì là cái đó, đúng không?”

Nãi Tích hài lòng ôm hộp khoai chiên, ‘Vâng vâng’ gật đầu.

Chu Triển Nguyên nhìn vẻ mặt hớn hờ của con trai cùng vẻ đương nhiên của Tiểu Hàm, rất đỡ khóc đỡ cười, đành phải dặn dò: “ Hôm nay là sinh nhật con, ba sẽ cho con ăn một lần.” Dừng một chút, quay sang Tiểu Hàm

giống như là dạy bảo con gái nói: “ Em đấy, cũng ăn ít loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe này đi, không phải con gái đều sợ béo sao?”

Tiểu Hàm sờ sờ nét mặt già nua của mình, âm thầm rơi lệ trong lòng, hận không thể để hộp khoai chiên trở về chỗ cũ, nhưng mà Nãi Tích trợn mắt nhìn mình như là quân địch, lại sợ hãi bỏ hộp khoai chiên vào xe, đứa bé này có thể ăn tươi nuốt sống mình cũng nên.

Vì bảo vệ an toàn tính mạng của mình, Tiểu Hàm oai phong lẫm liệt nói: “ Không sao, cùng lắm thì về em sẽ giảm béo.” Lôi kéo ăn uống thực sự là một việc làm không tốt... TAT

“ Được rồi, đồ đạc để ở đây nhé.” Chu Triển Nguyên để túi mua sắm để lên bàn, quơ quơ cánh tay, xoay người nói với Tiểu Hàm đang chuẩn bị pha trà: “ Không cần pha, anh đi về luôn đây.” Nói xong, cầm tay nhỏ bé của con trai đang ôm khoai chiên, cười nói với nó: “ Nãi Tích, chào tạm biệt cô đi.”

Nãi Tích chỉ lo ôm khoai chiên của mình, nghe lời của ba xong, cũng chỉ nói qua loa ‘chào tạm biệt cô’ sau đó liền không nói tiếng nào.

Tiểu Hàm đang cầm ly trà đi ra, cười nói: “ Anh Triển Nguyên, hai người ngồi đi, sinh nhật Nãi Tích em cũng không có quà gì để tặng, còn nhờ anh xách giúp em nhiều đồ như vậy.”

Chu Triển Nguyên cười trả lời: “ Không sao, trẻ con thì cần gì quà chứ.” Nói xong, nâng cánh tay nhìn đồng hồ, hơn tám giờ, ra ngoài đã hơn một tiếng, đến lúc phải về rồi. “ Bọn anh về trước, nếu lần sau có gì nặng muốn chuyển thì gọi cho anh nhé.”

Tiểu Hàm còn nói cảm ơn vài tiếng, mới đứng dậy tiễn họ ra cửa. Nhìn cha con đi vào thang máy, Tiểu Hàm thở dài, trước đây mình làm phiền anh Triển Nguyên không ít, qua nhiều năm sao cảm giác như là, cô vẫn vô dụng như vậy.... haizzz ~~

Đem đồ vừa mua về sắp xếp cẩn thận, nghĩ lại còn chưa ăn cơm tối, Tiểu Hàm vừa mở tủ lạnh ra kiểm chút gì đó ăn, vừa nhìn được một lát chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên.

Lúc này còn có ai đến tìm cô đây?

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 3

“Anh Triển Nguyên, sao vậy?” Nhìn qua lỗ nhỏ trên cánh cửa, thấy Chu Triển Nguyên đã đi mà quay lại, Tiểu Hàm vội vàng mở cửa, có chút khó hiểu. Anh mới từ nhà cô đi về chưa đến hai phút, có chuyện gì sao?

Vẻ mặt Chu Triển Nguyên có chút sốt ruột, trên mặt xuất hiện một ít mồ hôi, thấy Tiểu Hàm mở cửa, vội vàng đưa con trai vào trong nhà: “Tiểu Hàm, công ty vừa gọi điện thoại đến, xảy ra một ít chuyện, muốn anh lập tức đến đó kiểm tra, bảo mẫu trong nhà hôm nay lại xin nghỉ phép, Nãi Tích phải ở nhà một mình anh hơi lo. Có thể phiền em chăm sóc nó được không? Xong việc anh sẽ trở lại ngay.”

Tiểu Hàm giật mình, hoàn hồn lập tức gật đầu: “Nãi Tích cứ ở đây, anh đi lo việc đi, không cần lo lắng đâu.”

“Được rồi, anh đi trước.” Nói xong, cúi đầu nói với con trai: “Ngoan ngoan nghe lời cô, đợi lát nữa ba sẽ đến đón con.” Nói xong, liền vội vàng rời đi, một lát sau, phía dưới truyền đến tiếng động cơ ô tô rời đi.

Tiểu Hàm đợi một lúc mới dặt Nãi Tích đang mất hứng đi vào phòng, ôm nó ngồi trên sofa, mở TV ra xem, đổi kênh liên tục. “Nãi Tích, con muốn xem gì? Hi Dương Dương hay là Bốn anh em? Hay là Teletubbies?”

Nãi Tích liếc mắt khinh thường nhìn Tiểu Hàm một cái, cuối cùng mở miệng nói: “Ngây thơ.”

Tiểu Hàm ghen nửa ngày, cuối cùng quyết định người lớn không chấp kẻ tiểu nhân, không so đo với một đứa trẻ.

Đưa điều khiển cho nó, vồ vồ mông, Tiểu Hàm đứng lên: “Nãi Tích, đã ăn cơm tối chưa?”

Nãi Tích không hé răng, nhìn chăm chăm vào TV, ngay lúc Tiểu Hàm bực mình, thời điểm cho là mình không có được đáp án, bỗng nghe thấy một thanh âm thực tội nghiệp: “Hôm nay là sinh nhật của con! Ba nói sẽ đi ăn cùng con!”

Một câu làm cho Tiểu Hàm đau lòng. Đáng lẽ đến tuổi này đứa trẻ sẽ suốt ngày dính lấy ba nó, hưởng hồ là Nãi Tích mề côi mẹ. Cha con sống nương tựa lẫn nhau, đối với cha sẽ có tính ỷ lại, Nãi Tích lại nhiều hơn. Hôm nay là sinh nhật nó, ba nó đã hứa đi cùng mà bây giờ lại có việc đột xuất để nó ở lại đây, đối lại là cô, chắc chắn trong lòng sẽ rất khó chịu và bị tổn thương.

Nhìn vẻ mặt quật cường không chịu rơi nước mắt của Nãi Tích trên sofa, trong lòng cô giáo Tiểu cực chua xót. Nhớ lại ngày trước sinh nhật của mình, mẹ đã làm mỳ trường thọ cùng trứng gà cho cô, Tiểu Hàm quyết định cũng làm như vậy, để an ủi tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương của bạn nhỏ kia.

“Chờ đi, chị đây sẽ làm mỳ sợi cho em! Chị với em sẽ ăn mừng sinh nhật!” Đồng chí Tiểu Hàm vồ vồ ngực đầy dưng cảm, sau đó không nhìn lại vẻ mặt kinh ngạc của đứa nhỏ nào đó, liền bắt đầu lục tung để tìm nguyên liệu nấu ăn. Cô nhớ rõ có chuẩn bị mì sợi để trong tủ lạnh, vì phòng ngừa ngày nào đấy cô rảnh rỗi không muốn rắc rối, như vậy nấu mỳ cũng có thể thay thế một bữa cơm.

Mười phút sau.

“Ăn đi.” Vẻ mặt Tiểu Hàm tươi cười đưa chén mì sợi lớn nhất đến trước mặt Nãi Tích, cũng không quan tâm nó có ăn được hết chén lớn như này

hay không. Đưa đũa cho nó, giúp nó bóc vỏ trứng gà.

“Đây, sinh nhật phải ăn trứng gà, còn có mì sợi. Ăn đi, ăn đi.” Tiểu Hàm gấp trứng gà chấm nước tương vào bát nhỏ, nhìn vẻ mặt không có biểu cảm của Nãi Tích, lại nhìn nhìn đôi đũa trong tay nó, lập tức bừng tỉnh: “Không phải là em không biết dùng đũa chứ?” Mồ côi mẹ từ nhỏ lại được ba cưng chiều, Nãi Tích nhìn qua cũng mới có năm sáu tuổi, tuổi này không biết dùng đũa cũng không có gì là lạ, không phải còn có sinh viên tốt nghiệp đại học đến trứng gà cũng không biết nấu đó thôi.

“Đến đây, chị sẽ đút cho em ăn ~~” Tiểu Hàm cười tủm tỉm nhận đôi đũa, gấp một đũa mì sợi to, với đến trước mặt Nãi Tích.

Tiểu Hàm thấy mặt Nãi Tích không chút thay đổi, chỉ nhìn cô chăm chăm, trong lòng có chút ngỡ ngàng, nhưng mà là một giáo viên, tâm lý tố chất tương đối tốt, trong lòng lại tự an ủi mình, đối phó với một đứa nhỏ phải có kiên nhẫn, có kiên nhẫn, kiên nhẫn.

“Ăn một miếng đi được không?” Cô giáo Tiểu cười đến khóe miệng cũng co cứng, lúc này thằng bé lại đóng Lãnh Mạc Quân, ánh mắt thản nhiên, không chút động tĩnh nào nhìn cô.

Tiểu Hàm cảm thấy bản thân nếu nhin cười sẽ bị đau dạ dày, trứng gà mình làm để lâu sẽ ngộp, cuối cùng quyết định buông tha việc trao đổi với thằng nhóc có tính tình quái lạ này.

Nó không ăn, mình ăn. Cô cũng chưa có cơm nước gì đâu. Tiểu Hàm cầm giận trừng mắt với bát mì sợi sinh nhật, cô thật sự rất đói bụng. . .

Thằng bé này chắc chắn đã ăn qua tiệc sinh nhật rồi, mới dám khinh thường cô chỉ có canh súp với trứng gà. Cô giáo Tiểu tự an ủi bản thân, không phải mì sợi của cô nhìn không mê người, tuyệt đối không phải.

“Đó là của con!” Tiểu Hàm vừa định cắn một miếng, ở phía đối diện lại thấy bàn tay nhỏ bé của đứa nhỏ kia nắm chặt mép bát mì, vẻ mặt đầy căm phẫn, giống như Tiểu Hàm cướp đi bảo bối quý giá của nó vậy.

“Hôm nay là sinh nhật của con, đó là mì sợi của con!” Nãi Tích trừng to mắt, bướng bỉnh cùng rồi rằm.

“Sao?” Lúc này lại muốn ăn? Vừa rồi đút cho nó ăn còn không thèm động vào chút nào. Rõ là thiếu được dạy dỗ. Tiểu Hàm hít một hơi thật sâu, quyết định không so đo với một đứa trẻ, lại cầm đôi đũa, do dự, vẫn nên hỏi trước thì hơn: “Con sẽ ăn mì phải không?”

Nãi Tích khinh thường hừ một tiếng, cầm đôi đũa lên, gắp một đũa mì sợi to nhất đưa lên miệng, giống như nếu chậm một bước Tiểu Hàm sẽ giành của nó vậy.

Được rồi, cô đã bị thằng bé này xem thường không chỉ một lần, bình tĩnh, cô giáo Tiểu! Không thể chinh được nó!

Bụng của Nãi Tích đã no căng, nhưng vẫn cố gắng ăn, được gần nửa bát mì, rốt cuộc nó cũng không gượng thêm được nữa, nhưng mà vẫn cố chấp cắn thêm một miếng trứng gà mới thỏa mãn, để đũa xuống vuốt vuốt bụng.

Tiểu Hàm nhìn nhìn nửa bát mì còn lại, nghĩ trong tủ lạnh cũng không có thức ăn đã nấu chín, vo gạo nấu cơm sẽ rất rắc rối, lại xem xem xét xét thấy Nãi Tích trắng trẻo nõn nà ăn uống no đủ liền leo lên sô pha xem ti vi, cô giáo Tiểu lẩm nhẩm câu ‘Cày ruộng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày’, liền cầm cái bát trước mặt lên ăn. Không có biện pháp nào, cách dạy dỗ của cô giáo Tiểu phải là quán triệt.

“Sao cô lại ăn phần còn lại của con?” Nãi Tích cầm điều khiển, cách vài mét, vẻ mặt không dám tin nhìn Tiểu Hàm. Chỉ có ba mới có thể ăn phần thức ăn còn lại của nó.

“Khụ khụ....” Bị giật mình bởi thằng bé đột nhiên lên tiếng, Tiểu Hàm không ngừng bị sặc, đợi đến khi bình tĩnh lại, trong lòng khó tránh khỏi một chút bi thương, là do cô nghĩ sẽ không lãng phí thức ăn cộng thêm tính làm biếng của mình, nó dùng cách này để trừng trị cô sao? Thiếu chút nữa là sặc chết cô.

“Lãng phí thức ăn là đáng xấu hổ. Giáo viên của các con không dạy cho con sao?” Cô giáo Tiểu bắt đầu nói dối, dù sao cũng là nhà mình, lừa dối là con của người khác.

“Cô giáo nói ‘Cày ruộng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày’, đứa trẻ ngoan không thể lãng phí thức ăn, nhưng cũng không có nói gì về ăn thừa của người khác.” Nói đến vấn đề ‘tích chất của học thuật’, Nãi Tích cũng có hứng thú, mở to đôi mắt thật trong sáng hiền lành nghi hoặc nói.

Tiểu Hàm cố gắng nhịn, cuối cùng cũng tìm được một cái lý do: “Con nít không thể ăn thừa của người khác, nhưng chị là người lớn, người lớn có thể ăn thừa của con nít, con nít không thể ăn thừa của người lớn, hiểu không?”

Nãi Tích rất nể tình ném một ánh mắt xem thường qua, rất có khí phách nói: “Để cho con gọi cô là cô đi.”

Trong lòng Tiểu Hàm ‘răng rắc’ một cái, cảm thấy hôm nay có khả năng sẽ bị hủy hoại trong nhà mình. Lau mồ hôi lạnh trên trán, cô giáo Tiểu bi thương nói: “Con vẫn cứ gọi cô là cô giáo Tiểu đi!” Cô là một giáo viên, sẽ không so đo cùng một đứa bé! Độ lượng, nhất định phải độ lượng!

“Cô giáo Tiểu.” Nãi Tích lạnh lùng kêu một tiếng, sau đó cũng không nhìn cô một cái, tập trung vào sự nghiệp xem TV vĩ đại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào TV, mắt cũng không nhấp nháy.

Tiêu diệt cái mặt lạnh, lại uống thêm chén nước ấm, cô giáo Tiểu bưng đĩa hoa quả đi đến sô pha, liếc Nãi Tích đang mê mẩn chương trình trên TV một cái, lúc này, cô liền nhận thấy khoảng cách tuổi tác của bọn họ không phải là độ dài của rãnh nước trước cửa nhà, mà là một dải ngân hà vừa dài vừa rộng vừa lớn.

Cô kinh, thằng bé đang xem NBA!!! Cũng không cần người lớn như vậy!!!

“Ách, Nãi Tích, con thực sự thích xem bóng rổ?” Cô giáo Tiểu trong lòng run sợ, chỉ sợ thằng bé này lại phát ra cái gì đó đả kích lời của cô.

“Con rất thích.” Tuy rằng Nãi Tích không thấy cô liếc mắt một cái, nhưng cuối cùng cũng trả lời, ít nhiều cũng an ủi trái tim suýt tan nát của cô.

“Vậy con xem có hiểu gì không?” Đứa bé năm sáu tuổi ngồi xem NBA, thật sự là rất lợi hại đó. Cô cũng biết Kobe, những người khác, thật sự không thể phân biệt được, không phải đều cao như nhau sao?

“Xem một chút là hiểu ngay, nếu không hiểu có thể hỏi ba.” Nói đến đây, trong mắt Nãi Tích có vẻ âm ỉ, ba rất bận, nó muốn nói chuyện với ba rất khó. Có một lần, ba tan làm sớm về nhà chơi với nó, trên TV chiếu chương trình này, nó thấy ba đang nhìn, ngồi xuống bên cạnh ba cùng xem. Không ngờ ba lại tưởng nó thích, cứ kỳ kỳ cao hứng nói rất nhiều về bóng rổ cho nó nghe, còn mua một quả bóng rổ nhỏ cho nó. Cho nên, nó liền thích xem NBA, như vậy có thêm nhiều chủ đề nói chuyện với ba hơn rồi.

“Ăn một chút hoa quả đi.” Về NBA, Tiểu Hàm chính là bảy lỗ thông sáu lỗ, còn dốt đặc cán mai, cuối cùng quyết định nói sang chuyện khác, vì vậy liền đưa quả cam ngon đã bóc vỏ đến trước mặt Nãi Tích.

Nãi Tích lắc đầu, bĩu môi vỗ vỗ bụng mình, ý bảo là mình vẫn còn đang no, ăn sẽ không vào.

Nhìn thằng bé ít khi lộ ra mặt trẻ con như thế, Tiểu Hàm nhin không được nở nụ cười. Tuy rằng tính tình không được tốt cho lắm, nhưng nó vẫn là một đứa trẻ rất đáng yêu. Nếu thằng bé này không phải hay khinh thường lời nói của cô, vậy thì càng khiến người ta yêu thương rồi.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Khi Chu Triển Nguyên hoàn thành xong công việc thì đã hơn mười giờ rồi. Nghĩ con trai đang ở nhà Tiểu Hàm, bỏ tài liệu trong tay xuống lập tức chạy xe về.

Tổng giám đốc Chu không hổ danh là người bình tĩnh lạnh lùng, không những không vượt cái đèn đỏ nào, mà còn về nhà nhanh hơn bình thường mười phút. Thời điểm anh vào nhà Tiểu Hàm, thấy bộ dạng ngủ say của con trai mình trên ghế sofa, cái chăn mỏng được đắp trên người, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi nhếch lên, không biết là đang mơ cái gì, thậm chí còn mấp máy nói gì đó, cười ra tiếng.

Chu Triển Nguyên có chút kinh ngạc, hôm nay là sinh nhật sáu tuổi của con trai, anh vốn đã hứa với nó rồi, sẽ dành một ngày đi chơi với nó. Nhưng mà công ty tạm thời có việc gấp, anh không thể không đi, nghĩ hôm nay đã hứa mà không làm như vậy, Chu Triển Nguyên vốn đã chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận cơn giận dữ dội của con trai. Không nghĩ đến, không những nó không náo loạn, mà trông bộ dạng còn rất vui vẻ, thật sự là kỳ quái, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời cũng không có sập xuống mà.

Như vậy, ánh mắt Chu Triển Nguyên nhìn về phía Tiểu Hàm cũng có chút sâu xa. Chẳng nhẽ làm giáo viên là sẽ có biện pháp với bọn trẻ này sao? Kiểu này chắc là anh nên nói một tiếng với lão Triệu, hẹn cô giáo Trần Tư Tư kia ra ngoài gặp mặt lần nữa sao? Hoặc sẽ tìm các cô giáo khác xem mặt?

“Anh Triển Nguyên, anh đã về, Nãi Tích đang ngủ.” Tiểu Hàm tắt máy tính xách tay của mình lại, một tay xoa xoa mắt, một tay chỉ vào đĩa nhỏ đang nằm trên sô pha, nhẹ giọng nói.

Nãi Tích xem TV xong liền ngả lên sô pha nằm ngủ, cô cầm chăn trong phòng ra đắp lên cho nó, lại đưa laptop ra ngoài, bắt đầu chuẩn bị cho bài học ngày mai. May mà lúc sau anh Triển Nguyên về, nếu không cô thật sự không biết phải làm sao bây giờ, chăm sóc một đứa bé ngủ, thật sự là cô không có chút kinh nghiệm gì.

Chu Triển Nguyên cảm kích nhìn cô cười cười, nhẹ chân nhẹ tay bế con trai lên, nói cảm ơn làn nữa: “Đã làm phiền em rồi, Nãi Tích không làm loạn chứ?”

Tiểu Hàm cười lắc lắc đầu: “Ăn mỳ sợi và xem tivi một mình, rất ngoan.” Nhìn chung có thể nói, đứa bé này tính tình không ầm ĩ, chỉ là rất không nề mặt làm cô ghen vài lần mà thôi.

Chu Triển Nguyên kinh ngạc, anh đã dẫn Nãi Tích đi ăn bữa tiệc to mừng sinh nhật mới đi siêu thị, tại sao còn ăn mỳ sợi? Nhưng mà cũng không có gì là không tốt, chắc là nó lại đói bụng, giờ phải về nhà trước đã.

“Cha con anh đi về trước, em cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi. Đã làm phiền em rồi.” Chu Triển Nguyên bế con trai, đứng trước cửa nhìn Tiểu Hàm nói.

Chắc là Nãi Tích nghe thấy âm thanh của ba, theo bản năng vươn tay ôm lấy cổ ba, nhấp nhấp miệng, sau đó lệch qua tiếp tục ngủ trên vai anh.

Tiểu Hàm thấy vậy cười, nhìn bọn họ phất phất tay, đợi đến khi họ đi vào thang máy mới vào nhà đóng cửa.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy hơn mười một giờ, bài giảng chuẩn bị cũng hoàn chỉnh rồi, nên tắm rửa rồi đi ngủ thôi.

Ở bên kia, bế con trai về nhà, Chu Triển Nguyên đưa về phòng, thay quần áo, đắp chăn cho nó, thấy thằng bé ngủ an ổn mới xoay người ra khỏi phòng.

Nhìn trong nhà vắng vẻ, lại không có người chăm sóc cho con trai, trong lòng Chu Triển Nguyên thở dài, thầm nghĩ, phải để cho lão Triệu giới thiệu một buổi xem mặt lần nữa, tóm lại trong nhà chắc chắn phải có một người phụ nữ.

“Ba ba, ngày hôm qua chúng ta về nhà khi nào ạ?” Sáng sớm hôm sau, Nãi Tích rất hưng phấn chạy vào nhà vệ sinh, chào hỏi người cha đang cạo râu một chút.

Chu Triển Nguyên bỏ dao cạo râu xuống, mặt không biến sắc nói: “Hơn mười một giờ, có chuyện gì sao?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Nãi Tích chu lên cao, chớp chớp đôi mắt to, rất vui vẻ nói: “Nói cách khác ngày hôm qua ba ba đã mừng sinh nhật với con rồi, đúng không?”

Chu Triển Nguyên nghe con trai nói vậy, nghĩ vốn nó không có mẹ từ nhỏ, cũng chỉ có dì bảo mẫu Lý chăm sóc cho nó, anh lại bận công việc thường xuyên, thời gian có thể dành cho con càng ít, trong lòng thấy áy náy, không khỏi ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào con trai: “Nãi Tích, ba ba nói, nếu nhé, ba ba tìm cho con một người mẹ chăm sóc cho con, con có chịu không?”

Nãi Tích vừa nghe thấy lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhăn lại, đáng thương cầu khẩn nói: “Ba ba, vì sao nhất định phải có mẹ ạ? Con chỉ muốn có ba ba là tốt rồi...”

Chu Triển Nguyên khó chịu trong lòng, nhưng mà tóm lại vấn đề này vẫn phải đối mặt, nâng đầu con trai lên, nhẹ giọng nói: “Nếu trong nhà có

một người mẹ, Nãi Tích sẽ có người chăm sóc, cũng sẽ có người nấu cơm cho Nãi Tích ăn, chơi cùng với Nãi Tích.”

Nãi Tích cắn môi, thò tay túm lấy tay của ba: “Bà Lý sẽ nấu cơm cho con ăn, sẽ chơi cùng với con.”

Nhìn bộ dạng này của con trai, trong lòng Chu Triển Nguyên thở dài một tiếng, thôi, việc này, vẫn là chờ Nãi Tích lớn thêm tí nữa rồi nói sau.

“Ba ba, đợi đến sinh nhật lần sau của con, ba ba nhớ nấu mỳ sợi cho con ăn nhé, sinh nhật phải ăn mỳ sợi, còn phải có trứng gà nữa.” Nãi Tích vươn tay nhỏ bé, ôm lấy cổ của ba, giọng con nít làm nũng.

Chu Triển Nguyên nghe vậy nhú mày, ôm lấy con trai, cười nói: “Ngày hôm qua cô Tiểu làm mỳ sợi cho con ăn?” Ngày trước, sinh nhật Tiểu Hàm, dì Vương cũng gọi anh qua cùng ăn mỳ sợi, xem ra, thói quen nhiều năm của nhà họ Tiểu vẫn không thay đổi. Tâm tình của Chu Triển Nguyên vui vẻ nhớ lại.

Nãi Tích chu miệng lên sửa cho đúng: “Không phải dì Tiểu, là cô giáo Tiểu. Cô giáo Tiểu nói sinh nhật là phải ăn mỳ sợi, còn có trứng gà. Chờ đến sinh nhật của ba ba, nói bà Lý làm mỳ sợi được không?”

Chu Triển Nguyên cọ cọ cái mũi của con trai, cười nói: “Được, sinh nhật của ba còn rất lâu.”

Nãi Tích le lưỡi, ôm sát cô ba, thúc giục nói: “Nhanh đi ba, đi nhà trẻ muộn mất ~~” Nó thế nhưng là một đứa trẻ ngoan, giáo viên ở nhà trẻ rất thích.

Chu Triển Nguyên vui mừng, mặc dù thằng bé có nhiều lúc không thích nói chuyện, nhưng mà vẫn rất lanh lợi, giáo viên nhà trẻ cũng rất thích nó.

“Đi thôi, ba ba đưa con đi nhà trẻ ~~” Chu Triển Nguyên nhìn đồng hồ trên tường, đã muộn, mở tủ lạnh lấy túi bánh, cầm sữa chua, vừa vận ăn ở trong xe, coi như là bữa sáng.

“Triển Nguyên, vợ của tôi lại tìm một cô gái cho anh, điều kiện không tồi, 27 tuổi, viên chức, nếu được thì đi xem mặt đi?” Sáng sớm lão Triệu cũng không bàn chính sự, liền vào phòng Chu Triển Nguyên nói việc này.

Ai kêu vợ anh trời sinh có lòng nhiệt tình, biết Chu Triển Nguyên một mình nuôi con trai, sau lại gặp Triển Nguyên, một người đàn ông khó tìm như vậy, đó chính là cực phẩm, thế nào cũng phải giúp người ta lo liệu việc nhà.

Chu Triển Nguyên bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, giải thích: “Nãi Tích còn nhỏ, tôi nghĩ chờ nó lớn thêm tí nữa rồi nói sau.”

Lão Triệu bĩu môi, không đồng ý nói: “Cũng chính vì Nãi Tích còn nhỏ, hiện tại phải tìm một mẹ kế cho nó, chỉ cần đối xử tốt với nó, nó sẽ đồng ý, chờ lớn lên, mới khó tìm đấy.”

Chu Triển Nguyên nghe vậy, cười cười thiện ý, cuối cùng là từ chối nói: “Coi như chấm dứt, dù sao như vậy cũng rất tốt, dì Lý chăm sóc Nãi Tích cũng không tồi.”

Lão Triệu thở dài, vỗ vỗ vai người anh em, cảm khái nói: “Thật không dễ dàng. Ở nhà con trai tôi, tôi không phải lo lắng về cái gì hết, đều là do mẹ nó lo liệu hết. Anh nói như vậy, vừa làm cha vừa làm mẹ, nếu sau này thằng bé có bất hiếu với anh, tôi không thể không đánh nó được.”

Chu Triển Nguyên vui vẻ: “Lời này là anh nói đó. Cũng không biết đến lúc đó anh còn đánh được lại nó nữa không...”

Lão Triệu trợn trắng mắt, vỗ vỗ cơ bắp của mình, có chút chột dạ nói: “Nhìn tạm được thôi. Quên đi, buổi tối vẫn nên tập thể hình thì hơn, anh có

đi không?”

Chu Triển Nguyên giơ giơ tài liệu trong tay lên, cười khố nói: “Gần đây có nhiều chuyện, không phải anh không biết.”

“Hưởng thụ cuộc sống! Nhất định phải hưởng thụ cuộc sống có biết hay không!” Lão đứng than phiền vài câu, bóp cánh tay của mình, rung đùi đắc ý đi ra khỏi văn phòng.

“Này, Tiểu Hàm, cô tới trường này cũng được hơn một năm rồi nhỉ?” Thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, chủ nhiệm Hoàng đẩy cửa văn phòng ngừng hẳn ra, tiến vào hỏi một câu như vậy.

Tiểu Hàm có chút thấp thỏm gật đầu, không biết rốt cuộc chủ nhiệm Hoàng có việc gì, bình thường luôn là người nhân mặt bỗng nhiên nở nụ cười như hoa với bạn, thế giới có bao nhiêu huyền ảo.

“Chủ nhiệm Hoàng, cô có chuyện gì không?” Thời gian nghỉ ngơi giữa trưa không lâu, buổi chiều cô còn có tiết đầu đấy.

“À, là như vậy, tổng giám đốc của công ty chồng tôi, người không tôi, khụ khụ, Tiểu Hàm cô còn chưa có bạn trai đúng không? Có hứng thú đi gặp mặt không?”

Tiểu Hàm giật mình, nghĩ đến Trần Tư Tư nói lần trước, cô vốn là phải đi gặp tổng giám đốc của công ty chồng của chủ nhiệm Hoàng, không phải là anh Triển Nguyên chứ?

Tiểu Hàm làm một khuôn mặt tươi cười, có chút do dự nói: “Chủ nhiệm Hoàng, tổng giám đốc của chồng chị, có phải họ Chu hay không?”

Chủ nhiệm Hoàng ngạc nhiên, lập tức nở nụ cười: “Đúng vậy đúng vậy, cô có biết?”

Tiểu Hàm có chút ngượng ngùng nói: “Hai nhà chúng tôi là hàng xóm, sau đó bác Chu chuyển nhà nên mới không liên lạc với nhau.”

Chủ nhiệm Hoàng vui vẻ, cười tủm tỉm nói: “Thật tốt, đã hiểu nhau, coi như là thanh mai trúc mã, chắc cô biết giám đốc Chu là người như nào rồi, cũng không cần tôi giới thiệu...”

Mắt thấy chủ nhiệm Hoàng đã vui vẻ bắt đầu bàn kế hoạch sau này hai người kết hôn vấn đề có con như thế nào, Tiểu Hàm không thể không kiên trì chặn lại: “Chủ nhiệm Hoàng, tôi đã có bạn trai.”

“Hả?” Chủ nhiệm Hoàng choáng váng, chưa nghe nói qua Tiểu Hàm có bạn trai: “Cô có bạn trai khi nào, sao tôi lại không biết?”

Khóe miệng Tiểu Hàm co rút, chỉ có thể tiếp tục nói dối: “Mới làm quen mấy tháng trước, tình cảm vẫn chưa ổn định, cho nên không dám nói cho mọi người.”

Nghe Tiểu Hàm nói như vậy, chủ nhiệm Hoàng tỏ vẻ đành phải tiếc nuối, lắc đầu rồi đi, vừa đi miệng còn than thở: “Một thằng nhóc tốt như thế, tại sao lại không người nào muốn chứ...”

Đầu Tiểu Hàm đầy hắc tuyến, thằng nhóc? Phải khoa trương như vậy không, anh Triển Nguyên lớn hơn cô chín tuổi, mà cô thì đã 25 rồi.

Chủ nhiệm Hoàng vừa đi, lập tức trong văn phòng Tiểu Lý 38 tuổi đi lại gần: “Tiểu Hàm, sao tôi lại không biết cô có bạn trai từ khi nào vậy? Cô như vậy mà không nói nha.”

Tiểu Hàm cũng không trả lời, chỉ ngây ngô cười, nhìn đích xác là thẹn thùng, kỳ thật, trong lòng cô đã có ai đâu, nếu cô không nói như vậy, chủ nhiệm Hoàng có thể buông tha cho cô sao? Muốn cô gặp mặt với anh Triển Nguyên, vậy thì giết cô đi còn hơn.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Làm giáo viên cũng có chỗ tốt, chính là có nhiều ngày nghỉ. Không kể nghỉ đông, nghỉ hè, ngày Quốc tế lao động, ngày Quốc khánh Trung Quốc, Tết Nguyên Đán, thì còn có ngày Chủ nhật cũng đủ hạnh phúc.

Bình thường luôn ngồi trong văn phòng, luôn cảm giác mình như là một bà cô 26 tuổi, nếu không chịu chăm sóc, thì thật sự không khác mấy thứ rác rưởi là mấy, Tiểu Hàm sờ sờ trên cái bụng mỡ, vì thế quyết định phải làm cho thân hình mập ú của mình lại thấy ánh mặt trời.

Lúc trước thuê nhà ở... khu chung cư nhỏ này, một trong những nguyên nhân cũng chính là thấy khu chung cư này có đầy đủ thiết bị. Phòng tập thể thao, bể bơi, quán cà phê, hiệu sách, cái gì cần đều có.

Thay đồ thể thao, buộc tóc đuôi ngựa, Tiểu Hàm liền tiến quân với quần áo gọn nhẹ, đi đến phòng tập thể thao.

Cô mới đến phòng tập thể thao này tổng cộng có hai lần, một lần là đến cùng với chị, còn một lần là đến một mình, nhưng mà lần đó gặp một người có chút không thoải mái, nên đã lâu cô cũng không có cái tâm tình đến phòng tập thể thao này lần nữa.

Cảm giác thân hình mình sẽ béo lên, sắp phải đổi sang đồ mùa hè, mùa đông này từ trên xuống dưới người cô toàn là mỡ không giảm được tí nào, trong lòng càng khó chịu, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên vận động nhiều chút, để xem có bớt được tí mỡ nào không.

Cô không động đến dụng cụ lớn, chắc là còn có thể sử dụng được máy chạy bộ, đã lâu lắm rồi không vận động, trong người không có tí sức sống nào, giới lắm mới chạy được nửa giờ, trên người có chút mùi hôi không khỏi bức bối, quần áo cũng ướt đẫm mồ hôi, dán vào người rất khó chịu.

“Cô gái, chúng ta lại gặp mặt. Tôi đã nói mà, chúng ta rất có duyên đấy ~~” Tiểu Hàm đang uống nước, không nghĩ đến bỗng nhiên nhảy ra một người như vậy, thiếu chút nữa làm cô bị sặc chết.

“Khụ khụ... khụ khụ...”

“Tôi không biết anh.” Tiểu Hàm nhìn anh chàng đẹp trai trước mặt, có phần không biết nói gì, mặc dù cô sẽ rất nhanh bị nằm trong danh sách gái ế, nhưng mà không phải chậm chạp đến nỗi si ngốc đến già, mình tuyệt đối chưa từng gặp qua người nào mặt vênh váo mà hờn hờ như này, cười giống như một đứa trẻ ngốc vậy.

“Là tôi đây, lần trước ở đây chúng ta đã gặp mặt rồi mà ~~ tôi chờ cô đã lâu, rốt cuộc cũng đợi được!” Anh chàng mặt mày sáng sủa như ánh mặt trời rất là hưng phấn, nói thế không đúng, phải nói là bề ngoài của anh ta cũng không thua kém mấy.

Tiểu Hàm vẫn nhú mày, thật sự không nghĩ ra trong thời gian mình đến phòng tập thể thao này hai lần, có gặp qua anh chàng ‘hoạt bát sáng sủa’, ‘trắng trẻo dẻo miệng’ này. Nếu đã gặp qua, hẳn là rất khó quên chứ, anh chàng ‘hoạt bát’ như vậy, thật đúng là trên thế giới đã gặp qua thì rất khó để mà quên...

“Là tôi, Hoàng Mao!” Về mặt anh chàng đau khổ ôm đầu của mình, trên mặt làm vẻ biểu cảm khoa trương, miệng dút khoát kêu: “Lần trước ở trong này, cô chạy bộ, tôi lại đây nói chuyện với cô, cô lại bảo tôi về nhà học tập cho tốt mà!”

Nghe anh ta nói như vậy, Tiểu Hàm cuối cùng cũng nhớ ra, “Là anh!” Lần trước cô một mình tới đây tập thể hình, vừa chạy được mấy phút đồng hồ, lại xuất hiện một anh chàng không giống như học sinh lại có một cái đầu tóc nhuộm vàng, lỗ tai đeo không biết bao nhiêu cái đinh, trên người lại mặc bộ quần áo lập dị lại gần, cô không để ý tới anh ta, anh ta còn kiên nhẫn đuổi theo nói chuyện.

Tiểu Hàm cô là ai, làm công việc gì chứ, là người giáo viên nhân dân vĩ đại. Lập tức đưa những giáo huấn bình thường cô dạy học trò ra dạy dỗ, ‘học học học học’ khuyên bảo anh chàng gần nửa thời gian của mình, cuối cùng đến câu ‘học tập cho tốt, mỗi ngày đều hướng về phía trước’, cuối cùng mới đuổi được anh chàng không giống học sinh kinh ngạc đến nỗi miệng có thể nhét được một quả trứng gà mới chịu rời đi.

Thật là không nghĩ tới, anh chàng không giống như học sinh kia đã đổi tóc thành màu đen, lại biết cách kết hợp những thứ lẫn lộn lại với nhau, mặc một áo T-shirt màu trắng, nhìn kĩ đúng là một anh chàng đẹp trai ngời ngời như ánh mặt trời. Cùng với cái tên không giống học sinh hận không thể đá bay kia hoàn toàn là hai người khác nhau.

“Ừ, là tôi, tôi đã chờ lâu lắm rồi, mà không thấy cô đến.” Cậu ta cười đứng lên, liếc híp đôi mắt một mí lại, nó làm cho người nhìn cảm thấy rất thoải mái. “Tôi tên là Lý Thụy, năm nay 22 tuổi, sinh viên năm hai, tôi thích cô, tôi có thể theo đuổi cô không?”

Tiểu Hàm cảm thấy phải rút lại câu đánh giá vừa rồi, nhìn mắt nhỏ thế kia đúng là làm cho người ta chán ghét: “Thất lễ rồi, tôi không quen không biết cậu, sẽ không nhất thiết phải như thế chứ.” Nói xong, cầm khăn mặt với bình nước của mình định đi.

Lý Thụy cũng dễ dàng buông tha cho cô: “Tôi biết cô tên là Tiểu Hàm, 25 tuổi, chính xác là làm giáo viên. Tôi thực sự thích cô, chúng ta làm quen đi.” Nói xong còn muốn giúp cô cầm hộ bình nước.

Tiểu Hàm không nói gì chỉ nhìn trời, là một gái ế 25 tuổi chưa có chồng, cô quả thật rất hi vọng có người theo đuổi mình, nhưng điều kiện tiên quyết là, người theo đuổi không thể là một anh chàng nhỏ hơn cô bốn tuổi. Cô thật sự không có cảm tình đối với việc đi ăn cỏ non này.

“Thất lễ, bạn học Lý, tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng khi nãy rồi chứ? Chúng ta không phù hợp.”

“Sao có thể không thích hợp chứ? Hiện nay đồng tính còn có thể yêu nhau, chúng ta cũng xem như là trai tài gái sắc, làm sao có thể không thích hợp? Cô không thích tôi nhuộm tóc, không phải tôi đã đổi về màu đen rồi sao?” Lý Thụy chìa tay ra chặn cô, cậu ta cao 1m82 đứng chắn trước người Tiểu Hàm có 1m68, vừa vặn ngăn cản toàn bộ thân người cô.

Tiểu Hàm hoàn toàn không nói gì, không thể nói lý cùng anh chàng này, cậu ta hoàn toàn không biết cái gì gọi là khéo léo từ chối. “Thế này, tôi đã có bạn trai, chúng tôi thực sự yêu nhau, cho nên tôi không thể nhận ý tốt của cậu. Vẫn là cậu nói kia, cố gắng học tập cho tốt, mỗi ngày hướng về phía trước. Thêm một câu, trong sách đều có phụ nữ xinh đẹp.” Cô giáo Tiểu tặng bổ sung miễn phí, tuyệt đối là lời vàng ngọc.

“Cô lừa tôi. Tôi sẽ không dễ bị lừa như vậy đâu, tôi tìm hiểu rồi, cô ở một mình, căn bản là không có bạn trai.” Lý Thụy nhíu mày vênh váo đắc ý, cảm thấy tự hào vì công lao mình âm thầm tìm hiểu.

Tiểu Hàm bất đắc dĩ, trong một ngày nói với người ta mình có bạn trai hai lần, vấn đề là bạn trai không có thì không bỗng dưng có thể xuất hiện. Đang lúc không thể tránh khỏi tên này, khóe mắt Tiểu Hàm bỗng liếc thấy một hình dáng quen thuộc.

Sao lại quên anh ấy được chứ? Không phải anh Triển Nguyên cũng ở khu chung cư này sao!

“Thất lễ, bạn trai tôi đang ở đây. Tôi phải đi qua đó. Tạm biệt.” Tiểu Hàm mỉm cười chỉ chỉ Chu Triển Nguyên cách đó không xa, trên mặt cười đến có bao nhiêu là ngọt ngào.

Lý Thụy thấy cô lướt qua mình bước nhanh đi sang bên người đàn ông đẹp trai bên kia, sửng sốt một hồi lâu, mới nhanh vội vàng đuổi theo.

Trong lòng Tiểu Hàm cũng rất lo lắng không yên, bên ngoài từ chẳng giống học sinh bỗng biến thành anh chàng đẹp trai Lý Thụy, quả thật rất kiên trì, không ngừng nhớ lại cậu ta, cô thật đúng là không biết sau này phải làm sao bây giờ, cậu ta đã dò la được tên với công việc của mình rồi, nếu muốn hỏi chỗ ở của mình cũng không khó, cô cũng không muốn buổi sáng ngày nào đó mở cửa lại nhìn thấy cậu ta nhìn mình cười như chưa bao giờ được cười. Cô nhìn Lý Thụy lại nhớ đến mấy học trò trong lớp của mình, cái cảm giác này, thật sự là chỉ có trời mới biết.

“Triển Nguyên, em có chút hơi mệt, chúng mình về nhà đi.” May mà Lý Thụy không nhìn thấy vẻ mặt của mình, Tiểu Hàm đánh liêu với Chu Triển Nguyên trong chớp mắt.

Đầu tiên Chu Triển Nguyên hơi sửng sốt, sau lại nhìn anh chàng phía sau Tiểu Hàm đang trừng đôi mắt hình viên đạn với mình, anh đại khái cũng hiểu được chuyện gì. Hóa ra Tiểu Hàm cũng có lúc gặp việc phiền não này.

“Em mệt sao? Chúng ta đi về thôi. Đúng lúc anh cũng đã tập được không ít rồi.” Chu Triển Nguyên cười đến là dịu dàng, ánh mắt nhìn Tiểu Hàm cũng là gợi tình, nếu không biết chuyện gì xảy ra, thiếu chút nữa Tiểu Hàm tưởng anh là đang nhìn người yêu của mình.

Tiểu Hàm cảm kích nhìn anh cười cười, xoay người nói với Lý Thụy: “Đây là bạn trai của tôi, chúng tôi phải đi về, cậu cũng trở về sớm đi, đừng làm cho ba mẹ lo lắng.”

Lý Thụy bĩu môi, nhìn ‘người trong lòng’ của mình tựa vào vai người đàn ông khác, hận không thể chặt tay hắn xuống, nhưng mà cậu ta không thể không thừa nhận, người đàn ông trước mặt này, ...chết tiệt, lại rất xứng đôi với Tiểu Hàm.

Nhìn thân hình cao 1m8, từ cách ăn mặc cho đến khí chất, đều nhìn ra được đây chính là một người chín chắn chững chạc, không phải cái loại đạo đức giả nhân giả nghĩa, khiến cho cậu ta mới gặp mặt lần đầu cũng không khỏi sinh lòng tin phục.

“Tiểu Hàm, đây là học trò của em sao? Từ khi nào mà lớp một cũng có học sinh lớn như vậy?” Chu Triển Nguyên ra vẻ nghi hoặc hỏi.

Tiểu Hà buồn cười, anh Triển Nguyên đúng là không ngồi yên, vừa mở miệng liền đánh trúng tử huyệt của Lý Thụy. Lý Thụy nói cậu ta 22 tuổi, nhưng mặt mày lại có vẻ trẻ con, nhìn đâu cũng là bộ dạng của một học sinh trung học.

Lý Thụy vừa nghe thấy lời này, lập tức giậm chân, trừng mắt bực mình nói: “Tôi 22 tuổi! Tôi thích Tiểu Hàm, sớm muộn gì cũng có ngày tôi theo đuổi được cô ấy! Anh cứ chờ xem!” Nói xong lời này, kiên định trừng mắt liếc nhìn Chu Triển Nguyên một cái, Lý Thụy mới quay đầu rời khỏi, đi đến cửa, còn cố ý đập một cái, bày tỏ cậu ta rất bất mãn.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lý Thụy vừa đi, Tiểu Hàm liền nhẹ nhàng thở ra, Chu Triển Nguyên nhìn bộ dạng cô như trút được gánh nặng, không nhịn được cười: “Có người theo đuổi không tốt sao? Còn là một chàng trai trẻ, có thể thấy được sức quyến rũ của Tiểu Hàm chúng ta nha.”

Tiểu Hàm trở mình xem thường một cái, bất lực nói: “Anh Triển Nguyên, em đối với đứa nhỏ này không có chút hứng thú nào cả. Không biết chuyện còn tưởng em luyện đồng cũng nên.”

Chu Triển Nguyên cười nói: “Anh thấy thằng nhóc ấy cũng không tồi, tuy rằng tuổi tác so với em có hơi nhỏ, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy nó rất kiên trì, sau này nói không chừng rất có thành tựu đấy.”

Tiểu Hàm không ngừng lắc đầu liên tục, vẻ mặt hoảng sợ: “Em mới không cần, em so với cậu ta khác biệt nhiều như vậy, em thật sự không thích người nhỏ tuổi hơn mình.”

Chu Triển Nguyên vốn còn muốn thuyết phục nữ sinh viên đại học năm ba, nhưng thấy bộ dạng giật mình hoảng sợ của cô, cũng không trêu đùa cô nữa, chỉ chỉ phía bên cạnh, nói: “Nãi Tích đang chơi ở chỗ công viên bên kia, bây giờ qua đón nó, sau đó chúng ta cùng đi ăn một bữa.”

Tiểu Hàm vốn định nói ‘không’, nhưng mà nghĩ lại vừa rồi Chu Triển Nguyên giúp cô một việc lớn như vậy, cũng nên cảm ơn anh, nhân tiện nói: “Cũng được, em mời cha con anh ăn cơm, coi như là cảm ơn đi.”

Chu Triển Nguyên cười cười vẻ không có gì đáng kể, thuận miệng nói: “Chẳng qua là một việc nhỏ, lần trước em giúp anh chăm sóc Nãi Tích anh cũng chưa cảm ơn em, vẫn cứ để anh mời đi. Không lẽ lại để cho con gái trả tiền.”

Tiểu Hàm nghĩ cũng đúng, anh Triển Nguyên vừa nhìn là thấy sẽ không thua kém gì mấy người...kia, bản thân mình chỉ là một giáo viên nghèo, vẫn không nên cùng anh giành trả tiền.

Nãi Tích đang hứng thú chơi xếp gỗ một mình, thấy ba ba đến, cũng không muốn đi, cho đến khi Chu Triển Nguyên dùng pizza dụ dỗ, Nãi Tích mới lưu luyến chia tay với trò chơi xếp gỗ, nhìn thấy Tiểu Hàm đứng phía sau, cũng chỉ cúi đầu chào “Cô giáo Tiểu.”

Chu Triển Nguyên xin lỗi nhìn Tiểu Hàm cười cười, giải thích: “Do anh đã làm hư Nãi Tích, thằng bé không thích nói chuyện cùng người khác, thời điểm tâm tình tốt thì còn đỡ, nếu tâm tình mà kém, ai nó cũng không thêm để ý.”

Tiểu Hàm nghĩ mình bị tên nhóc này làm ghen vài ba lần rồi, coi như là sâu sắc hiểu rõ, biết thế nên gật đầu, thuận tay đỡ lấy cái túi từ tay Chu Triển Nguyên, để cho anh có thể ôm Nãi Tích.

“Đi, đi ăn pizza thôi ~~” Tâm tình Chu Triển Nguyên hưng phấn hô một tiếng, thấy thế Nãi Tích và Tiểu Hàm cũng không nhịn được cười rộ lên.

Chu Triển Nguyên nhìn hai người đứng về một phe cùng cười nhạo mình, thật sâu trong mắt là vẻ cứng chiều, sùng nịnh: “Nãi Tích, cười cái gì vậy? Ba ba đưa con đi ăn pizza, sao lại không nói tiếng cảm ơn nào thế?”

Nãi Tích ôm cổ ba ba, cọ xát mặt cha, tò mò hỏi: “Vì sao cô giáo Tiểu cũng đi cùng chúng ta ạ?” Nó ít khi cùng ba ba ra ngoài ăn cơm, phần lớn thời gian đều là bà Lý nấu, bọn họ cùng nhau chờ ba ba đi làm về ăn, hoặc là nó ở nhà ăn cùng bà Lý.

Ở nhà trẻ bạn bè nó kể cái gì mà ‘ba mẹ dẫn hẳn đi đâu ăn cơm’, ‘ba mẹ dẫn hẳn đi đâu chơi’, Nãi Tích không thể được như thế, ba ba bề bộn nhiều việc, ba ba phải đi công tác, phải kiếm nhiều tiền nuôi Nãi Tích, Nãi Tích nhất định phải ngoan ngoãn, phải chơi một mình cho tốt.

Chu Triển Nguyên thả con trai xuống, lấy chìa khóa xe mở cửa, thấy con trai nhanh nhẹn tiến vào trong xe mới trả lời nó: “Ba ba muốn cảm ơn lần trước cô giáo Tiểu đã chăm sóc Nãi Tích, cho nên muốn mời cô giáo Tiểu ăn cơm, hiểu rồi chứ?”

Nãi Tích nửa hiểu nửa không gật đầu, sau đó ngay lúc Tiểu Hàm nghĩ thời điểm này hết thầy đã chấm dứt, Nãi Tích lại nói một câu làm cho cô rất muốn khóc: “Cô giáo Tiểu, hôm nay cô còn muốn ăn đồ ăn thừa của con sao? Có muốn Nãi Tích để thừa lại nhiều một chút cho cô không?”

Tiểu Hàm thực sự muốn đập đầu vào tường, lần trước không phải cô sợ lãng phí cộng thêm lười biếng mới ăn đồ ăn thừa của nó hay sao, có cần lúc nào cũng khắc khắc ghi nhớ trong lòng thế không? Cái đầu nhỏ này không cần nhớ những chuyện khác, nghĩ mỗi chuyện này là tốt lắm sao? Cô không phải người luôn ăn thừa đồ ăn của người khác được không vậy!

“Ha ha ha ha, Nãi Tích, cô giáo Tiểu không phải thích ăn đồ thừa.....” Tiểu Hàm cười gượng, đối với ánh mắt tựa tiểu phi tiêu của Chu Triển Nguyên trong kính chiếu hậu, càng thêm xấu hổ, cô thật không nghĩ tới, chuyện một lần sảy chân để hận nghìn đời này cũng sẽ xảy ra trên người mình.

“Nãi Tích, trân trọng đồ ăn, ba ba không phải đã dạy con sao? Sao lại quên rồi?” Chu Triển Nguyên thấy thế nên giải vây, nhưng Nãi Tích cũng không phải mạnh mẽ bình thường, đem câu nói đầu tiên của cha ngăn chặn.

“Trước đây chỉ có ba ba sẽ ăn cơm thừa của con thôi, vì sao bây giờ cô giáo Tiểu cũng ăn cơm thừa của con vậy?” Nói xong, mở to đôi mắt trong

trẻ lương thiện rất vô tội, nhìn vẻ thần thờ của cha, thực chờ mong đáp án.

Chu Triển Nguyên có chút xấu hổ, lời của con nít không có ý gì cả, nhưng lại làm cho người ta suy nghĩ viển vông, lại có chút mập mờ, cũng không biết Tiểu Hàm có tức giận hay không: “Nãi Tích ngoan, ba ba đang lái xe, không thể nói nhiều được.” Cái này mà cũng là lý do được, Chu Triển Nguyên khinh bỉ chính mình, nhưng mà cuối cùng so với việc tiếp tục bị tra hỏi vẫn tốt hơn, ai mà biết được trong đầu thằng nhóc này có những suy nghĩ không bình thường gì hay không, hôm nay lại bộc phát một ý nghĩ như vậy.

“Con không hỏi ba ba, con là hỏi cô giáo Tiểu.” Nãi Tích lẩm bẩm, sau đó quay đầu hỏi Tiểu Hàm đang ngồi phía sau: “Cô giáo Tiểu, vì sao cô cùng ba ba đều ăn cơm thừa của con vậy?”

Suy nghĩ của thằng nhóc rất nhạy bén, tuy không hiểu được nhiều lắm, nhưng theo trực giác rất chuẩn, nó cảm thấy chính là cô giáo Tiểu với một người dì không giống nhau.

“Vấn đề này, khụ khụ, theo như dân số đang bắt đầu bùng nổ.... Bởi vì người Trung Quốc ăn nhiều lắm.... Mặc dù có ông Viên Long Bình rất lợi hại, nhưng mà tiết kiệm lương thực tuyệt đối không thể thiếu..... Còn có rất nhiều nơi mọi người ngay cả cơm cũng không có mà ăn.... Nãi Tích, hiểu rồi phải không?” Tiểu Hàm tiếp tục nói dối, giải thích dài như vậy, không hổ là giáo viên Ngữ Văn, có thể nói đến kế hoạch dân sinh lâu dài nữa.

Tiểu Hàm vụng trộm lau mồ hôi, may mà cô chọn môn học ở đại học là chính trị giáo dục mô phỏng. Muốn nói lý với tên Nãi Tích này, thật đúng là không dễ gì, tinh thông tình hình chính trị hiện tại, hiểu rõ tâm lý học, sau đó còn phải hiểu rõ kế hoạch dân sinh lâu dài, thật không dễ dàng.

Chu Triển Nguyên bề ngoài thì như đang lái xe đàng hoàng, nhưng trong lòng đã muốn cười lớn, nhìn khuôn mặt buồn rầu nhỏ nhắn của con trai, anh

không thể không vui nha. Bình thường cũng chỉ có con trai nhà anh làm cho người ta kinh ngạc, muốn nhìn thấy con của anh kinh ngạc, thật là trăm năm khó gặp, nếu không phải anh đang lái xe, thế nào cũng phải chụp một bức ảnh lưu lại làm kỉ niệm.

“Đi thôi, đi ăn pizza ~~” Chu Triển Nguyên dừng xe, một tay nắm tay con trai, một tay cực kỳ tự nhiên nhận túi từ tay Tiểu Hàm, một hàng ba người liền tiến vào Pizza Hut.

Tiểu Hàm không để ý đến việc này, Chu Triển Nguyên lại cố ý không chú ý, liền như vậy ở trong mắt người khác đương nhiên cho rằng đây là một nhà ba người, được dẫn tới ngồi ở vị trí trên lầu gần cửa sổ.

“Ăn những món gì?” Chu Triển Nguyên đưa thực đơn cho Tiểu Hàm, lại mở ra một cái, cùng con trai hai người cùng nhau xem.

Nãi Tích một lòng một dạ chỉ muốn ăn kem, liền một mạch gọi ba phần kem, nhưng dưới ánh mắt giết người của cha lại yếu ớt gọi một cái cánh gà nướng, mà Tiểu Hàm gọi đồ uống, lại gọi thêm phần mỳ Ý.

Cuối cùng vẫn là Chu Triển Nguyên xuất trận, gọi phần pizza Hawaii làm bữa ăn chính, nếu không, hai người này còn tính gọi đồ ăn vặt lấp đầy dạ dày.

“Nãi Tích, kem không thể ăn nhiều, sẽ bị tiêu chảy.” Chu Triển Nguyên chỉ đưa cho con trai một phần kem, còn lại hai phần, anh một phần, Tiểu Hàm một phần.

Tiểu Hàm có chút khó xử nhìn phần kem trước mặt mình, cô đang có chút bất tiện, đúng lúc thời điểm đi cả đến thăm.

Đẩy kem lại trước mặt Chu Triển Nguyên, đối mặt với ánh mắt có chút khó hiểu của anh, Tiểu Hàm đỏ mặt giải thích: “Em không ăn kem.....”

Chu Triển Nguyên giật mình, nhưng mà rớt cuộc thân là tổng giám đốc Chu, chột hiểu ra liền, nhìn cô cười cười, thuận tay đón lấy kem đang ở trước mặt mình.

Nãi Tích có chút bất mãn, bĩu môi oán giận: “Vì sao ba ba có thể ăn hai phần kem chứ? Vì sao Nãi Tích chỉ có một phần?”

Chu Triển Nguyên nhìn chăm chú đồ ăn trước mặt mình, không chút để ý trả lời: “Ba ba là người lớn, Nãi Tích còn nhỏ, không thể ăn nhiều kem được.”

Nãi Tích vẫn không phục, trừng mắt nhìn Tiểu Hàm liếc một cái, bô bô nói: “Vậy tại sao cô giáo Tiểu lại không ăn? Cô giáo Tiểu cũng là người lớn mà.”

Chu Triển Nguyên có chút đau đầu nhìn con trai, gần đây con trai luôn hỏi những vấn đề càng ngày càng khó khăn, anh không chịu đựng nổi, dường như nhìn về phía Tiểu Hàm cầu cứu, Chu Triển Nguyên chỉ có thể đầu hàng nhìn con trai.

Trên mặt Tiểu Hàm có chút đỏ, nhưng mà vẫn cố gắng trấn định xuống, ho khan hai tiếng, trịnh trọng nghiêng người sang Nãi Tích, ghé vào lỗ tai nó nói nhỏ vài câu, sau đó chỉ thấy ánh mắt Nãi Tích vui tươi hơn hờ hờ nở nụ cười, cúi đầu bắt đầu ngoan ngoãn tiêu diệt pizza cùng cánh gà trước mặt mình.

Chu Triển Nguyên rất ngạc nhiên Tiểu Hàm đã nói gì, làm cho con mình ngoan ngoãn nghe lời như vậy, giương mắt nhìn về phía Tiểu Hàm, đã thấy cô nhìn mình cười thần bí, liền tạm thời gác suy nghĩ này qua một bên, cũng im lặng ăn pizza được bưng lên.

Ăn xong pizza là đã hơn chín giờ, Nãi Tích có chút buồn ngủ, nghiêng ngả trong lòng ba ba, ngả trái ngả phải bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

“Đưa Nãi Tích cho em, anh đi lấy xe trước đi.” Tiểu Hàm đỡ Nãi Tích từ trong lòng Chu Triển Nguyên, nhìn về hướng bãi đỗ xe, nhìn anh cố sức bữu môi.

Chu Triển Nguyên thấy co đã ngủ say, cười cười, cầm chìa khóa đi lấy xe.

Tiểu Hàm nhìn Nãi Tích nín lấy cổ mình chếp chếp miệng, không khỏi ôm nó chặt thêm một chút, tuy đã sang tháng tư, nhưng ban đêm gió vẫn có chút lạnh.

“Lên xe đi.” Chu Triển Nguyên lái xe đến trước mặt Tiểu Hàm, xuống xe, muốn nhận Nãi Tích, đưa nó ngồi vào chỗ tay lái phụ.

Tiểu Hàm nhìn Nãi Tích ôm cổ mình, nhìn Chu Triển Nguyên lắc lắc đầu, dùng khẩu hình miệng phát âm không tiếng động nói: “Em bế cho.”

Chu Triển Nguyên nghĩ nghĩ, gật gật đầu, mở cánh cửa phía sau, chờ Tiểu Hàm ôm Nãi Tích ngồi vào chỗ của mình mới đóng cửa lại.

Đọc theo đường đi cũng không nói chuyện gì, Tiểu Hàm ôm Nãi Tích, vẫn chỉ nhìn chăm chăm đèn ngoài cửa kính lướt nhanh qua, cũng không biết đang nghĩ gì.

Sau khi về đến nhà Chu Triển Nguyên, Tiểu Hàm đưa Nãi Tích vào thẳng phòng đặt nó nằm trên giường mới nhẹ nhàng thở ra, bế một đứa bé sáu tuổi, đối với cô ít khi vận động tứ chi như thế này mà nói, đây đúng là một cái khảo nghiệm.

Đóng cửa phòng Nãi Tích lại, Chu Triển Nguyên mới nói với thanh âm hơi cao: “Hôm nay đã làm phiền em rồi, mệt không?” Cô gái nhỏ này mặc kệ vẻ mặt đang mệt mỏi khoát tay, xem bộ dạng đúng là mệt lắm rồi.

Tiểu Hàm nhíu mắt nghiêm mặt lắc đầu: “Không sao, chỉ là cánh tay có chút mỏi.....” Nói xong, im lặng, nhìn đồng hồ treo tường, Tiểu Hàm tạm biệt nói: “Vậy anh Triển Nguyên, em đi về trước đây.”

Chu Triển Nguyên gật đầu, thuận miệng nói: “Đi thôi, anh đưa em về.”

Tiểu Hàm vội vàng từ chối: “Không cần, đường gần như vậy, tự em trở về cũng được rồi.”

“Đi thôi, em cũng nói nhân tiện đường về. Nãi tích ngủ rồi, không có việc gì đâu.” Chu Triển Nguyên quơ quơ chìa khóa trong tay, dẫn đầu đi ra cửa.

Tiểu Hàm không còn cách nào khác, đành phải đi theo phía sau anh.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 7

“Chủ nhật tuần này em có bận gì không?” Đang đi, Chu Triển Nguyên bỗng mở miệng hỏi.

Tiểu Hàm hơi giật mình, nghĩ đến lịch làm việc của ngày chủ nhật, không có việc gì bận, liền trả lời: “Em không bận gì, có việc gì sao?”

Chu Triển Nguyên vuốt cằm, nói: “Anh muốn đến thăm bác Tiểu với dì Vương, nếu em có việc, nói cho anh địa chỉ, anh đi một mình cũng được.”

Bác Chu bỏ việc ở tòa án chuyển xuống biển làm nghề kinh doanh buôn bán, về sau lại đưa cả nhà dời Thượng Hải, tuy rằng mấy năm nay ba Chu và ba Tiểu vẫn liên lạc qua điện thoại với nhau, nhưng lại chưa từng gặp mặt nhau, Chu Triển Nguyên muốn thay ba mình đến thăm hỏi bạn chí cốt của ông, huống hồ năm đó bác Tiểu đối xử với anh rất tốt.

“Được, chủ nhật này em cũng không có việc gì, đến hôm đó anh gọi điện thoại cho em là được, em sẽ đưa anh đi.” Suy nghĩ xong, Tiểu Hàm lại bổ sung nói: “Em phải gọi điện thoại nói trước cho ba mẹ, để họ chuẩn bị tốt mới được.”

Chu Triển Nguyên bật cười: “Không cần chuẩn bị gì đâu, anh chỉ đến thăm họ thôi mà.”

Tiểu Hàm lắc đầu không đồng ý, giống như nghĩ đến chuyện khó chịu gì đó, méo miệng nói: “Anh cũng không phải không biết mẹ em là người thế nào mà, đối với người khác so với con gái mình càng tốt hơn, huống hồ

trước kia bà thích anh như vậy, nếu anh đến, bà nhất định sẽ chuẩn bị chu đáo. Nếu em không nhắc đến chuyện này trước, thế nào bà cũng cảm râm chết em.”

Chu Triển Nguyên nghĩ đến bộ dạng nhiệt tình của dì Vương, cũng không nhịn được vui vẻ, năm đó hẳn là Tiểu Hàm đã ăn không ít dấm chua của hẳn, “Dì Vương đối với ai cũng đều nhiệt tình, nhưng mà rốt cuộc đối với em là nhất rồi.”

Tiểu Hàm tủi thân mếu máo, tội nghiệp nhìn anh kể khổ: “Mẹ em đến thời kì mãn kinh, anh không biết bà có thể nói nhiều đến mức nào đâu! May mắn là em chuyển ra ngoài ở, mỗi lần về nhà, ba em đều hận không thể đi theo em luôn chứ...”

Chu Triển Nguyên giống với trước kia, vồ nhẹ đầu cô một chút, sẵn giọng: “Có người nói ba mẹ mình như vậy sao? Vào nhà đi, thứ Bảy anh sẽ gọi cho em.” Ai nói anh không biết, nhà cô dì được coi trọng như vậy, anh đã sớm lĩnh giáo rồi.

Tiểu Hàm nghiêng đầu cười ngây ngô, đi nhanh vài bước vào phòng, đứng ở cửa nhìn anh phất phất tay, thấy Chu Triển Nguyên xoay người lại mới đóng cửa.

May mà ngày mai không có giờ lên lớp, nếu không, cánh tay của cô có giờ lên được hay không còn là một vấn đề. Nãi Tích nhìn thì nhỏ, nhưng trọng lượng lại là thực tế, áp lực lên cánh tay của cô rất nặng.

Quên đi, tắm một cái rồi đi ngủ, bài giảng sáng mai có thể thức dậy rồi chuẩn bị, dù sao cũng chỉ là giờ viết văn, cũng không cần chuẩn bị gì cho lắm.

Nháy mắt đã đến thứ Bảy, buổi sáng chín giờ thời điểm Chu Triển Nguyên gọi điện cho cô, Tiểu Hàm còn chưa tỉnh ngủ, đến khi nghe được âm thanh của anh, rốt cuộc cô mới tỉnh táo hẳn, vội vàng rời giường rửa

mặt thay quần áo, trong lòng còn ảo não, ai bảo cô ngày hôm qua xem phim suốt đêm chứ?

“Anh Triển Nguyên, đợi lâu chưa? Thật ngại quá, tối hôm qua em ngủ hơi muộn...” Kỳ thật không phải là tối hôm qua, mà phải nói là sáng hôm nay.

Thời điểm Tiểu Hàm chạy xuống lầu, Chu Triển Nguyên đã mở cửa xe đứng chờ dưới, thấy cô vội vã chạy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bởi vì chạy bộ mà có chút hồng hào, không khỏi nói: “Em thông thả một chút cũng được, anh không vội.”

Tiểu Hàm mở cửa xe, vừa thở vừa trả lời: “Vội vì em sợ để anh chờ lâu.”

“Đồ ăn sáng sao?”

“Ừ, bánh mì cùng với sữa chua.” Tiểu Hàm cười tủm tỉm giơ giỏ bánh trong tay lên, mở to mắt hỏi câu: “Anh đã ăn sáng chưa?” Nếu chưa ăn có thể giành cho anh một phần.

Chu Triển Nguyên tập trung lái xe, gật đầu nói: “Ăn rồi, dì Lý đã nấu bữa sáng cho anh.”

Tiểu Hàm biết trong nhà Chu Triển Nguyên có dì Lý phụ trách chăm sóc cho Nãi Tích, cũng hiểu rõ, không thèm nhắc lại, chỉ chuyên tâm đối phó với bánh mì.

Nhà Tiểu Hàm ở phía Đông, nếu không bị kẹt xe, đi đến đó mất khoảng một giờ. Ba Tiêu vẫn làm việc ở tòa án, mẹ Vương Lan Phương là một bác sĩ, chủ nhật này vừa vận họ đều ở nhà. Tiểu Hàm đã sớm bắt chuyện qua, nói việc Chu Triển Nguyên muốn chủ nhật này đến thăm, làm cho ba mẹ Tiểu rất hứng khởi, nhân tiện bàn một chút nên chuẩn bị những món gì trong điện thoại luôn.

Đến nhà họ Tiểu, Tiểu Hàm nghĩ khách đến chơi và cô đều giống nhau, cô là con gái trong lòng của ba mẹ, sẽ không quan trọng bằng khách đến chơi nhà. Vừa vào nhà, ông Tiểu liền vội vàng nói chuyện cùng Chu Triển Nguyên, bà Tiểu thì chuẩn bị món ngon ở trong phòng bếp, chỉ còn mỗi Tiểu Hàm ngồi một mình lặng lẽ đau buồn, ba mẹ thế nhưng ngay cả nhìn cũng không thèm liếc cô một cái! Cô rốt cuộc có phải là con ruột của họ không vậy?

Cuối cùng vẫn là Chu Triển Nguyên chịu không nổi ánh mắt ủy khuất lên án của Tiểu Hàm, tùy tiện tìm một chủ đề lên trên người cô, mới chấm dứt hoàn cảnh làm người tàng hình của cô.

“Gần đây con mới biết được Tiểu Hàm ở cùng một khu chung cư với con, vốn nghĩ muốn đến thăm bác với dì sớm hơn, nhưng lại không có thời gian. Bây giờ mới đến được, thật sự rất xấu hổ ạ.” Chu Triển Nguyên có chút áy náy cười nói.

Tiểu Kiến khoát tay về không sao, nhìn anh liên tục nói đừng lo, sau đó mới nhìn con gái nhà mình liếc mắt một cái, vẻ mặt không giận hờn nói: “Con bé kia, để ý nó làm gì? Kêu về nhà cũng không chịu về, nói cái gì mà muốn một mình tự lập, nó muốn tự lập, khi nào đưa được bạn trai về mới là chính sự!”

Vừa nghe lời này, Tiểu Hàm nhất thời lại đau đầu, ba mẹ Tiểu đã sớm đề cập đến chuyện chung thân đại sự của cô trên bàn ăn, không phải là cô không muốn đưa về, vấn đề là cũng phải có người muốn cô đã chứ.

“Ba, anh Triển Nguyên đang ở đây, nói gì vậy chứ.” Tiểu Hàm chu miệng làm như không giận hờn nói, ra vẻ đứng dậy, đi vào bếp giúp mẹ, để lại hai người đàn ông ngồi ở phòng khách vui tươi hơn hờn hắc đầu cười.

“Con bé này, cũng không bảo ta bớt lo lắng.” Nhìn bóng lưng của con gái, Tiểu Kiến sảng giọng, nói xong, dường như lại nghĩ đến cái gì, vui tươi

hơn hờ nhìn Chu Triển Nguyên nói: “Triển Nguyên, công ty của con nếu có chàng trai nào thích hợp, thì nhớ lưu ý giới thiệu cho Tiểu Hàm với nhé. Nó cũng không thích đi mọi nơi, đi làm giáo viên, có thể quen biết với đàn ông cũng không nhiều, mẹ nó tìm một chàng trai ở bệnh viện cho, thế mà nó lại ngại trên người người ta có mùi thuốc khử trùng, haiz....”

Nói đến đứa con gái bảo bối nhà mình, Tiểu Kiến liền nói không ngừng được, rốt cuộc vẫn là con gái của mình, nói xong liền chuyển sang khen cô: “Tiểu Hàm nhà ta tuy tính tình không được tốt cho lắm, lại không chịu được khổ, nhưng vẫn là người hiểu chuyện, hồi còn nhỏ đã biết nấu cơm, giúp đỡ việc vặt trong nhà, cưới về nhà tuyệt đối không lỗ vốn.”

Chu Triển Nguyên cũng cười: “Tính tình Tiểu Hàm rất tốt, ai có thể cưới Tiểu Hàm chính là phúc khí của anh ta đấy chứ.”

Nói con gái nhà mình tốt, Tiết Kiến cũng rất tự hào, nghĩ muốn Chu Triển Nguyên giúp giới thiệu một chàng trai, đề tài này liền dùng để đẩy mạnh lượng tiêu thụ của con gái mình: “Tính tính Tiểu Hàm rất được, tính cách cũng không ồn ào, công việc ổn định, còn có thể tự tay nấu thức ăn ngon, con nhất định phải giới thiệu một chàng trai thích hợp đó, nó nên được giữ lại để cưới làm vợ.”

Chu Triển Nguyên tất nhiên là cười đáp lại, mà tại phòng bếp, Tiểu Hàm nghe ba mình nói vậy, xấu hổ đến mặt đỏ bừng, nhin không được đứng dậm chân, nhìn mẹ oán giận: “Mẹ, mẹ xem ba kìa, như thế này làm sao con nhìn mặt anh Triển Nguyên nữa chứ?”

Vương Lan Phương xào rau, hừ lạnh một tiếng, “Nếu con ngoan ngoãn đưa bạn trai về giới thiệu, hoặc là nghe lời mẹ đi xem mắt chàng trai mà mẹ tìm cho, thì hiện tại ba con có thể sốt ruột vậy sao?”

Tiểu Hàm nhất thời không nói được gì, biết là đã tự đào hố tự chôn mình, nên im lặng hái rau thì hơn.

“Đến đây, Triển Nguyên, ăn nhiều một chút, đây chính là món ăn sở trường của dì Vương con đấy, trước kia con thích ăn nhất.” Tiểu Kiến vui tươi hơn hở gắp một đĩa rau cho Chu Triển Nguyên, Tiểu Hàm ủy ủy khuất khuất im lặng dùng cơm của mình.

Vương Lan Phương cũng không quên mức cho Chu Triển Nguyên một bát canh: “Ném thử đi Triển Nguyên, đích thân Tiểu Hàm nấu đấy, thử xem.”

Tiểu Hàm nghe xong lời này, rồi mới từ trong bát cơm ngẩng đầu lên, nhìn cái khuôn mặt tươi cười của Chu Triển Nguyên, thầm nghĩ, em đây là bị ép buộc mới nấy canh này, mẹ chỉ vì muốn anh giới thiệu bạn trai cho em thôi...

Thời điểm ở phòng bếp, mẹ đã nói như nào nhỉ, đây là để tăng thêm ưu điểm cho cô?

... ..Tiểu Hàm đầu đầy vạch đen.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Ba mẹ, chúng con phải đi rồi ~~” Tiểu Hàm ngồi ở ghế lái phụ, nhìn ba Tiểu mẹ Tiểu vẫy tay tạm biệt, mắt thấy ba mẹ tuổi càng lúc càng lớn, cô cũng càng ngày càng không yên lòng về bọn họ. Mỗi lần về nhà, ba mẹ nhất định sẽ lái nhải chuyện chung thân đại sự của cô, không giải quyết được việc này, ở trong mắt ba mẹ, cô vẫn là một đứa trẻ.

Nhưng mà, loại sự tình này cũng phải dựa vào duyên phận nữa, Tiểu Hàm ngoại trừ cái vẻ bên ngoài, cũng không có cái gì khác.

“Đi cẩn thận.” Vương Lan Phương khom người, nhìn qua ô cửa kính nhắc nhở nhiều lần, Tiểu Kiến cũng đứng một bên căn dặn Chu Triển Nguyên lái xe chậm một chút.

Chu Triển Nguyên và Tiểu Hàm cùng gật đầu cười nghe lời, hứa lần sau sẽ lại đến thăm bọn họ, mới thoát được ánh mắt không đành lòng của ba mẹ Tiểu.

Nhìn xe dần dần đi xa, Tiểu Kiến mới lôi kéo bạn già nói: “Đi về thôi, còn nhìn gì nữa.”

Tiểu Kiến nói là như thế, nhưng bản thân ông cũng nhìn xe dần khuất xa mới không ngừng nhìn quanh, miệng còn lẩm bẩm nói: “Sao lại có cảm giác như tiễn con gái với con rể vậy chứ.”

Vương Lan Phương vốn đang có chút thương cảm, vừa nghe xong lời này, đôi mi thanh tú lập tức dựng thẳng, quát lớn: “Nói cái gì đó! Tiểu Hàm

nhà ta nhỏ hơn Triển Nguyên chín tuổi lận đấy!”

Tiểu Kiến vừa thấy vợ mình phát hỏa, vội vàng nhận lỗi: “Thì tôi cũng chỉ thuận miệng nói ra thôi mà.” Triển Nguyên là đứa nhỏ không tòi, lại hiểu thấu lòng người, nếu không phải đã kết hôn, nếu không có đứa con trai, thì rất tương xứng. Nhưng mà lời này ông sẽ không ngốc mà nói ra, vợ già đối với chuyện chung thân đại sự của con gái chính là một chuyện quan trọng, nhân phẩm của đàn trai, gia thế, chuyện tình cảm đều nằm trong phạm vi cân nhắc của bà. Triển Nguyên như vậy, chính là mười điều thì có đầy đủ chín điều, chỉ thiếu mỗi một điều nữa thôi, ở trong mắt vợ già, vẫn không phù hợp.

“Đi rồi đi rồi, trở về thôi.” Hai vợ chồng dắt tay về nhà, vào nhà lại ôm đầu thở ngán than dài, sang năm con gái đã 26 rồi, ngay cả bạn trai cũng không có để đưa về giới thiệu. Tính cả một hai năm để yêu đương, đến lúc kết hôn không phải là 27, 28 sao. Thật là làm người ta phiền não mà.

Làm cha mẹ đúng là có tấm lòng vô tận!

“Bác Tiểu và dì Vương đều không thay đổi, vẫn giống như trước đây, đều nhiệt tình...” Trong xe rất im lặng, Chu Triển Nguyên bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

Tiểu Hàm cười cười, nghĩ tính nhiệt tình của cha mẹ mình ngàn năm không đổi, cũng không khỏi cười khẽ một tiếng: “Bọn họ nha, tuổi càng lớn sống càng hăng hái, chỉ cần không bắt em đưa bạn trai về, em liền cảm tạ trời đất.”

Chu Triển Nguyên nghiêng về phía cô cười cười, khóe miệng gợi lên độ cong hoàn mỹ: “Bác Tiểu đúng là có nhờ anh tìm bạn trai cho em, trong công ty anh có vài người thích hợp, có muốn gặp mặt không?”

Tiểu Hàm hung hăng giở giọng xem thường, phồng má đáng thương nhìn anh: “Anh Triển Nguyên, đây là anh đang giễu cợt em sao?”

“Không! Anh không thấy như vậy, không phải còn có sinh viên đang theo đuổi em đó sao.” Chu Triển Nguyên nửa là giải thích nửa là trêu chọc nói.

Tiểu Hàm càng úy khuất, đây không phải là đang đào bới nỗi đau của người khác sao, đành hoang theo đuổi không được mấy người, không đứng đắn lại rất nhiều.

“Được, không cười em nữa. Đi đón Nãi Tích rồi cùng đi ăn cơm đi.” Chu Triển Nguyên vừa nói, vừa gọi về số điện thoại nhà, chỉ chốc lát sau, âm thanh vui vẻ của Nãi Tích đã truyền đến.

“Nãi Tích, cùng bà Lý xuống dưới lầu đi, ba ba lập tức đến, đón con đi ăn cơm.”

“Được ~~ con lập tức xuống ngay ~~” Chỉ nghe thấy âm thanh của Nãi Tích như chú chim nhỏ tăng thêm mười phần sức sống: “Bà Lý, ba ba muốn đón con đi ăn cơm ~~ chúng ta xuống lầu đi ~~”

Cúp điện thoại, Chu Triển Nguyên giải thích: “Con dâu của dì Lý năm nay mang thai, hiện tại mỗi tối dì Lý phải về nhà, buổi sáng lại vội vàng qua nhà anh để làm bữa sáng.”

Tiểu Hàm giống như hiểu ra gật đầu, trong khi nói chuyện, bọn họ đã đến cổng khu chung cư, chỉ thấy một dì hơn năm mươi tuổi đưa theo Nãi Tích đang đứng ở cửa, Nãi Tích đang đuổi thẳng cổ, kiễng chân trông ngóng.

Nhìn thấy xe của ba ba, Nãi Tích cùng bà Lý vẫy vẫy tay, liền vội vàng chạy đến. Tiểu Hàm mở cửa xe, mỉm cười nhìn nó vươn tay. Nãi Tích ngó đầu xem người đang chiếm chỗ của mình, phân vân, nhìn cha đang cười bên cạnh, vẫn là phồng má leo lên đầu gối của Tiểu Hàm, lại nhìn bà Lý vẫy vẫy tay nói tạm biệt, sau đó nhìn cha hét to: “Ba ba, xuất phát!”

Tiểu Hàm đỡ khóc đỡ cười, ôm thật chặt Nãi Tích vào lòng, học theo giọng điệu của nó, cũng hét to một tiếng: “Xuất phát!”

Chu Triển Nguyên nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạng của một lớn một nhỏ đang ôm nhau, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, đã bao nhiêu năm rồi, cảnh tượng như vậy đã bao nhiêu lần xuất hiện trong giấc mơ của anh, sự thật lại lần lượt nói cho anh biết, đó chỉ là hi vọng xa vời, là hi vọng xa vời.

Thật sự chính là hi vọng xa vời sao?

Chu Triển Nguyên đang nghĩ, Nãi Tích lại dùng tiếng cười cắt ngang ba ba tự nói: “Ha ha ha ha..... Không cần chọc con..... Ha ha ha ha.....”

Thì ra do khi Tiểu Hàm ôm Nãi Tích lại không cẩn thận chạm vào eo nó, ai mà biết được tên này lại sợ ngứa như vậy chứ, cười khoa trương đến thế, nhưng thật ra lại dọa cho Tiểu Hàm nhảy dựng lên. Đến khi lấy lại tinh thần, chính cô cũng không nhịn được nở nụ cười.

Chu Triển Nguyên nhìn đến cảnh tượng này, bộ dạng một lớn một nhỏ, đều cười cho mặt phỉm hồng, ánh mắt phát sáng có hồn, ý cười dưới đáy mắt như muốn trào ra vậy.

“Ba ba.... Ba ba cứu mạng..... Cô giáo Tiểu..... A ha ha ha..... Ba ba.... ..” Nãi Tích cười ha ha , tiếng cười lúc lâu sau mới tản đi, Tiểu Hàm đối với ánh mắt dịu dàng của Chu Triển Nguyên, không hiểu sao tim lại đập nhanh hơn một nhịp, gương mặt bỗng nhiên đỏ ửng. Sờ gương mặt đang nóng lên, trong lòng Tiểu Hàm có chút kinh ngạc, may mà đã đến quán cơm, chút rung động thành linh kia liền theo gió ở ngoài cửa sổ rời đi, Tiểu Hàm nắm tay Nãi Tích, xem nó chỉ là ảo giác.

Cùng nhau ăn cơm, Chu Triển Nguyên đưa Tiểu Hàm đến dưới lầu, mới dẫn theo Nãi Tích về nhà.

“Nãi Tích, tắm rửa xong, con nên đi ngủ đi, ngoan, nghe lời.” Chu Triễn Nguyên cầm khăn tắm lau tóc cho con trai, lại thay quần áo ngủ cho nó, đỡ nó tiến vào trong ổ chăn, cầm lấy sách cổ tích kể một câu chuyện xưa, nhìn con trai phát ra tiếng hít thở nhỏ, anh mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng Nãi Tích.

Nãi Tích rất ít khi nói nhiều giống như hôm nay, mẹ nó mất sớm, anh lại vội vàng lo công việc, từ nhỏ đến lớn, chỉ có dì Lý chăm sóc. Dì Lý đã lớn tuổi, nhiều lắm cũng chỉ lo chỗ ăn, mặc, ở, đi lại cho Nãi Tích, những lúc khác, cơ bản đều là Nãi Tích chơi một mình, điều này cũng dần dần tạo thành tính cách như thế này của nó, thời điểm tâm tình tốt thì sẽ giống như những đứa trẻ khác, hoạt bát đáng yêu, nhưng mỗi khi có chuyện gì làm tâm tình nó kém, thì ai nó cũng không thềm quan tâm.

Hôm nay trái lại Nãi Tích lại rất vui vẻ, dọc đường đi cái miệng nhỏ nhắn nói không ngừng, lúc ăn cơm cũng không còn im lặng nữa, nhưng thật ra anh có chút ngạc nhiên. Trừ vài người bác nó biết ra, bình thường Nãi Tích rất không thích cùng người khác ăn cơm.

Đồng hồ trên tường đã điểm mười giờ rưỡi, ngày mai là Chủ nhật, dì Lý xin phép nghỉ rồi, cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn phải đi mua bữa sáng cho Nãi Tích nữa.

“Chị, tuần sau là hôn lễ của cô giáo Lý, chúng mình cùng đi đi.” Tiểu Hàm gọi điện thoại cho người chị Diệp Dĩ Mạt ngày trước học cùng trường đại học.

Diệp Dĩ Mạt là người mà cô quen biết trong Hội sinh viên ở trường đại học, lúc Tiểu Hàm mới vào đại học, Diệp Dĩ Mạt đã là sinh viên năm ba, năm ấy là Chủ tịch Hội sinh viên, mà Tiểu Hàm vừa vận lại đảm nhiệm vị trí Chủ tịch Hội sinh viên của kì tiếp theo. Bởi vì làm nhiệm vụ, hai nữ sinh rất nhanh đã quen thuộc với nó, hơn nữa tính tình lại rất hợp nhau, thời điểm Diệp Dĩ Mạt cùng Tiểu Hàm ở đại học, quan hệ cũng không tồi. Sau

đó, hai người đều thi đỗ, tốt nghiệp, đi làm việc, không lâu sau phát hiện hai người lại dạy học ở cùng một trường, Diệp Dĩ Mạt là giáo viên trung học dạy môn Lịch sử, mà Tiểu Hàm lại là giáo viên tiểu học dạy môn Ngữ văn. Vì vậy, quan hệ giữa hai chị em càng gắn bó.

“Được, nhưng mà trước tiên em phải đi mua quần áo cùng chị, chị không có một bộ nào nhìn chỉnh chu một chút cả” Diệp Dĩ Mạt cười nói.

Cô giáo Lý là người hướng dẫn của hai người hồi đại học, vừa vặn phụ trách hai lớp của hai cô. Kỳ thực, tuổi của cô giáo Lý không hơn các cô là bao, năm ấy Tiểu Hàm vào trường, cô giáo Lý mới tốt nghiệp đại học, làm người hướng dẫn cho hai cô. Năm nay, rốt cuộc cô ấy và bạn trai yêu nhau bảy năm cũng tiến vào lễ đường, với tư cách đại diện là học trò đầu tiên, lại ở cùng một thành phố, Tiểu Hàm và Diệp Dĩ Mạt dĩ nhiên đều nhận được thiệp mời.

“Đi chứ, dù sao ngày mai cũng là Chủ nhật, chúng ta cùng đi thôi, nhân tiện em đi làm tóc luôn.” Tiểu Hàm kẹp điện thoại lên trên vai, tay bóc vỏ quýt.

“Được, cùng đi đi, chị cũng muốn đổi kiểu tóc này.” Diệp Dĩ Mạt nhẹ nhàng khoan khoái đáp.

Hẹn thời gian cùng địa điểm xong, Tiểu Hàm liền cúp điện thoại.

Đến lúc đổi kiểu tóc này rồi, Tiểu Hàm nhìn mái tóc xơ xác của mình trong gương, cộng thêm việc ba mẹ luôn thúc giục chuyện tình cảm, trong lòng thở dài một tiếng, phải thay đổi diện mạo mới thôi, người đã 25 tuổi, cũng không thể dựa vào tuổi thanh xuân để làm vũ khí nữa.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ngày hôm sau, Tiểu Hàm đi gặp chị Diệp ở chỗ đã hẹn trước. Diệp Dĩ Mạt mặc một bộ váy màu đen, tóc búi cao nhìn giỏi giang mà nhẹ nhàng thanh thoát, đó cũng chính là điểm mà Tiểu Hàm ngưỡng mộ cô, cho dù Diệp Dĩ Mạt mặc quần áo bình thường nhất cũng toát ra một cỗ khí chất quý phái, mọi người nói ‘Con người cần dựa vào quần áo’, nhưng với Diệp Dĩ Mạt lại ngược lại thành ‘Quần áo phải dựa vào con người’ mới đúng, cho dù là bộ quần áo hai mươi đồng bán trên vỉa hè, mặc lên người cô, cũng như là đồ bán trong những quầy hàng hiệu.

“Chị, ở đây ~~” Từ xa, Tiểu Hàm liền vẫy tay cười.

Diệp Dĩ Mạt cũng nhìn thấy, nhìn Tiểu Hàm cười gật đầu, liền bước nhanh về phía này. “Chị, trước tiên chúng ta đi mua quần áo rồi đi làm tóc sau nhé?” Tiểu Hàm cười hỏi.

Diệp Dĩ Mạt cúi đầu nhìn đồng hồ, chắc là đang tính toán thời gian.

Tất nhiên Tiểu Hàm hiểu rõ thói quen của cô, Diệp Dĩ Mạt có một cái tật nhỏ, nhất định phải sắp xếp thời gian sao cho hợp lý nhất.

“Đi làm tóc trước đi, thời gian mua quần áo có thể giảm bớt được, chứ làm tóc thì không thể bớt được đâu.” Diệp Dĩ Mạt ngẩng đầu cười nói, chỉ chỉ tiệm làm tóc cách đó không xa, cố gắng thuyết phục nói: “Đi thôi, đến chỗ này đi, thằng em trai vừa cho chị một cái thẻ VIP, nhân tiện dùng thử xem sao.”

Tất nhiên Tiểu Hàm không có ý kiến gì, đi theo cô ấy là có cái ăn, cô đã rút ra được chân lý ấy từ lâu rồi.

Tóc Tiểu Hàm và Diệp Dĩ Mạt dài đến eo, chỉ khác là tóc Tiểu Hàm xoắn nhìn tự nhiên, với lại trước kia từng uốn nhuộm, nên tóc có màu vàng nâu, mà tóc Diệp Dĩ Mạt cũng dài rất tự nhiên, tóc chưa uốn nhuộm bao giờ, vừa đen vừa mượt, điều này cũng làm cho Tiểu Hàm ngưỡng mộ không ngừng.

“Chị, sao lại chỉ có cắt bớt thôi?” Tiểu Hàm nhìn mái tóc uốn của mình ở trong gương, lại nhìn sang mái tóc được cắt tỉa cẩn thận của Diệp Dĩ Mạt, nhất thời cảm thán, chắc là chị lại xem mái tóc này như báu vật mà nuôi dài, mới không làm hư nó như cô.

Diệp Dĩ Mạt chỉ thản nhiên cười cười, giọng điệu hãnh diện, nhìn mái tóc của mình trong gương, trả lời: “Chị không thích uốn với nhuộm, như thế này cũng không sao.”

“Được rồi, chị có một mái tóc dài đen mượt óng ả, chắc chắn có thể đi làm người mẫu chụp ảnh quảng cáo dầu gội đầu được đấy.” Tiểu Hàm ngưỡng mộ nhìn mái tóc đen nhánh của Diệp Dĩ Mạt.

“Đi thôi, đi mua quần áo đi.” Diệp Dĩ Mạt cười nói. Ba người phụ nữ trong một vở diễn, đối với một người thì không có ý kiến, một người thì thấy đi dạo phố là lãng phí đời người phụ nữ, còn lại thì thấy đi dạo phố chính là một cuộc chiến đấu lâu dài.

Tốc độ nhanh tuyệt đối.

Thành quả chiến đấu hăng hái suốt một buổi chiều, là trên tay đầy ắp túi lớn túi nhỏ khác nhau. Tuy rằng đối với đi dạo phố hai người cũng không quá thích, nhưng mà điều này cũng không thể làm mờ nhạt đi sự yêu thích của phụ nữ đối với những bộ quần áo xinh đẹp xuất phát từ đáy lòng, cái gì gọi là tốc độ? Cái gì gọi là năng suất? Nhìn hai người là biết ngay.

Nhìn túi lớn túi nhỏ quần áo trong tay lẫn nhau, Diệp Dĩ Mạt và Tiểu Hàm đều nhìn nhau cười.

Mỗi chân quá. Tiểu Hàm lê nhẹ bước chân: “Chị, em đi về trước đây. Tuần sau gặp nhé.” Tiểu Hàm đưa tay gọi taxi, đứng nhìn Diệp Dĩ Mạt nói.

Lần sau, sẽ không đi giày cao gót dạo phố nữa, cái mạng già của cô chịu không nổi. Xinh đẹp thì xinh đẹp thật, nhưng thật sự rất mệt.

“Đi đi, chị cũng phải về lập tức.” Diệp Dĩ Mạt gật gật đầu cười, không phải không muốn vẫy tay, thực sự là không thừa cái tay nào để thực hiện động tác này được.

Thằng nhóc thối tha Lý Thụy kia đã nói đợi nó tí nữa sẽ đến đón cô, cô vẫn nên chờ nó thì hơn. Thằng nhóc này, có bằng lái xe liền lái xe đi khắp nơi, không được dạy dỗ tử tế.

Thứ Bảy, là hôn lễ của Lý Tĩnh, Tiểu Hàm và Diệp Dĩ Mạt cùng nhau tham dự.

Nhìn vẻ mặt xinh đẹp, hạnh phúc của cô dâu, đều là gái ế hai người bỗng dưng có chút xúc động, năm tháng đúng là không tha cho người ta.

Tiểu Hàm đếm trên đầu ngón tay, nhìn chú rể và cô dâu, ánh mắt có chút buồn bã: “Chị, em cũng muốn được gả cho một người tốt!”

Diệp Dĩ Mạt càng thêm ai oán đẩy nhẹ cô một cái.

Tiểu Hàm ngượng ngừng thu hồi ánh mắt. Đúng vậy, cô còn nhỏ hơn Diệp Dĩ Mạt ba tuổi, thế này, áp lực của cô cũng sẽ ít hơn nhiều.

“Chị, chị xem cô giáo Lý gần ba mươi tuổi đã cưới chồng rồi, chị tính khi nào thì lập gia đình đây?” Tiểu Hàm bưng ly rượu, nháy mắt hỏi. Cô có chút tò mò, bên người chị cũng có không ít người theo đuổi, nhưng mà

dường như không có ai vừa mắt cô ấy cả, bây giờ đã là hai mươi tám tuổi rồi, chị ấy vẫn một thân một mình.

Diệp Dĩ Mạt có chút bất đắc dĩ nhìn lên trần nhà, đồng nghiệp bên cạnh mình, bạn bè một đám người chưa lập gia đình thì cũng đã có đối tượng, cả ngày ba với dì cứ lải nhải bên tai, cô thật sự có chút không chịu đựng nổi.

“Nếu có thích hợp, thì bây giờ đi chứng minh cũng không thể biết được.” Diệp Dĩ Mạt bĩu môi nói, đối với cô tình yêu vốn không phải là thứ cần thiết, tương trợ trong lúc hoạn nạn, tôn trọng nhau như khách với cô cũng chỉ là oanh oanh liệt liệt, quần quýt si mê đau thương mới có lực hấp dẫn hơn.

Tiểu Hàm nhún nhún vai, ai nói không đúng đâu, các cô cũng không phải là cô gái trẻ tuổi nữa, các cô đã giác ngộ ra từ lâu, có thể tìm được điều kiện thích hợp, tính cách hợp nhau, cũng không dễ dàng gì.

“Đi thôi, đi mời cô giáo Lý một ly rượu.” Diệp Dĩ Mạt bưng ly rượu lên, thân hình hơi lão đảo một chút, nhìn Tiểu Hàm cười cười.

Tiểu Hàm nghĩ lại khoảng thời gian lúc ở đại học trước kia vừa là thầy vừa là bạn, mời rượu đương nhiên không thể thiếu.

“A, các cô gái xinh đẹp của tôi, thế nhưng vẫn nhớ đến chúc mừng cô giáo nha.” Lý Tĩnh nhìn thấy học trò tâm đắc kiêm bạn tốt của mình, tất nhiên nhin không được trêu chọc vài câu.

Diệp Dĩ Mạt và Tiểu Hàm cũng không để ý, cười nói chúc mừng, “Hôm nay là ngày vui của cô giáo Lý, chúng tôi đương nhiên muốn đến xem náo nhiệt chứ, cũng phải hưởng một chút không khí vui vẻ, nhanh một chút đem mình gả đi chứ, đúng rồi, chồng của cô giáo, ly rượu này, không thể không uống nha ~~” Diệp Dĩ Mạt cười có chút gian xảo, Tiểu Hàm đứng bên cạnh đùa bỡn, nhìn Lý Tĩnh nhin không được mắt trợn trắng, hai người này,

thành một đôi vẫn còn có thể làm loạn như thế, năm đó Hội Sinh viên bởi vì có hai người này, một đợt đạt đến đỉnh cao nhất.

Chú rể Chu Hạo vừa đi kính một vòng rượu về, hiện tại trên mặt còn rất đỏ, lại chỉ uống rượu không, đoán chừng có thể trực tiếp đuối về động phòng được rồi, nhưng hai cô gái xinh đẹp ngay cả chồng của cô giáo cũng gọi rồi, nếu không uống thì có chút không phải phép.

Chu Hạo đang cố gắng vào trong, sau khi nhận lấy ly rượu trong tay Diệp Dĩ Mạt, không do dự chút nào buồn bực uống vào.

Lý Tĩnh đứng nhìn một bên cười không ngừng. Chú rể Chu Hạo có rất ít bạn bè, lại xuất thân từ trong quân đội, từu lượng là tốt nhất so với những người ở đây, một ly rượu trắng như vậy, đối với anh mà nói chỉ là chút lòng thành thôi. Nhìn vẻ mặt mất hứng của Diệp Dĩ Mạt và Tiểu Hàm, Lý Tĩnh cười dương dương đắc ý.

Tiểu Hàm và Diệp Dĩ Mạt liếc mắt nhìn nhau, thật sự không quen nhìn khuôn mặt tươi cười kia của Lý Tĩnh, hai người cười gian một tiếng, bưng chén đi về phía cô.....

“Chị, em thấy trong đám người bên kia có mấy người nhìn cũng không tệ, chị có muốn thử một chút không?” Tiểu Hàm nhẹ giọng nói thầm với Diệp Dĩ Mạt, vài người ở đây, cô căn bản đặc biệt chỉ người vừa uống rượu kia, phong độ mạnh mẽ, khuôn mặt đẹp trai, dáng người cao to, cùng chị mình nhìn thế nào cũng thấy xứng đôi.

Diệp Dĩ Mạt đối với lời nói không trúng chủ đề của đứa em này rất có chất miễn dịch, cũng không thèm liếc nhìn cô một cái, chỉ chú tâm đối phó với đồng đồ ăn trước mặt. Nhất định phải ăn lấy lại vốn, tiền mừng thế nhưng mất gần nửa tháng lương của cô rồi.

“Lo mà ăn phần của em đi, đàn ông làm sao cảm dỗ bằng các món ngon này được.” Diệp Dĩ Mạt gắp một cái đùi gà nhét vào miệng Tiểu Hàm, hung

hăng trừng mắt liếc nhìn cô một cái, ý tứ rất rõ ràng, ăn nhiều, ít nói.

Tiểu Hàm ngượng ngùng cười cười, được rồi, cô lại hay lo chuyện bao đồng, tâm tư của chị, cô làm sao mà đoán được cơ chứ, haiz. Vẫn nên lo chuyện của mình cái đã, ngày hôm qua ba có gọi điện đến, nói ông đã nhờ anh Triển Nguyễn tìm cho cô một vài người thích hợp rất được, kêu cô đi xem mắt thử.

Tiểu Hàm chỉ có thể cười khổ, cô thật không biết đã nói cái gì được đâu, thế mà ba đã vội vàng như vậy rồi, nói thế giống như cô thật sự không gả đi được ấy. Hơn nữa, nhờ người giới thiệu cũng không thể nhờ anh Triển Nguyễn được, hiện tại, khiến cho cô mỗi lần chào hỏi anh Triển Nguyễn như nào đây? Mất hết mặt mũi rồi. Không tính chuyện trước kia đái dầm, lần này anh Triển Nguyễn lại có trong tay loại sự tình như thế, trời đất ơi!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hôn lễ của Lý Tĩnh kết thúc, Tiểu Hàm lại phải đối mặt với đợt thi thử giữa học kỳ. Cô phải bận rộn ôn tập cho hai lớp, thuận tiện lấy cái này làm lí do để tránh buổi xem mắt mà Chu Triển Nguyên đã sắp xếp. Cô thật sự không có tâm tư nào để đối mặt với kiểu gặp gỡ như thế này, ba mẹ đều quan tâm, anh hàng xóm sắp đặt, quả thật rất thần thánh!

“Chủ nhiệm Hoàng, tôi đã có bạn trai, thật sự..... không lừa cô đâu..... Ừ ừ, cho nên không cần giới thiệu cho tôi.... ..” Cuối cùng cũng xử lý được sự nhiệt tình như lửa của chủ nhiệm Hoàng, Tiểu Hàm nhịn không được thờ dài. Trong nhà ba mẹ thúc giục, ở trường học cấp trên lại quan tâm, thời kì này, chẳng lẽ muốn cô dẫn bạn trai về nhà mới chịu sao?

Xem ra, cho dù là vì để cuộc sống yên ổn, cô cũng phải cảnh giác cao độ vì bản thân mà quyết định mới được. Ếch ba chân khó gặp, đàn ông hai chân không phải còn đầy ngoài đường đó sao???

Cô giáo Tiểu lặng lẽ nắm chặt quả đấm, vì cuộc sống yên ổn của mình, quyết không thể lãng phí tuổi thanh xuân của bản thân, không thể đợi đến khi cái mặt bã đậu rơi nước mắt dẫm vạt áo lại hối hận bản thân không tự nắm giữ chút thanh xuân còn lại được.... ..

“Tư Tư, ngày mồng một tháng năm cô có kế hoạch gì chưa?” Tiểu Hàm uống canh, hỏi Trần Tư Tư đang ngồi đối diện. Ngày mồng một tháng năm đến rất nhanh, là ngày được nghỉ lễ, công ty của ba cô tổ chức đi du lịch ở núi Hoàng Sơn, ba mẹ cô, hai người bạn họ vui vẻ hơn hờ đi ngắm mây trôi bồng bênh, liền bỏ mặc một người đáng thương như cô ở nhà.

“Tôi nha” Trần Tư Tư bĩu môi, cười nói: “ Tôi đi chơi cùng gia đình của anh người yêu, chúng tôi bàn nhau đi Hải Nam là thích hợp nhất.” Trần Tư Tư cười vô cùng hạnh phúc, trải qua nhiều đợt yêu đương, cuối cùng cô cũng gặp được người đàn ông lý tưởng như đã nói của đời mình, gần đây hai người luôn dính vào nhau.

Tiểu Hàm hiểu rõ gật đầu, tiếp tục ăn cơm. Hay cứ ở nhà đi, dù sao cô cũng không muốn đi chơi chỗ nào hết, đúng lúc nhà cửa cần được dọn dẹp rồi, nhân tiện thay đổi ra giường luôn, cô vừa mới mua bộ hoa văn hoa hồng bốn màu kia, thuận tiện thử xem sao.

“Đi thôi, chiều nay là buổi học cuối cùng rồi, sau đó tôi sẽ đến nhà anh yêu của tôi ~~ chuẩn bị vui vẻ để đi Hải Nam chơi ~~” Trần Tư Tư cầm bát cơm lên, cười nói.

“Ừ, buổi chiều tôi không có lớp, dọn dẹp một chút là có thể về luôn.” Tiểu Hàm cũng cười, khuôn mặt thoải mái mà vui vẻ, nghĩ đến ba ngày nghỉ liên tiếp, tâm tình mọi người đều tốt cả.

Tan tầm, về đến nhà, Tiểu Hàm đang nấu ăn, điện thoại bỗng vang lên.

“Ba, con biết rồi, hai người cứ đi chơi vui vẻ đi, con sẽ ở nhà, ừ ừ, không đi ra ngoài, được được, ba mẹ cứ yên tâm, con biết rồi..... Ách, được, biết rồi.....” Đợi ba mẹ làm nhảm xong an tâm cúp điện thoại, nghĩ đến câu nhắc nhở cuối cùng của ba, Tiểu Hàm nhịn không được giật giật khóe miệng, ông nói, nhân dịp ngày nghỉ này, đi ra ngoài nhiều nhiều một chút, để quen biết thêm vài tên con trai.

Haiz, cái này nghĩa là gì chứ, con gái hai người thật sự không ai thèm yêu sao?

Đang mãi nghĩ đến chuyện này, chuông cửa bỗng vang lên.

Tiểu Hàm có chút nghi hoặc, ai sẽ đến tìm cô đây? Ba mẹ vừa mới lên ô tô, không thể là bọn họ được.

Mở cửa, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Chu Triển Nguyên cùng vẻ ủy khuất của Nãi Tích đang đứng trước cửa nhà, Tiểu Hàm có chút kinh ngạc, có chuyện gì đây vậy?

“Anh Triển Nguyên, mau vào đi, Nãi Tích, muốn uống gì?” Tiểu Hàm nghiêng người cho bọn họ vào nhà, khom lưng cười yếu ớt hỏi Nãi Tích.

Nãi Tích bĩu môi không lên tiếng, trừng to mắt liều mạng nhìn cô, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, tay nhỏ bé nắm chặt tay ba ba không rời.

Tiểu Hàm giương mắt, nhìn về phía Chu Triển Nguyên, không động tĩnh hỏi: đây là có chuyện gì vậy?

Chu Triển Nguyên cười khờ, nhìn lại ánh mắt kiên định của con trai đang đứng bên chân, có chút buồn rầu nói: “Ngày mai anh phải đi công tác, con dâu dì Lý đang ở trong bệnh viện dưỡng thai, bà ấy xin phép nghỉ vài ngày, muốn đi chăm sóc cho con dâu, nhưng mà đúng lúc Nãi Tích cũng được nghỉ, nó không ở nhà một mình được, anh tạm thời không tìm được người thích hợp để chăm sóc nó, cho nên đã nghĩ đến em....”

Tiểu Hàm giật mình sửng sốt, nhưng mà lập tức liền hiểu rõ ý tứ của anh, chắc là Nãi Tích không có ai chăm sóc, nghĩ giao cho cô chăm sóc nó, Nãi Tích không muốn rời khỏi ba ba, thế nên mới thành bộ dạng này.

“Đi, Nãi Tích ở lại chỗ này cùng cô giáo Tiểu được không? Cô giáo Tiểu sẽ nấu ăn ngon cho Nãi Tích nhé.” Tiểu Hàm ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Nãi Tích, hai mắt mím cười, vươn tay an ủi vỗ nhẹ trên đầu nó.

Nãi Tích chu cái miệng nhỏ xinh, bày ra khuôn mặt lạnh như băng, mặc dù tay vẫn cầm lấy tay ba ba, nhưng mà rõ ràng có buông lỏng đi một chút.

Chu Triển Nguyên nhìn thế không khỏi thở phào nhẹ nhàng, trong lòng cũng dễ chịu, xem ra lựa chọn của mình không sai.

“Nãi Tích, ngoan ngoãn nghe lời cô giáo Tiểu, hai ngày sau ba sẽ về đón con.” Chu Triển Nguyên đưa tay con trai giao cho Tiểu Hàm, có chút áy náy nhìn cô lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Tiểu Hàm cười nhẹ nhìn anh lắc lắc đầu, cúi xuống néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn đang phồng lên của Nãi Tích, cười tủm tỉm kéo nó chạy đến bàn ăn, “Ngồi ở đây nhé, cô giáo Tiểu sẽ nấu món ngon cho Nãi Tích, ăn xong chúng ta cùng xem tivi, ngoan nhé.”

Tuy trên mặt con trai nhìn vẫn có chút bất mãn, nhưng xem như vẫn ngoan ngoãn để cho Tiểu Hàm bế ngồi vào ghế, Chu Triển Nguyên thở phào, cũng đi theo. “Đây là quần áo tắm rửa của Nãi Tích, còn có đồ chơi mà nó thích, anh đều để ở trong túi, và có hai ngàn đồng, coi như là tiền ăn uống.”

Tiểu Hàm nhú mày, trừng mắt liếc anh một cái: “Anh coi Nãi Tích là voi à, hai ngày có thể ăn hết hai ngàn đồng sao. Vẫn là em nghèo, nuôi một đứa nhỏ mà cũng không nuôi nổi? Đừng nói là hai ngày, hai năm em vẫn nuôi dưỡng tốt.” Tiểu Hàm nói xong, liền không thèm nhìn anh, bật lửa, hâm lại canh.

“Anh để túi trên ghế sofa.” Thấy cô như vậy, Chu Triển Nguyên cũng không biết phải nói gì, ghen vài giây, nói một câu như vậy.

“Lấy lại tiền đi, nếu không em sẽ giao Nãi Tích lại cho anh đưa về.” Tiểu Hàm cũng không quay đầu lại, chỉ tập trung rửa sạch thức ăn, nhưng mà Chu Triển Nguyên lại nghe ra trong lời nói của cô có lực uy hiếp, con bé này, vẫn còn khó chịu như vậy.

“Được, tiền anh sẽ lấy lại, đợi anh trở về sẽ mời em ăn cơm, như vậy được chứ?” Chu Triển Nguyên bắt đắ dĩ nhìn bộ dạng cô bận rộn, cười lắc

đầu.

“Ngày mai anh đi công tác?” Tiểu Hàm liếc mắt nhìn anh một cái, lại hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Ừ, đúng vậy.”

“Ở lại ăn cơm đi, dù sao nấu lại thức ăn nữa là có thể ăn cơm. Được rồi được rồi, bây giờ anh đi ra ngoài chơi với Nãi Tích đi.” Ghét bỏ trừng mắt liếc anh một cái, Tiểu Hàm cũng không..... nể tình chút nào đẩy anh đi ra khỏi phòng bếp.

Phòng bếp nhỏ như vậy, hai người đứng rất chật chội, anh sẽ cản trở cô nấu ăn.

Chu Triển Nguyên lặng đi một chút, đợi đến khi lấy lại được tinh thần, người đã ở bên ngoài, trên thương trường tổng giám đốc Chu không gì là không làm được thế mà lại bị người ta ghét bỏ?

Nhìn ánh mắt con trai có chút khó hiểu, quản lý Chu trên mặt có chút đỏ lên kiêu ngạo, khụ một tiếng. “Con trai, ba ba chơi cùng con ~~”

“Ăn cơm ~~” Tiểu Hàm tắt bếp gas, hướng ra phòng ngoài thét to một tiếng, sau đó thành thực trải bàn ăn.

“Oa, có thể đọ tay nghề cùng dì Vương nha.” Chu Triển Nguyên đi vào, khoa trương cười nói, Nãi Tích cũng chạy hộc hộc tiến vào, ôm chặt chân Chu Triển Nguyên không tha, ánh mắt thẳng tắp sáng long lanh nhìn chăm chăm bát trứng xào cà chua nhiều màu trong tay Tiểu Hàm.

Tiểu Hàm khịt khịt mũi, xoay mình xem thường một cái, chỗ này nhỏ như vậy, chứa ba người, mặc dù cái kia nhỏ như vậy có thể trực tiếp không cần để ý.

“Nếu không thì di chuyển chỗ ngồi, đi ra ngoài đi ra ngoài.....” Tiểu Hàm thúc giục nói.

“Nãi Tích, ngoan, đi ra ngoài trước, lập tức sẽ có ăn.” Chu Triển Nguyên cười vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, dỗ dành nói.

“Nãi Tích, đem đũa cầm ra trước đi.” Tiểu Hàm đưa cho nó ba đôi đũa, đối với ánh mắt kinh ngạc của Chu Triển Nguyên, một chữ cũng không nói: “Tự mình bắt tay vào làm, mới có cơm ăn áo mặc!”

Nói xong, bắt đầu phân chia nhiệm vụ.

“Anh Triển Nguyên, đưa bát canh, còn cả rau cần tây, cùng mang ra cả đi.” Nói xong, chính cô dẫn đầu bưng bát cơm đi ra ngoài.

“Oa, có thể ăn cơm rồi!” Tiểu Hàm đưa đồ ăn cuối cùng đặt lên bàn, nhin không được cảm thán một tiếng. Vốn định đem canh ngày hôm qua còn thừa hâm nóng lại một mình ăn, lại xào thêm rau cần để ăn bữa tối, nhưng mà bởi vì có hai vị khách không mời mà đến nên không kịp chuẩn bị đãi khách, cô đành phải làm nhiều hơn hai món, may mà trong tủ lạnh còn có một ít nguyên liệu nấu ăn.

“Có đi rửa tay hay không đây?” Cô giáo Tiểu chống nạnh trừng mắt nhìn một lớn một nhỏ, hai người đàn ông đang thềm chảy nước miếng.

Một lớn một nhỏ đều đồng loạt giơ tay để lên trên bàn, giống như học sinh ngoan ngoãn chờ cô giáo kiểm tra vậy.

Tiểu Hàm nhin nhin không phát ra tiếng ‘xì’, trừng mắt liếc hai cha con giáo hoạt một cái, quở trách nói: “Ăn cơm!”

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 11

“A!” Nãi Tích hoan hô một tiếng, vội vàng kêu gào cầm đũa tấn công món trứng xào cà chua mà mình thèm nãy giờ “Oa ~~ ăn ngon thật ~~”

Chu Triển Nguyên nhìn con trai đang vui vẻ ăn cơm, vẻ mặt miễn cưỡng lúc nãy một chút cũng không còn, rốt cuộc trong lòng mới yên lòng, nhưng mà trên mặt vẫn giả bộ không giận không hờn trừng mắt liếc nó một cái, mắng: “Tại sao chỉ ăn có một món? Ba ba đã nói với con như thế nào, không được kén ăn.” Cô giáo Tiểu nấu món khác cũng rất ngon, không ăn thì quá lãng phí, cái tên ngốc này.

Tiểu Hàm mỉm cười nhìn vẻ mặt hưởng thụ của Nãi Tích, múc một bát canh cho nó: “Uống canh đi đã, rồi lại ăn cơm tiếp.” Hôm nay cô đã mất hai tiếng để hầm canh xương với khoai từ, mùi vị chắc là không tệ.

“Tiểu Hàm, sao anh lại không có?” Vẻ mặt quản lý Chu bi thương, nhìn đi, dải ngộ của mình so với con trai, thật sự chênh lệch rất lớn, tâm tình của tổng giám đốc Chu vỡ vụn thành từng mảnh.

Con trai chỉ cần đem ba đôi đũa ra là được, anh đây bưng ba món ăn, còn phải chịu trách nhiệm xới cơm, bây giờ không ai thèm gắp cho anh đũa rau, chứ đừng nói là múc canh!

Cô giáo Tiểu lườm anh một cái, cứng họng nói: “Anh Triển Nguyên, món canh cách anh có vẻ gần đây.”

Được rồi, quản lý Chu ghen lời, với con của mình anh cũng không quá ghen tị như vậy.

“Anh Triển Nguyên, anh không ăn rau cần?” Tiểu Hàm nhìn anh một chút cũng không động đến rau cần trong bát, trong lòng không nhịn được nói, ăn rau cần có thể giảm béo, có thể làm giảm khả năng sinh lý. Nhưng mà liếc nhìn đôi chân thon dài trong chiếc quần tây của anh, cô giáo Tiểu lặng lẽ nuốt lại câu nói kia, sau đó ra sức nhai một ngọn rau cần, nhìn giống như cô có mối thù sâu hận lớn với nó vậy.

Béo! Mày là đồ béo! Mày là cái đồ béo đáng xấu hổ, Tiểu Hàm!!!

“Anh không thích mùi vị của rau cần cho lắm.” Chu Triển Nguyên lạnh nhạt nhếch khóe miệng một cái, như không để ý hỏi: “Bây giờ em có ăn được cà tím không? Anh nhớ rõ, trước đây dì Vương cho em ăn cà tím, hình như lần đấy gần lấy mạng em luôn.”

Trước đây, hai nhà Chu Tiểu là hàng xóm của nhau, thường gửi con cho nhau nhờ trông hộ, đôi khi mẹ Tiểu Hàm bận giải phẫu, sẽ đưa Tiểu Hàm sang nhà Chu Triển Nguyên, cũng có lúc mẹ Triển Nguyên bận buôn bán không ngừng, cả ngày Triển Nguyên đều ăn cùng gia đình Tiểu Hàm.

Ngày trước Tiểu Hàm cũng ăn kiêng, cái này ăn, cái kia không ăn, làm cho dì Vương rất tức giận, hận không thể để cô đói đến chết. Đặc biệt là cà tím, nhất quyết không chạm vào nó, theo như lời nói của Tiểu Hàm khi còn nhỏ, lớn lên sẽ xấu xí, sao mà ăn ngon được.

Có lẽ Tiểu Hàm cũng nghĩ đến chuyện ăn cơm của mình trước kia, trên mặt đỏ lên một chút, cắn đũa không thừa nhận: “Đó đều là chuyện trước kia, sao anh còn nhớ rõ như vậy chứ.”

Bây giờ tuy rằng Tiểu Hàm vẫn ăn kiêng một ít, nhưng mà cũng nhờ tật xấu này ban tặng, cô đã đi theo mẹ học nấu ăn. Mẹ nói, đây là sợ cô ở bên

ngoài một mình chết đói. Tự mình học được nấu ăn, muốn ăn gì thì ăn, nếu không ăn uống bà sẽ lo lắng.

Chu Triển Nguyên nhìn vẻ mặt đỏ ửng của cô, không khỏi buồn cười, nói: “Tiểu Hàm, với tay nghề của em, ai cưới em đúng là rất may mắn đó. Anh vào công ty sẽ giới thiệu cho vài tên, nhắc nhở bọn họ chuẩn bị cho tốt, xem ai có bản lĩnh cưới được em về nhà.” Khuôn mặt của Tiểu Hàm không xấu, ngoại hình không tồi, tính cách hiền lành, lại biết nấu ăn, còn có thể dạy dỗ con cái, như vậy mà bác Tiểu vẫn còn lo lắng Tiểu Hàm không gả đi được, thật sự rất kì lạ. Xem ra anh làm anh trai phải giúp đỡ xem sao.

“Anh Triển Nguyên, anh mà nói như vậy nữa, em sẽ tức giận đấy. Lời của ba em anh nghe liền nhớ rõ, lời của em anh chính là nghe xong liền quên đúng không.” Tiểu Hàm trừng mắt liếc anh một cái, vẻ mặt không hài lòng. Đã nói bao nhiêu lần rồi, ba cô nói vậy cô thật không chấp nhận được, anh Triển Nguyên lại lấy chuyện này trêu đùa cô.

“Được, anh không nói nữa ~” Chu Triển Nguyên cũng biết đợi đến khi có chuyển biến tốt thì sẽ bắt đầu, nhìn sắc mặt cô thực sự không vui, lập tức nói sang chuyện khác: “Buổi tối Nãi Tích thích nghe chuyện cổ tích mới chịu ngủ, có thể sẽ vất vả cho em.”

Nãi Tích nghe xong lời này của ba ba, khuôn mặt đang cắm vào trong bát nhịn không được mới trở mình xem thường một cái, nó chỉ là muốn ở cùng ba ba lâu thêm một lúc mà thôi, chứ không phải thật sự thích nghe chuyện cổ tích. Ba ba bận rộn như vậy, chỉ có buổi tối là chơi với nó, nếu không thích ba ba kể chuyện, thời gian mỗi ngày nó và ba ba ở cùng nhau thật sự chỉ có vậy.

Tiểu Hàm sờ sờ đầu Nãi Tích, cho Chu Triển Nguyên một ánh mắt an tâm: “Yên tâm đi, buổi tối Nãi Tích sẽ ngủ cùng em, kể chuyện xưa hay gì đó đều được hết.” Dù sao nhà này chỉ có một phòng ngủ, Nãi Tích muốn ngủ chỗ khác cũng không có, trừ trên ghế sofa.

Chu Triển Nguyên gật gật đầu, gắp một đĩa rau cần vào bát của con trai, ‘thân thiết’ nói: “Ăn nhiều một chút, cô giáo Tiểu nấu đồ ăn rất ngon.” Tuy là con trai ba, nhưng thân hình con đang phát triển, cái gì cũng phải ăn.

Nãi Tích thờ ơ, nhìn cách thức đổi vị trí này của ba ba rất là khinh thường, bản thân không ăn, thế nào cũng phải đẩy cho đứa con trai này giải quyết dùm. Nhưng mà, cô giáo Tiểu nấu ăn đúng là rất ngon, không kém bà Lý một chút nào. Tên nhóc kia ăn xong rất sung sướng.

“Ăn xong rồi, đi xem tivi đi, để đó em dọn dẹp là được rồi.” Tiểu Hàm nói với hai cha con, lại nhìn Chu Triển Nguyên bĩu môi: “Trong tủ lạnh có cam, lấy cắt cho Nãi Tích ăn đi.”

Chu Triển Nguyên nhận được mệnh lệnh, nhìn nhìn con trai đang đắm chìm trong phim hoạt hình, tự mình bắt tay vào làm, ắt sẽ có cơm ăn áo mặc.

“Muốn anh rửa chén giúp không?” Chu Triển Nguyên có chút ngượng ngùng, vừa làm phiền cô chăm sóc Nãi Tích, còn ăn ké một bữa cơm, cũng không có việc gì để anh giúp đỡ được cả.

“Không cần, anh cùng Nãi Tích xem tivi đi, trước khi đi công tác thì chơi với nó nhiều vào. Có quả cảm mà cũng bày đặt, em cắt rồi anh bưng ra.” Tiểu Hàm rửa tay lau khô, nhận quả cảm trong tay anh, cầm lấy dao cắt hoa quả đứng lên.

Thấy anh không có động tĩnh gì, nhin không được xoay người lại trừng mắt liếc anh một cái, sẵn giọng: “Sao anh còn chưa đi ra ngoài?” Phòng bếp làm anh mê người vậy sao, người anh lớn như vậy, rất chiếm không gian nha.

“Anh đi ra ngoài liền, cái đó, có muốn anh giúp em cắt quả cam ấy không?” dứt lời, Chu Triển Nguyên xấu hổ gãi gãi đầu, dường như anh nói ý khác, thóc lúa chẳng phân biệt được, tay chân không chịu vận động, nói

anh đúng là như thế. Trên thương trường tổng giám đốc Chu có thể làm rung trời chuyển đất, nhưng đứng trước mặt người này một chút biện pháp anh cũng không có.

Tiểu Hàm tựa tiểu phi tiêu nhìn anh liếc mắt một cái, rất nghi ngờ hỏi: “Anh cắt?” Xác định sẽ không cắt trúng tay? Hồi nhỏ, dì Phượng Trân vẫn nhắc mãi đến già, nói con trai nhà mình ngoại trừ nội trợ, những việc khác thì cái gì cũng biết.

Tổng giám đốc Chu sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười nói: “Ha ha, ha ha, em cắt, hay là em.....”

“Đi thôi.” Tiểu Hàm bưng đĩa hoa quả nhú mày nhìn anh, ý tứ rõ ràng: nếu anh không đi ra ngoài, em cũng không đi được. Đang đứng chặn ở cửa đấy.

“Đi đi, ha ha, đi thôi.”

“Nãi Tích, ăn cam này.” Tiểu Hàm ngồi bên người Nãi Tích nghiêm chỉnh xem tivi, cầm cho mình một múi, thuận tay đưa cho Nãi Tích một múi.

Ánh mắt Nãi Tích không rời tivi một giây, tay nhận lấy, cái miệng nhỏ nhắn dường như được cài định vị vệ tinh nha, cắn múi cam cực kỳ chuẩn xác.

Chu Triển Nguyên thấy con trai dựa vào Tiểu Hàm đang ngồi bên cạnh, trông vẻ nhỏ bé an tâm và an toàn ấy, trong lòng yên tĩnh, cúi người xuống, nhìn ánh mắt của con trai, nhẹ giọng nói: “Nãi Tích, con ở cùng cô giáo Tiểu, nhớ phải ngoan ngoãn, ba ba phải về rồi. Hai ngày nữa sẽ đến đón con.

Nãi Tích vừa nghe thấy lời này, cũng không nhìn tivi nữa, miễn cưỡng nhảy xuống sofa, ôm cổ ba, bĩu môi ngửi mùi hương của ba, lưu luyến

không chịu buông tay: “Ba ba, ba nhớ đến đón con nha. Con ở nhà cô giáo Tiểu chờ ba nha.”

Chu Triển Nguyên cũng cúi đầu hôn con trai, đứng dậy nhìn Tiểu Hàm nói tạm biệt: “Nãi Tích giao cho em, làm phiền em rồi.”

“Yên tâm đi, em nhất định sẽ nuôi dưỡng Nãi Tích trở nên mập mạp trắng trẻo.” Tiểu Hàm đứng lên, nhìn anh cười bảo đảm nói. Nãi Tích vốn là đứa trẻ béo trắng. Không cần tăng cân nữa, chỉ cần giữ gìn ngoại hình này là tốt rồi.

Bận bịu tiễn tổng giám đốc Chu, cô giáo Tiểu dẫn Nãi Tích về nhà, nhìn thời gian, hơn chín giờ, tắm rửa rồi đi ngủ thôi.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 12

“Nãi Tích, con xác định con tự tắm?” Cô giáo Tiểu rất nghi ngờ nhìn cầm cái khăn tắm nhỏ, quần đùi nhỏ và con vệt nhỏ màu vàng của Nãi Tích, nhú mày hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nãi Tích đỏ đỏ, rất chắc chắn gật đầu: “Con tự mình tắm cũng được.” Để cho cô giáo Tiểu nhìn thấy hết, lại xấu hổ. Bình thường chỉ cho ba ba tắm cho nó nha, bà Lý cũng chưa từng nhìn thấy bộ dạng cởi truồng của nó đâu. Hơn nữa, cô giáo Tiểu là con gái nha, sao nó không biết xấu hổ chứ.

“Được rồi, áo ngủ để ở đây, tắm ở trong này, khăn tắm đặt ở chỗ này là được, cô sẽ cung cấp nước thoải mái, tắm không cần phải chú ý đến nó, tắm xong không cần phải quan tâm cái đó, cô xử lý cũng được.” Tiểu Hàm sắp xếp toàn bộ, mới xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

Mới đi đến cửa, Tiểu Hàm vẫn không an tâm, quay đầu lại nhắc nhở nói: “Không được khóa cửa, cô giáo Tiểu ở ngay bên ngoài, có việc gì thì kêu một tiếng, cô sẽ đi vào liền nha.”

Nãi Tích đỏ mặt gật đầu, cầm vệt con bằng cao su bỏ vào nước trong bồn tắm, nhìn Tiểu Hàm đóng cửa, mới bắt đầu cởi quần áo.

Tiểu Hàm không khỏi cười khẽ một tiếng, đứa nhỏ này, bây giờ còn rất ngây thơ đáng yêu, quên đi, cô phải nhanh chuẩn bị chặn đệm cho nó mới được.

May là tháng năm, thời tiết đã nóng rồi, chỉ cần một cái chăn mỏng là được.

Cầm điều khiển điều hòa, đến ngồi một bên giường. Lúc này, Tiểu Hàm cảm thấy mình lúc trước thức thối, không mua giường đơn, mà chọn cái này, cái giường lớn này có thể chịu đựng được mười đứa như Nãi Tích.

Cầm túi của Nãi Tích đặt trên ghế sofa, Tiểu Hàm liền lại phòng khách xem tivi, một bên tự hỏi ngày mai đưa Nãi Tích đi chơi cái gì.

Cô là người có thể suốt ngày ở trong nhà, đoán là Nãi Tích không trụ được, hơn nữa thời tiết rất đẹp, con nít vẫn nên đi ra ngoài nhiều một chút.

Ừ, trước tiên buổi sáng làm cơm sáng cho nó, ăn xong bữa sáng, cô muốn đến nhà sách, Nãi Tích cũng phải đi theo, đi nhà sách xong, ăn cơm trưa ở ngoài rồi về, buổi chiều thối, buổi chiều làm gì đây?

Quên đi quên đi, đến lúc đó rồi tính sau, luôn có chỗ để đi.

Đang nghĩ đến đây, lại nghe thấy có người gọi cô giáo Tiểu. Trong nhà ngoài cô ra cũng chỉ có Nãi Tích, nghĩ cũng không cần nghĩ, chắc chắn là Nãi Tích gọi.

Tiểu Hàm nghĩ nó trượt chân, lòng như lửa đốt vọt vào phòng tắm, nhìn thấy nó khoác cái khăn tắm nhỏ, trong tay cầm con vệt cao su, đau khổ nhìn cô, dưới chân là áo ngủ bị rơi ướt, đôi mắt to phát sáng, miệng ủy khuất nói: “Cô giáo Tiểu, quần áo, quần áo rơi....”

Thì ra là tay nó không đủ dài, tưởng có thể lấy được, không ngờ mới động đến quần áo liền rơi, tất cả đều ướt hết, phải làm sao bây giờ. Không còn cách nào khác, mất mặt nữa cũng chỉ có thể kêu cứu thôi, không thể trần truồng đi ra được, đây cũng không phải ở nhà.

Tiểu Hàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như cái ớt khi của Nãi Tích, nhìn không được xem thường một cái, nghĩ thầm, bây giờ, không có đứa con nít nào ngây thơ như vậy nữa đâu.

“Chờ chút, cô giáo Tiểu sẽ đi lấy quần áo cho con.” May mà ba của nó có đem theo vài bộ quần áo, đồ ngủ cũng phải ba bốn bộ, cũng nghĩ đến tình huống này xảy ra nên lo lắng để vào.

Mới đi được vài bước, Tiểu Hàm vỗ đầu, xoay người cười nói: “Nên vào phòng khi mặc quần áo.” Cô không có kinh nghiệm mặc quần áo cho con nít, lỡ như mà bị ướt tiếp, đấy mới là mất nhiều hơn được.

“Nhưng mà.....” Nhưng mà nó bị hờ hết cả mông..... Nãi Tích dăm chiêu ủ rũ.

“Xì.....” Tiểu Hàm thấy bộ dạng này của nó, thật sự không nhìn được phì cười, quay người lại, lấy khăn tắm trùm nhanh vào người nó, giang hai cánh tay, bế thẳng nhóc vào lòng, “Đi, về phòng!” Cô giáo Tiểu tươi cười hơn hờ thét to một tiếng.

Bế Nãi Tích lên giường, Tiểu Hàm lấy áo ngủ trong túi đồ ra, mặc vào cho nó. Thời tiết tháng năm, không nóng không lạnh, cũng không phải lo lắng nó bị cảm lạnh.

Mặc quần áo cho Nãi Tích xong, Tiểu Hàm đưa Nãi Tích mặt đang đỏ đỏ giống như con tôm nhét vào trong chăn: “Con ngủ ở bên này, cô giáo Tiểu đã đổi ra trải giường mới cho con rồi. Cô giáo Tiểu phải đi thu dọn phòng tắm trước, sau đó sẽ kể chuyện cổ tích cho con, được không?”

Thấy Nãi Tích thẹn thùng gật gật đầu, Tiểu Hàm mới cười xoay người đi đến phòng tắm, rửa mặt và lau dọn phòng tắm sạch sẽ mới trở về phòng, thấy Nãi Tích ôm chăn, ánh mắt mở to, trên mặt không khỏi giãn ra, quơ quấy truyện trong tay với nó: “Có muốn nghe chuyện 'Cái mũ nhỏ màu hồng' không?”

“Ba ba đã kể rồi.” Nãi Tích chu cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng lắc đầu.

“Vậy chuyện 'Công chúa Bạch Tuyết'?” Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Hàm đã cảm thấy có chút không phù hợp, mẹ kể ác độc trong chuyện này được nhắc đến rất nhiều.

“Cũng nghe rồi.” Không thích. Nghe kể chuyện này, dường như có cảm giác không đúng chỗ nào đấy.

“Cô bé lọ lem'?” Tiểu Hàm hỏi tiếp, bây giờ cô mới phát hiện, truyện cổ tích sao lại có nhiều mẹ kể như vậy chứ?

“Nhàm chán.” Chỉ có con gái mới thích chuyện như vậy thôi, không buồn cười chút nào.

“Ba con lợn con'?” Cái này tương đối mạnh mẽ chứ?

“Quá ngây thơ.” Con sói kia sao có thể ngốc như vậy chứ? Nó còn không thông minh.

“... ..”

“... ..”

“Vậy 'Alibaba và bốn mươi tên cướp'?”

“zzzzZZZZZZ.....”

Được rồi, còn chưa bắt đầu kể chuyện cổ tích, thằng bé chỉ nghe tên truyện cũng ngủ rồi.

Tiểu Hàm để sách xuống, khe khẽ thở dài, sửa lại chăn cho thằng bé, tắt đèn.

Ồn ào và náo nhiệt của thành phố vẫn tiếp tục cảnh xa hoa trụy lạc của nó, những người bận rộn đang tìm nơi xả stress. Ánh trăng lặng lẽ xuyên qua rèm cửa sổ, chiếu rọi vào phòng, chiếu lên người phụ nữ và đứa trẻ đang nằm cùng một chỗ, yên tĩnh mà ấm áp.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Hàm thức dậy sớm, thứ nhất là vì trong người luôn nhớ phải làm bữa sáng cho Nãi Tích, đến giờ tự nhiên sẽ dậy; thứ hai, tối qua không kéo hết rèm cửa sổ, bây giờ, ánh nắng xuyên qua, đang vui vẻ nằm ngủ trên giường, nắng chiếu hết vào người cũng không ngủ được nữa.

Thấy Nãi Tích đang ngủ, Tiểu Hàm không tiếng động bày ra khuôn mặt tươi cười, sau đó xốc chăn lên đi xuống, cầm quần áo nó mặc đặt một bên gối, cô liền nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Rửa mặt xong, Tiểu Hàm chỉ buộc tóc qua loa, liền vào phòng bếp.

Luộc trứng, đun nóng sữa, làm sandwich, Tiểu Hàm làm xong hết thảy, mới vào phòng gọi Nãi Tích rời giường.

Vào phòng, thấy Nãi Tích đang mặc quần áo, cánh tay nhỏ duỗi ra, đang cố gắng mặc quần áo. Trong lòng Tiểu Hàm nhịn không được khen ngợi, tuy rằng Nãi Tích được chiều chuộng, nhưng ở nhiều điểm nhỏ đều có thể thấy nó là đứa bé hiểu chuyện. Xem ra đối với dạy dỗ Nãi Tích, anh Triển Nguyên cũng có bản lĩnh.

“Muốn cô giáo Tiểu giúp con mặc quần áo không?” Tiểu Hàm làm vài ba động tác, xếp chăn ngay ngắn, đứng một bên hỏi.

Nãi Tích cúi thấp đầu, lắc lắc, kéo quần lên, sau đó ngồi vào mép giường, bắt đầu đi tất.

“Đi thôi, ăn sáng nào.” Tiểu Hàm sửa sang lại quần áo cho, mới lôi kéo nó đến phòng khách.

“Uống sữa trước, sau đó ăn trứng gà, còn có cả sandwich, đều phải ăn hết.” Cô giáo Tiểu nói đầy chính nghị, dường như không quan tâm đến kẻ địch kia.

Nãi Tích trừng mắt nhìn ly sữa tràn đầy rất phiền não, nó không thích uống sữa nguyên chất chút nào, nhưng đây là nhà cô giáo Tiểu, không phải nhà mình, nó có thể từ chối không?

Tiểu Hàm thấy biểu tình này của Nãi Tích, tự nhiên đoán được tâm tư của nó, giả vờ không hiểu nói: “Nãi Tích không thích uống sữa sao?”

Nãi Tích đáng thương căn môi, rất do dự gật đầu. Cô giáo Tiểu tức giận sao? Ba ba nói, muốn nghe lời cô giáo Tiểu, không thể không ngoan, nếu không ba ba sẽ tức giận.

Đầu tiên mặt Tiểu Hàm gắng gượng một lúc, thấy đầu Nãi Tích càng lúc càng cúi xuống thấp, nhin không được cười ra tiếng: “Được, không uống thì không uống, nhưng trứng gà và sandwich đều phải ăn hết, sau đó đi cùng cô giáo Tiểu đến nhà sách, được không?”

Nãi Tích vừa nghe không cần uống sữa, phần còn lại chẳng để ý, không ngừng gật đầu đồng ý liên tục, sợ chậm một chút cô giáo Tiểu sẽ đổi ý.

Ăn sáng xong, Tiểu Hàm liền mang theo Nãi Tích đi ra cửa.

Nhà sách cách nhà cô cũng không xa, bọn họ không đi xe, thong thả đi.

Có thể là vì ánh nắng bên ngoài rực rỡ, Nãi Tích đi ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt cũng không biến mất, tay nhỏ bé lôi kéo Tiểu Hàm vội vàng đi, rất tinh nghịch.

Tiểu Hàm buồn cười nhìn bộ dạng này của nó, cầm tay nó cũng không khỏi nắm chặt một chút. “Đi, đến nhà sách!” Tiểu Hàm mỉm cười thích thú nhìn Nãi Tích, vỗ vỗ đầu, lôi kéo nó đến nhà sách.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 13

“Nãi Tích, con có muốn mua sách không?” Tiểu Hàm ngồi xổm người xuống, nhìn nó đảo mắt xung quanh một vòng hỏi. Lại nhìn không được néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, rất mềm mại và trơn nhẵn, thực là làm cho người ta không nỡ buông tay.

Thằng bé này, ngoại trừ lần đầu tiên gặp mặt sau đó làm cho cô ghen vài lần, nhưng vẫn kiềm chế được, trước mắt vẫn chưa có tình huống nào làm cô phát điên, chỉ mong hai ngày này có thể trải qua bình yên, cô mới có thể trả lại cho anh Triển Nguyên đứa con trai mạnh khỏe, vui vẻ chứ. Cô không muốn đứa nhỏ gặp chuyện gì, những chuyện này không nằm trong phạm vi kiểm soát của cô.

Nãi Tích hít hít mũi, ánh mắt nhìn mấy cuốn truyện tranh thiếu nhi cách đó không xa, có chút mong chờ nhìn Tiểu Hàm. Bình thường ba ba quá bận, không có thời gian dẫn nó ra ngoài chơi nữa là nói gì đi xem truyện tranh ở nhà sách. Bạn bè ở nhà trẻ đều có rất nhiều truyện tranh, ba mẹ bọn họ có thể dẫn họ đi xem truyện tranh, sau đó mang đến nhà trẻ cho mọi người đọc, nó, có chút ngưỡng mộ.

“Cô giáo Tiểu, con có thể đọc truyện tranh ở trong này không?” Nãi Tích chớp mắt, ngẩng đầu, có chút không xác định hỏi cô.

Tiểu Hàm nhìn nhìn một loạt đứa trẻ ngồi bên kia, hơn nữa sách cô muốn tìm cũng cách đó không xa, liền vỗ nhẹ lên đầu nó, nhìn truyện tranh nhắc nhở: “Được, nhưng mà không được đi đâu xa, ở chỗ này đợi cô, đợi lát nữa cô giáo Tiểu lại.”

Nãi Tích vừa nghe thấy lời này, liền hoan hô một tiếng, giống như một chú chim nhỏ, vội vàng chạy qua, cầm xem quyển truyện tranh mình thích trên giá sách, tìm một chỗ, đặt mông ngồi vào chỗ, bắt đầu thưởng thức đọc.

Tiểu Hàm nhìn nó thực sự ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia đọc sách, liền yên tâm mà đi tìm cuốn sách mà mình tìm, vài phút ngẩng đầu nhìn xem, thấy Nãi Tích vẫn ngồi ở kia, mới yên tâm cúi người tìm sách, lặp lại vài lần như thế.

Đợi đến khi cuốn sách cuối cùng được tìm thấy, thời điểm Tiểu Hàm ôm một chồng sách đứng dậy, mới phát hiện Nãi Tích ngồi ngoan ngoãn ở chỗ kia đã không thấy đâu!

Lau mắt, Tiểu Hàm trợn to mắt, mới xác định Nãi Tích đúng là không ngồi ở chỗ kia! Lập tức, Tiểu Hàm bị dọa nhảy dựng lên, cảm thấy kinh hoàng, tất cả sách ôm trong người đều ném vào xe đẩy bên cạnh, ba bước thành hai chạy đến giá để truyện tranh, không dám thở mạnh, chỉ cảm thấy trái tim mình gần nhảy ra ngoài.

Đi quanh vài vòng, vô cùng nôn nóng, Tiểu Hàm mới thấy một vài cái đầu con nít bị một cái giá sách che khuất, Nãi Tích đang mặc một áo ca-rô ngắn tay màu đỏ ở bên trong. Mấy đứa trẻ ngồi thành vòng tròn, cũng không biết đang nói cái gì, lâu lâu lại phát ra tiếng cười.

Tiểu Hàm vịn giá sách, thở chậm vài hơi, mới cảm thấy trái tim trở lại như cũ, nếu cô làm lạc mất Nãi Tích, thì phải chết ngàn lần cũng không đủ, đừng nói là anh Triển Nguyên, bản thân cô, cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Tâm trạng bình tĩnh lại, Tiểu Hàm mới tiến lên vài bước, ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ vai Nãi Tích, nói: “Nãi Tích, sao con không ngồi ở chỗ kia đọc truyện, lại chạy đến chỗ này?”

Cô vừa cất lời, mấy đứa trẻ kia đều ngẩng đầu lên, ánh mắt mở to căng tròn tò mò nhìn cô.

Một đứa trẻ mập mạp trong số đó, một cái bím tóc buộc sau đầu, bộ dạng khá là vui vẻ, nháy mắt ngạc nhiên nhìn Nãi Tích nói: “Bạn học Chu, đây là mẹ bạn sao? Mẹ bạn thật xinh đẹp ~”

Nó vừa nói như vậy, một vài cô bé bên cạnh cũng bắt đầu ríu rít: “Bạn học Chu, mẹ bạn còn trẻ tuổi hơn mẹ mình nha ~”

“Đúng vậy, đúng vậy, về sau chúng ta sẽ không nói bạn không có mẹ nữa ~”

“Bạn học Chu, liên hoan Lục Nhất để mẹ bạn cùng đi đi ~”

Mấy đứa trẻ hăng hái ríu rít, chỉ có Nãi Tích cúi thấp đầu không nói một câu.

Nếu Tiểu Hàm không tinh mắt, thấy nó nắm chặt bàn tay nhỏ, sợ là cô cũng nghĩ đứa bé này thật sự không để ý chuyện này, trong lòng nổi lên lo lắng.

Đang định mở miệng, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đi đến bên cạnh, nhìn Tiểu Hàm cười lịch sự, sau đó kéo con gái, nói: “Chúng ta về trước thôi, lại đây, chào tạm biệt dì cùng các bạn đi.”

Con bé có chút lưu luyến không muốn rời tạm biệt mọi người, đi theo mẹ ra khỏi nhà sách.

Tiểu Hàm cũng kéo tay Nãi Tích, không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của nó, cười nhìn bọn nhỏ nói: “Các bạn nhỏ, các con là bạn học của Nãi Tích sao?”

Tiểu Hàm nắm tay nó không khỏi dùng sức một chút, đứa bé này, trên mặt không nói, không chùng trong lòng rất nhiều khổ sở đây, nó lại là đứa hay suy nghĩ.....

Haiz, tuy bọn nhỏ không cố ý nói lời này, nhưng nghe vào tai, Nãi Tích nhất định rất là khổ sở.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiểu Hàm lại càng thương hại nhiều hơn, sờ sờ ót Nãi Tích, dịu dàng nói: “Rất ngoan, hôm nay Nãi Tích chúng ta cùng các bạn đọc truyện tranh gì vậy? Có hay không?” Nói xong, cười hàm ý, cúi đầu nhìn Nãi Tích, ghé vào lỗ tai nó nhẹ giọng hỏi: “Nãi Tích, thích truyện tranh gì? Chúng ta mua về nhà được không?”

Nãi Tích nghe xong lời này, ánh mắt kinh ngạc, mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn cô, khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn không thể tưởng tượng nổi.

“Thích truyện tranh gì? Đợi lát nữa chúng ta cùng mua về nhà, được không? Mua sách xong, chúng ta về nhà ăn cơm, muốn ăn món gì nào? Nãi Tích thích ăn trứng gà xào cà chua và thịt bò xào tỏi, ăn cái này được không?” Tiểu Hàm ngồi xổm người xuống, mỉm cười hỏi.

Nãi Tích sững sờ gật đầu, ngây ngốc tạm biệt các bạn nhỏ, lại để mặc cô lôi kéo đến chỗ thanh toán tiền.

Phía sau còn có thể nghe thấy thanh âm của Vương Mạnh Mạnh và Lý Hân Yên líu ríu “Mẹ của bạn học Chu thật xinh đẹp nha ~~”

“Ừ ừ, hơn nữa đối với bạn học Chu thật tốt nha ~ mình khóc rất lâu, mẹ mới mua cho một quyển truyện tranh ~~”

Bởi vì mang theo nhiều sách, rất nặng, Tiểu Hàm cũng không muốn đi ăn cơm ở bên ngoài, tiện tay bắt một chiếc xe, đưa Nãi Tích về nhà.

“Nãi Tích, xem TV đi, đọc truyện tranh cũng được.” Tiểu Hàm để truyện tranh trên bàn trà, mở TV, đưa điều khiển cho nó, liền xoay người vào phòng bếp.

Rất nhanh đến mười hai giờ, tám giờ thì ăn cơm tối, lúc này hẳn là Nãi Tích đã đói bụng rồi.

Gạo, nấu cơm, sau đó là rửa rau, xào rau.

Hơn nửa tiếng, làm ba món ăn đơn giản là xong.

“Nãi Tích, ăn cơm thôi ~~” Tiểu Hàm nhìn ra phòng khách hô to một tiếng, sau đó động tác lưu loát đưa đồ ăn bưng lên bàn.

Đợi cô đem canh lên đã đầy bàn ăn, Nãi Tích lại không có động tĩnh gì, Tiểu Hàm có chút nghi hoặc, lúc này cũng không thấy nó ăn đồ vật, chẳng lẽ không đói bụng?

Nghĩ thế, liền để đĩa xuống, xoa xoa tay xuống tạp dề, đi đến sofa.

Nãi Tích cúi đầu, cũng không xem TV, truyện tranh cũng đang đặt trên bàn trà, Tiểu Hàm nhíu mày, chẳng lẽ gần một tiếng, Nãi Tích cứ ngồi như vậy sao?

Cô rất khâm phục tính nhẫn nại của nó.

“Làm sao vậy? Rửa tay để ăn cơm. Vẫn chưa đói sao?” Ngồi xuống cạnh nó, Tiểu Hàm đưa tay sờ sờ ót của nó, tên nhóc này nên cắt tóc rồi.

Thấy nó vẫn cúi đầu, Tiểu Hàm không khỏi nhíu mày, có chuyện gì vậy? Tính tình bỗng nhiên giở chứng? Nói thật, trong lòng cô rất khâm phục anh Triển Nguyên, một người đàn ông nuôi đứa nhỏ, đứa nhỏ này lại luôn luôn làm khó người như vậy, muốn kiên nhẫn một chút, thế nào cũng bị tức chết.

Cô đối phó với tính tình của mấy đứa trẻ kia đều không giống như với đứa nhỏ này.

Thời điểm Tiểu Hàm có chút lúng túng, Nãi Tích lại lên tiếng: “Cô giáo Tiểu, cô không giận con sao?”

Hả? Tim Tiểu Hàm đập mạnh và loạn nhịp, lời này là ý gì? Cô làm sao mà phải tức giận? Nhưng mà, vì một ngày ở chung tiếp theo, Tiểu Hàm vẫn quyết định làm rõ đầu óc thẳng bé rốt cuộc là nghĩ cái gì: “Nãi Tích, vì sao con lại cảm thấy cô giáo Tiểu sẽ tức giận?”

Nãi Tích nhấp nháy miệng, thấp giọng nói: “Vừa rồi, Vương Manh Manh nói cô là mẹ con, con chưa từng nói với các bạn cô không phải.....”

Tiểu Hàm bật cười, vì điều này sao? Xoa đầu nó, Tiểu Hàm cười dịu dàng nói: “Vì điều này sao? Con không phải là thấy các bạn nói cô giáo Tiểu là mẹ, cảm thấy mất mặt chứ?” Nói xong, cố ý đau lòng rử mắt xuống, giả bộ tâm trạng đau khổ. Muốn khuyến bảo đứa nhỏ này là một quá trình dài, trọng trách này vẫn nên giao cho ba ba nó thôi, hôm nay cô làm, chỉ có thể làm cho tâm tư nó rối mù, bỏ qua việc này.

Tâm tư Nãi Tích làm sao có thể so với tâm tư hơn hai mươi năm của Tiểu Hàm, thấy bộ dạng khó chịu này của cô giáo Tiểu, lập tức móng ruột, lại xấu hổ và khổ sở, vội vàng nhả xuống sô pha, vươn bàn tay nhỏ bé, muốn ôm cổ Tiểu Hàm giống như ôm ba ba, nhưng lại nghĩ nghĩ, có chút sợ sệt, liền lấy tay cầm tay áo của cô, lo lắng nói: “Cô giáo Tiểu, Nãi Tích không cảm thấy như vậy!”

Mỗi ngày các bạn nhỏ ở nhà trẻ đều được ba mẹ đưa đón, nó chỉ có ba ba đến đón, Vương Manh Manh hỏi nó rất nhiều, vì sao mẹ nó lại không tới đón. Nó một chút cũng không muốn trả lời loại vấn đề này, một chút cũng không.

Nó có ba ba, so với người khác ba ba rất lợi hại. Không có mẹ, nó và ba ba cũng rất tốt.

“Nãi Tích có ba ba, ba ba đối với Nãi Tích là tốt nhất, Nãi Tích một chút cũng không nghĩ tới mẹ, một chút cũng không có nghĩ....” Miệng thì nói như vậy, trong đôi mắt to lại tràn đầy nước mắt, cái mũi nhỏ cũng đỏ lên, nếu không phải lúc thích hợp, Tiểu Hàm rất muốn giày vò nó một phen.

Cô giáo Tiểu làm tròn bốn phận công tác bảo mẫu, liên tục không ngừng lấy khăn tay giúp nó lau nước mắt. Đứa nhỏ này, sao chuyện gì cũng giấu trong lòng vậy?

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Nãi Tích cũng không phải chưa từng trải qua thời gian khó khăn như vậy, nghĩ đến mẹ, nó lại nhốt mình trong phòng, lén lút khóc một hồi. Thật sự, chỉ cần một mình ngồi khóc một lúc là được rồi. Nó không muốn ba ba mệt mỏi làm việc như vậy về nhà lại phải lo lắng cho nó nữa.

Nó đã trưởng thành, sang năm nó sẽ lên tiểu học, bác Triệu nói, nó là đứa trẻ lớn rồi, không thể để cho ba ba luôn lo lắng vì nó được.

Nhưng mà, nhưng mà đôi khi nó thật sự không nhận được, những bạn học khác đều có mẹ, nó lại không có, nó chỉ thấy mẹ qua ảnh, mẹ rất xinh, xinh như cô giáo Tiểu vậy, trắng, rất đẹp.

Nãi Tích ngẩng đầu nhìn ánh mắt dịu dàng của cô giáo Tiểu, mũi càng cay hơn, chưa từng có người nào an ủi nó như vậy cả, nhưng vì sao cô giáo Tiểu càng an ủi, nó lại càng muốn khóc chứ? Có phải giọng nói của mẹ cũng dịu dàng như vậy không? Tay mẹ có phải cũng ấm áp như thế này không? Có phải mẹ cũng sẽ nắm cái mũi nhỏ của nó như vậy không?

Nó chưa từng gặp qua mẹ, ảnh chụp của mẹ rất giống cô giáo Tiểu, đều có một đôi mắt rất đẹp, ánh mắt to, thật dịu dàng.

Nghĩ như vậy, nước mắt Nãi Tích làm thế nào cũng không ngừng chảy, khuôn mặt nhỏ nhắn không ngừng ửng rửng, còn lấy tay áo lau nước mũi.

Nhìn Nãi Tích rơi nước mắt, Tiểu Hàm nhéo mày, tay chân luống cuống. Cái này thật sự không thể trách cô, ba mẹ cạnh hai bên cô, cô là đứa nhỏ

tuổi nhất, anh họ chị họ một đồng, đều cưng chiều cô. Tuy nói công việc là tiếp xúc với bọn nhỏ, nhưng rốt cuộc cũng không phải là cô giáo ở nhà trẻ mà, bọn trẻ trong lớp tuy tuổi cũng không lớn, nhưng sẽ không khóc như vậy trước mặt cô, dù sao đều là con nít học lớp một, ở nhà ba mẹ cũng có dặn dò qua, phải nghe lời, phải hiểu chuyện, huống hồ đều đã từng trải qua kinh nghiệm ở nhà trẻ, ai còn mặt dày không có mặt mũi khóc trước mặt cô giáo Tiểu nữa chứ?

Đối mặt với loại tình huống này, Tiểu Hàm thật sự cũng không biết phải nói cái gì để an ủi cả, cũng chỉ có TV đang chiếu cảnh náo nhiệt của phim Hướng về Hạnh phúc.

Khóc được một hồi lâu, thẳng nhóc khóc thút thít, ngực cứ phập phồng, bộ dạng vừa mới ngừng nghỉ một chút, Tiểu Hàm còn chưa kịp mở miệng, ai biết được vào lúc này, đúng lúc, trên TV phát ra một cái quảng cáo.

Ách, phát quảng cáo thì bình thường, đúng là không có gì đặc biệt cả, tuyệt đối không phải cái loại mà tự tin đến nỗi làm người xem kinh ngạc, cũng không phải là loại làm cho người ta xem hận không thể cho nhà xí nghiệp kia đóng cửa sớm một chút.

Một cái quảng cáo bình thường, nhưng trong trường hợp này, cũng không hợp lý cho lắm. Cảnh tượng cực kỳ ấm áp, người mẹ tươi cười rực rỡ dịu dàng, còn đứa con có vẻ mặt vui thích, đứa nhỏ vui mừng nhào vào lòng mẹ, miệng hô lớn: “Mẹ, ôm ~~”

Rất không thích hợp.

Tiểu Hàm chỉ có thể dậm chân, trong lòng không biết phải làm sao, đây không phải là đổ thêm dầu vào lửa chứ! Chỉ có thể âm thầm cầu nguyện đứa bé này chỉ lo khóc, không chú ý đến quảng cáo.

Nghĩ như vậy, tầm mắt Tiểu Hàm gác việc mẹ con ôm nhau trên TV sang một bên, quay lại nhìn ánh mắt đang đỏ ửng của đứa nhỏ.

Haiz, không được như cầu nguyện, thính giác của thằng bé này tốt vô cùng. Thật vất vả mới ngừng khóc được lại nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của hai mẹ con đang ôm nhau trên TV, trên mặt lập tức chuyển sang u ám nhiều mây, nhăn khuôn mặt nhỏ, lại bắt đầu rơi nước mắt tiếp.

“Mẹ..... mẹ chưa từng ôm con!”

Thật tức giận, oán thăm mà, một câu rất ngây thơ, nhưng lại nghe thấy được đáy lòng chua xót, dường như Tiểu Hàm cũng cảm thấy ngay cả mũi bị ngâm trong hũ dấm chua. Lòng mẹ thương con của cô giáo Tiểu trong nháy mắt bùng lên, ngồi xổm xuống, dùng sức ở tay, bế đứa nhỏ đang gào khóc thảm thiết kia kéo cả người nó vào lòng, luôn miệng an ủi: “Cục cưng ngoan, đừng khóc đừng khóc, ngoan nha ~~”

Nãi Tích lại không nghe vào, khóc thút thít, khóc đến độ có chút buồn nôn, không thở được, cổ họng càng không ngừng hô: “Mẹ, mẹ...”

Đáy mắt Tiểu Hàm liền chua xót, do dự, cuối cùng vẫn cắn răng một cái, ôm lấy Nãi Tích, đá văng cái ghế dựa, đi đến ban công, vừa đi, vừa vỗ nhẹ vào lưng nó, miệng dịu dàng lẩm bẩm an ủi: “Cục cưng ngoan, mẹ ôm, ngoan, mẹ ở đây ~~”

Tiểu Hàm bĩu môi, đây là làm bảo mẫu miễn phí mà, không chỉ chịu trách nhiệm ăn uống chỗ ngủ, còn phải chịu trách nhiệm về tâm tư tình cảm, nói thế nào đi nữa, cô cũng được coi là tận tụy với công việc chứ, đợi đến khi anh Triển Nguyên về, phải bắt chẹt anh thật nhiều mới được, Tiểu Hàm nhịn không được nghĩ.

“Con ngoan, mẹ ôm, mẹ thương Nãi Tích của chúng ta nhất, đừng khóc nhé ~~” đi đến ban công, từng trận gió nhẹ thổi qua, bực tức trong lòng Tiểu Hàm cũng tan đi không ít, thanh âm dỗ Nãi Tích vẫn dịu dàng như trước: “Nãi Tích là ngoan nhất, mẹ thương Nãi Tích nhất ~~ Nãi Tích ngoan ngoan nha ~~”

Thằng bé chắc là đã khóc mệt, dựa vào vai Tiểu Hàm thỉnh thoảng nức nở, cổ họng có chút nghẹn, nước mắt lại không còn.

Tiểu Hàm thấy nó cuối cùng cũng dừng khóc, cảm thấy hơi ổn định, cũng không thể để cho nó khóc kiệt sức được, mẹ có nói qua, đứa nhỏ mà khóc quá nhiều, lại dễ làm cổ họng đau.

Lại nói tiếp, dỗ một đứa nhỏ, Tiểu Hàm thật chẳng có kinh nghiệm gì, tất cả đều là nhờ nhớ lại trước kia lúc ba mẹ dỗ dành cô.

“Nãi Tích ngoan ngoãn, mẹ sẽ bế, không được khóc nha ~~” Tiểu Hàm bế Nãi Tích, bắt đầu thong thả quay vào, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nó, chậm rãi lắc lư.

Không thấy được khóe miệng của cô giáo Tiểu cứng ngắc, từ xa nhìn lại, ngược lại thực sự là một người mẹ hiền từ.

Trước kia cô không chịu đi ngủ, ba ba sẽ bế cô như vậy, dỗ một hai tiếng. Bây giờ, coi như cô đang thực hành làm mẹ trước đi, chỉ có thể cảm thán, làm ba mẹ thật không dễ dàng, bả vai, cánh tay, chân, đều đau nhức!

Ước chừng khóc thút thít hơn hai mươi phút xong, Nãi Tích mới ôm cổ cô, nghiêng đầu, im lặng ngủ.

Trong lòng Tiểu Hàm thở phào một tiếng, tay chân nhẹ nhàng bế nó vào phòng, đặt nó nằm trên giường, cởi giày, đắp chăn cho nó, mới im lặng rời phòng.

Nhìn thức ăn đã nguội, Tiểu Hàm giật mình, cuối cùng vẫn là ăn qua một chén cơm.

Có nên gọi điện thoại cho anh Triển Nguyên không đây? Tiểu Hàm sầu sã, Nãi Tích vẫn thường xuyên đa cảm như vậy, hay là thấy cảnh thương tình mới như thế? Thân là cô giáo tiểu học, Tiểu Hàm bắt đầu suy nghĩ, ở

lớp của cô cũng có vài đứa trẻ, vì ba mẹ ly hôn, lại trở nên trầm tính, các bạn học chơi cùng cũng bỏ mặc, thành tích học tập cũng nát bét.

Nãi Tích nhìn có chút không giống với học sinh kia, bình thường nhìn cũng hoạt bát đáng yêu, nếu hôm nay không nhìn thấy nó khóc như vậy, Tiểu Hàm cũng sẽ không nghĩ trong lòng đứa nhỏ này lại chất chứa nhiều chuyện như vậy.

Nghĩ lại cũng đúng, từ nhỏ nó vốn chưa từng nhìn thấy mẹ, đương nhiên là không giống với học sinh kia lúc còn nhỏ lớn lên mới đối mặt với chuyện li dị của ba mẹ. Ở trong lòng Nãi Tích, là khát vọng được có mẹ yêu thương, mà trong lòng đứa trẻ kia, nghĩ là nó quen thuộc với mẹ mình.

Haiz, vẫn nên đi nấu chút cháo đậu xanh trước đã, chờ Nãi Tích dậy sẽ cho nó ăn. Cơm trưa cũng chưa ăn, khóc lâu như vậy, cổ họng chắc khó chịu lắm.

Nghĩ vậy, Tiểu Hàm cũng không ngồi yên nữa, vào phòng bếp công việc tất bật cả lên.

Đang nấu cháo, Tiểu Hàm thừa dịp xoay người vào phòng liếc nhìn thẳng nhóc kia một cái, thấy nó nhâm nháp miệng đang ngủ, mới yên tâm mà đóng cửa phòng.

Ước chừng lại qua nửa tiếng, Tiểu Hàm vừa lòng nhìn hơi nóng bốc xung quang nồi cháo đậu xanh, khóe miệng nhin không được hơi hơi nhếch lên, rất thơm rất vừa, để nguội bỏ vào tủ lạnh để cháo đậu xanh đông lại, cũng là một loại hàng giải nhiệt cao cấp.

Thò tay đóng bình gas, múc một bát cháo, vừa muốn bưng để lên bàn, lại thấy một cái đầu tóc lộn xộn đứng ở cửa, vẻ mặt mông lung mờ mịt, nhưng mà đôi mắt nhỏ kia lại rất sắc bén, giống như một mũi tên nhọn hoắt, thờ hờn hờn trực tiếp lấy bát cháo trong tay Tiểu Hàm.

Thằng nhóc kia, biết đói bụng sao? Tiểu Hàm nhìn có chút hả hê nói.

Thấy mắt nó có chút sưng phù, nhưng tinh thần cũng không tệ lắm, trong lòng Tiểu Hàm thở phào, liền chớp chớp mắt cười hỏi: “Đói bụng không? Ăn cháo được không?”

Nãi Tích đưa tay chùi mũi, ôm cái bụng nhỏ, ngượng ngùng gật đầu.

Ôi, sao đáng yêu như vậy chứ? Nếu trong tay Tiểu Hàm không bưng bát cháo, chỉ sợ cũng muốn nhào lên phía trước dằm vào nó một chút.

Tiểu Hàm dùng ánh mắt nhìn lên bàn ăn chỉ chỉ, Nãi Tích đón nhận tín hiệu, liền hớn hớn bò lên ghế dựa, ngoan ngoãn ngồi chờ ‘bữa tiệc ngon’.

Tiểu Hàm cười cười đem bát cháo đậu xanh bưng đến trước mặt nó, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, xúc một thìa cháo, thổi nguội, mới đưa đến trước mặt nó, dịu dàng nói: “Nào, há mồm ~~”

Nhìn bộ dạng đứa nhỏ này chắc còn đang buồn ngủ, có thể là như thế, Tiểu Hàm vui vẻ nghĩ, tính khí khi rời giường rất tốt, ăn cái gì cũng được. Đứa nhỏ ngoan nha ~~

Tên nhóc kia ngẩn người ra, cũng không biết suy nghĩ cái gì, ngoan ngoãn há mồm, ngoan ngoãn ăn cháo. Chỉ chốc lát sau, hơn nửa bát cháo được xử lý sạch sẽ.

“Ăn không vô....” Nãi Tích đẩy cái thìa trước mặt ra, cái miệng trên ghế cứ ngồi không yên uốn éo, bĩu môi nói.

Tiểu Hàm gật đầu, thu lại thìa cháo, muốn đứng dậy thu dọn, không nghĩ tới lại có một cái tay nhỏ túm lấy góc áo.

Tiểu Hàm khó hiểu nhìn thằng bé, không biết nó có ý gì, liền mở miệng hỏi: “Làm sao vậy? Còn muốn ăn sao?”

Nãi Tích lắc đầu, tay nhỏ bé vẫn không buông.

“Muốn uống nước sao? Cô giáo Tiểu đi rót nước cho con được không?”

“... ..” Thằng nhóc kia không gật đầu, cũng không lắc đầu, cứ như vậy gặt gao kéo cô, đôi mắt to sừng sờ, ngăn người nhìn cô chăm chú, giống như trong nháy mắt, sợ cô sẽ biến mất.

Trong lòng Tiểu Hàm có chút không hiểu, cho nên không rõ ý của nó, hơi khó xử nhìn động tác của hai người, cuối cùng vẫn không kiên nhẫn được, mở miệng nói trước: “Nãi Tích, đợi cô giáo Tiểu rửa sạch chén bát lại vào chơi với con được không?” Có sự việc sáng nay, cô không dám đưa Nãi Tích đi ra khỏi nhà nữa, đã khóc lớn như vậy một hồi, cô cũng nên khóc theo.

Không nghĩ đến, lời này vừa ra, tên nhóc kia cũng thả tay ra, túm góc áo bên kia của cô, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt trong suốt tràn đầy chờ mong, vốn là thanh âm trong trẻo của Nãi Tích bởi vì khóc lâu khí tức bị nghẹn, lúc này khàn khàn nói: “Cô giáo Tiểu, cô làm mẹ của con được không?”

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hả? Tiểu Hàm không dám tin đứng ngoáy ngoáy lỗ tai, trừng mắt nhìn bộ dạng nghiêm chỉnh của tên nhóc đang đứng trước mặt, đàn áp dã man.

Xúc động sờ sờ ót của nó. Không phải là, khóc nhiều quá, vẫn đang ngái ngủ, đầu óc ngủ nhiều quá nên hồng rồi sao? Vậy thì ba nó cũng không thể lấy mạng của cô nha!

Tiểu Hàm cười gượng hai tiếng, rút mép áo trong tay Nãi Tích ra: “Nãi Tích, con nói cái gì cơ?” Cô nghe lầm phải không?

Nói về tình về nghĩa, cô và anh Triển Nguyên đều trong sạch giống như hành lá mà trộn lẫn với đậu hủ vậy, thật là không biết trong đầu thằng bé suy nghĩ cái gì. Lúc này cô bế nó chỉ để đỡ dành nó thôi, chỉ có thể coi là kế hoạch tạm thời, cũng không nghĩ đến tâm tư của thằng bé lại xoay chuyển nhanh như vậy.

“Nãi Tích thích cô giáo Tiểu, Nãi Tích muốn cô giáo Tiểu làm mẹ của con!” Khí lực của Nãi Tích cũng không nhỏ, ngẩng đầu, giọng điệu cực kỳ kiên quyết, vẻ mặt trang trọng này, rất giống với ba nó.

Cô giáo Tiểu đầu đầy vạch đen, không biết giải thích như thế nào cho một đứa bé sáu tuổi vấn đề ‘tình yêu không phải nói đến là đến’ này, càng không biết nên chứng tỏ rõ ràng mối quan hệ giữa cô và ba nó là trong sáng như tình anh em vậy, đành phải giả vờ nói lảng sang chuyện khác: “Nãi Tích, chúng ta không nói đến vấn đề này nữa được không? Cô giáo Tiểu phải đi rửa chén bát, Nãi Tích ngồi đọc truyện tranh trước được không?”

Nãi Tích buông tay, nhưng cũng không nghe lời ngời đọc truyện tranh, mà nhắm mắt đi lẻo đẹo phía sau cô, quyết chí phải làm ‘cái đuôi phía sau của cô giáo Tiểu’ thì sự nghiệp mới thành công.

“Nãi Tích, đi xem tivi trước được không? Trên bàn trà có khoai chiên, con ra chơi trước, được không?” Cô giáo Tiểu nhìn cái đuôi phía sau cũng hết cách, đánh không được, mắng cũng không, dỗ nó thì nó chẳng thèm nghe.

Nãi Tích mím chặt môi không lên tiếng, đôi mắt nhỏ rất kiên định, rõ ràng nói với Tiểu Hàm, nếu cô không đồng ý, nó sẽ dây dưa không chịu đi.

Tiểu Hàm đau đầu, vỗ trán nói: “Nãi Tích, chúng ta nói cho rõ vấn đề này đi.” Chén bát cũng không rửa nữa, trước tiên phải làm cho rõ cái vấn đề này đã. Không nói rõ ràng, cô sẽ không ở yên được mà.

Động tác của Tiểu Hàm rất nhanh, lau sạch tay, xoay người, bế Nãi Tích, đi tới sô pha.

“Nãi Tích, vì sao con muốn cô giáo Tiểu làm mẹ của con?” Cô giáo Tiểu mỉm cười hỏi. Đầu tiên là phải biết được nguyên nhân, cô mới có thể bắt đúng bệnh để bốc thuốc.

Thằng nhóc kia cắn miệng, mắt chớp chớp, qua một lúc mới mở miệng nói: “Cô giáo Tiểu rất giống với mẹ, còn nói, thích Nãi Tích nhất.....” Câu cuối cùng, thanh âm thằng bé nói rất bé, rất không tự nhiên, bi thương mở to mắt nhìn chăm chăm Tiểu Hàm, chỉ sợ cô nói là không phải.

Tiểu Hàm dờ khóc dờ cười, cũng không biết thằng bé này cũng nói với những người khác như vậy hay không. Bởi vì thời gian quen biết nó cũng chưa lâu, cho nên Tiểu Hàm đối với vấn đề ‘mẹ’ này thì cho rằng do thằng bé nhất thời cảm động, trong lòng cũng không nghĩ đến loại cơ hội này đoán chừng mấy người có được chứ.

Nhưng mà, nên giải thích hay không cũng đều rất là khổ sở. “Nãi Tích, cô giáo Tiểu không phải là mẹ của con, Nãi Tích có thể kêu cô giáo Tiểu bằng dì.” Nhưng mà kêu cô giáo Tiểu vẫn là hay nhất. Cô gọi ba nó là anh, kêu cô một tiếng dì cũng không quá đáng. Anh trai nhà hàng xóm, không thể giả được, tính cách tốt, mười mấy năm cũng không thay đổi.

Nãi Tích lắc đầu, kiên định nói: “Ba ba không có em gái.”

Khỏe miệng Tiểu Hàm giật giật, đối với cách nghĩ này của thằng bé cũng đành hết cách: “Nãi Tích, cô giáo Tiểu thật sự không phải là mẹ của con.”

Thằng bé nghe xong lời này, cũng không giống như Tiểu Hàm dự đoán sẽ khóc, chẳng qua là có chút mất mát cúi đầu, nhẹ giọng: “À.” Một tiếng. Ba ba có hỏi nó, có muốn có một người mẹ mới không, lúc đó nó lắc đầu nói không cần, bây giờ nó đã đổi ý rồi, đợi ba ba trở về, nó sẽ nói với ba ba, nó muốn cô giáo Tiểu làm mẹ mới của mình. Nhưng mà phải làm như thế nào đây? Nãi Tích rất mơ màng.

Tiểu Hàm xem thường một cái, ghen họng không nói được gì, may mà anh Triển Nguyên không ở đây, nếu không sẽ rất xấu hổ, cô không dám tưởng tượng đến cảnh tượng kia.

Xoa xoa đầu thằng bé, cô giáo Tiểu quyết định vì sức khỏe tâm lý của đứa trẻ đặt lên hàng đầu sẽ bắt đầu đi theo chú Bốn Sơn mà học tập. “Nãi Tích, cô giáo Tiểu thật sự rất thích Nãi Tích của chúng ta, sau này nếu Nãi Tích có việc gì cứ nói với cô giáo Tiểu nhé. Được không?” Sau này ‘làm mẹ’ vẫn không nên nói thì hơn, rất dễ khiến cho nó hiểu nhầm, cô và anh Triển Nguyên đã không còn là đứa con nít nữa rồi.

Nãi Tích buồn rầu nhíu mày, bàn tay nhỏ bé níu chặt áo, ngay lúc Tiểu Hàm nghĩ nó đã hiểu được cách nói này, thằng bé lại ngẩng đầu, cười rạng

rờ nói với Tiểu Hàm: “Cô giáo Tiểu, buổi tối cô làm mẹ của con có được không?”

“Khụ khụ, khụ khụ....” May không uống nước, nếu không thế nào cũng làm ướt quần áo cho xem. Cô giáo Tiểu đáng thương suýt chút nữa sặc nước miếng mà chết, cực kỳ oán giận nhìn đứa trẻ vô tội. Nếu không có như vậy, thì tuổi còn nhỏ như thế, lực sát thương mạnh như vậy làm gì. Buổi tối làm mẹ cho nó, không phải cô có tư tưởng không trong sáng, chỉ là lời này như thế nào cũng có chút sâu xa, suy nghĩ kỹ sẽ thấy nghĩa của nó khác biệt rất lớn.

“Nãi Tích à.....” Cô giáo Tiểu quả thật là dở khóc dở cười, đành phải nhẫn nhịn dỗ dành: “Rất nhanh Ba ba sẽ tìm cho Nãi Tích một người mẹ, Nãi Tích cũng không cần gấp gáp như vậy, được không? Cô giáo Tiểu cũng rất thích Nãi Tích của chúng ta, Nãi Tích cũng có thêm nhiều dì mà.” Dù sao thằng bé cũng chỉ là nhất thời cao hứng, vài ngày nữa, nó sẽ quên liền. Cô giáo Tiểu rất bình tĩnh, tự tin cho rằng đối phó với Nãi Tích không thành vấn đề.

Thằng bé kia xoay tròn mắt vài vòng, có lẽ đang nghĩ sao lại thành ra thế này, khoảng hơn mười giây, Nãi Tích mới chậm rãi gật đầu, nhưng lại đòi hỏi nói: “Cô giáo Tiểu, con có thể gọi cô là mẹ được không?”

Tiểu Hàm giật mình, nhìn thằng bé ánh mắt trong sáng hồn nhiên, nhẹ nhàng gật đầu.

Thằng bé nhếch miệng, vươn tay, ôm cổ cô thật chặt.

“Mẹ, con rất nhớ mẹ.”

Bình thường, một câu rất bình thường, lại làm cho bầu không khí trong phòng yên lặng hẳn.

Tiểu Hàm không biết bây giờ Nãi Tích ôm cổ cô là đang biểu đạt tình cảm gì nữa, tóm lại, đáy lòng cô cũng không bình tĩnh, vừa không phải như trước kia thương hại, đau lòng, cũng không phải kiểu ngọt ngào bình thường, mà có chút mềm mại, có chút gợn sóng, có chút không dám đặt tay lộn xộn.

Một buổi chiều, dù sao bọn họ cũng không làm gì, ở trong nhà đợi, tên nhóc kia ngồi trong lòng Tiểu Hàm, một tay ôm cổ cô, một tay cầm sách, hai người liền ngồi tư thế như vậy cả một buổi chiều, Nãi Tích đọc truyện tranh, Tiểu Hàm xem tivi.

“Nãi Tích, bữa tối muốn ăn gì? Ăn cơm hay là vẫn ăn cháo?” Cơm cũng đang còn, cháo đậu xanh cũng chưa hết, chỉ cần hâm nóng là có thể ăn.

Có lẽ tâm tình của Nãi Tích đang tốt, bập môi, trả lời: “Con muốn ăn thịt bò hương tỏi.” Tuy cháo đậu xanh cũng tốt, nhưng hiện tại nó lại muốn ăn thịt.

Nháy mắt, cô giáo Tiểu tuân mệnh rời khỏi!

Nãi Tích cũng ném cuốn truyện tranh trong tay xuống, chạy nhanh theo sau Tiểu Hàm, quyết tâm phải làm bằng hai tay cho tốt.

“Cô giáo Tiểu, có muốn con giúp cô bưng chén đĩa lên không?” Mẹ, có muốn con giúp mẹ bưng chén đĩa lên không?

“Cô giáo Tiểu, có muốn con giúp cô rửa rau không?” Mẹ, có muốn con giúp mẹ rửa rau không?

“Cô giáo Tiểu, có muốn con giúp cô lấy đĩa không?” Mẹ, có muốn con giúp mẹ lấy đĩa không?

Cô giáo Tiểu rất là đau đầu nhìn đứa nhỏ còn chưa cao bằng cái bồn rửa mà lại có lòng nhiệt tình như vậy, khóe miệng run rẩy, cúi người, mở miệng

nói: “Nãi Tích, đi ra ngoài kia xem tivi được không? Cô giáo Tiểu sẽ lập tức làm cơm cho con, rất nhanh sẽ có cơm ăn.”

Chắc là thằng bé đang xem xét vấn đề thấy bản thân không làm được, tuy có chút không cam lòng, nhưng mà vẫn không cần cho cô giáo Tiểu tự rước lấy phiền phức, tự nói thầm trong lòng, rốt cuộc mới ngoan ngoãn ra ngoài chơi một mình.

“Ăn cơm ~~” Tiểu Hàm bưng món cuối cùng lên bàn ăn, hướng ra ngoài hô to một tiếng, sau đó liền thấy Nãi Tích đang trượt từ sofa xuống, chạy đến chỗ cô, ‘vù’ một cái, ôm chặt lấy đùi cô, vui tươi hơn hờ giương cao khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêng đầu làm nũng: “Cô giáo Tiểu, cô dứt cho con ăn ~~”

Tiểu Hàm cúi người, không hài lòng chầm vào mũi nó một cái, bế nó ngồi lên ghế dựa, lúc này mới giơ giơ cái muống nhỏ trong tay lên, lại cười nói: “Đã chuẩn bị trước rồi ~~” Tên nhóc này, hôm nay lại có ý định bóc lột tình thương của mẹ trên người cô triệt để, dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, cô có thể nói không sao?

Thằng bé ăn một miếng, lại ngây ngô nhìn chằm chằm cô cười, đem bữa cơm được ăn gọi là ngọt ngào.

“Cô giáo Tiểu, giúp con tắm rửa được không?” Thằng nhóc đi sát phía sau cô hỏi.

Tiểu hàm rửa bát, cũng không dám làm gì mạnh tay, chỉ sợ không cẩn thận một cái lại giẫm phải đứa nhỏ, ai bảo nó dính cô như dính kéo vậy.

Cô giáo Tiểu có chút không vui, cô cũng sẽ không chạy đi đâu được, gặp như vậy làm gì? “Nãi Tích à, cô giáo Tiểu cũng sẽ không biến thành bướm bướm bay đi mất, con đi ra ngoài trước được không? Cô rửa bát xong sẽ tắm rửa cho con, được không?” Cô thuê nhà này ở, phòng bếp thật sự rất nhỏ, ngay cả xoay người cũng có chút khó khăn.

“Được, con đi ra ngoài trước nha.” Nãi Tích dứt lời, ngoan ngoãn xoay người đi ra ngoài.

Đợi Tiểu Hàm dọn dẹp xong, lúc xoay người ra khỏi phòng bếp, mới biết được vì sao thằng bé lại thoải mái đồng ý nhanh như vậy.

Nhìn con vịt con, áo ngủ con nít, quần nhỏ, khăn tắm nhỏ hình Mickey Mouse, đã được chuẩn bị đầy đủ hết, chỉ chờ cô làm việc nữa thôi.

Vừa thấy Tiểu Hàm đi ra, Nãi Tích đã cười tí mắt, ôm một đồng nài nọ trong tay, vui vẻ chạy tới, lôi kéo cô đi vào phòng tắm: “Cô giáo Tiểu, giúp con tắm rửa ~~” Cô giáo Tiểu tay mềm mại như vậy, nhất định so với lúc ba ba giúp nó tắm rửa sẽ càng thoải mái hơn.

Tiểu Hàm khóe miệng vừa nhếch lên, quay đầu nhìn đồng hồ trên tường, mới hơn bảy giờ, bây giờ tắm rửa, có sớm quá hay không?

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Nhưng mà mặc kệ Tiểu Hàm cảm thấy còn sớm hay đã muộn, dù sao thằng bé cũng không thấy lúc này không hợp, tắm rửa xong nó còn có rất nhiều kế hoạch, đợi cô giáo Tiểu giúp nó tắm rửa xong, nó còn muốn cô giáo Tiểu kể chuyện cổ tích cho nó nữa, ừ ừ, trước đây nó luôn muốn cùng mẹ ngồi dựa vào nhau cùng kể chuyện cổ tích cho nhau nghe.

Ngày hôm qua thằng nhóc kia cười tròng trọc mặt cô còn xấu hổ đỏ mặt, bây giờ cũng không cảm thấy ngượng ngùng chút nào, thành thạo cởi sạch trơn, đi tới bồn tắm ở phía sau, liếm liếm khóe miệng nghiêm mặt đưa quả bóng cho Tiểu Hàm, cong khóe miệng cười tùm tùm chờ cô tắm rửa cho nó.

Tiểu Hàm không biết nên khóc hay nên cười, chỉ xoay người chỉ chỉ giữa trán nó, sau đó chấp nhận số phận của mình và bắt đầu phục vụ nó tắm rửa.

“Cô giáo Tiểu, cô nói xem vì sao vịt con lại kêu vậy?” Cô, không giỏi Vật lý..... Cô là giáo viên Ngữ văn mà.....

“Cô giáo Tiểu, tay của cô còn mềm mại hơn tay của ba ba đấy ~~” Cô giáo Tiểu liếc một cái xem thường, điều này không phải vô nghĩa sao! Ngón tay đẹp đẽ của chị đây vừa dài vừa thon, nó lại lấy ba ba ra để so sánh rõ ràng là tay của một người đàn ông, đùa kiểu gì vậy?

“Cô giáo Tiểu, lần sau cô cũng tắm rửa cho con tiếp được không? Ba ba luôn làm con đau....” Cái này, có chút khó khăn, vẫn nên nói với ba nó sớm

tìm cho nó một người mẹ kế vừa dịu dàng vừa động lòng người thôi.

“Cô giáo Tiểu, chúng ta tắm cùng nhau đi ~”

... ..Ách! Mí mắt cô giáo Tiểu khê đảo, quăng quả bóng ra, đem thằng bé trùm hết vào trong khăn tắm, bế lên, chạy lấy người!

“Ha ha, ha ha, ngứa ~~” Tiểu Hàm mặc quần áo cho nó, rút cuộc ai ngờ, tạt xấu sợ ngứa của thằng nhóc này lại tái phát, quần áo còn chưa mặc được, cả người đã nằm lăn trên giường cười.

Trải qua ngày hôm nay, thần kinh của Tiểu Hàm đã rèn luyện đủ cứng rắn, bây giờ thằng bé có lăn lộn trên giường cô cũng sẽ không cảm thấy có gì kỳ lạ, ở lại nhắc nhở nó vài câu, thấy nó ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, Tiểu Hàm liền rửa mặt đi ra.

Sau đó, cô giáo Tiểu cảm giác như ngồi máy thời gian trở về thời đi nhà trẻ, dưới sự hướng dẫn của thằng bé, cô nhớ lại khoảng thời gian hạnh phúc lúc sáu tuổi.

Nghe thằng nhóc kể câu chuyện cổ tích, cô giáo Tiểu rất là xấu hổ, cô thể nhưng cho tới bây giờ chưa từng có lúc nào mà chịu khó như vậy, xấu hổ, xấu hổ.

Chớp miệng, thanh âm non nớt kể chuyện cổ tích, chỉ chốc lát sau, Nãi Tích mơ hồ nói, một lúc sau, tiếng hít thở của Nãi Tích dần dần vang lên.

Nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của thằng bé, trong lòng Tiểu Hàm cũng mềm nhũn thành một mảnh, thật cẩn thận cất tay của nó đang để trên cổ cô xuống, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vẫn giữ nguyên một động tác, thắt lưng moi như.

Tiểu Hàm lặng lẽ ra khỏi phòng, nhìn đồng hồ, mới chín giờ, nghĩ, vẫn nên gọi cho anh Triển Nguyên báo cáo tình hình bên này. Mồ côi mẹ ba ba

đối với con trai luôn tham muốn giữ lấy, hẳn không phải là cố chấp bình thường chứ?

Bấm dãy số phía sau, Tiểu Hàm mới có chút hồi hận, phải nói cái gì đây?

Đang do dự, bên kia đã truyền đến âm thanh trong trẻo của Chu Triển Nguyên: “Tiểu Hàm, có chuyện gì sao? Có phải Nãi Tích không ngoan không? Vất vả cho em, thật là xấu hổ.....”

Tiểu Hàm còn chưa nói gì, Chu Triển Nguyên đã đổ ập xuống một tràng xin lỗi, khiến cho Tiểu Hàm cũng không nhớ là mình đang xấu hổ, vội vàng ngăn anh: “Không có chuyện gì, chỉ là muốn nói báo cho anh một tiếng, Nãi Tích đã ngủ, sợ anh lo lắng, nên gọi điện thoại nói với anh một tiếng.”

“Vậy thì tốt rồi, tính tình Nãi Tích không tốt, nếu không ngoan em cứ giáo huấn nó thật tốt, không sao đâu.”

Tiểu Hàm giật giật khóe miệng, thầm nghĩ, nó cũng không phải con của cô, sao có thể tùy tiện giáo huấn nó chứ, nhưng mà ngoài miệng vẫn đồng ý: “Nãi Tích rất ngoan.” Hôm nay cô mới phát hiện thằng nhóc này toàn là nói nhảm, vậy mà sao trước kia lại thấy nó là một đứa trẻ lạnh nhạt chứ? Thật sự là bị cận rồi mà.

Có lẽ nói đến con trai, Chu Triển Nguyên cũng cười, thanh âm xuyên qua dây điện thoại, có vẻ có chút như có như không, cũng rất, từ tính. Tiểu Hàm bỗng nhiên nhớ đến thời gian trước kia, chiều nào cô tan học sau đó sẽ đến chỗ anh Triển Nguyên gặp mặt, cậu con trai gầy mảnh khảnh, đẹp trai luôn kiên nhẫn đứng chờ như vậy, nói đến vấn đề này thì khóe miệng cô hơi hơi nhếch lên, liền phác họa lại bóng dáng của anh đứng một mình rất đẹp trai dịu dàng. Trong trí nhớ xa xôi, cậu con trai có âm thanh dễ nghe cứ mãi không nhanh không chậm như vậy, nhưng mà làm cho cô an tâm.

Thời tiết tháng năm, trong phòng cũng không mở điều hòa, Tiểu Hàm bỗng cảm thấy có chút nóng, trên mặt cũng dần dần nóng lên.

Chu Triển Nguyên không biết tình huống ở bên này, tiếng cười như trước nói: “Tối mai có thể anh sẽ về, hai ngày này vẫn cứ họp liên tục, anh sẽ nói thư ký mua quà cho em và Nãi Tích.”

Anh vừa nói như vậy, Tiểu Hàm cũng có chút ngượng ngùng, túm tóc nói quanh co một hồi, cuối cùng suy nghĩ, vẫn nói: “Anh Triển Nguyên, ngày mai có muốn bọn em đi đón anh không?” Nhưng mà giống như hỏi có chút thừa, người ta có xe riêng đón đưa.

Chu Triển Nguyên không muốn cô mang theo con trai đi lại khổ sở, nhưng mà nghe tâm tình cũng không tồi, có người ngóng trông anh trở về, cảm giác này thật sự rất tuyệt, khóe miệng nhếch lên, sung sướng nói: “Thế thì không cần, nhưng mà chờ anh trở về, nếu các em mà chưa ăn cơm, anh sẽ đưa các em ra ngoài ăn.” Công việc ngày mai không nhiều, buổi sáng có cuộc họp, buổi chiều chỉ là một cuộc gặp mặt lịch sự, về nhà chắc cũng chưa muộn.

Tiểu Hàm nghĩ người ta trở về chuyện đầu tiên là gặp con trai, cũng đúng, nhưng mà đi ra ngoài ăn cơm vẫn nên quên đi, liền thuận miệng trả lời: “Anh đưa Nãi Tích đi đi, em sẽ không đi.”

Chu Triển Nguyên nhú nhú mày, nhờ người ta chăm sóc con trai, anh cũng có chút ngượng ngùng, muốn mời ăn bữa cơm thay lời cảm tạ, nhưng thấy ý tứ của Tiểu Hàm, không muốn cho anh cơ hội này.

“Tiểu Hàm, như thế sẽ làm anh xấu hổ.” Chu Triển Nguyên nửa trêu đùa nói.

Tiểu Hàm nghe giọng điệu kể khổ của anh không khỏi cười khẽ, vui mừng nói: “Anh không phải đã mua quà cho em rồi sao? Đó không phải là quà cảm ơn sao.” Hơn nữa cô dám khẳng định món quà này sẽ không rẻ

đâu, anh Triển Nguyên chưa bao giờ là người nhỏ nhen, trước kia tiền tiêu vặt của cô có hạn, hơn phân nửa kem của cô ăn đều là anh Triển Nguyên bỏ tiền ra mua cho. Từ khi bác Chu chuyển nhà về sau, cô cũng rất ít khi ăn kem, nguyên nhân chủ yếu cũng chỉ vì thẻ ATM có nguy cơ hết mất.

Nghĩ như vậy, Tiểu Hàm nghĩ mình có chút chưa có công mà đã đòi thưởng, trong lòng có chút giả tạo, tâm tư vừa chuyển, hỏi: “Anh Triển Nguyên, nếu không ngày mai đến nhà em ăn cũng được, đừng đi ra ngoài ăn, phiền phức. Đến nhà của em ăn cơm, sau đó anh thuận đường đón Nãi Tích về luôn.”

Chu Triển Nguyên nghĩ nghĩ, cảm thấy có thể được, liền cười đồng ý, miệng còn nói: “Anh sẽ chờ trở về ném thứ tay nghề của Tiểu Hàm, cũng không biết hai ngày nay Nãi Tích có béo lên chút nào hay không.”

Tiểu Hàm nhin không được lờm anh một cái, nhưng nghĩ anh cũng không thấy, đành phải cười nhạt trong lòng chính mình một phen, nói tiếp: “Anh cho rằng em đây là xử lý chú cừ non sao, hai ngày thì có thể nhìn ra được cái gì chứ?”

Chu Triển Nguyên cũng cười ra tiếng, nhìn lão Triệu giống như muốn rót con mắt đang đứng một bên, có chút mất tự nhiên xoay tròn người, nói: “Vậy em cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai đại khái là bảy giờ tối sẽ về đến nơi.”

Tiểu Hàm gật gật đầu, nói chúc ngủ ngon liền cúp điện thoại, nghĩ cũng không còn việc gì để làm, liền trở về phòng, nằm ở trên giường bắt đầu đếm số lông mi của thằng nhóc kia, thật là dài mà dày nha, rất giống ba của nó.

Mà bên kia, trong phòng Chu Triển Nguyên, lão Triệu cùng đi công tác với anh giống như đã phát hiện ra một châu lục mới, vây quanh tổng giám đốc riu rít, dù là bình tĩnh như Chu Triển Nguyên cũng có chút không chịu

được, tức giận nói: “Lão Triệu, anh nhìn cái gì?” Cả buổi tối không ngủ được, nhìn anh như con khỉ vậy!

“Tôi nói lão Chu à, nói thật, có phải tìm mẹ kế cho Nãi Tích hay không vậy? Chậc chậc, tặng quà, đồ thủ công, nói đến tôi đều đỏ mắt.” Nói xong, hai mắt lão còn rất ghét bỏ, ánh mắt kia thực rõ ràng, ý tứ rất nhất định, còn nói chờ Nãi Tích lớn sẽ tìm nữa chứ, chớp mắt liền tìm ngay!

Chu Triển Nguyên dờ khóc dờ cười, ánh mắt lão Triệu như nào lại nhìn ra như thế chứ? Thật không biết tại sao anh ta lại có thể liên tưởng được như thế chứ. “Không phải mẹ kế! Đó là em gái của tôi, nhờ cô ấy chăm sóc Nãi Tích, có chút xấu hổ, mua chút đồ làm quà cảm ơn, có chuyện gì sao?”

Nếu tin lời này của anh lão Triệu sẽ không là lão Triệu nữa, Chu Triển Nguyên người này lão còn không biết sao, quen biết nhiều năm như thế, trừ con trai của lão ra, sẽ không có ai làm anh ta để tâm như vậy, lúc này trong điện thoại còn nói cái gì mà nhờ thư kí đi mua, khinh dễ người ta là ‘em gái’ không biết gì, rõ ràng là hôm nay tổng giám đốc Chu thừa dịp thời gian nghỉ ngơi giữa trưa tự mình đi chọn!

“Tôi cũng nhớ rõ anh không có em gái, đừng nói với tôi là em họ, lời nói này ai có thể tin chứ.”

Chu Triển Nguyên cũng không có gì để giấu diếm nữa, liền lập tức thành thật khai báo: “Là con gái của bạn tốt của ba ba tôi, trước kia là hàng xóm, bây giờ vừa vặn ở cùng một khu chung cư, Nãi Tích khôn có ai chăm sóc, liền nhờ cô ấy chăm sóc hai ngày, làm sao vậy? Không được sao!” Tổng giám đốc Chu rất vô lại trừng mắt liếc phó giám đốc Triệu một cái, thẳng thắn bày tỏ mà ra vẻ mình trong sạch cỡ nào, mà lão Triệu xấu xa cỡ nào.

Lão Triệu vừa nghe, chính là cô gái lần trước đã nói qua, sờ sờ cái mũi, cảm thấy có chút không thú vị, nhưng mà ngoài miệng cũng không tha, than

thở nói: “Tôi thấy rất tốt, thanh mai trúc mã, thật tốt nha.....”

Chu Triển Nguyên cầm một quyển tạp chí ném qua, cười mắng: “Ngựa tre hơn chín tuổi sao?” Nói đến thực tại, anh nghĩ như thế nào cũng không tới phiên Tiểu Hàm, lúc anh trong thời kỳ trưởng thành, Tiểu Hàm còn đang mặc tã đấy.

“Tôi mặc kệ! Tôi phải gọi điện cho bà vợ cái đã, nói cho cô tới đón tôi!” Lão Triệu bưng mông lập tức rời khỏi, đi đến cửa vẫn không quên khiêu khích liến anh một cái. Lời này của lão Triệu cũng chỉ là thuận miệng nói, lần này đi công tác mới hai ngày, ngay tại Lâm Thành, cần gì phải đón khách từ xa, nhưng mà lão chính là muốn nhìn thấy bộ dạng hạnh phúc không quen của Chu Triển Nguyên khi ‘ở nhà có người chờ’, thế nào cũng phải cho anh thêm chút buồn phiền.

“Đi đi!” Chu Triển Nguyên cười nói, nhưng mà trong lòng lại chân thực, ai không hi vọng về nhà là có thức ăn nóng hôi lò sởi đặt đầu giường chờ chứ. Nhiều năm như vậy, ở trên thương trường tổng giám đốc Chu hô mưa gọi gió, mỗi lần về nhà, nhìn giường lạnh như băng, vừa tủi thân vừa vui vẻ với con trai, trong lòng đều không có cảm giác gì. Tuy rằng lò sởi đặt ấm đầu giường có chút xa vời, nhưng mà có đồ ăn nóng nếu có cũng không tồi.

Ngày mai trở về thôi, Chu Triển Nguyên nằm ở trên giường, trên mặt lộ nét cười nhợt nhạt, phải về nhà thôi. Khó mới có được một lần không vì lo lắng cho con trai mà vội vàng ngóng trông về nhà.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 17

“Nãi Tích, hôm nay muốn đi chơi ở đâu?” Sáng sớm ngày thứ hai, ăn xong bữa sáng, Tiểu Hàm dắt người bạn nhỏ đi dạo quanh khu chung cư. Đợi đến khi đi bộ xong, nhìn đồng hồ, mới hơn chín giờ, làm gì tiếp đây?

Anh bạn nhỏ dắt tay cô giáo Tiểu tản bộ mất nửa ngày, cảm thấy thỏa mãn, nghe nói như thế, nghiêng đầu suy nghĩ kỹ nửa ngày, cũng không nghĩ ra được địa điểm muốn đến, chỉ vô tội lắc đầu một cái.

Tiểu Hàm đứng lên suy nghĩ sẽ làm gì tiếp, chỉ về phía xa ‘được rồi’, khí thế hoành tráng nói: “Đi! Siêu thị! Xuất phát!”

Tên nhóc kia ngưỡng mộ ‘oa’ một tiếng, sau đó hăng hái bưng bưng lắc lắc cánh tay của Tiểu Hàm hứng khởi nói: “Đi thôi đi thôi ~~ Chúng ta đi siêu thị nào ~~”

“Con muốn ăn thịt viên không?” Tiểu Hàm chỉ vào thịt viên hỏi.

Thằng nhóc ngồi trong xe đẩy tay ôm khoai tây chiên, vốn là định lắc đầu, nhưng không biết nghĩ đến cái gì, khóe miệng nhếch lên, gật đầu lia lịa: “Thích thích!” Ba ba thích ~~

“Vậy con còn thích ăn món gì nữa? Bia vịt? Gà Cung Bảo?” Dọc đường Tiểu Hàm vừa đi vừa nói.

Thằng bé gật đầu một lúc, lại lắc đầu: “Ba ba không thích ăn vịt.”

Tiểu Hàm bật cười, cô hỏi thằng bé, thế nào nó lại chuyển thành ba ba nó thế kia chứ? Nhưng mà cũng đúng, thằng bé luôn nhớ tới ba ba, có lẽ mỗi lần anh Triển Nguyên đi công tác nó cũng như thế này, Tiểu Hàm cũng thuận theo hỏi: “VẬY ba ba con còn thích ăn cái gì?”

Nãi Tích vừa nghe thấy lời này, đôi mắt nhỏ liền sáng lên, vui vẻ ra mặt nói: “Mẹ, ba ba thích ăn lionhead!”

Một bà cô hơn bốn mươi tuổi bên cạnh nghe nói như thế, cười híp mắt nhìn Nãi Tích nói: “Đứa con trai thật có hiếu nha.” Vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Tiểu Hàm cười nói: “Thật là có phúc mà ~~”

Tiểu Hàm cười không được mà khóc cũng không xong, không biết làm gì hơn là kéo căng khuôn mặt tươi cười, đẩy Nãi Tích nhanh chóng rời đi.

“Nãi Tích, sao lại gọi cô là mẹ?” Tiểu Hàm khom lưng về phía thằng bé thấp giọng nói.

Nãi Tích nhăn mặt, ủy khuất nói: “Con quên mất.....” Thật ra thì nó rất muốn gọi là mẹ, nhưng hình như cô giáo Tiểu tức giận....

Nhìn tên nhóc ủy khuất vô tội, Tiểu Hàm không khỏi có chút đau rang, bệnh hay quên của tên nhóc này thật là nặng nha. Cái này mà ở trước mặt ba nó ‘nhớ’ lại, phỏng chừng cả đời này cô cũng không còn mặt mũi nào mà chào tạm biệt anh Triển Nguyên nữa. Suy nghĩ lại, Tiểu Hàm không thể làm gì khác hơn là lên tiếng giải thích: “Ba ba sẽ nhanh chóng tìm cho Nãi Tích một người mẹ, đến lúc ấy Nãi Tích muốn gọi thế nào thì gọi.” Xem ra phải giục anh Triển Nguyên nhanh lên một chút, kết hôn cũng có thể không chỉ được một người.

An ủi nó là một chuyện, có một đứa con trai như vậy lại là một chuyện khác. Đối với một đứa bé, có người đối với nó tốt, tự nhiên trong lòng nó sẽ nhớ, đợi đến lúc có những người khác cũng tốt với nó, tất nhiên nó sẽ nhớ đến chuyện này.

Tiểu Hàm không thể làm gì khác hơn chỉ có thể an ủi mình như vậy, đợi công việc của anh Triển Nguyên có thể nhanh lên một chút.

“Nãi Tích, con đồng ý với cô giáo Tiểu!” Tiểu Hàm cố làm ra vẻ nghiêm túc nói.

“Vậy cũng được, con biết rồi...” Nãi Tích cúi đầu xuống, đồng ý. Nhưng mà ba ba đã nói, làm chuyện gì cũng phải bền chí, lòng nó nhất định sẽ bền vững, nhất định có thể đợi đến ngày cô giáo Tiểu đồng ý làm mẹ của nó.

“Đi thôi, mua thêm chút rau dưa nữa, chúng ta sẽ về nhà.” Mặt Tiểu Hàm giãn ra, vuốt vuốt đầu thẳng bé, trong lòng an tâm, đứa nhỏ biết nghe lời, không biết, trong lòng nó đang nghĩ gì mà muốn đưa cô lừa gạt mang về nhà đây.

“Còn có món canh nữa, lập tức xong ngay đây, Nãi Tích, nếu con đói bụng thì ăn trước đi.” Tiểu Hàm tắt bếp trong phòng bếp, món ăn cũng đã xong, còn thiếu một món canh, nhìn thời gian, đã đến bảy giờ, anh Triển Nguyên chắc cũng về rồi.

“Cô giáo Tiểu, con vẫn chưa đói, chúng ta đợi ba ba cùng ăn đi.” Nãi Tích chạy vào phòng bếp, ôm lấy chân Tiểu Hàm một cái, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hài lòng vui vẻ nói. Buổi chiều nó đã ăn một bịch khoai tây chiên, không đúng, là nửa bịch, còn nửa bịch là cô giáo Tiểu ăn, bây giờ cũng không đói.

Tiểu Hàm mặc kệ cái đuôi đi theo phía sau, múc một muống canh, thổi nguội, cúi người đút cho nó nếm thử một chút, nháy mắt hỏi: “Như thế nào? Có ngon hay không?”

Nãi Tích chép chép miệng, gật đầu như gà mổ thóc, cười ngây ngô mà nói: “Rất ngon!” Ba ba nhất định sẽ rất thích!

Tiểu Hàm vỗ nhẹ lên đầu nó, dặn dò: “Đi ra ngoài xem ti vi, lập tức sẽ có cơm ăn.”

Nãi Tích cố chấp lắc đầu một cái, ôm chặt lấy bắp đùi của cô. Tiểu Hàm không thể làm gì, không còn cách nào khác là để mặc nó đi theo.

“Cô giáo Tiểu, hôm nay không làm lionhead sao?” Đã nấu xong, còn có thể không nấu sao? Nó đã cảm rằm một buổi chiều rồi đấy.

“Cô giáo Tiểu, khi nào thì ba ba về đến nhà ạ?” Nhanh thôi, đoán chừng đã đến cổng khu chung cư rồi.

“Cô giáo Tiểu, đợi lát nữa ba ba về, chúng ta cùng mở cửa cho ba ba đi ~” một mình nó không được sao?

“Cô giáo Tiểu, hôm nay cô không cùng con về nhà sao?” Cái này, nghĩ thật tuyệt!

“Dừng! Nãi Tích, bây giờ cô giáo Tiểu có rất nhiều công việc, con ra ngoài trước xem ti vi....” Tiểu Hàm bận rộn xoay lòng mòng, còn phải ứng phó đứng nói nhảm với tên nhóc này. Lời còn chưa nói hết, chuông cửa đã vang lên, Tiểu Hàm và Nãi Tích liếc mắt nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương cùng ý tứ với mình: Ba ba nó đã về - ba ba về!

“Cô giáo Tiểu đi thôi đi thôi, mở cửa cho ba ba đi ~~” Thằng bé hưng phấn không chịu được, lôi kéo Tiểu Hàm hướng ngoài cửa xông ra.

Tiểu Hàm vội vàng kéo nó lại, nhắc nhở nó: “Cô nói rồi còn gì, con đã nhớ chưa?” Nếu ở trước mặt anh Triển Nguyên gọi cô một tiếng mẹ, cô có thể mổ bụng nó luôn.

“Nhớ mà, nhanh lên thôi!” Thằng bé rất không khách khí tặng cô một cái liếc mắt, ý tứ rất rõ ràng, Tiểu Hàm bị xem thường.

Xem thường thì cứ xem thường đi, còn hơn so với bị lúng túng, Tiểu Hàm ghen hống nói: “Đi, mở cửa thôi.”

“Ba ba, ba ba!” Cửa mở, Nãi Tích lập tức nhào vào trong ngực, cọ cọ, Chu Triển Nguyên bế con trai, có chút xin lỗi nhìn Tiểu Hàm cười cười: “Hai ngày nay làm phiền em quá. Nãi Tích không làm loạn chứ?” Nhìn tình huống, tinh lực của con trai tràn đầy năng lượng, tay nhỏ bé ôm cổ anh rất có lực.

Tiểu Hàm nghiêng người, để cho hai con bọn họ vào cửa, chiếc valy nhỏ đặt ngoài cửa, chặn cả lối đi vào.

“Đi rửa tay đi, em đưa canh ra nữa là được, sau đó chúng ta sẽ ăn cơm.” Tiểu Hàm cười nhìn hai cha con thân thiết khó tách, xoay người đi vào phòng bếp.

Nãi Tích ôm cổ ba ba, làm nũng với ba: “Ba ba, con rất nhớ ba ~~”

Chu Triển Nguyên bế con trai ngồi lên ghế sa lon, vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó, nhẹ giọng hỏi: “Mấy ngày nay con có ngoan hay không? Không làm phiền cô giáo Tiểu chứ?”

Nãi Tích đắc ý ngẩng cao đầu, nghiêng đầu chu mỏ nói: “Con rất ngoan, không tin thì ba hỏi cô giáo Tiểu đi!” Vừa nói, vừa như sợ ba ba không tin, cất giọng gọi: “Cô giáo Tiểu, con có ngoan hay không vậy?”

“Rất ngoan!” Tiểu Hàm cười lên tiếng. Đáng yêu hỏi cô như vậy, cô có thể nhẫn tâm nói không sao?

“Ăn cơm, ăn cơm ~” Tiểu Hàm đặt canh lên bàn, nhìn hai cha con vẫy tay.

Mắt Nãi Tích chuyển động, vội vàng lôi kéo ba ba đi đến phòng rửa tay: “Cô giáo Tiểu, chúng con đi rửa tay đã ~~”

“Ba ba, ba ba, con nói với ba nha, cô giáo Tiểu cố ý làm lionhead mà ba thích ăn nhất, còn cả canh gà nữa, uống được, con vừa mới uống đây.” tên nhóc lôi tay áo ba ba, trịnh trọng nói.

Chu Triển Nguyên chỉ chỉ cái mũi nhỏ của con trai một cái, vui vẻ nói: “Được như thế sao, là Nãi Tích nói cho cô giáo Tiểu món mà ba ba thích ăn, Nãi Tích thật ngoan.”

Nói xong, liền dắt con trai đi đến bàn ăn.

Nãi Tích rất không thoải mái đi theo phía sau, hận rèn sắt không thành thép nhìn chằm chằm cái ót của ba ba, thế nào mà ba ba lại không hiểu ý tứ của nó chứ, nó không có muốn ba ba khen nó thế đâu.

“Thật là một bữa tối thịnh soạn nha, anh đúng là được hưởng lộc ăn không ít.” Chu Triển Nguyên bế con trai lên ghế, nhìn một bàn đầy món ăn cười nói.

Ngồi hơn ba giờ xe, đúng là có chút đói bụng, về nhà, nhìn thấy nụ cười của con trai, còn có một bàn thức ăn như vậy chờ anh, một góc trong lòng chợt có chút mềm mại, ấm áp.

Nhìn cô gái khéo léo cười tươi, luôn luôn thân thiện với anh nhưng anh lại không biết phải nói cảm ơn như nào, cuối cùng trong miệng chỉ có thể như một người ba nói: “Vất vả cho em.”

Tiểu Hàm giả vờ trừng mắt liếc anh một cái, cười nói: “Khi còn nhỏ anh đưa em đi chơi, bây giờ em giúp anh trông hộ con trai hai ngày, lại không cần học bù thêm môn toán...” Đúng nha, khi còn bé anh Triển Nguyên vẫn hay đưa cô đi chơi, khu vực gần công viên, bọn họ cũng chơi ở trong công viên mấy lần nữa.

“Cô giáo Tiểu, con đói bụng nha.” Nãi Tích nhìn ba ba và cô giáo Tiểu, hai người cũng không chịu nói đến chủ đề chính, có chút nóng vội. Vẫn

cảm ơn tới cảm ơn lui, có ý gì vậy.

“Con nha, ăn thôi!” Tiểu Hàm cười híp mắt nói, thuận thế ngắt ngắt cái mũi nhỏ của nó, tên nhóc không phục lè lưỡi một cái.

Chu Triển Nguyên nhìn hình ảnh hai người thân mật với nhau không khỏi có chút giật mình, con trai của mình mình hiểu rõ nhất, tính tình của tên nhóc này muốn tốt hơn còn khó hơn so với trâu bò, rất khó thân thiết cùng người khác, chứ đừng nói chi là ‘mặc cho người khác xâm lược’.

Nhưng mà rốt cuộc tổng giám đốc Chu thân kinh bách chiến, trên mặt lập tức khôi phục lại bình tĩnh, nắm chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, cười giục nó: “Còn không cảm ơn cô giáo Tiểu?”

Nãi Tích nháy mắt nhìn Tiểu Hàm cười gian, nhếch miệng lên làm nũng: “Cô giáo Tiểu, cô có thích Nãi Tích không?”

Giọng điệu nghi vấn mềm mại mà dịu dàng của thằng bé, có thể phóng điện mạnh mẽ, cô giáo Tiểu lập tức giơ tay đầu hàng vô điều kiện: “Thích, cô giáo Tiểu thích Nãi Tích nhất!”

Chu Triển Nguyên nhìn nụ cười rục rờ của một lớn một nhỏ, cũng không khỏi cười ra tiếng.

Đèn lên rục rờ, một góc thành phố, bắt đầu bận rộn, mà một góc khác, lại từ từ đi vào không gian yên tĩnh mà ấm áp, giống như trước mắt vậy.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 18

“Ba ba, ba ăn cái này đi, cô giáo Tiểu làm ngon lắm đấy!” Nãi Tích cười híp mắt gắp một viên thịt còn to hơn cả nắm đấm của nó, loạng choạng bỏ vào chén của ba ba, dọa cho Chu Triển Nguyên phải vội vàng chìa chén ra đón lấy.

“Nãi Tích, cẩn thận một chút!” Chu Triển Nguyên nhận lấy ý tốt của con trai, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vui vẻ của nó, cảm giác như vừa sống sót sau một vụ tai nạn.

“Ba ba, ba ba, ba ăn đi, ngon lắm, còn hơn cả thức ăn ở nhà bà Lý làm nữa!” Khuôn mặt Nãi Tích đắc ý, đợi được khen ngợi.

Tiểu Hàm thấy buồn cười, đứa nhỏ này, sao hôm nay lại hung phấn như thế nhỉ, đáng vẻ hăng hái, chẳng lẽ gặp ba ba liền có bộ dạng này sao?

Chu Triển Nguyên cũng bất lực nhìn chỉ số sinh lực của con trai cao hơn mức bình thường, nhìn về phía Tiểu Hàm giải thích: “Nãi Tích nói bạn anh vừa mở một nhà hàng, điều kiện cũng không tồi, lần sau cùng nhau đến ăn thử một lần đi.”

Tiểu Hàm cười yếu ớt gật đầu, múc cho Nãi Tích một chén canh, lại bồi thêm cho Chu Triển Nguyên một chén nữa, đẩy tới trước mặt anh, nói: “Anh Triển Nguyên, anh ném thử một chút xem, gà quê, rất ngon.”

Chu Triển Nguyên gật đầu nói cảm ơn, ném thử một miếng, không khỏi khen ngợi: “Quả thật rất ngon, tay nghề của Tiểu Hàm càng ngày càng tốt.”

Tiểu Hàm quay sang gấp thức ăn cho Nãi Tích, cũng không nâng mắt nhìn, lên tiếng tùy ý: “Gì Phượng Trân nấu ăn cũng rất ngon, ngon hơn mẹ em nấu rất nhiều.” So với tay nghề nấu ăn lơ mơ của cô tốt hơn không biết bao nhiêu.

Nãi Tích vui vẻ hài lòng theo dõi hai người nói chuyện trước kia, trong lòng cười gian, căn đũa gà cũng phải phá lệ hăng say hơn một chút.

“Nãi Tích, chúng ta phải về rồi.” Chu Triễn Nguyên nhìn qua trước ngực Tiểu Hàm thấy con trai đang nằm xem TV, đứng lên nói.

“Không muốn, không muốn! Cô giáo Tiểu về cùng chúng ta có được không?” Nãi Tích tựa vào vai Tiểu Hàm, mặt nhăn nghiêm lại nhìn ba ba hô to làm nũng.

Tiểu Hàm vỗ vỗ cái mông nhỏ của nó, bế nó đứng lên, đem tên nhóc trong ngực giao cho Chu Triễn Nguyên, thở phào nhẹ nhõm: “Được rồi, em đã hoàn thành nhiệm vụ hoàn hảo!”

“Cô giáo Tiểu....” Cái mặt Nãi Tích đau khổ, nửa người bám chặt vào cổ Tiểu Hàm, nửa người bám trong ngực của ba nó, cảnh tượng này, ba nó nhìn thấy thì phải nói là trợn mắt há hốc mồm.

Lúc nào thì con trai anh không thể rời xa người ta vậy? Chu Triễn Nguyên không biết nên khóc hay nên cười, vì sao mới có hai ngày, tên nhóc này liền vứt bỏ cha nó chứ? Nhiều năm sống nương tựa vào nhau, tính ra còn kém xa ở với Tiểu Hàm có hai ngày? Chẳng nhóc không có lương tâm.

“Được rồi, về nhà. Chẳng lẽ con không muốn ba ba sao?” Chu Triễn Nguyên véo véo cái mũi nhỏ của con trai, nhìn Tiểu Hàm dịu dàng cười nói: “Mấy ngày nay đã làm phiền em, Nãi Tích, còn không chào tạm biệt cô giáo Tiểu?”

Nãi Tích nháy mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn thơm mát lên mặt của Tiểu Hàm, mới lưu luyến không nỡ buông tay, ở trong ngực ba ba còn không quên dặn dò: “Cô giáo Tiểu, ngày mai con lại tới tìm cô nha.” Dù sao nhà nó cũng cách nhà cô giáo Tiểu gần như vậy, sang mai nó sẽ chạy đến, rất tốt, hắc hắc, cô giáo Tiểu sẽ không chạy được đâu.

“Đi thôi, em ở lại nhé.” Chu Triển Nguyên một tay bế con trai, một tay kéo vali nhỏ, chào tạm biệt với Tiểu Hàm.

Tiểu Hàm mỉm cười nhìn thẳng bé vẫy tay, nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nó nửa aoan ức nửa không trong lòng không khỏi cười khẽ, thẳng nhóc này, tính tình đã muốn thì không ai ngăn được.

Trên khay trà, đặt quà của Chu Triển Nguyên tặng, hộp len màu xanh, ngay ngắn.

Mở ra nhìn, bên trong là một chuỗi hạt thủy tinh màu tím thủ công, khó miệng Tiểu Hàm hơi cong, đeo vào cổ tay, màu tím của thạch anh, nhìn thật đẹp.

“Anh Triển Nguyên thật có con mắt nhìn.” Tiểu Hàm nói nhỏ. Cô có chút mắc cỡ.

“Nãi Tích, ba ba tắm cho con, sau đó đi ngủ.” Nước trong bồn tắm đã chuẩn bị xong, Chu Triển Nguyên vỗ vỗ mông con trai, bắt đầu cởi quần áo cho nó.

Đáng tiếc Nãi Tích không hiểu nỗi khổ tâm của cha, miễn cưỡng giơ cánh tay ra, để mặc cho ba ba lột đồ, trong miệng còn lẩm bẩm: “Tay của cô giáo Tiểu mềm hơn so với tay của ba ba....”

Chu Triển Nguyên kinh ngạc, tên nhóc này để cho Tiểu Hàm múc canh? Về nhà còn lẩm bẩm cô giáo Tiểu, rất không bình thường. Trước kia, anh đi

công tác về, con trai chỉ có vậy quanh anh, bây giờ, anh cảm thấy địa vị của mình trong lòng con trai tràn ngập nguy cơ nha.

“Nãi Tích, con rất thích cô giáo Tiểu sao?” Chu Triển Nguyên đặt con trai vào nước, dội lên người nó chút nước, hờ hững hỏi.

Tên nhóc chơi với con vịt cao su của mình, vờn dài cổ để ba ba chà xát cho mình, hồi lâu mới trả lời: “Cô giáo Tiểu rất tốt, Nãi Tích dĩ nhiên thích cô ấy.”

Chu Triển Nguyên nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, tính tình Tiểu Hàm rất tốt, là một cô giáo tiểu học, đều có những cách riêng để đối phó với bọn nhỏ, như thế này, anh có nên suy tính nhờ lão Triệu giới thiệu thêm cho vài cô giáo nữa không đây? Có lẽ ở chung vài ngày, Nãi Tích liền thích người ta. Nhưng mà, bây giờ không phải là thời điểm để nói chuyện này, nếu không miệng tên nhóc này có thể nói nửa ngày.

“Được rồi, đứng dậy!” Chu Triển Nguyên tắm cho con trai xong, lau khô người nó, mặc bộ đồ ngủ, bế con trai về phòng của mình.

“Ba ba, hôm nay không cần kể chuyện cổ tích cho con, cho con mượn điện thoại di động của ba đi.” Nãi Tích đứng trên giường, ngẩng cao đầu cò kè mặt cả với ba ba.

Chu Triển Nguyên nhướn mày, cố ý hỏi: “Con muốn dùng điện thoại làm gì? Ba ba trở về, con liền không muốn trò chuyện với ba?”

Gương mặt Nãi Tích không kiên nhẫn, bĩu môi thúc giục: “Ba ba đừng hỏi, đưa di động cho con mượn đi ~~”

Chu Triển Nguyên lấy điện thoại từ trong túi ra, cũng không đưa cho nó, cầm trong tay giơ lên, cười nói: “Nếu con không nói muốn mượn điện thoại của ba làm gì, ba ba sẽ không cho con mượn.”

Nãi Tích nhíu mặt, con người đảo vài vòng, đoán chừng là suy nghĩ nên nói ra sự thật dùng điện thoại hay không nói cái nào hơn, cuối cùng vẫn lựa chọn là thành thật khai báo: “Con muốn gọi điện cho cô giáo Tiểu, nói với cô ấy, sáng sớm mai con đến tìm cô.”

Chu Triển Nguyên nhìn trần nhà, lại đưa tay sờ sờ trán của mình, lúc này mặt trời cũng không mọc hướng tây, trán mình cũng không có nóng, vậy vấn đề chính là ở con trai của anh: “Nãi Tích, ba nhớ là vừa rồi lúc ra về, con đã nói với cô giáo Tiểu chuyện này rồi mà.”

Vẻ mặt Nãi Tích đương nhiên, một chút cũng không cảm thấy mình làm điều thừa, ngược lại có chút dương dương đắc ý: “Con sợ cô giáo Tiểu quên mất, cho nên nhắc cho cô.” Sau đó, sáng sớm ngày mai kéo ba ba cùng đi, ha ha, tản bộ cùng ba ba còn có cô giáo Tiểu, tưởng tượng một chút là muốn cười rồi ~

Chu Triển Nguyên nhìn dáng vẻ mong đợi của con trai, là im lặng cứng họng, đều nói con gái đều cởi mở, đây rõ ràng là con trai mình nuôi, chẳng lẽ là khác giới tính trong truyền thuyết cũng bị thu hút? Nhưng mà sự khác biệt tuổi tác này cũng quá lớn rồi? Nói là mấy cô bé trong nhà trẻ, anh còn cảm thấy có thể, nhưng Tiểu Hàm lớn hơn nó hai mươi tuổi, cái này cũng thái quá rồi?

Cho nên nói, hai cha con này khác nhau một trời một vực, ở đây hoàn toàn không có một điểm chung nào hết.

“Được rồi, đây, cầm đi.” Ba Chu cuối cùng vẫn là thua con trai kiên trì, nhìn vẻ mặt của tên nhóc, nếu không cho nó điện thoại di động, nó nhất định sẽ không chịu ngủ.

“A! Cám ơn ba ba!” Nãi Tích hoan hô nhận lấy máy trên tay ba ba, đang muốn thuận tiện gọi điện cho Tiểu Hàm, hì hì, số di động của cô giáo Tiểu dĩ nhiên là phải nhớ kỹ, chợt thấy ba ba rất có hứng thú nhìn nó, nhỏ nhen

lập tức quay người. Nó có một bí mật muốn nói cho cô giáo Tiểu, không thể để cho ba ba nghe được. “Ba ba, ba đira ngoài đi, con muốn nói chuyện cùng cô giáo Tiểu!”

Chu Triển Nguyên mắt tròn trắng lên, được, bị con trai hắt hủi, anh còn không đi ra ngoài, ở đây làm người ta không vừa ý.

Nhìn ba ba đóng cửa, Nãi Tích mới bắt đầu gọi điện thoại, có chút khântrương, có chút mong đợi, cô giáo Tiểu, mau nghe điện thoại đi!

Tiểu Hàm vừa mới tắm xong, đang muốn mở máy vi tính, lúc này di động lại vang lên.

Vừa nhìn, là số của anh Triển Nguyên. Lúc này gọi là có chuyện gì?

“A lô...” Tiểu Hàm vừa mới nhận điện thoại, đầu dây bên kia đã vang lên âm thanh hưng phấn của thằng bé: “Cô giáo Tiểu, là con đây!” Thật ra thì, nó rất muốn gọi là mẹ.

Tiểu Hàm giật mình, chợt bật cười lắc đầu, tên nhóc này, mới từ nhà cô về chưa đến một tiếng chứ? “Sao vậy, Nãi Tích. Có chuyện gì sao?”

Nãi Tích đang cầm điện thoại di động, bữu môi bắt đầu làm nũng: “Cô giáo Tiểu, ngày mai nhớ dậy sớm nhé, sáng sớm mai con sẽ lên tìm cô.”

Tiểu Hàm cười khố, xem ra ngày nhicuối cùng của mình muốn ngủ cũng không được quá, nhưng mà, không muốn phụ lòng hăng hái thật là tốt của thằng bé: “Được, ngày mai cô sẽ dậy sớm.”

Nãi Tích cũng không biết đang nghĩ cái gì, cười khanh khách đứng lên, cười một lúc, mới mở miệng nói: “Cô giáo Tiểu, con có thể đến chỗ cô ăn sáng được không, bà Lý không ở đây, không ai làm bữa sáng cả.”

“Được, ngày mai con muốn ăn gì?” Tiểu Hàm cười đồng ý.

“Con muốn ăn trứng rán, có được không ạ?”

“Được, cô giáo Tiểu sẽ làm trứng rán cho con.”

“Ba ba có thể cùng ăn sáng với chúng ta được không?” Nãi Tích thử thăm dò hỏi.

“Dĩ nhiên là có thể.” Cũng không thể để anh Triển Nguyên nhìn bọn họ ăn được. Tiểu Hàm rũ mắt xuống thấy chuỗi hạt thủy tinh màu tím thủ công, thăm nghĩ, nhìn giá trị của món quà này, cô cũng không thể tiếc rẻ một phần ăn sáng được.

“Được rồi, ngày mai cô giáo Tiểu sẽ chuẩn bị bữa ăn sáng nhiều một chút.” Trong tủ lạnh vẫn còn có một ít món ăn thập cẩm, nấu một nồi cháo lớn, rán thêm vài quả trứng, rất đơn giản.

“Con muốn đi ngủ rồi, cô giáo Tiểu, cô có muốn nói một câu gì không?” Nãi Tích ngọt ngào nói.

Tiểu Hàm giật mình, muốn nói cái gì chứ? Sẽ không phải là: “Ngủ ngon?”

Nãi Tích lắc chân lắc đầu: “Không phải.”

“Đó là ngày mai gặp?” Tiểu Hàm không xác định nói.

Nãi Tích vẫn phủ nhận.

Tiểu Hàm lại nói: “Vậy là cái gì?”

Nãi Tích có chút thất vọng, cô giáo Tiểu sao lại không đoán được suy nghĩ của mình chứ, nhưng mà, thất vọng thì thất vọng, suy nghĩ một chút ba ba có lúc cũng không hiểu nó đang muốn nói gì, nó liền thản nhiên. “Là như thế này đây.” Âm thanh mềm nhũn của Nãi Tích truyền vào trong tai

TiểuHàm: “Cô giáo Tiểu phải nói, ‘Cục cưng, ngủ ngon’, sau đó còn phải hôn một cái nữa. Chụt ~~ như vậy.”

Lời nói của thằng bé, trong lòng Tiểu Hàm vừa chua xót lại vừa mềm mại, trong lòng thờ dài, kề sát vào điện thoại nói: “Cục cưng, ngủ ngon.”

“Còn có hôn nhẹ, cô giáo Tiểu!” Nãi Tích không hài lòng nói.

“Được, chụt ~~ hôn một cái! Nãi Tích ngủ sớm đi nha ~” Tiểu Hàm khẽ cười nói.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Nãi Tích hài lòng cúp điện thoại, nhảy bật xuống giường, mở cửa, đi vào phòng ba ba, không thấy người, liền quay người đi đến thư phòng.

Quả nhiên, ba ba đang bận rộn trong thư phòng. “Ba ba, trả điện thoại lại cho ba này.”

“Hả? Nói điện thoại với cô giáo Tiểu xong rồi?” Chu Triển Nguyên cười sờ sờ đầu con trai.

“Dạ, ba ba, ba không đi nghe lén đấy chứ?” Nãi Tích nghiêng đầu, hoài nghi nhìn chăm chăm ba ba.

Chu Triển Nguyên dở khóc dở cười nhìn dáng vẻ đang bày gương mặt quỷ của con trai, néo khuôn mặt của nó, cười nói: “Ba ba là loại người như vậy sao?” Nghe thì quang minh chính đại mà nghe chứ.

“Vậy thì tốt.” Nãi Tích an tâm, vỗ ngực một cái nói: “Ba ba, cô giáo Tiểu mời chúng ta đến ăn bữa sáng.” Nãi Tích một chút cũng không cảm thấy mình đã nói sai, nó muốn đi ăn và cô giáo Tiểu mời nó đến ăn, ở trong mắt của nó đều là một ý, đó chính là ngày mai đến nhà cô giáo Tiểu ăn bữa sáng.

“Hả? Vậy sao, không được làm phiền cô giáo Tiểu chứ, ngày mai ba ba mua bữa sáng cho con.” Chu Triển Nguyên lưỡng lự nói. Luôn làm phiền Tiểu Hàm như thế thì không được, người ta đã khách sáo, mình lại không thể không có mặt mũi chứ.

“Không thích! Con muốn ăn bữa sáng cô giáo Tiểu nấu!” Mặt tên nhóc sừng lên, đối địch nhìn chăm chăm ba, ba à, ba không thể không thức thời như thế được chứ! Nó là đang tạo cơ hội đấy! Không được phụ lòng tốt của nó chứ!!! Đàn ông là phải chủ động chứ!!!

Chu Triển Nguyên bị con trai tròng mắt dựng cả lông tóc, sao lại cảm giác như kiểu mình đã phạm vào một tội lớn lắm vậy chứ?

Tổng giám đốc Chu đối mặt với khuôn mặt hồ báo của đối thủ cũng không sợ hãi, đối với con trai của mình hết lần này đến lần khác cũng không còn cách nào: “Được rồi, được rồi, ngày mai chúng ta sang nhà cô giáo Tiểu ăn bữa sáng.” Xem ra, anh phải bớt chút thời gian mời Tiểu Hàm bữa cơm mới được, không thể để Tiểu Hàm tốn kém được. Mặc dù lúc nhỏ hai nhà chơi với nhau, nhưng bây giờ như thế, thật là không nói nổi. Bọn họ chính là có hai cái miệng.

“Vậy cứ thế nhé ~~ ba ba, con đi ngủ đây ~~” thẳng nhóc rất là tự nhiên phất tay một cái, lướt nhẹ như mây bay, để lại ba nó ngồi tại chỗ dờ khóc dờ cười.

Sáng ngày hôm sau, tổng giám đốc Chu hiếm khi có được ngày nghỉ lại không được ngủ thoải mái, bởi vì chưa tới bảy giờ trong nhà con trai anh đã làm ầm ĩ cả lên, chạy ra chạy vào, âm thanh quá lớn, sao anh có thể ngủ được nữa chứ?

Lúc tổng giám đốc Chu mắt còn đang ngái ngủ thì bị tinh thần phấn chấn lạ thường của đồng chí Nãi Tích kéo dậy rời giường, rất là buồn bực, từ khi nào thì con trai anh lại tích cực như vậy? Trước kia đi nhà trẻ, không phải luôn bị anh thúc dục dậy sao?

Nhưng mà đợi đến khi tổng giám đốc Chu thấy con trai ăn mặc mới hoàn toàn, đó mới gọi là không nói được gì, trời ạ, đây không phải là bộ đồ anh mới đi công tác mua về cho nó sao? Có cần phải ngay ngắn như vậy không?

Tônggiám đốc Chu có chút ghen tức ra cửa đứng đợi, trong lòng có chút buồnbực, dĩ nhiên là anh thích thấy dáng vẻ của con trai vui vẻ như vậy, nhưng mấu chốt là, con trai vui vẻ như vậy không phải bởi vì cha của nó, chuyện này anh làm sao mà chịu nổi, anh mới là người thân nhất của nó mới phải chứ.

Thật là, thật là thẳng nhóc vong ơn mà. Chu Triển Nguyên nhìn con trai đầu chỉ biết nghĩ đến ăn.

“Cô giáo Tiểu, chúng con tới rồi!” Còn chưa đến cửa, thằng bé đã vọt cõng hét lên, hận không thể biến thành con ong nhỏ bay vào.

Trong phòng bếp, Tiểu Hàm đang đóng bếp gas, vừa nghe thấy giọng nói này, động tác liền nhanh hơn thu dọn tất cả, chạy đến mở cửa.

Chỉnh lại đầu tóc cho tự nhiên, Tiểu Hàm mới mở cửa, nhìn ra hai cha con ngoài cửa cười nói: “Tới rồi? Vào đi, vừa lúc ăn sáng.” Vừa nói, xoay người đi vào phòng, Nãi Tích theo sát phía sau, Chu Triển Nguyên đi cuối cùng để đóng cửa.

Chu Triển Nguyên đi sau con trai cùng đi vào phòng, đoán chừng Tiểu Hàm mới dậy, còn đang mặc áo ngủ, hình hoạt hình. Trên bàn ăn đã dọn bữa sáng, dưa chua các loại, trứng rán, còn có cháo trắng, bữa sáng rất đơn giản cũng rất tốt.

“Anh Triển Nguyên, hai người ngồi đi, em đi lấy đĩa.” Tiểu Hàm nhìn về phía Chu Triển Nguyên cười nói, may mà chưa đặt đồng hồ báo thức, nếu không thì làm trò cười rồi, nói không chừng khi người ta đến cô vẫn đang còn ngủ.

“Có cái gì cần anh giúp một tay không?” Chu Triển Nguyên có chút ngượng ngùng, cảm giác sao giống như anh luôn tới ăn ké cơm vậy.

Tiểu Hàm lắc đầu xoay người lại, cầm dĩa ra khỏi phòng bếp, vô ý nhìn sang Chu Triển Nguyên đang đứng, mới phát hiện hôm nay anh mặc áo T-shirt màu trắng, mặc thế này làm cho anh mang dáng vẻ thoải mái tự nhiên hơn so với bình thường.

Thật ra thì Chu Triển Nguyên vốn là một người đàn ông cao to, không phải bây giờ đang thịnh hành kiểu nam tính quyến rũ, mà là kiểu tướng mạo chín chắn, ấm áp, cân xứng với vóc người cao to, công thêm nhiều năm lăn lộn trên thương trường được tôi luyện thành khí chất trầm ổn, quanh thân luôn tỏa mát ra sức hấp dẫn của người trưởng thành.

Tiểu Hàm nhận nhặt thu hồi ánh mắt, bình ổn lại nhịp tim vừa đập nhanh, im lặng không lên tiếng mà đưa dĩa cho anh, lại đem muỗng nhỏ để vào chén trước mặt Nãi Tích, mới cười nói: “Ăn đi, chẳng qua là một bữa sáng đơn giản, không được chán ghét đâu nhé.”

Chu Triển Nguyên nhìn màu vàng nhạt của món dưa chua, có chút không xác định hỏi: “Đây là dì Vương làm sao?” Trong quá khứ nhà Tiểu Hàm rất thích ăn dưa chua tự làm, tay nghề làm dưa chua của Vương Lan Phương có thể xem là ngon nhất, khi đó, trong nhà Chu Triển Nguyên có nhiều cũng là do nhà Tiểu Hàm cho.

“Vâng, là mẹ em làm đấy, để cho em làm bữa ăn sáng.” Tiểu Hàm gấp một miếng trứng rán bỏ vào chén của Nãi Tích, sờ sờ đầu nó, nhẹ giọng nói: “Ăn từ từ thôi, vẫn còn đang có.” Trong nồi cơm điện còn nhiều cháo, nếu ăn không hết, cơm trưa cô cũng ăn cháo. Không thể lãng phí được.

“Ăn thật ngon!” Nãi Tích hí mắt, cắn miếng trứng rán, vẻ mặt thỏa mãn mà than thở. Chu Triển Nguyên ngược ngược cười cười, tên nhóc này, dáng vẻ này của nó thật giống như đã lâu không được ăn cái gì vậy, người khác sẽ cho là anh ngược đãi con trai mất.

“Cơm rất ngon!” Chu Triển Nguyên khen ngợi.

Nãi Tích đang thỏa mãn, trên mặt có chút bất mãn, nhưng lại không dám phản bác lại lời nói của ba ba, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn vùi đầu vào ăn trứng.

Ăn xong bữa sáng, đã hơn chín giờ, vốn là Nãi Tích kịch liệt muốn Chu Triển Nguyên và Tiểu Hàm dẫn nó đi dạo quanh tiểu khu, nhưng mà Tiểu Hàm nhìn ánh mặt trời chói mắt, rất là do dự, tháng năm ở Hàng Châu không thể nói như lò lửa, cũng được coi là nắng gắt như lửa, lúc này, nên ở trong nhà thì tốt hơn, cô luôn luôn tránh đi ra ngoài vào ban ngày.

Cuối cùng vẫn là Chu Triển Nguyên thấy vẻ mặt do dự của cô, mạnh mẽ đàn áp hành động khác thường của con trai, điều kiện là anh và Tiểu Hàm phải cùng nó xem tivi với nhau.

“Tiểu Hàm, ngại quá, Nãi Tích, thằng nhóc này bị anh làm hư, gọi gió hô mưa, không có biện pháp nào trị cả.” Chu Triển Nguyên áy náy nhìn Tiểu Hàm cười cười, có chút bất đắc dĩ nhìn giữa bọn họ, một tên nhóc nào đó, đang hăng hái bừng bừng xem TV.

“Không sao, dù sao em cũng không có việc gì làm, vốn dĩ ở nhà xem tivi là tốt nhất, bây giờ có Nãi Tích xem cùng cũng tốt.” Tiểu Hàm cúi đầu cười nhìn anh, nhân tiện cầm một trái chuối tiêu, đưa cho thằng bé.

Thằng nhóc giống như không chớp mắt nhìn chăm chăm tivi, trong lòng lại hồi hộp, đôi mắt ti hí lâu lâu lại đảo sang bên trái, nhìn ba ba anh tuấn, một lúc lại đảo sang phải, nhìn cô giáo Tiểu xinh đẹp, thấy thế nào cũng thật xứng đôi, ha ha ha.

“Tiểu Hàm, chúng ta có quấy rầy công việc của em không?” Chu Triển Nguyên cau mày nói, cô giáo cần phải soạn bài, mấy ngày nay Nãi Tích ở cạnh, cũng không biết có quấy rầy cô không.

Tiểu Hàm không để ý phất tay một cái, lắc đầu nói: “Không có, đã chuẩn bị xong trước rồi, lúc Nãi Tích ngủ trưa, với cả buổi tối nó ngủ, em đã

soạn bài đầy đủ cả rồi.” Thời gian giống như bọt biển tan trong nước, tập trung lại là có, hưởng hồ chẳng bé ngủ sớm, lúc nó ngủ vẫn còn sớm, mà cô chưa tới mười một giờ là chưa ngủ được. Nửa đêm không có việc gì làm, lại yên tĩnh, mạch suy nghĩ cũng rõ ràng, hiệu suất cực kỳ cao.

Chu Triển Nguyên khẽ thở phào, thật may mắn, nếu không anh càng thêm xấu hổ. “Hôm nay chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, lần trước Nãi Tích nói nhà hàng ciabac Lý kia, quán cơm cũng không tồi, có thể đến thử một chút.” Chu Triển Nguyên nghiêng nghiêng người, nhìn lông mi cô mịn màng, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt dịu dàng nhìn lên người con trai, chợt có chút không nói ra lời.

Chu Triển Nguyên bình tĩnh thu lại ánh mắt, nhưng trong lòng lại không bình tĩnh chút nào, Tiểu Hàm đã không còn là cô nhóc có bím tóc sau đầu, cũng không phải là đứa trẻ gặp phải vấn đề khó khăn nào liền khóc nhè nữa.

Nghĩ như thế, Chu Triển Nguyên liền cười cười tự giễu, con anh cũng đã lớn như vậy, Tiểu Hàm làm sao có thể còn làm một đứa trẻ nữa chứ? Trong đầu Chu Triển Nguyên chợt hiện ra một câu nói: Trắng như mộng như ảo, hoa như xa như gần. Duyên dáng yêu kiều, ngoại hình xinh đẹp.

Tiểu Hàm đã trưởng thành, nếu không sao lại có tên nam sinh kia theo đuổi chứ? Chu Triển Nguyên khóe miệng cười khờ khạo, chẳng lẽ, anh già rồi?

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 20

“Lát nữa đi ăn cơm sao ạ?” Nãi Tích chợt ngẩng đầu, nháy mắt với ba hỏi.

Chu Triển Nguyên bày ra khuôn mặt tươi cười, vuốt vuốt đầu con trai, nói: “Đúng vậy, ba ba muốn mời cô giáo Tiểu lát nữa đi ăn cơm, Nãi Tích có chịu không?”

Trong lòng Nãi Tích kêu phải thế chứ, nhìn ba ba với ánh mắt hài lòng như kiểu trẻ nhỏ dễ dạy, ba ba đúng là bạn chí cốt, nên biết nó đang nghĩ gì. Nó tưởng rằng còn phải ăn tối nhờ ở nhà cô giáo Tiểu chứ. Nhưng mà bây giờ xem ra, đi ra ngoài ăn cơm trưa cũng tốt. Một tay dắt ba ba, một tay dắt cô giáo Tiểu... ha ha.

“Cô giáo Tiểu, đi đi mà ~~” Thăng nhóc nhận được ám hiệu của ba ba, lúc này liền bắt đầu làm nũng ăn vạ, lắc lắc cánh tay của Tiểu Hàm, ra sức chớp chớp mắt, đáng thương.

“Ôi ôi, đi đi đi ~~” Tiểu Hàm vội vàng gạt đầu không ngừng, nếu không đồng ý, cô chỉ sợ Nãi Tích sẽ lay cô rời ra mắt, cũng không biết người thì bé, lấy sức ở đâu ra mà mạnh như vậy nữa.

“Anh Triển Nguyên, thật ra thì ăn ở nhà cũng rất thuận tiện.” Trong tủ lạnh nguyên liệu cần chuẩn bị cô để có, từ nhỏ mẹ luôn nhắc nhở cô, thức ăn bên ngoài thêm nhiều mì chính quá, đối với cơ thể không tốt, cả nhà bọn cô rất ít khi đi ra ngoài ăn. Điều này, Tiểu Hàm cũng dưỡng thành thói quen, nếu có thể không cần đi ra ngoài ăn, thì cô sẽ không đi.

“Cô giáo Tiểu...” Nãi Tích đau khổ méo mặt, đôi mắt nhỏ bèn bí nhìn chăm chăm Tiểu Hàm, chính là dùng ánh mắt ép cô nói ‘Được’

“Gần đến giờ ăn rồi, chúng ta đi thôi.” Chu Triển Nguyên đứng lên, ánh mắt nhìn lại Tiểu Hàm, có chút sáng lên: “Em có phải nên đi thay đồ trước không?”

Tiểu Hàm ngẩn ra, cúi đầu nhìn quần áo của mình một chút, trên mặt lập tức nóng lên, ở nhà cô thích mặc áo ngủ, kết quả ăn xong bữa sáng liền quên mất chuyện này, cô ăn mặc như thế này ở trước mặt anh Triển Nguyên cả một buổi sáng, trời ạ, giết chết cô đi!

“Em đi thay quần áo...” Tiểu Hàm đỏ mặt đi vào phòng, lấy động tác cực kì nhanh thay quần áo, lại nhanh chóng trang điểm, mang theo túi xách, có chút ngượng ngùng đứng đối diện với hai cha con đang đứng ở cửa chờ cô nói: “Đi thôi.”

Không biết có phải vì ánh nắng rực rỡ của buổi trưa quá chói mắt hay không, mà Chu Triển Nguyên nhìn cô gái đang đứng trước mặt, tim lại có chút đập mạnh và loạn nhịp, cô mặc một bộ màu tím, trang điểm nhạt, nở nụ cười rực rỡ, đôi mắt sáng long lanh, như tiên nữ hạ phàm. Anh chỉ biết cô có dáng vẻ trang nhã, mà chưa hề biết, thì ra cô cũng có lúc xinh đẹp động lòng người như vậy.

Đối lại ánh mắt có chút nghi hoặc của cô, luôn luôn chững chạc khéo léo như Chu Triển Nguyên bỗng đỏ mặt, giả vờ ho khan một tiếng, đem tầm mắt chuyển sang trên người Nãi Tích, khôi phục nói: “Đi thôi, gần đến giờ ăn rồi.” Đồng hồ treo tường vừa lúc vang lên, chỉ mười một giờ.

Tiểu Hàm có chút khẩn trương kéo kéo váy mình, bình thường cô cũng hay mặc váy, nhưng không hiểu sao bây giờ lại có chút hối hận với quyết định này, tại sao để tiết kiệm thời gian lại mặc váy chứ, dù sao vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Ánh mắt Chu Triển Nguyên đã liếc thấy vòng tay thủy tinh trên cổ tay của cô, cổ tay trắng nõn mảnh khảnh rất hợp với màu tím của vòng tay, đẹp đến không nó nên lời, làm cho anh không rời mắt đi được.

Cuối cùng vẫn là Nãi Tích phá vỡ không khí mơ hồ lúng túng trong phòng: “Ba ba, cô giáo Tiểu, chúng ta đi thôi, con đói bụng rồi.” Ăn cháo vào buổi sáng đúng là rất mau đói, hơn nữa sáng nay nó cũng không ăn thêm thứ khác, bây giờ cái bụng nhỏ của nó đã kêu ‘ùngục’ rồi.

Chu Triển Nguyên kéo kéo khóe miệng, nhìn con trai một chút, lại nhìn sang khuôn mặt thanh tú nhẹ nhàng của Tiểu Hàm nhàn nhạt nói: “Em đưa Nãi Tích đứng chờ dưới lầu đi, anh đi lấy xe.”

Tiểu Hàm đỏ mặt gật đầu một cái, dắt tay Nãi Tích, đi xuống dưới lầu.

Trên xe, ngoại trừ lúc Nãi Tích hỏi cô, còn lại cô không nói thêm nữa câu, dù sao vẫn cảm thấy bầu không khí này rất mờ mịt cô chưa hề quen thuộc, khác lạ mà làm cho cô căng thẳng.

“Đến rồi.” Trên đường Chu Triển Nguyên cũng không một lời, đến nơi, ánh mắt cũng không lưu luyến trên người cô nhiều nữa.

“Lão Chu! Tên nhóc này rốt cuộc có coi tôi là anh em nữa không đây!” Vào đại sảnh, một người đàn ông trẻ đầu tiên cười ra đón, vừa thấy Chu Triển Nguyên liền cười đấm vào anh, nhưng quan hệ của hai người không phải là ít.

Chu Triển Nguyên cười nhận lấy quả đấm của anh ta, kéo Nãi Tích nói: “Đây là bác Lý.”

Nãi Tích ngoan ngoan chào một tiếng, sau đó liền lẳng lặng nắm tay Tiểu Hàm không động đậy.

Bị gọi tên, lão Lý lúc này mới nhìn đến Tiểu Hàm đang đứng sau lưng Chu Triển Nguyên, vẻ mặt có chút mập mờ dấn vào bụng Triển Nguyên, mới đút tay chào hỏi: “Xin chào người đẹp, tôi là anh em tốt của Triển Nguyên, gọi tôi lão Lý là được.”

Nói xong, lôi cổ áo của Chu Triển Nguyên, dùng âm thanh anh cho là vừa nhỏ nhìn về phía Chu Triển Nguyên nói: “Tên nhóc được lắm, lúc nào mà kiếm được một em gái như vậy hả? Không nói cho anh em một tiếng?” Nhất là có thể làm cho tên nhóc con kia ngoan ngoãn vâng lời như thế, rất khó khăn!

Tiểu Hàm có chút lúng túng nhìn hai người kề vai sát cánh, ngượng ngùng chào, nói: “Chào anh.”

Khủ tay Chu Triển Nguyên mạnh mẽ đánh vào bụng lão Lý, nhăn mày, trầm giọng nói: “Anh nói cái gì vậy! Đây là em gái của tôi!”

Lão Lý không biết làm sao vượt vượt cái đầu sáng bóng của mình, ha ha cười khan nói: “Nhận lầm, nhận lầm, ha ha! Đi, vào chỗ ngồi đi!” Lão học trung học quen biết với Chu Triển Nguyên, sao lại không biết anh có một người em gái như vậy nhỉ? Nhưng chắc không phải là em gái, nhìn dáng vẻ của nhóc con kia, làm sao cam lòng để người phụ nữ bên cạnh cha nó nắm như vậy chứ? Thật là, việc đời khó nói. Lão Lý tuy được gọi là ‘Hỏa nhãn kim tinh’, cũng chỉ có lão Chu này là con khi mà.

Lão Lý đưa bangười bọn họ vào một cái bàn tốt nhất ở phía nam, quán này không lớn, nhưng trang trí lại cực kỳ lịch sự tao nhã, không nhìn ra bề ngoài lão Lý như một người cầu thả, vậy mà vẫn có ý tưởng như vậy.

Giống như nhìn được sự nghi ngờ của Tiểu Hàm, Chu Triển Nguyên cười nói: “Vợ của lão Lý học bên chuyên ngành thiết kế, nơi này đều là cô ấy thiết kế.” Tiểu Hàm bưng tỉnh ngộ ra gật đầu một cái, một bộ dáng vẻ thảo nào, nhìn lão Lý dờ khóc dờ cười, đầu xoay nhìn về phía người anh em

chen vào nói: “Sao lại nói xấu tôi hả! Thật là khó có dịp gặp được người đẹp mà!”

Chu Triển Nguyên nhếch mép, hiếm có khi cười bì ổi: “Anh không sợ tôi sẽ nói cho chị dâu sao?”

Gương mặt lão Lý thất bại, tức giận híp mắt, vể mặt tố cáo người anh em “Được lắm, tôi sẽ ăn anh!” Vừa nói vừa quay cái đầu bóng loáng đi ra cửa, còn không quên thở dài bi thương, bất mãn với hành động Chu Triển Nguyên ‘Trọng sắc khinh bạn’.

Ba người đều hài lòng với bữa cơm được ăn, món ăn của lão Lý, nhìn thì bình thường, nhưng bên trong lại chứa điều kì diệu, làm cho người ăn muốn ngừng mà không được.

Ăn được một nửa, lão Lý cười ha hả đi tới, đặt mông ngồi vào chỗ bên người Chu Triển Nguyên, còn không quên chào hỏi cùng Tiểu Hàm, “Người đẹp, em hãy ăn nhiều một chút, người đẹp ăn thử đi, tôi đến lấy nhận xét đây ~”

Tiểu Hàm dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là gắp một đĩa măng tây, nhìn lão Lý kính yêu.

Chắc là Nãi Tích uống nhiều nước quá, đang luống cuống vắn vắn đầu ngón tay, liếc nhìn ba ba đang cùng nói chuyện với bác Lý, cuối cùng vẫn là nhìn trên người Tiểu Hàm: “Cô giáo Tiểu, con buồn tiểu...” Nãi Tích đỏ mặt, nhòai người đến bên tai Tiểu Hàm nhẹ giọng nói.

Tiểu Hàm ập a ậpúng cười một tiếng, anh Triển Nguyên dường như đang có không ít lời muốn nói với lão Lý, không được đi quấy rầy bọn họ nói chuyện, Tiểu Hàm yếu ớt cười một tiếng, quyết định làm người tốt, dắt Nãi Tích đi ra ngoài tìm nhà vệ sinh.

May mà nhà vệ sinh không xa, đưa Nãi Tích đến cửa, Tiểu Hàm liền đứng ở cửa sổ nghiên cứu cửa sổ cổ kính bên cạnh. Phải nói vợ của lão Lý thật có năng khiếu, thiết kế nhà hàng theo phong cách cổ kính như vậy, làm cho người ở thành phố rộng lớn này cũng có thể cảm nhận sâu sắc về lịch sử. Trên tường treo những chùm đèn lồng mô phỏng, khung cửa sổ chạm khắc thật tinh tế...

Có cơ hội thật là muốn làm quen.

Đang suy nghĩ, lại nghe thấy sau lưng truyền đến một âm thanh vui mừng: “Tiểu Hàm!”

Tiểu Hàm cảm thấy chân mày giật giật, xoay người: Lý Thụy!

Thật sự là không phải ngẫu nhiên, bị chị gái lừa một bữa, thế nào lại đến đây ăn cơm, tưởng rằng còn cảm thấy chị gái thừa dịp cháy nhà hôi của chứ, không ngờ lại gặp được Tiểu Hàm ở đây, ha ha, tiền này xài đúng là có giá trị. Lý Thụy cười đến miệng kéo đến tận sau tai.

Tiểu Hàm nhìn tên con trai vui vẻ trước mặt, khóe mắt không khỏi giật giật, không tự chủ lùi về phía sau một bước nhỏ, mới bày ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Chào cậu...”

Lý Thụy một chút cũng không cảm nhận được sự gượng ép của Tiểu Hàm, vượt đầu nhếch miệng vui mừng nói: “Thật là trùng hợp... Lại được gặp cô ở đây... Ha hả. Ha hả...”

Tiểu Hàm nhìn dáng vẻ vô ưu vô lo của cậu ta, cũng không nhịn được cười, cô đang suy nghĩ cái gì vậy, trước mặt cậu con trai như ánh mặt trời rực rỡ này, nên sớm quên bằng cái sự kiện kia đi, gặp mặt chính là bạn bè, cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy chứ?

“Chào cậu, thật là trùng hợp.” Tiểu Hàm ưỡn lên khuôn mặt tươi cười, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ vừa vắn rơi trên mặt của cô, ấm áp mà

ôn hòa.

“Đúng vậy.” Lý Thụy chỉ biết đứng cười khúc khích, ánh mặt trời xuyên qua mái tóc ngắn của cậu ta, mỗi một sợi tóc tựa như được mạ vàng.

“Cậu, tới ăn cơm?” Tiểu Hàm hỏi, liền cảm thấy bản thân thật ngớ ngẩn, đến quán cơm không ăn cơm thì đến làm gì? Chẳng lẽ để hát?

Ai ngờ lúc này không biết đâu Lý Thụy có dính thành một đoàn hay không, chỉ ngây ngô gật đầu, cũng không nhận thấy điểm không đúng trong lời nói của Tiểu Hàm.

“...” Tiểu Hàm đang muốn nói cái gì, lại thấy sau lưng có người kéo vạt áo của cô, cúi đầu nhìn xuống, thằng bé đang cố hết sức suy nghĩ nhìn chằm chằm Lý Thụy.

“Tiểu Hàm, em trai của cô?” Lý Thụy cũng không nhìn thấy vẻ mặt của thằng bé rất là không hài lòng, nhếch khóe miệng hỏi.

Nãi Tích hung hăng trợn mắt nhìn cậu ta một cái, mím môi không nói lời nào, bàn tay nhỏ bé lại càng níu chặt vạt áo của Tiểu Hàm.

Tiểu Hàm nhấp nhấp khóe miệng, vỗ về sờ sờ đầu thằng bé, ấm áp cười một tiếng, giải thích: “Đây là con trai của anh tôi.”

Nãi Tích dùng sức lôi kéo vạt áo của Tiểu Hàm, ngẩng mặt lên, rất bất mãn nói một cái: “Cô giáo Tiểu!” Cô giáo Tiểu cũng không phải là dì của con! Tại sao có thể nói như vậy chứ? Người này là ai? Vì sao vừa nhìn lại thấy đáng ghét như vậy, miệng lớn như vậy!

Lý Thụy ha ha cười hai tiếng, muốn đưa tay xoa xoa đầu Nãi Tích, lại bị nó xoay người tránh khỏi, cậu ta cũng không cảm thấy lúng túng, điệu bộ khích lệ nói: “Đứa nhỏ này, nhanh nhẹn! Thật năng động!”

Đầu Tiểu Hàm đầy hắc tuyến, chưa từng thấy qua người nào vênh vác như vậy, đang không biết phải nói cái gì vào lúc này, Tiểu Hàm nghe được một âm thanh quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa: “Lý Thụy, em đang làm gì đây!”

Chị học khóa trên!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Diệp Dĩ Mạt ngạc nhiên nhìn em trai đang nửa si nửa ngốc, và người phụ nữ dắt một đứa bé đứng đối diện cậu ta, Tiểu Hàm? Hai người bọn họ sao lại biết nhau? Diệp Dĩ Mạt không hiểu.

Lý Thụy thấy chị gái của mình, cười híp mắt gọi một tiếng “Chị gái.” Sau đó muốn giới thiệu hai cô với nhau, một là chị gái thân yêu, một là vợ tương lai của cậu, trước tiên phải tạo quan hệ tốt cho hai người cái đã.

Diệp Dĩ Mạt tiến lên mấy bước, đối với ánh mắt cũng giật mình của Tiểu Hàm, mỉm cười nói: “Tiểu Hàm, sao các em lại ở đây vậy?” Ánh mắt lại bất động thanh sắc liếc nhìn đứa bé đang tức giận đứng bên chân của Tiểu Hàm. Đứa trẻ này là ai? Anh em với nhà Tiểu Hàm?

Tiểu Hàm cũng rất giật mình, chị ấy sao lại ở chỗ này? Vừa rồi Lý Thụy gọi là chị gì cơ? ‘Chị gái’? Không phải là trùng hợp như vậy chứ?

Lý Thụy nhìn hai người quen biết nhau có chút sờ sờ đầu không hiểu, nhưng mà chuyện này cũng giúp cậu bớt đi một số việc, rất tốt rất tốt, mặc dù không biết quan hệ của hai người là gì, nhưng từ trước đến nay Lý Thụy là người nhiều chuyện không bằng bớt đi một chuyện, lập tức liền gãi ót cười hỏi: “Chị, hai người biết nhau sao?”

Diệp Dĩ Mạt gật đầu một cái, cười nhìn Lý Thụy giới thiệu: “Đây là em gái học cùng đại học với chị, bây giờ cùng làm giáo viên ở một trường với chị.” Chẳng qua là cô là trung học, Tiểu Hàm là tiểu học thôi.

Vừa nói, lại hơi nghiêng người, nhìn về phía Tiểu Hàm cười nói: “Đây là em trai của chị.” Mặc dù không phải là chị em ruột, nhưng kể từ lúc cô chín tuổi, dì đã đem Lý Thụy mới hai tuổi đến nhà cô ở, cô và Lý Thụy từ cái nhau ăm ỉ đến bây giờ đã thân nhau như chị em ruột, vừa là duyên phận, mà cũng là, giống như câu châm ngôn, đánh là hôn, mắng là yêu.

Sau khi dì mang theo Lý Thụy đến, cô luôn xem cái tên ‘Em trai’ nhỏ hơn cô nhiều tuổi này rất không vừa mắt, cảm thấy ánh mắt nhấp nháy vô tội của tên nhóc này chính là muốn giành ba với cô, nhưng mà sau khi sớm chiều chung sống, một năm rồi lại một năm, nhóc con Lý Thụy mỗi lần đối với năm đấm của cô, cũng chỉ biết đáng thương nhìn cô, cũng không đánh lại, cho dù sau này dáng dấp của nó đã cao hơn cô rất nhiều, nhưng so với sức mạnh của cô, vẫn không thay đổi.

Phải nói lúc mà thật lòng cô xem Lý Thụy là một đứa em trai, chính là giữa mùa hè năm ấy. Một thị trấn nhỏ Giang Nam luôn luôn mát mẻ, đột nhiên xuất hiện một trận mưa lớn làm cho người ta trở tay không kịp. Lúc ấy đang học trung học Diệp Dĩ Mạt hầu như không chuẩn bị cái gì như các bạn, nên bị mắc mưa trên đường không về nhà được, mà làm cho cô luống cuống hơn chính là, ba ba và dì đều đi công tác, căn bản trong nhà không có ai đưa ô tới cho cô cả.

Những người bạn bên cạnh lần lượt lần lượt được người nhà đến đón, đang lúc Diệp Dĩ Mạt mờ mịt nhìn về phía chân trời không biết phải làm sao, cô lại nhìn thấy bóng dáng của một người lão đảo trong mưa to xối xả, không cao, không lớn, nhưng mỗi bước đi rất kiên định, dứt khoát. Là Lý Thụy học tiểu học. Đi qua hơn nửa thành phố, đến đưa ô cho cô.

Ngày đó, vì mặt đường bị ngập nước, xe buýt không thể chạy.

Hai chị em cùng dắt nhau đi về nhà, ngay đêm đó, Diệp Dĩ Mạt nhìn Lý Thụy bị sốt cao, khó chịu đến phát khóc.

Ngày đó, Diệp Dĩ Mạt mắt đỏ hoe nhìn Lý Thụy từ bệnh viện về nhà nói: “Lý Thụy, sau này chị sẽ không bao giờ.... bắt nạt em nữa.”

Mà Lý Thụy vẫn đang ồm yếu lại nhìn cô tháo cái mặt quỷ kia xuống: “Chị. Chị cứ tiếp tục trừng trị em đi, em không sợ.”

Cũng bởi vì một câu nói này, Lý Thụy vừa cực khổ từ cái túi hả giận miễn phí cho chị gái trong mười năm, tình hình này, sau này có lẽ sẽ có nhiều cái mười năm nữa.

Nhiều năm sau, khi Lý Thụy hiểu chuyện nhiều lần đã tự vả miệng mình, cảm thấy lúc ấy mình đúng thật là hèn hạ, quản hiên cậu không thể chịu đựng nổi cái kiểu ý nặng tình thâm, gặp phải đầu óc liền muốn điên lên.

Tiểu Hàm dĩ nhiên là không biết chuyện rối rắm này của Diệp Dĩ Mạt và Lý Thụy, chỉ đoán bọn họ là chị em, liền về mặt đối với Lý Thụy cũng ôn hòa đi một ít.

Mà Lý Thụy nghe chị gái giới thiệu xong, trong lòng vui mừng, lại thấy nụ cười trên mặt Tiểu Hàm tăng lên không ít, càng thêm hân hoan mà không kiềm chế được, thì ra là người yêu cùng chị gái có mối quan hệ như vậy, xem ra cậu muốn nắm trong tay cũng gần tới rồi, nếu mà chị gái có thể giúp cậu, đó chẳng phải như hổ thêm cánh sao? Ha ha, xem ra phải nịnh bợ thật tốt chị gái mới được, chị ấy có phải thích món nước hoa Dior kia không nhỉ? Có phải dùng một phần thời gian của mình để kiếm tiền mua nó không nhỉ?

“Chị, chúng ta có phải mời Tiểu Hàm đến nhà mình chơi một lát không nhỉ? A ha hả, hai người có quan hệ tốt như vậy, mấy khi mà, mấy khi ~~” Lý Thụy cười ngây ngô nói, còn tự cho là mình tìm được cái lý do thật tốt, ai ngờ chị cậu là ‘hỏa nhân kim tinh’, đã sớm nhìn thấu ý định này của cậu. Mượn lời nói của Diệp Dĩ Mạt, cô vừa nhìn thấy Lý Thụy vênh mông, là đã biết cậu ta muốn lôi kéo cái gì rồi.

Qua loa hay không qua loa. Với hai con mắt của Diệp Dĩ Mạt, cũng biết Lý Thụy có ý đồ gì rồi, dễ dàng nhìn thấy cậu ta đã cạo râu. Lúc học đại học, hội học sinh tổ chức đi chơi xuân, Diệp Dĩ Mạt và Tiểu Hàm cùng ở một phòng, hai cô gái ở một phòng thì có thể nói những chuyện gì chứ, trò chuyện một lúc thì đã đề cập đến Bạch Mã Hoàng Tử của mình, mặc dù cuối cùng Tiểu Hàm vẫn chưa nói cô thích kiểu con trai như thế nào, nhưng Diệp Dĩ Mạt chắc chắn, tuyệt đối Tiểu Hàm sẽ không thích con trai nhỏ tuổi hơn với mình, lại càng không thích kiểu con trai ấu trĩ.

Nghĩ tới đây, Diệp Dĩ Mạt nhìn về phía em trai mình trong ánh mắt tràn ngập sự cảm thông, tên nhóc, em tất nhiên phải chịu một kiếp này, ai bảo em chẳng những nhỏ tuổi hơn người ta, mặt còn non hơn cả con nít, mấu chốt chính là nhiều năm như vậy, em vẫn còn là một tên ngốc.

Phải nói Tiểu Hàm có bảy kiếp chọn vợ gả chồng, thì tên nhóc như cậu ấy một kiếp cũng chẳng có, nói đến yêu đương Tiểu Hàm có bốn điều kiêng kỵ, thì thằng bé không có hết cũng đã có một nửa rồi.

Nén đau thương, chị gái sẽ vì người yêu thứ N của em mà lặng lẽ chia buồn.

Diệp Dĩ Mạt không để ý đến Lý Thụy đang ra sức nháy mắt còn kinh khủng hơn là bị mắt co giật kia, xoa xoa đầu của Nãi Tích, nhìn về phía Tiểu Hàm cười nói: “Chúng ta phải về trước, ngày nào đó đến nhà chị ăn bữa cơm nhé.”

Tiểu Hàm cười gật đầu.

Nãi Tích không có né tránh tay của Diệp Dĩ Mạt, nhưng mà cái miệng nhỏ nhắn vẫn vênh lên rất cao, rất không thoải mái kéo kéo tay cô giáo Tiểu, ngẩng đầu nói: “Cô giáo Tiểu, ba ba vẫn đang đợi chúng ta.”

Diệp Dĩ Mạt nâng mi, khoe miệng thì thào câu: Ba ba?

Trong lòng Tiểu Hàm hơi hoảng, vẻ mặt bất động, thản nhiên nhìn lại: Chị suy nghĩ nhiều rồi.

Khóe miệng Diệp Dĩ Mạt càng vui vẻ, vuốt cằm, trong mắt tràn ngập ý tứ mập mờ: Em chắc chứ?

Tiểu Hàm giật mình, không biết Diệp Dĩ Mạt nói có ý gì, liền nghe thấy âm thanh rãnh rãnh nghiêng lợi của Lý Thụy: “Anh ta sao cũng ở đây chứ!”

Tiểu Hàm bỗng thấy sau lưng chột đổ mồ hôi, không phải là đúng lúc như vậy chứ? Anh Triển Nguyên cũng đi ra ngoài này sao? Nghĩ đến lần trước chuyện anh Triển Nguyên giúp cô giả làm bạn trai đuổi Lý Thụy, nhất thời Tiểu Hàm thấy đau đầu.

Quả nhiên là sợ cái gì sẽ gặp cái đó, âm thanh vui vẻ của Nãi Tích và giọng điệu nghi ngờ của Chu Triển Nguyên cùng vang lên.

“Ba ba!”

“Hai người đang làm gì vậy?”

Tiểu Hàm buồn rầu đầu đầy vạch, phải đối phó với tình huống này như nào đây? Tiểu Hàm chột có chút hối hận vì bữa cơm ăn ngoài này, quả nhiên mẹ nói rất đúng, ăn cơm thì nên ở nhà.

Không nghe lời người già, tổn hại ngay trước mắt.

Giải thích, làm thế nào mà giải thích nổi với ánh mắt như thấy địch của Lý Thụy chứ? Không giải thích, cô đoán chừng hôm sau còn giải thích được với chị ấy sao.

Cái này, chính là trong truyền thuyết, tự tạo nghiệp chướng, không thể sống tốt sao?

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 22

“Tiểu Hàm, sao còn chưa vào?” Chu Triển Nguyên tiến lên vài bước, vẻ mặt không đổi, trong lòng đã phân tích triệt để tình cảnh trước mắt bảy bảy bốn chín lần rồi.

Ô, tên nhóc lần trước.

Xem ra, Tiểu Hàm đang gặp phiền phức, Chu Triển Nguyên tự cho là như vậy, cảm thấy lúc này mình nên ra mặt.

“Tiểu Hàm, không giới thiệu anh với bạn bè của em sao?” Chu Triển Nguyên mặt không biến sắc đến bên người Tiểu Hàm, đứng bên người cô, cười nhẹ.

Vuốt đầu con trai, sau đó ngẩng đầu, nhìn về phía Diệp Dĩ Mạt dịu dàng cười một tiếng, vươn tay: “Chào cô, tôi là bạn trai của Tiểu Hàm, Chu Triển Nguyên.”

Trong lòng Tiểu Hàm gào khóc, đỏ mặt nhìn ánh mắt tự tiếu phi tiêu của chị Diệp, rất luống cuống, nghe thấy lời này của Chu Triển Nguyên, liền hận không thể nhảy xuống Tây Hồ, xong đời!

Dù sao như thế nào cũng chết, chết sớm chết muộn thì đều phải chết. Cứ như vậy đi!

“Chị...” Tiểu Hàm khó khăn cười khan hai tiếng, “Đều không phải tại sợ chị chọcem sao...” Cô trong sạch mà, mấy ngày trước còn hẹn cô ấy cùng

trái qualẽ độc thân năm nay sao, cô cũng đã đồng ý.

Bây giờ lại xảy ra tình huống này, tiếp tục diễn không đây?

“Triển Nguyên, đây là chị học cùng đại học với em, Diệp Dĩ Mạt, bây giờ cũng là đồng nghiệp của em. Còn người này, Lý Thụy, anh đã gặp qua, em traicủa chị ấy.” Tiểu Hàm lúng túng, nhắm mắt tiếp tục giới thiệu: “Chu Triển Nguyên, em, bạn trai của em...”

Diệp Dĩ Mạt cười lẽ độ, quan sát người đàn ông trước mặt này.

Diện mạo khôi ngô tuấn tú, dáng người, không mập, nhìn qua cũng được, kích chất, tuyệt đối còn hơn tên nhóc Lý Thụy này gấp trăm lần, đẹp trai lịch sự còn mang cho người ta cảm giác an toàn, mặc dù tuổi có lớn hơn Tiểu Hàm một chút, nhưng nói chung hoàn toàn chất lượng, ok. Đây, đừng có thấy Tiểu Hàm bình thường không nói tiếng nào, ánh mắt nhìn đàn ông đúng là không tệ. Diệp Dĩ Mạt cười nhạt.

Đáng thương cho Lý Thụy đang nổi giận cùng Nãi Tích đang trợn tròn mắt đứng bên cạnh bị ba người trực tiếp không thèm đếm xỉa đến, trở ngại của Nãi Tích là chiều cao, ánh mắt có thể nào cũng không thể nhìn đến đâu gối được, Lý Thụy cảm thấy sự tồn tại của bản thân là quá yếu, mặc dù dáng dấp của cậu cũng có thể coi là một tên trắng trẻo đẹp trai, nhưng biết làm sao khi cậu còn non nớt lắm, bây giờ không thể so với tổng giám đốc Chu đã trải qua mưa gió trên chiến trường được. Hiện tại khí thế của tổng giám đốc Chu đang mạnh, chỉ cần đứng ở đó, không cần nói lời nào, ánh mắt của người khác bắt giác bị anh thu hút.

Lý Thụy nhăn răng, không phục, trợn mắt nhìn Chu Triển Nguyên một cái, quyết định tìm điểm quan trọng nhất: “Tiểu Hàm, anh ta có con trai?” Tiểu Hàm đáng yêu của chúng ta sao lại có thể làm mẹ kế cho người ta chứ?

Chu Triển Nguyên nghe thấy lời này, hơi cau mày, nhưng không lên tiếng, chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn Lý Thụy một cái, chỉ một cái thôi, làm

cho Lý Thụy nhin không được rụt cổ lại, cảm giác bị áp bức quá mạnh mẽ.

Chu Triển Nguyên không lên tiếng, ngược lại Nãi Tích rất không nề mặt ‘Hừ’ một tiếng.

Lại nói, từ lúc mới đầu, Nãi Tích đối với lời nói vừa rồi của ba ba và cô giáo Tiểu là hoàn toàn kinh ngạc nha, à không, là vui mừng. Nó vẫn một mực muốn ba ba và cô giáo Tiểu nói, là mẹ của nó chứ, kết quả ba ba lại nói, cô giáo Tiểu là bạn gái của ba ba, cô giáo Tiểu cũng thừa nhận!

Nhưng mà hai giây sau, thằng bé nóng nảy! Tại sao nó lại không biết gì chứ! Ba ba được lắm, hành động nhanh như vậy mà cũng không nói cho nó biết! Hừ! Nó rất tức giận!

Cho nên nói, tâm tư của con nít, người khác có nghĩ cũng không hiểu, nếu không như ý của nó, nó sẽ tức giận, nếu như theo ý của nó, nhưng mà quá nhanh, nó cũng không chấp nhận!

Tiểu Hàm tạm thời không để ý đến sự biến hóa trong lòng thằng bé, hiện tại rời khỏi đây mới là việc chính.

“Chị, chúng em còn có việc, đi trước nhé. Chờ về trường em sẽ mời chị ăn cơm. Đến lúc đó nói sau.” Tiểu Hàm đỏ mặt liếc về mặt khác nhau của mỗi người một cái, quyết định giải thích điều chết tiệt này thì để sau này hãy nói vậy, rời khỏi chỗ thị phi này trước rồi nói sau.

Về phần Lý Thụy, ở trong mắt cô cũng chỉ giống như Nãi Tích, người lớn nói chuyện, con nít chơ xen miệng vào.

Khóe môi Diệp Dĩ Mạt nhếch lên cười đùa, gật đầu một cái, hoàn toàn xem thẳng em đang nhe răng trợn mắt kia như không khí, vồ vồ bả vai Tiểu Hàm, giọng nói không đối nói: “Cái đó, chị sẽ chờ ~~”

Tiểu Hàmkhô sở cười khan một tiếng, tại sao cô lại thấy chị ấy ý tại ngôn ngoạivậy? Một chường này vỗ vào, sao cô cảm thấy mềm nhũn chân chứ?

“Vậy chúng em đi trước nhé, lần sau có dịp, cùng nhau ăn cơm nhé.” Chu Triển Nguyên còn có phong độ như vậy, nhìn Lý Thụy chỉ thấy hàm răng ngứangáy.

“Được, nếu có dịp, tạm biệt.” Khóe miệng Diệp Dĩ Mạt mỉmcười đồng ý, thuận tiện liếc mắt qua, trực tiếp không tiếng động trấn áp Lý Thụy không được bạo lực không nên ấu đả. Lý Thụy không thể làm gìhơn giương mắt nhìn người yêu đi theo người ta, trong lòng rất căm ghét, chị, sao chị có thể giúp loại người như vậy chứ?

“Chị, chị làm gì vậy, sao không cho em nói!” Lý Thụy thở hỗn hển, sừng mặt lên, vẻ mặt chán nản.

Diệp Dĩ Mạt trực tiếp liếc em trai mình một cái, thầm nghĩ, biểu hiện bâygiờ của nó, một trăm điểm, nếu Tiểu Hàm có thể cho nó ba mươi điểm, côliền tự đâm hai mắt đem đi xin lỗi thế giới.

“Về nhà.” Diệp DĩMạt nói sao làm vậy, em trai Lý có phần nộ nữa cũng chỉ có thể ngoanngoãn nghe lời, ai bảo cậu bị ức hiếp mười năm chứ, hoàn toàn không biết trên thế giới này còn có ai có thể chống lại đây.

“Anh TriểnNguyên, thật xấu hổ, lại gây thêm phiền toái cho anh rồi.” Lên xe, trênmặt Tiểu Hàm còn có chút đỏ, ăn nói thì lúng ta lúng túng.

Ngượclại Chu Triển Nguyên lại không cảm thấy có chuyện gì, cười yếu ớt nhìncô một cái, nói: “Không có gì, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.” Xảy ra một lần, lần thứ hai sẽ thành thạo hơn. Câu cuối cùng, Chu TriểnNguyên lặng lẽ nuốt xuống.

“Em sẽ giải thích rõ với chị ấy...” Tiểu Hàm bế Nãi Tích, rũ mắt xuống nói, không biết là đang nghĩ cái gì.

Chu Triển Nguyên khẽ cau mày, nhưng không nói gì, chẳng qua chỉ nhàn nhạt ‘Ừ’ một tiếng.

Một đường đi không ai nói, hai người lớn ai cũng có chuyện của mình, người nào cũng không ai chú ý đến cái miệng nhỏ nhắn của tên nhóc đang ở trong người đang bấu môi có thể treo được hũ dầu.

Về đến khu chung cư, Tiểu Hàm nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã hơn hai giờ chiều. Bởi vì liên quan đến công việc, cô luôn có thói quen đeo đồng hồ, mặc dù bình thường xem giờ trong điện thoại cũng rất dễ dàng, nhưng khi đi dạy cô vẫn thích để điện thoại trong phòng làm việc hơn, ngược lại có đồng hồ đeo tay vẫn tiện hơn.

Ánh mắt của Chu Triển Nguyên rơi vào cổ tay của cô, đồng hồ màu bạc phát ra hơi lạnh như băng, đâm vào mắt của anh đồng tử chột lóe.

“Anh Triển Nguyên, vậy em lên nhà trước đây.” Một đường về nhà, tâm tình Tiểu Hàm đã dần thả lỏng, giờ phút này cười rất là tự nhiên.

Chu Triển Nguyên còn chưa kịp nói câu nào, Nãi Tích ở trong ngực chột quay đầu lại, một đôi mắt to nhìn chăm chăm, ngấn ra không chớp nhìn chăm chăm Tiểu Hàm, từng câu từng chữ trong miệng bật ra bên ngoài: “Cô là mẹ mới của con, phải về nhà con!”

Nhất thời chân tay Tiểu Hàm có chút luống cuống, ánh mắt thẳng nhóc bây giờ quá mức sắc bén, miệng vênh lên rất giống với ba ba nó, bàn tay nhỏ béc cũng chặt chẽ lôi làn váy của Tiểu Hàm.

Tiểu Hàm luống cuống gương mặt nhìn Chu Triển Nguyên, lộ ra ánh mắt cầu cứu, lời nói vừa rồi kia, có lẽ thằng bé đã nghe được, chắc chắn đã hiểu nhầm...

ChuTriển Nguyên ho khan một tiếng, nhìn về mặt tội nghiệp của cô, tâm tình và bên ngoài chột sáng rực, rực rỡ không ít, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, về mặt nghiêm túc nhìn về phía con trai: “Vừa rồi là ba ba giúp cô giáo Tiểu giải vây, lúc ấy nói nói cô giáo Tiểu là bạn gái của ba, thật ra thì, cô giáo Tiểu chưa có bạn trai.” Vốn dĩ anh định nói Tiểu Hàm là em gái của mình, nhưng không biết vì sao, lời ra khỏi miệng lại thành ý tứ như vậy.

Tiểu Hàm chấp hai tay trước ngực, nhắm mắt lặng lẽ làm kiểu cảm tạ, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, lừa gạt con nít là không phải, nhưng đối phó cũng rất khó khăn, nhất là loại như Nãi Tích, đứa trẻ ‘Tâm lý phát triển không hoàn toàn’.

Nãi Tích lại không chịu buông tha, nhìn chăm chăm ba ba hồi lâu không lên tiếng, một lát sau mới nghi hoặc hỏi: “Thật?”

Chu Triển Nguyên và Tiểu Hàm đồng thời gật đầu, nhất là Tiểu Hàm, sợ nó không nhìn thấy mình gật đầu, vội nói: “Là thật, là thật.”

Nãi Tích hí mắt, mím môi, về mặt suy nghĩ sâu xa, trong lòng Chu Triển Nguyên và Tiểu Hàm cũng không khỏi sợ hãi: Thằng bé này lại muốn gì đây!

Cái này không phải là đùa giỡn nó sao! Không thể vì nó còn nhỏ tuổi mà không xem nó là gì chứ! Nãi Tích nổi giận. Quan hệ của ba ba và cô giáo Tiểu, có thể một ngày thay đổi tới ba lần hay không chứ? Buổi sáng là cô giáo Tiểu, buổi trưa là mẹ mới, buổi chiều lại là cô giáo Tiểu, ảo thuật cũng không thể nhanh được như vậy đâu!

Thằng bé mà tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 23

“Ba ba, không phải ba nói không được nói dối những đứa trẻ ngoan sao?” Nãi Tích bĩu môi, dẹt mũi mếu máo, người lớn nói một đằng làm một nẻo sao? “Cô giáo Tiểu, cô còn là một giáo viên đấy! Tại sao có thể đi gạt người chứ?” Tại sao có thể lừa một đứa trẻ đáng yêu như nó chứ? Hôm nay là một ngày sét đánh. Vừa nói, thằng bé vừa ngẩng cổ lên, rất là khinh thường quét mắt sang người ba ba và cô giáo đã ghen đến trọng thương.

Hai người lớn tuổi lại bị một đứa trẻ sáu tuổi hung hăng nhìn với ánh mắt khinh bỉ, Tiểu Hàm rất muốn ho ra máu, hết lần này đến lần khác cô vẫn không thể gây ô nhiễm môi trường được, đụng đến các loại thảo mộc cũng không. Ngửa mặt nhìn trời, nuốt vào trong. Cô là người vô tội, cô là bị oan mà, cô không muốn lừa một đứa trẻ, lừa con lại càng không được! Lại không chogiải thích! Lần đầu tiên Tiểu Hàm phát hiện mình đối với một đứa trẻ thật sự là không có cách nào nữa. Những đứa trẻ trong lớp kia thật sự rất đáng yêu. Quả nhiên có so sánh mới phát hiện ra mà.

Chu Triển Nguyên cũng rất ấm ức, làm cha lại bị con trai khinh bỉ, anh thật muốn cảm thán một tiếng thối đời bão bèo mà, một ngàn năm trước, cha là tất cả của con! Và lại, thành thực? Giống như nói tổng giám đốc Chu ở trên thương trường anh dũng chiến đấu lương thiện trong sáng như thỏ con, thật thế sao? Vậy chỉ còn chờ để cho người ta đến nhặt xác anh luôn cũng được! Sớm bị những thứ sài lang hổ báo kia gặm sạch ngay cả vụn xương cũng chẳng còn.

“Ba ba, ba nói có đúng hay không?” Tên nhóc nói xong lời cuối cùng, còn không phục lắm, bĩu môi.

“Cái này.” Tổng giám đốc Chu bình thường giáo huấn người ta làm cho họ ách khẩu không trả lời được thế mà bây giờ lại bị con trai ép cho không còn lời nào để nói, không thể làm gì hơn lại đem ánh mắt cầu cứu trả lại cho Tiểu Hàm, em là cô giáo, đối phó với con nít là chuyên gia, em tiếp đi!

Tiểu Hàm chau mày lo lắng, căn môi, lông mày thanh tú cũng nhíu lại, bặm môi rất là tủi thân, em chỉ là một người non nớt nhận lửa nóng vào tay thôi mà, kinh nghiệm còn chưa đủ, khó có thể đảm nhiệm được, anh là cha của nó, người hiểu rõ nó nhất không phải là anh sao! Với lại, cha mẹ đối với con cái là tốt nhất! Cô giáo chỉ đứng thứ hai thôi!

Nãi Tích thấy hai người ‘liếc mắt đưa tình’ với nhau, trong lòng rất là an ủi, ba ba và cô giáo Tiểu nhìn thế nào cũng thấy giống ba mẹ của Vương Tiểu Bàn nha.

Cái đó được hiểu là, ba ba và cô giáo Tiểu rất giống một đôi vợ chồng!

“Nãi Tích à...” Cuối cùng vẫn là tổng giám đốc Chu không chống cự lại nổi sự làm nũng của cô giáo Tiểu, gian xảo với ánh mắt cầu xin tha thứ, đứng dậy. Anh không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục? Mặc dù tổng giám đốc Chu muốn nói là, anh không vào địa ngục, ai thích thì người ấy vào.

Nhưng ai bảo cái địa ngục kia lại là con của anh chứ?

“Nãi Tích à, lúc này là vì ba ba giúp cô giáo Tiểu, cho nên mới phải nói dối, nhưng đó là lời nói dối tốt nha, đây là vì giúp đỡ người khác thôi.” Sau đó Chu Triển Nguyên dần dần đỡ mồ hôi lạnh, tính khí này của con trai anh, anh hiểu rõ nhất, đã muốn nghịch, ai cũng không trị được. “Ba ba làm như vậy là làm cho xong việc, cho nên không được tính là nói dối.” Về phần Lý Thụy kia, hôm nay ở trong lòng Chu Triển Nguyên đã chovào danh sách

đen, quân tử báo thù, mười năm cũng chưa muộn, làm cho tổng giám đốc Chu xấu mặt, tên nhóc kia cũng đừng hòng mong tốt hơn.

Sự thật thì, tổng giám đốc Chu cũng không phải là người hiền lành gì, chonên, anh bạn nhỏ Lý Thụy, thầm lặng vì cậu mà cầu nguyện.

Con người đen như mực của Nãi Tích đảo quanh vài vòng, cuối cùng ‘hừ’ một tiếng, nuốt ngụm nước miếng, nhìn ba trăm điều mong đợi, muôn vàn cầu khẩn, vạn phần bất đắc dĩ trong mắt, im lặng phun nước miếng: “Dù sao cũng không được nói dối con nít.”

Rầm.

Tổng giám đốc Chu hoàn toàn thất bại.

Cô giáo Tiểu cũng không thể không tiếp sức, ai bảo ông anh họ Chu đã bị nội thương đến nỗi không bò dậy nổi chứ, lực chiến đấu đã giảm mạnh, chỉ ở đó phun từng ngụm từng ngụm máu. Rốt cuộc thì năng lực chống trả của anh Triển Nguyên quá yếu hay là lực chiến đấu của Nãi Tích quá mạnh mẽ? Chẳng lẽ kiếp trước nó là Tôn Ngộ Không chiến đấu với Phật sao?

Cô giáo Tiểu liên tục đổ mồ hôi lạnh, biết vậy chẳng làm, chính là đối mặt với mười Lý Thụy cũng không bằng một Nãi Tích được, lực chiến đấu của hai người này hoàn toàn không cùng một đường thẳng, một là Tôn Ngộ Không một thân kim cương bất bại, một là con gấu đen thành tinh cậy mình là yêu quái, ai sợ ai, quá rõ ràng rồi.

“Nãi Tích à, ba ba và cô giáo Tiểu không có lừa gạt Nãi Tích đâu, chẳng qua ba ba là làm cho xong việc này thôi.” Giúp ngăn chặn tên đào hoa không phù hợp, không phải là chuyện rất bình thường sao!... Hơn nữa, “Ba ba cũng không muốn lừa gạt Nãi Tích đâu.” Đây là người tốt làm việc tốt, không thể vì cô đang là ‘người đẹp hết thời’ mà làm chậm trễ tuổi thanh xuân tốt đẹp của Lý Thụy được! Tiểu Hàm chảy nước mắt, cô cũng đã coi mình thành cái dạng như vậy rồi, oa, con hãy bỏ qua cho cô đi mà.

Nãi Tích cũng không biết giờ phút này nội tâm của cô giáo Tiểu đang rối rắm, nó chỉ nghĩ là làm thế nào mới có thể đem cô giáo Tiểu về nhà được. Vì vậy, tên nhóc liếc mắt, nhe răng hắc hắc nói: “Cái này lừa gạt người khác cũng không được!”

Rầm.

Cô giáo Tiểu cũng hoàn toàn thất bại.

Chu Triển Nguyên yếu ớt giơ móng vuốt lên, cầu cứu nháy mắt nhìn Tiểu Hàm, trước tiên hãy dụ dỗ thằng nhóc này về nhà đã, cứ ngây ngốc ở trong xe cũng không phải là biện pháp.

“Tiểu Hàm, trước tiên đến nhà anh đã, chơi với Nãi Tích một lát.” Chu Triển Nguyên cười giây an toàn ra, lại nghiêng người cười bên ghế phụ lái, dẫn đầu xuống xe trước.

Bên ngoài nắng gắt như lửa, tổng giám đốc Chu lại cảm thấy thà phải ở đây phơi nắng, còn hơn là phải đối phó với con trai anh, thời điểm thằng nhóc này bùng nổ cũng không nhiều lắm, nhưng một khi đã bùng nổ, sẽ rất khó để thoát ra thuận lợi.

Cô giáo Tiểu cảm giác như mình là một trong những cô giáo bị dồn đến mức đau khổ ở trên thế giới này, hoàn hảo ngày mùng một tháng năm được nghỉ thì phải trông nom con nhà người ta cả ba ngày, sau đó kết quả cuối cùng cũng không nhận được từ người ta một tiếng cảm ơn, không cần thận, lại bị hiểu nhầm với ba ba thằng nhóc, cứ bị thúc giục như vậy sao?

Tiểu Hàm giống như là rất nghe lời nhưng thực ra nội tâm lại đang nghiên rãng trộn mắt không khỏi âm thầm buồn bực, thời tiết đẹp như thế, sao cô lại có thể táo bạo như vậy chứ?

Cũng không phải tên nhóc này là khó giải quyết, nhưng mà tuyệt đối là một thứ đau đầu, cô giáo Tiểu kinh nghiệm còn kém, hoàn toàn không phải

là đối thủ, chỉ có thể chịu thua.

Dù sao thì ngày mai sẽ đi làm, còn có những đứa trẻ ở trường cũng tương đối là đáng yêu ~~ TAT

“Cô giáo Tiểu, đi thôi, đi thôi, lên nhà con thôi ~~” Nãi Tích lôi kéo tay Tiểu Hàm, căn bản không có nhìn thấy vẻ mặt khóc không ra nước mắt của cô, còn có bài tập vẫn chưa làm đây, còn có tiểu thuyết vẫn chưa đọc đây, còn có kịch hay vẫn chưa hạ đây!!!

Tiểu Hàm đi theo phía sau lưng người bạn nhỏ, lần đầu tiên vào nhà Chu Triển Nguyên, không thể không nói, khác nhau một trời một vực nha.

Nhà cô tổng cộng có một phòng khách, một phòng bếp, một phòng vệ sinh, cộng thêm một cái ban công nho nhỏ, như thế cô đã rất tự hào rồi, tốt nghiệp nghiên cứu sinh đã hơn một năm, không ăn bám vào cha mẹ, tự mình nuôi sống bản thân, thật không dễ dàng gì. Nhưng khi nhìn thấy nhà của anh Triển Nguyên, trong lòng Tiểu Hàm lại âm thầm hướng lên trời cao giờ năm đêm, quyết định, cô không làm người giàu có, nhất định phải làm cho con cái giàu có, cho nên, tương lai nó sẽ thay mặt mẹ giàu có gấp hai lần, nhất định phải cố gắng!

Không chỉ phải cố gắng trong công việc, công việc tìm cha của đứa nhỏ cũng rất khẩn cấp, hai người phấn đấu cũng nhanh hơn một người, ít nhất còn có bạn, không phải có câu châm ngôn sao, nam nữ kết hợp, làm việc không mệt.

Ho khan một tiếng, lời nói này cũng rất có lý.

“Tiểu Hàm, em ngồi đi.” Chu Triển Nguyên bưng nước, đưa cho Tiểu Hàm, cười liếc nhìn con trai đang vui ở bên người cô, bất đắc dĩ nhún nhún vai, có chút vô tội nhìn về Tiểu Hàm nói: “Có lúc anh không có biện pháp nào trị nó, cũng tại anh làm hư.”

Tiểu Hàm cười cười không sao, trao cho anh một ánh mắt không có chuyện gì, một mặt, Nãi Tích là đứa trẻ hiểu chuyện sớm như vậy, rất nhiều chuyện nó cũng rất nhạy cảm, nhưng mặt khác, cũng là đứa trẻ cực bám người, người đối xử tốt với nó thì nó sẽ trăm phần trăm báo đáp.

“Nãi Tích, phải đi ngủ trưa thôi, đợi lát nữa ba ba đưa con đi bơi.” Chu Triển Nguyên vỗ vỗ đầu con trai, thúc giục nó vào phòng mình, Nãi Tích có chút không nghe lời, lôi kéo tay Tiểu Hàm không chịu buông, nhưng mà một cái quét mắt qua của ba ba, anh bạn nhỏ vẫn phải có chút kiêng dè, chỉ có thể tội nghiệp nhìn về phía Tiểu Hàm liên tục dặn dò: “Cô giáo Tiểu, đợi con ngủ dậy, chúng ta cùng đi bơi nha ~~ cô phải chờ con, không được đi nhé ~~ đi bơi xong thì baba dẫn chúng ta đi ăn ~~”

Tiểu Hàm bất đắc dĩ mặc nó coi mình thành đứa bé ba tuổi mà dụ dỗ, chống lại ánh mắt suy ngẫm của Chu Triển Nguyên, chỉ cần môi trước đồng ý: “Con đi ngủ trước đi, chờ dậy rồi nói sau.”

Thấy Nãi Tích còn đang muốn nói gì nữa, Chu Triển Nguyên nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Nãi Tích không thể làm gì khác hơn là lừ lừ không rời buông lỏng cánh tay, mỗi bước đi cẩn thận đi vào phòng của mình, nhưng cửa phòng lại mở toang ra, vừa vặn có thể từ trên giường nhìn thấy tình huống ngoài phòng khách, Nãi Tích hài lòng lên giường ‘ngủ trưa’.

Hắc hắc. Hắc hắc. Nó quả nhiên thông minh.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Chu Triển Nguyên cau mày, bất đắc dĩ nhìn tác phẩm của con trai, không thể làm gì khác hơn là cười khổ nhìn Tiểu Hàm nói: "Hết cách rồi, nuông chiều quá."

Tiểu Hàm nghiêng người, ngồi xuống giữa ghế salon, chỉnh chỉnh một chút, mới xoay người cười nói: "Không có gì, đứa nhỏ mỗi nhà, ai mà không nuông chiều, chúng ta khi còn bé ba mẹ cũng không phải như vậy cả sao."

Chu Triển Nguyên có lẽ cũng đang nghĩ đến hồi còn bé đáng vẻ của cha đối với sự nghịch ngợm, phá phách của anh cũng đành bất đắc dĩ, không khỏi cười nhẹ ra tiếng, "Nói cũng đúng, chỉ cần nó tốt là được." Làm cha mẹ thật không dễ dàng gì, bây giờ những điều cần lo lắng quá nhiều, từ khi Nãi Tích còn đang uống sữa bột, thay tã đến bây giờ là đi nhà trẻ, cái gì anh cũng phải lo, cái gì cũng không thể không quan tâm được.

Nghe được sự chua xót trong lời nói của Chu Triển Nguyên, Tiểu Hàm chột không biết nên nói cái gì tiếp, đối với đứa bé Nãi Tích này, dĩ nhiên cô thích, cũng rất đau lòng, nhưng lại không làm gì được và cũng bị anh Triển Nguyên lây làm cảm động, dù sao, cách giải quyết cũng không phải không có chỉ là vấn đề thời gian thôi.

"Nãi Tích thật sự rất thích em." Hai tay Chu Triển Nguyên đang cầm chén nước, ôn hòa cười một tiếng: "Chuyện ngày hôm nay, em không cần để trong lòng, nó chỉ là rất thích em." Tay Chu Triển Nguyên đang cầm chén nước cũng không khỏi dùng sức một chút, sắc mặt cũng có chút không được

tự nhiên, nếu như những cô gái khác, ngược lại anh thật sự sẽ không phải làm như vậy, hết lần này đến lần khác, Tiểu Hàm vẫn là em gái của anh, hôm nay bị Nãi Tích làm âm ỉ một trận như vậy, Chu Triển Nguyên cũng cảm thấy có chút lúng túng, tuy nói lời con nít không chấp, nhưng mà anh vẫn lo Tiểu Hàm sẽ để trong lòng, dù sao người ta cũng là một cô gái tốt, không có lý do gì vì mình mà làm hỏng danh tiếng.

Tiểu Hàm ra vẻ không sao, khoát khoát tay, cười cười trả lời: "Em biết, đối với tính tình của Nãi Tích, em cũng rất thích nó. Hơn nữa, thật ra thì, nó gọi em một tiếng cô cũng không quá đáng." Năm đó, dì Phượng Trân muốn nhận cô làm con gái nuôi, sau vì cô vẫn không sửa được nên cũng không giải quyết được gì. Mẹ nói khi còn bé cô rất nhanh mồm nhanh miệng, thời điểm gọi người rất nhanh liền méo mặt, giống như ai thiếu cô mười vạn đồng vậy.

Nhưng mà, dì Phượng Trân vẫn xem cô như con gái mà đối đãi. Vốn dĩ bác Chu và dì Phượng Trân còn tính để thêm một đứa, là con gái thì tốt, nhưng mà sau đó lại bởi vì công việc của bác Chu, dì Phượng Trân không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý nghĩ này, liền coi đứa mập mập như Tiểu Hàm là con gái mà yêu thương.

Đó là lý do mà Tiểu Hàm nói cũng có thể như vậy.

Chu Triển Nguyên chắc cũng nghĩ vậy, khóe miệng gọi lên, đáy mắt vui vẻ, buồn cười nhìn mặt cô trắng nõn từ từ đỏ ửng, "Ha, lúc còn nhỏ toàn là anh đưa em đi học, đón em tan trường." Lời này không sai, người lớn hainhà đều bận rộn, Chu Triển Nguyên từ nhỏ liền tự lực cánh sinh, có thể tự mình làm thì tuyệt đối sẽ không làm phiền cha mẹ, mà đối với Tiểu Hàm nhỏ hơn anh chín tuổi, vừa lên tiểu học toàn bộ trách nhiệm đều giao cho anh hết.

"Khi còn bé da mặt em rất mỏng, bị người ta khinh dễ chỉ biết khóc..." Cuối cùng là anh biết được sau đó đi tìm tên nhóc xấu xa kia, dạy dỗ nó

một bữa thật tốt.

Khi đó, Chu Triển Nguyên cũng chỉ là tên nhóc mới học trung học cơ sở, lúc nhiệt huyết sôi trào, nhìn em gái mình luôn thương yêu không biết bị tên nhóc nào khinh dễ chỉ biết dánh vé khóc nức nở, lập tức liền đem tên đầu xỏ dạy dỗ một phen, tên nhóc chỉ biết cật nếm đấm mạnh như thế nào bây giờ lại biến thành tác phong nhanh nhẹn, người đàn ông đẹp trai nho nhã chứ?

Tiểu Hàm thấy anh nói lại chuyện cũ, trong lòng lại ngượng ngùng, trên mặt đỏ ửng, sợ anh nói xong lại đỏ hơn, phải biết rằng, khi đó chuyện cô đái dầm trên giường, anh cũng biết hết nha. Cho nên nói, có một người anh trai hiểu rõ tường tận ngay cả khi bạn còn bé đái dầm mấy lần cũng biết, thật không biết nên khóc hay nên cười.

Tiểu Hàm nghĩ như vậy, ngoài miệng liền vội vàng không ngừng nói sang chuyện khác: "Đợi lát nữa Nãi Tích tỉnh dậy, anh Triển Nguyên muốn dẫn nó đi bơi sao?"

Mặc dù đề tài này xoay chuyển có chút đột ngột, nhưng Chu Triển Nguyên vẫn biết lời nói vừa rồi là có chút không đúng lúc, Tiểu Hàm đã không còn là cô bé đầy nước mũi đi theo sau anh nữa, bây giờ nói những lời này, chỉ làm thêm lúng túng mà thôi, liền theo cô đi xuống nói: "Ừ, hôm nay vừa vặn Nãi Tích học lớp bơi lội." Mặc dù Chu Triển Nguyên không giống những bậc cha mẹ vội vàng như vậy, có cái gì thú vị đều bắt con cái đi, nhưng anh cũng không nuông chiều ý thích của Nãi Tích, nên học hay là phải học, bơi lội là kỹ năng cần thiết để sinh tồn, vẫn không thể thiếu được.

"À." Tiểu Hàm trừng mắt nhìn, gật đầu lên tiếng, cách mấy giây, dường như nghĩ đến điều gì, có chút ngượng ngùng xoa xoa tay nói: "Anh Triển Nguyên, em còn có chút việc, phải về trước, đợi lát nữa anh giúp em nói một tiếng với Nãi Tích nhé." Sợ hãi, lại bổ sung: "Ngày mai còn phải lên lớp, em phải trở về để chuẩn bị..."

Chu Triển Nguyên gật đầu hiểu rõ biểu thị đồng ý, đồng thời một đôi mắt đen lại có chút ách náy nhìn Tiểu Hàm, "Tính khí của thằng bé Nãi Tích, đã làm phiền em, em có việc thì đi làm đi, đợi khi nào rảnh, anh sẽ mời em ăn cơm, để cảm ơn vậy."

Tiểu Hàm vội vàng khoát tay, một đôi mắt đen như mực của anh cứ lẳng lẳng nhìn vào mắt cô, nhịp tim chợt loạn lên, vội vàng đứng dậy, đầu gối lại không cẩn thận đụng phải khay trà trước mặt, cả người không khỏi lung lay hoảng sợ, Chu Triển Nguyên thấy vậy, vội vàng đứng lên đỡ cô, lại không nghĩ đến Tiểu Hàm lại giống như chạm vào điện, nhảy một cái ra xa.

Chu Triển Nguyên nhìn khuôn mặt nhiều màu của cô, không khỏi giật mình, nhưng mà ngay sau đó liền thoải mái, Tiểu Hàm không phải là cô nhóc nữa, dĩ nhiên không thể giống như trước kia không có gì.

Không gian trong nhà yên tĩnh, bầu không khí chợt không khỏi lúng túng.

Gương mặt Tiểu Hàm đỏ ửng, có chút không biết phải làm sao, trong lòng thầm buồn bực với cử chỉ vừa rồi của mình, tuy nói là phản xạ có điều kiện, nhưng cũng làm cho người ta khó chịu, anh Triển Nguyên cũng không phải là người lạ, sao vừa rồi cô lại làm hành động thất lễ như vậy chứ?

Chu Triển Nguyên cũng không buồn phiền như cô, chỉ là nhớ đến những chuyện lúc trưa và lời nói của Nãi Tích, chợt trên mặt cũng có chút nóng lên, Tiểu Hàm không phải là con nít... Sau này phải chú ý cho tốt. Chu Triển Nguyên nghĩ như vậy, cũng không nghĩ đến tâm lý của một đứa trẻ khi chúng lớn, phải loại bỏ bầu không khí quý dị này đã.

"Vậy, anh Triển Nguyên, em đi trước." Ý tứ của Tiểu Hàm có chút chạy trốn chết, mà trong lòng Chu Triển Nguyên không như bình thường, thoáng qua giây lát, đã rất nhanh khôi phục trạng thái như thường, vẻ mặt bình

thường nói: "Được rồi, rảnh rồi thì tới chơi với Nãi Tích nhé." Trong lời nói không đề cập tới anh.

Tiểu Hàm gật đầu một cái, cầm túi ở một bên trên ghế salon lên, đỏ mặt đi đến cửa, "Anh Triển Nguyên, em về một mình là được rồi, anh đừng bước không cần tiễn em đâu." Nãi Tích đang ngủ trưa, không thể để con nít ở nhà một mình.

Chu Triển Nguyên mở cửa, trên mặt cười dịu dàng: "Được rồi, em về cẩn thận nhé."

Tiểu Hàm nhìn ánh nắng gay gắt bên ngoài một chút, lại nhìn cách hai khunhà, trên trán đổ ba giọt mồ hôi, trong lòng chột không biết nói gì chophải, đang là ban ngày, cách vài bước chân, haiz, dạn dò như vậy, quánh nhiên vẫn xem cô là con nít, xếp cô và Nãi Tích cùng một chỗ.

Rẽ vào chỗ ngoặt cầu thang, khoe miệng Tiểu Hàm mới tự cười vui vẻ, mới vừa rồi còn không biết đang làm những gì, nên mới thất lễ như thế, nhưng mà người ta cũng chỉ coi cô là đứa trẻ, nhịp tim của cô lại ở chỗ này âm thầm đánh dồn dập, bị người ta biết, còn không phải là cười đến rụngrăng sao?

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, từ hôm đó về sau, ngày nghỉ mồng một tháng năm cũng vội vã kết thúc, mọi người cũng trở lại những ngày vội vàng vàng như trước. Bởi vì trường học mỗi năm phải kiểm tra chất lượng một lần, tất cả giáo viên cũng phải tất bật chân không chạm xuống đất, ngay cả Trần Tư Tư cũng không có tâm tình mà dính lấy bạn trai, chứ đừng nói chi đến Tiểu Hàm chỉ đang tạm thời nhận chức giáo viên chủ nhiệm mới.

Cô dạy ngữ văn ba lớp một và lớp bốn, lẽ ra nếu chỉ có như vậy, cô cũng có thể ứng phó cho qua, dù sao, cũng đã trải qua kiểm tra chất lượng một lần rồi, cộng thêm kinh nghiệm một năm qua nữa, thế nào cũng phải có chút kinh nghiệm, ai mà ngờ tai họa ập đến chứ, chủ nhiệm lớp ba bị tai nạn trên đường đi làm về, may mắn là có người giúp đỡ kịp, nhưng công việc vẫn bị trì hoãn, lúc quan trọng này, những chủ nhiệm lớp khác cũng không có năng lực để mà tới thay thế tạm thời được, Tiểu Hàm liền bị cử đi nhận trách nhiệm nặng nề này, tạm thời thành chủ nhiệm lớp ba.

Được lắm, kể từ đó, cô chẳng những phải vội vàng chuẩn bị cho đợt kiểm tra chất lượng trường học, còn phải phụ trách trông coi lớp ba, chính vì thế, khiến cho Tiểu Hàm bận rộn không kịp nghỉ ngơi, choáng váng đầu óc, căng cả não.

Hậu quả chính là, oán hận ngày trước của Nãi Tích đã to dần lên, trên đầu tỏa ra nổi oán hận trong lòng đen thùi lùi, cách xa ba dặm vẫn có thể nhìn thấy. Nhưng hết lần này tới lần khác cô giáo Tiểu cách nó hai dãy nhà

xa cũng chẳng biết tí gì, cô giáo Tiểu tuyệt đối không được coi nó như không thấy được nha!!!

Bởi vì đã một tháng nó không thấy cô giáo Tiểu rồi!!!

Suốt một tháng, ba mươi ngày, không phải là ba ngày, không phải là ba giờ, càng không phải là ba phút đồng hồ! Nó đánh dấu trên tấm lịch, một chuỗi ngày không ít!

Hơn nữa, ngày đó cô giáo Tiểu ra về không nói một tiếng, không đi bơi với nó! Thật là quá đáng!

Mặc dù sau đó ba cũng đã giải thích là cô giáo Tiểu có việc gấp, nhưng cũng không thể vì có việc gấp mà bỏ nó lại được, tại sao có thể như vậy chứ? Sau đó nó rất tức giận, nó sẽ không chủ động đi tìm cô, sẽ không chủ động.

Nhưng là vì sao, vì sao chứ, suốt một tháng cô giáo Tiểu không nhớ đến nó!!!

Nãi Tích bĩu môi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhónhó, toàn thân mang theo khí tức nếu người cản ta, ta liền chết, nhìn thấy thế Chu Triển Nguyên im lặng càng thêm bất đắc dĩ.

Tiểu Hàm không có trách nhiệm cũng như không cần thiết lấy lòng tên nhóc này, nhưng mà thằng nhóc rõ ràng không hiểu rõ thế nào là ‘Quyền lợi và nghĩa vụ’, cũng không có ý định tìm hiểu, nó chỉ biết là, nó rất thích cô giáo Tiểu, cô giáo Tiểu có vẻ cũng thích nó, cho nên cô giáo Tiểu đến thăm nó, chơi với nó, mà hành động ‘biến mất’ ba mươi ngày rơi vào trong mắt bạn nhỏ, đó chính là tội không thể tha thứ.

Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ vỗ ót, anh vốn dĩ muốn đưa Nãi Tích đến thăm Tiểu Hàm, nhưng mà...

Nhưng mà hôm ấy, sau khi Tiểu Hàm rời đi, liền không một cú điện thoại nào, anh cứ vô duyên tìm đến cửa như vậy, có ổn chút nào không? Dù sao, anh và cô đều là người lớn, Tiểu Hàm lại là cô gái độc thân, anh đưa Nãi Tích tùy tiện tìm đến cửa như thế, chỉ sợ mang phiền phức đến cho cô.

Cái này, Chu Triển Nguyên giả vờ không nhìn thấy oán khí của con trai mình ngày càng dày đặc, mặc dù rất chột dạ.

Thật ra Tiểu Hàm rất bận rộn, giống như bây giờ, còn có mười lăm phút nữa sẽ phải lên lớp. phía dưới phòng học mười mấy vị lãnh đạo đang ngồi, ngoại trừ hiệu trưởng trường, Phó hiệu trưởng, chủ nhiệm khoa, còn có mấy vị lãnh đạo thành phố, Tiểu Hàm có thể không khẩn trương sao?

Hít một hơi thật sâu, Tiểu Hàm mỉm cười đi lên bục giảng. Trong lòng đã tập luyện vô số lần, từng bước đến bây giờ, ngược lại không khẩn trương. Chữ viết rõ ràng, vẻ mặt trang nhã, không khí trong lớp cực tốt.

Trước tiếng chuông tan học mười lăm phút, Tiểu Hàm cười nói xong câu cuối cùng, nhìn bọn nhỏ nói một tiếng tan lớp, rốt cuộc mới thở phào nhẹ nhõm, giải quyết xong rồi.

Sau giờ học, lãnh đạo ngồi phía dưới đều nhìn cô lộ ra nụ cười hài lòng, Tiểu Hàm cười yếu ớt đáp trả, khéo léo đúng mực.

“Tiểu Hàm!” Sau khi tan học, Tiểu Hàm đang đi ra khỏi cổng trường cùng Trần Tư Tư, bỗng nghe thấy có tiếng người gọi tên cô ở sau lưng. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi bước nhanh đến, hơi thở có chút gấp gáp.

Tiểu Hàm không hiểu có chuyện gì, người này là ai? Nhưng mà cũng phải lịch sự, thuận tiện đứng thẳng người, chờ anh ta đến trước mặt.

“Xin hỏi, anh là?” Tiểu Hàm nghi ngờ nói. Trần Tư Tư cũng có chút kinh ngạc, trong trường chưa từng thấy qua người này, nếu không cô nhất

định nhớ, cao, trắng, gầy, thực sự làm cho người ta gặp qua khó mà quên được.

“Cô khỏe chứ, tôi là Cao Thần, còn nhớ nữa không? Chúng ta học cùng trường tiểu học.” Người đàn ông có chút ngượng ngùng cong cong đầu, mặt mày có chút xấu hổ.

“A?” Lúc này Tiểu Hàm đúng là giật mình thật sự, Cao Thần? Tên nhóc khinh dễ cô trên đường đi học về khi còn nhỏ? Sau đó bị anh Triển Nguyên giáo huấn một bữa?

Cao Thần buông tay, ngẩng đầu trực diện, nói: “Đúng vậy, hôm nay tôi đi cùng lãnh đạo đi thị sát, không ngờ lại có thể gặp cậu. Tôi còn tưởng là trùng họ trùng tên đấy, kết quả thấy cậu lên lớp, mới biết là một người.”

Tiểu Hàm sáng tỏ gật đầu một cái, thì ra là giáo viên của thành phố.

“Cậu khỏe chứ, đã lâu không gặp.” Đâu chỉ là lâu, sau khi tốt nghiệp tiểu học cũng chưa từng gặp qua lần nào nữa, cấp hai cô học Nhị Trung, nghe nói Cao Thần học Thập Tứ Trung, cách nhau rất xa, cô cũng không cần lo lắng trên đường về có người ngăn lại nữa.

“Tôi có thể mời cậu cùng ăn bữa cơm được không?” Trên mặt trắng nõn của Cao Thần hiện lên nét ửng đỏ, giọng nói cũng có vẻ khẩn trương không được tự nhiên, Trần Tư Tư không khỏi đảo mắt nhìn Tiểu Hàm, thấy vẻ mặt cô cũng kinh ngạc, trong lòng cũng cảm thấy có chút kì quái, tình huống này là như thế nào?

“Tôi cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là, bạn học cũ lâu ngày không gặp... Muốn mời cậu một bữa cơm...” Thật sự chỉ mời có một bữa cơm thôi sao. Trong lòng Cao Thần gào thét.

Cao Thần này, cho tới bây giờ tâm tư lúc còn bé cũng không khác là bao, hồi nhỏ thích một cô bé, chính là muốn cô ấy chú ý tới cậu, mà khinh

để cô chính là phương thức tiếp cận nhanh nhất.

Vì vậy, trên đường Tiểu Hàm đi học về, cô liền gặp phải tên côn đồ Cao Thần. Cậu ta thích kéo bím tóc đuôi sam của cô, thích kéo cặp sách của cô, thích nhìn thấy dáng vẻ khóc thút thít của cô, bây giờ nghĩ lại, thật sự có chút xấu hổ, khó trách Tiểu Hàm luôn nói cậu con nít.

-----l e^ . q u y' . d o^ n-----

“Việc này...” Tiểu Hàm có chút khó xử, bạn học cũ gặp lại ăn với nhau bữa cơm quả thật không có việc gì, nhưng mà cô và Cao Thần hồi tiểu học không phải chung một lớp, cậu ta còn khinh để cô, người này, có phải có chút kì quái hay không?

Thấy dáng vẻ do dự của cô, Cao Thần càng xấu hổ, giậm chân một cái, đỏ mặt nói: “Tôi chính là vì xin lỗi chuyện hồi nhỏ, bây giờ thật xấu hổ.” Mặc dù cậu đã bị anh của cô đánh cho một trận, sau đó cũng không dám xuất hiện trước mặt cô, ngay cả trung học cơ sở cũng chọn trường cách cô xa nhất.

Ai bảo anh trai cô nói, nếu cậu dám xuất hiện trước mặt em gái anh ta, anh ta gặp một lần đánh một lần? Thật ra, Cao Thần cũng rất khổ sở, mỗi tình đầu của anh chưa gì đã bị bóp chết trong nôi, sau này đối với các cô gái khéo léo xinh đẹp đều có một bóng ma trong lòng, anh đến gần đều cảm thấy, anh trai của các cô ấy sẽ nhảy ra đấm cho anh một trận. Đến tận về sau, anh gặp phải một cô gái trực tiếp đấm vào người...

Đáng đời!

Tiểu Hàm nghe anh ta nói như thế, cũng không khỏi cười, vội vàng khoát tay nói: “Không sao, đều là chuyện lúc bé, ai còn nhớ chứ.” Khi còn nhỏ Tiểu Hàm là một đứa bé hay xấu hổ, nếu không cũng sẽ không đến lượt Chu Triển Nguyên giận dữ ra quyền, dĩ nhiên, đối với Cao Thần, cô tất

nhiên sẽ không bởi vì chuyện lúc bé mà mang ra thù, chẳng qua là, bây giờ cô và Tư Tư đang có chuyện phải làm.

“Xin lỗi, bây giờ tôi và đồng nghiệp đang còn có chút chuyện, cho nên, nếu không để lần sau đi? Tôi mời cậu ăn cơm cũng được.” Tiểu Hàm cười nói.

“Thế... cũng được!” Cao Thần hơi suy nghĩ một chút, liền gật đầu đồng ý.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Lưu lại cách thứciên lạc, Tiểu Hàm và Trần Tư Tư liền vội vã rời đi, Trần Tư Tư cònkhông quên quay đầu lại nhìn anh chàng đẹp trai đang xấu hổ đỏ mặt kiamột chút.

“Tiểu Hàm, tôi cảm thấy việc này không tời nha, vừanhìn nhất định mặt còn non nớt, hiền lành nha! Hành động nhanh lên nha!” Trần Tư Tư ba hoa cười hề hề, nháy mắt, lay lay cánh tay của Tiểu Hảmnói.

Tiểu Hàm phun nước miếng, liếc mắt nhìn cô, sao cô ấy có thể chỉ liếc một cái liền nhìn ra người ta như nào vậy? Chỉ là một phía mà, Trần Tư Tư dám khẳng định?

“Ai giống như cô, vội vàng lập gia đình chứ.” Tiểu Hàm tức giận nói.

Trần Tư Tư không phục, kéo cánh tay của cô lắc lư: “Tiểu Hàm à, tôi chỉ vì tốt cho cô thôi! Tôi mà rơi xuống rồi, thì cô vẫn còn trôi nổi trên biển đấy! Còn không nhanh tìm một cái bến tàu mà lên bờ đi, chẳng lẽ lại chờ cho đến khi những cái bến kia đều dừng đầy thuyền rồi, mới đi tìm một cái bến nhỏ hay sao?” Thật là một ccon bé ngốc mà, ra tay trước thìchiếm được lợi thế trước, các cô bây giờ cũng không thể so với những cô gái đầu hai mươi kia được, phải nhanh tay nhanh mắt, lòng dạ ác độc, nếu không những người đàn ông tốt bụng đều trở thành của nhà người ta hếtmất.

Khủng khiếp hơn nữa là, đàn ông tốt không chỉ có thể là chồng và ba ba của người khác, mà cũng có thể là họ đã có bạn trai nha! Thời buổi này! Còn

không nhanh chóng nhân lúc cái chức vụ làm vợ này còn có hạn sử dụng mà hành động sớm một chút! Đừng có đợi đến lúc đó lại hối hận!

Tiểu Hàm nào có biết trong đầu cô ấy lại nghĩ nhiều....lung tung như vậy, kéo cô ấy đi nhanh về phía cổng trường, cuộc hẹn với chị Diệp còn quan trọng hơn!

“Chị, chúng em tới rồi.” Lúc Tiểu Hàm và Trần Tư Tư đến, Diệp Dĩ Mạt và mấy vị đồng nghiệp khác đã đến từ trước. Nhiệm vụ dạy học hoàn thành, tất cả mọi người đều muốn thả lỏng, liền hẹn xong việc thì cùng nhau đi ăn cơm ca hát.

Trừ Tiểu Hàm và Diệp Dĩ Mạt, mấy người khác không phải là đã kết hôn thì cũng là có đối tượng, như thế nên ngày đi chơi của hai chị em cũng không nhiều, cho nên rất là hăng hái. Chọn món ăn, sau khi ăn xong mọi người liền cùng nhau bắt taxi đi để sung công quỹ.

Ba người phụ nữ thành một vở kịch, huống chi đây là bảy người.

Bình thường đối với người khác, dáng vẻ nghiêm túc, khó có được thời điểm thả lỏng như này, lập tức có chút điên khùng, nhất là Trần Tư Tư bộc lộ bản chất, mở chai rượu vang, mấy người đều uống.

Còn lại Diệp Dĩ Mạt và Tiểu Từ chiếm lấy micro, đứng đó diễn đạt chân tình trong lời bài hát.

Chỉ có Tiểu Hàm lặng lẽ ngồi ở chỗ đó cười nhìn các cô ấy chơi. Trần Tư Tư không nhịn nổi, kêu gọi tất cả mọi người đều phải chơi, náo loạn thế nào cũng muốn Tiểu Hàm tham gia vào chơi.

Tiểu Hàm dờ khóc dờ cười, không thể thoát nạn được nên không thể làm gì khác hơn là cùng mọi người chơi. Cũng không phải cô khó chịu, trong KTV im lặng như vậy, thật sự thì từ lượng của cô quá kém, cộng thêm thực

sự không có tế bào nghệ thuật, diễn kịch còn tạm được, hát sao, còn chưa muốn làm đau tai mọi người.

Qua vài vòng, Tiểu Hàm đã uống được vài chén, sắc mặt đã bắt đầu ửng đỏ.

Trần Tư Tư nhân châu chuyển động, khóe miệng cười gian, rất là khiêu khích cười hắc hắc nói: “Chúng ta chơi lớn đi, nếu người nào thua, phải đến phòng cách vách mời một người đàn ông uống rượu, nhất định phải đợi anh ta uống xong, nếu không... hắc hắc...” Cái hắc hắc này rất là hàm súc nha, Tiểu Hàm và Diệp Dĩ Mạt nhìn nhau một cái, tất cả đều không khỏi rung mình một cái. Cái người Trần Tư Tư này, chơi là phải chơi đến cùng.

Mấy người còn lại cũng không phải là người không cởi mở, đang muốn tìm cái gì vui, liền đồng ý, Tiểu Hàm cũng phải nhắm mắt mà gật đầu, nhân tiện nhận được ánh mắt đồng tình của chị Diệp, ai bảo cô chơi đánh cuộc là sẽ thua!!!

“Chơi đi...” Da đầu Tiểu Hàm tê dại, miễn cưỡng cười, trong lòng thầm an ủi chính mình: Không nhất thiết mỗi khi chơi cô đều thua, may mắn không phải lúc nào cũng quay lưng lại cảm, đôi khi ông trời cũng sẽ ghé thăm loại người tốt như cô.

...

...

Quả nhiên, tự tin là chuyện tốt, nhưng mà, con người có lúc không thể tự tin như vậy được. Thua, có đôi khi sẽ thành thói quen.

“Đi đi, đi đi ~~” Trong mắt Trần Tư Tư đều là tinh quái, còn Diệp Dĩ Mạt lại là vẻ mặt thông cảm, quả nhiên có Tiểu Hàm, cô cũng không cần lo lắng bị thất bại chút nào.

Tiểu Hàm bưng ly rượu lên, cơn gió đến thổi mạnh, trán sẫm vừa đi liền không còn nữa, gương mặt sứt mẻ xấu xí, trong lòng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, tốt nhất bên cách vách giống như nơi này, tất cả đều là con gái!

Nhờ may là một đám đàn ông thô tục, cô không dám đảm bảo rằng họ sẽ không bỏ qua mà đổ rượu vào mặt!

“Vậy tôi đi đây...” Tiểu Hàm nửa đáng thương nửa do dự quay đầu lại, lại bị mấy cô gái không có lương tâm cười ầm lên đẩy đi ra ngoài, buồn cười, chấp nhận thua cuộc, chỉ là đạo lý hiển nhiên thôi! Mặc dù các cô vừa bắt đầu cũng biết ai sẽ thua, nhưng không ai cảm thấy chuyện này có gì không đạo đức cả, có thể thua cũng là một loại bản lĩnh nha.

Tiểu Hàm bưng ly rượu đứng ở trước cửa KTV cách vách, trong lòng rất thấp thỏm, vừa định quay đầu chạy đi, hết lần này tới lần khác bị Trần Tư Tư xách eo kéo lại, bộ dạng Diệp Dĩ Mạt muốn mà chẳng giúp được gì, chính là kêu trời mà trời không đáp.

Bởi vì đã uống mấy ly rượu vang, mặc dù không đến nỗi say, nhưng cũng có chút choáng choáng, Tiểu Hàm chỉ cảm thấy trước mặt có chút say say, hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào.

Bên trong phòng ước chừng có khoảng bảy tám người đang ngồi, nữ có nam có, âm thanh ồn ào, Tiểu Hàm nhìn không được lau huyệt Thái Dương. Có lẽ họ cho rằng cô là phục vụ đưa đồ uống, cho nên nhiều người đang cao hứng cũng không chú ý tới cô.

Tiểu Hàm lắc lắc đầu, lùi về phía sau nhìn lại, thấy dáng vẻ mấy người Trần Tư Tư có chút hả hê, không thể làm gì khác hơn là thu hồi ánh mắt cầu xin tha thứ, nhắm mắt lấy hết dũng khí, tiến lên mấy bước.

Trùng hợp lúc này một bài hát đã kết thúc, bên trong phòng mọi người chợt im lặng xuống, Tiểu Hàm đứng thẳng nghiêm túc ở đằng kia, có người

nhìn không nổi, không nhịn được ngắt lời nói: “Đem đồ để đây rồi đi nhanh!”

Trong lòng Tiểu Hàm rất khổ sở, hận không thể lập tức rời đi, nhưng mà mấy người bên ngoài đang chờ cô nhận phạt đây, cô mới không cần nhận thua đâu, Trần Tư Tư là người chơi lợi hại nhất, cô ấy không hẳn phải chơi, dù sao cũng đi vào, không bằng giải quyết cho nhanh gọn.

Đang suy nghĩ, Tiểu Hàm nâng khuôn mặt tươi cười, đang định nói chuyện, lại nghe được thanh âm nghi ngờ của ai đó nói: “Tiểu Hàm?”

Vâng? Tiểu Hàm ngẩng đầu, trong phòng ánh đèn mờ nhạt, công thêm cô có chút say, hípmắt nhìn một hồi lâu, mới nhận ra người ngồi bên trái ghế salon là Chu Triển Nguyên.

Hắc hắc, Tiểu Hàm không khỏi bật cười, ông trời vẫn giúp cô.

Tiểu Hàm cười ngây ngô tiến lên mấy bước, đáng thương nhìn về phía Chu Triển Nguyên nói: “Anh Triển Nguyên, anh giúp em uống ly rượu này đi, nếu không các cô ấy sẽ không tha cho em!” Vừa nói, vừa tức giận chỉ chỉ mấy người kia đang ngó dáo dác ở bên ngoài, ai bảo các cô nhất định bắt tôi chơi!

Chu Triển Nguyên cau mày đứng lên, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ sẫm, nói chuyện cũng không rõ ràng như bình thường, lại gần một chút, liền người thấy mùi rượu nhàn nhạt, liền hiểu đã uống rượu, thuận theo tay cô vịn vào, chỉ liếc một cái vội vã xoay lưng.

“Sao vậy? Tại sao hôm nay lại ở chỗ này?” Chu Triển Nguyên đỡ cô, Tiểu Hàm thuận thế rơi vào trong ngực anh, mang giày cao gót thật khó chịu, đứng một ngày, khẳng định gót chân đã bị xước hết cả rồi.

“Cùng các chị em tới đây chơi, em thua... phải sang phòng cách vách mời người khác uống rượu giúp em...” Tiểu Hàm lắc đầu, càng nhìn

càng mông lung. Tửu lượng bây giờ của cô rất kém, bình thường ngay cả bia cũng không uống, hôm nay uống vài ly rượu vang, khó trách bây giờ chóng mặt.

Chu Triển Nguyên nhìn thấy dáng vẻ này của cô, gò má trắng nhuộm màu đỏ ửng, lúc này một đôi mắt trong suốt mông lung biến hóa khôn lường, môi anh đào khẽ cắn, rất đáng thương, cô như vậy, anh sao có thể yên tâm đây?

Đang suy nghĩ, sau lưng có người không thích. “Chu tổng, vị này là? Có muốn cùng nhau ca hát không?”

Thì ra là Lục Lộ vừa rời ngồi bên cạnh Chu Triển Nguyên. Hôm nay vì cùng tập đoàn Phong Liên bàn chuyện làm ăn, phó tổng Triệu quyết định để chomấy vị mỹ nhân trong công ty cùng nhau xuất hiện, quả nhiên kế hoạch lớn thành công, hợp đồng lập tức được ký kết.

Lão Triệu vui mừng quá đỗi, mời mọi người cùng nhau ca hát, cô thật vất vả mới tranh cùng các cô Thiến Thiến mới được ngồi cạnh Chu tổng, kết quả lại xuất hiện một Trình Giảo Kim chứ? Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Chu tổng, quan hệ của hai người có vẻ không bình thường?

“Lão Triệu, anh hãy chiêu đãi mọi người cho tốt, tôi phải đi về trước.” Chu Triển Nguyên làm như không nghe được lời của Lục Lộ, trực tiếp nói với lão Triệu.

Rõ ràng lão Triệu cũng mang dáng vẻ Bà Tám, nhưng rốt cuộc vẫn biết không nên ở trước mặt nhân viên nói những chuyện này, liền gạt đầu liên tục, bảo đảm sẽ đưa mọi người về nhà.

Lục Lộ ăn một quả thua thiệt, nghiêm mặt không nói thêm gì nữa, mấy người Thiến Thiến còn lại đều cười thầm, dám tranh cùng chúng tôi, tranh được thì thế nào. Người ta là tổng giám đốc lạnh lùng sẽ không lộ ánh mắt dịu dàng như vậy với cô!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 27

“Tiểu Hàm, anh đưa em về nhà trước được không?” Chu Triển Nguyên nhẹ giọng nói nhỏ bên tai cô, đáng tiếc lúc này đồng chí Tiểu Hàm cả người đang dựa vào anh, đầu óc hỗn loạn, cảm thấy rất buồn ngủ.

Chu Triển Nguyên than nhẹ một tiếng, không thể làm gì khác hơn là một tay ôm chặt eo, một tay vịn vào bả vai của Tiểu Hàm, đỡ cô đi ra ngoài, để lại một đám người ngồi xé nát khăn giấy ở sau lưng.

Lão Triệu yên lặng vuốt cằm, chẳng lẽ, đây chính là cô em gái hàng xóm trong truyền thuyết khiến cho lão Chu tự mình chạy đi mua quà cảm ơn sao? Chỗ nào nhìn ra là em gái chứ! Rõ ràng là một cô gái xinh đẹp nha! Thế mà lão Chu có thể ngồi yên mà không động lòng! Choáng!

“Nhìn cái gì vậy, hát thôi ~~ đó là em gái của Chu tổng!” Lão Triệu hét to, trong lòng lại xem thường, ngày mai phải hỏi cho ra nhẽ mới được, chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây.

Đỡ Tiểu Hàm đến phòng bên cạnh, bọn người Trần Tư Tư cười ngượng ngùng, Diệp Dĩ Mạt đã gặp mặt anh một lần, nên cũng vội vàng đứng dậy chào hỏi: “Anh khỏe chứ, Tiểu Hàm thế nào rồi?” Diệp Dĩ Mạt biết rõ còn hỏi, mặc dù Tiểu Hàm cũng chưa giải thích qua với cô, nói Chu Triển Nguyên là bạn trai của cô, chẳng qua là để cho Lý Thụy chết tâm. Nhưng mà Diệp Dĩ Mạt lại cảm thấy Tiểu Hàm nói những lời này cũng hơi quá rồi, trên thế giới này, cái gì cũng đều có khả năng. Rõ ràng đều là trai tài gái sắc cả.

“Chào mọi người, tôi là Chu Triển Nguyên, anh trai của Tiểu Hàm, Tiểu Hàm uống hơi nhiều, tôi đưa cô ấy về trước.” Chu Triển Nguyên vẻ mặt tao nhã, giọng nói cũng lịch sự.

Nếu Trần Tư Tư hám trai đã thất thần gật đầu, Diệp Dĩ Mạt lại biết quan hệ giữa bọn họ, tất nhiên cũng không có gì phải bận tâm nữa, vì vậy, cô giáo Tiểu đang mê man ngủ liền bị giao cho tổng giám đốc Chu.

“Cô giáo Diệp, đây là anh trai của Tiểu Hàm sao?” Trần Tư Tư nắm cánh tay của Diệp Dĩ Mạt thét chói tai, vì sao Tiểu Hàm không nói sớm cho cô biết cô ấy có một anh trai cực phẩm như vậy chứ! Trần Tư Tư phát điên, nhưng mà hai giây sau, cô bình tĩnh lại, thực ra Tiểu Hàm nhà các cô cũng không tồi, ánh mắt tròn trịa rất khả ái. Hai người rất hợp.

Gương mặt những người phụ nữ đã kết hôn đều hồi tiếc, kết hôn sớm như vậy mà làm gì chứ, nhìn thấy người đàn ông tốt cũng không thể nào tới được! Haiz ~

Khóe mắt Diệp Dĩ Mạt giật giật, mấy cái người này, bình thường quen giả bộ nghiêm túc, không nghiêm túc thì lại không giống người tí nào. “Không phải là anh em ruột thịt, thanh mai trúc mã, hai người không có vấn đề gì, các cô thấy thế nào?” Ánh mắt Diệp Dĩ Mạt quét khắp nơi.

Mọi người đồng thời gật đầu, bưng tỉnh hiểu ra, ‘Chàng cười ngựa tre lại, chạy quanh giường nghịch ném quả mơ xanh’.

Quả nhiên là giáo viên nhân dân, khả năng hiểu nghĩa rất là nhanh.

Tiểu Từ chỉ vào cái túi màu cà phê trên ghế salon, khóe miệng co quắp: “Túi của Tiểu Hàm!

Ầm!

Mọi người đều ngã ngửa. Cái này phải làm sao! Đuổi theo cũng không kịp!

Diệp Dĩ Mạt vỗ ngực, tự an ủi mình: “Tiểu Hàm phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ không có chuyện gì!” Chu Triển Nguyên là một chính nhân quân tử! Mọi người phải tin tưởng anh ấy!

Mọi người lần nữa gạt đầu, tự lừa gạt chính mình thật ra rất có tác dụng. Số Tiểu Hàm đánh cuộc có kém một chút, những lúc khác cũng không tệ lắm, không đến nỗi lưu lạc đầu đường.

Còn chờ gì nữa? Một cái ánh mắt Diệp Dĩ Mạt quét tới, cầm túi của Tiểu Hàm lên, đi về!

Chu Triển Nguyên đỡ Tiểu Hàm lên xe, lái được một nửa, mới nhớ ra không biết Tiểu Hàm để chìa khóa nhà ở đâu, vỗ vỗ bả vai cô, hỏi hai tiếng, một lúc lâu mới nghe được cô trả lời: “Trong túi xách.”

Túi? Ở đó có túi?

Chu Triển Nguyên không khỏi ảo não, vậy mà không cầm túi.

Không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho lão Triệu, để cho lão sang phòng bên cạnh xem xem túi của Tiểu Hàm có ở đó hay không. Kết quả đương nhiên lão Triệu làm việc không thành, thất bại có thừa, phòng bên cạnh về sớm, túi? Ngay cả túi hột dưa cũng không nhìn thấy!

Chu Triển Nguyên cũng không lo túi của Tiểu Hàm bị mất, nghĩ chắc là mấy đồng nghiệp của cô đã cầm về trước, chẳng qua là, bây giờ phải đưa cô về chỗ nào đây? Quán rượu? Đưa một cô gái uống rượu say bỏ vào quán rượu?

Quên đi, vẫn là đưa về nhà đi, để cho cô ngủ ở phòng Nãi Tích là được.

Về đến nhà đã là mười một giờ, Nãi Tích đã được dì Lý dỗ ngủ rồi, trong phòng bếp còn có thức ăn đã được hâm nóng. Dì Lý về trước luôn để lại thức ăn cho anh, nói sợ anh về nhà không có đồ ăn.

Hôm nay xem ra, anh và Nãi Tích chen chúc nhau một chút.

Chu Triển Nguyên bế Tiểu Hàm đặt lên giường mình, cởi giày cho cô, giặt mình, đang muốn cởi áo khoác cho cô, nhưng cô mơ mơ màng màng, ngày thường làm gì có chuyện nhu thuận, cô mới không chịu ngoan ngoãn nghe lời, vịn vẹo eo nhỏ kịch liệt, bị cô kéo, anh không đứng vững, liền ngã nửa người xuống giường, tuy tay chống được trên gối, nhưng mà trong kháng cách ngăn, đập vào mắt có thể chạm vào lông mi dài cong vút của cô, như một chiếc quạt nhỏ chọt vọt sáng, mà trên môi ấm áp....

Chu Triển Nguyên hoảng hốt vội vàng đứng dậy, nhịp tim đập rất nhanh, ai ngờ càng khẩn trương, động tác lại càng dựa sát hơn, vốn dĩ là chuyện bình thường, kết quả lại làm anh chật vật không thể tả.

Vất vả lắm mới từ trên người cô bò dậy được, Chu Triển Nguyên không dám ngừng lại lâu hơn nữa, trên mặt mơ hồ nóng lên, trái chần đập lên cho cô, chuẩn bị rời đi, ai ngờ cô say rượu đã không còn tỉnh táo như ngày thường, rất mạnh mẽ, kéo tay áo anh, nghiêng đầu, nâng lên ánh mắt tròn to dụ dằng ngỡ ngác theo dõi anh, so với ngày thường cô trẻ trung thoải mái, giờ phút này cô vừa mơ hồ vừa lười nhác, vì uống rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm một tầng đỏ ửng mất tự nhiên, đôi môi anh đào mọng nước đỏ tươi, mùi rượu nhàn nhạt xông vào mũi, cũng không khó ngửi, còn có cả hương thơm của rượu đỏ Đầm Đầm.

Chu Triển Nguyên giặt mình tại chỗ.

Tiểu Hàm ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy rất khát, muốn uống nước, muốn uống thật nhiều thật nhiều nước. Hử? Cái này là cái gì? Có thể uống sao?

Tiểu Hàm nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào Chu Triển Nguyên, cảm môi dưới cười rất đắc ý.

Chu Triển Nguyên bị cô nhìn chăm chú làm cả người mất tự nhiên, chuyện ngoài ý muốn vừa rồi thật giống như anh có ý đồ không tốt, dùng sức kéo ống tay áo từ trong tay cô ra, làm thế nào cũng nhất quyết không nhìn cô chu mỏ úy khuất, chớp chớp đôi mắt như một đứa trẻ. Say rượu là không tốt, anh biết.

Vẫn không thể nhẫn tâm được, hỏi ra lời: “Tiểu Hàm, còn có chuyện gì sao?” Chu Triển Nguyên mở miệng, chính anh cũng không nhận ra trong giọng nói của mình có chút căng thẳng.

“Khát...” Ngón tay ngọc xanh nhạt điểm lấy đôi môi hồng nhuận, thủy thủy, oánh oánh, một đôi mắt to ngập tràn một tầng hơi nước, Tiểu Hàm nghiêng đầu yếu ớt làm nũng.

Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ vuốt vuốt huyết Thái Dương, xem ra anh còn phải phục vụ triệt để.

Chu Triển Nguyên quay người rót nước, đưa cho cô, ai ngờ cô làm nũng thành nghiện, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, yếu ớt nói: “Ủm em...”

Chu Triển Nguyên dờ khóc dờ cười, cô thay anh chăm sóc con trai, anh liền đến chăm sóc cô, cũng được coi như là báo ân. Nghĩ như vậy, anh liền ngồi vào mép giường, đỡ cô dậy, đưa cái ly tới bên miệng cô, thấy cái miệng nhỏ nhắn của cô uống vào, mới thở phào nhẹ nhõm, may mà uống loại rượu chất lượng, không om sòm không ăn vạ, chỉ làm nũng, cô nhóc này.

“Được rồi, em nghỉ ngơi cho tốt.” Chu Triển Nguyên đặt ly lên tủ đầu giường, vừa định đứng dậy, lại chưa kịp phản ứng, liền có một hơi thở mang cỗ hương vị ngọt ngào quanh quần ở chóp mũi, mà làn môi mềm mại của cô lại phủ lên môi anh.

Hôn.

Nụ hôn thứ hai.

Chu Triển Nguyên ngậy người. Anh, tổng giám đốc Chu bị người ta ăn đậu hũ! Còn là một cô nhóc say rượu!

Mà lúc này tên đầu sỏ lại hoàn toàn trong trạng thái không bình thường, bất mãn buông miệng, đôi mi thanh tú nhăn thành một nhúm, miệng nhỏ mân mê: “Một chút cũng không ngon! Hừ!”

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tỉnh lại trong trạng thái kinh hãi, Chu Triển Nguyên hóa ngã xuống nhìn Tiểu Hàm.

Cả người như gỗ đấp chẵn cho cô, Chu Triển Nguyên che miệng cứng ngắc đi ra khỏi phòng, rồi lại cứng ngắc cả người ôm gối và chẵn đi vào phòng con trai, nằm xuống một bên giường.

Mặc dù ban đêm tĩnh lặng, nhưng một đêm kia anh vẫn không chợp mắt. Cái xúc cảm mềm mại, trơn trượt kia, nở nụ cười ngây thơ làm động lòng người, cố quên cũng không được. Trong bóng tối, Chu Triển Nguyên vô ý thức vượt môi mình, trên môi phảng phất vẫn còn giữ nhiệt độ ấm áp của cô, nhịp tim chột đập nhanh hơn bình thường, trước mắt đều là hình ảnh cô ngây ngô...

Đây là có chuyện gì? Trong bóng tối, nghe tiếng hít thở của Nãi Tích, Chu Triển Nguyên nặng nề bưng kín mặt của mình. Anh chột cảm thấy mình rất tội tệ, anh nhìn cô trưởng thành, lúc bé, cô nhỏ bé vui vui mừng mừng ở sau lưng anh gọi anh trai, anh vẫn xem cô là em gái mà thương yêu mà!

Hung hăng néo mình một cái, Chu Triển Nguyên nhú mày ưu tư, anh đã không còn là chàng trai mới mười bảy tuổi nữa, đã qua cái tuổi nhiệt huyết dâng trào từ lâu, vì tình yêu mà bất chấp tuổi tác, việc ngoài ý muốn như hôm nay trước đây từng có, sau này cũng sẽ xảy ra không ít.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa. Tiểu Hàm không phải người ngoài, mình không được có ý nghĩ bất lịch sự. Rõ ràng chỉ cách một bức tường, mà Chu Triển Nguyên cảm giác thật giống như cách vạn năm vậy. Khoảng cách giữa anh và cô, ở trong lòng anh đã kéo dài qua vô số khe rãnh.

Ngày thứ hai khi Tiểu Hàm tỉnh lại, đập vào mắt không phải là chiếc đèn màu lam treo ngược quen thuộc của cô, đầu óc lại có chút đau nhức, trong lòng chợt một mảnh lo lắng không yên.

Đắp trên người cô là chăn mỏng màu tím, quanh quần ở chóp mũi là một mùi hương quen thuộc, rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi làm cho cô cảm thấy an lòng.

Nhìn lại xung quanh, bố cục của căn phòng rất đơn giản, hào phóng, rồi tựa như thiếu đi một chút gì đó, màu sắc mát mẻ của cách trang trí với bầu không khí tao nhã, lại cảm thấy thiếu đi một chút ấm áp.

Suy nghĩ kỹ một lúc, Tiểu Hàm chống đầu hơi đau, cũng không nhớ ra hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Ngày hôm qua, cô và các chị em cùng đi hát karaoke, sau đó uống rượu, còn chơi trò chơi...

Đang chống đầu suy nghĩ, một bóng dáng nho nhỏ từ cửa nào về phía cô: “Cô giáo Tiểu!” Tối hôm qua cô giáo Tiểu đến thăm nó tại sao lại không gọi nó tỉnh dậy? Thật là đáng ghét ~~ may là buổi sáng ba ba nói với nó là cô giáo Tiểu tới đây ~~

“Nãi Tích?” Tiểu Hàm nửa mơ hồ nửa chợt nói, nghĩ lại, ngày hôm qua ở phòng bên cạnh nhìn thấy anh Triển Nguyên, nghĩ chắc là anh ấy đưa cô về. Chẳng trách cảm thấy căn phòng này nhìn rất quen mắt, sắc thái trong trẻo lạnh lùng ngược lại với kiểu dáng bên ngoài phòng khách.

“Nãi Tích, trước tiên con đứng lên cái đã, sau đó để cô giáo Tiểu rời giường nữa có chịu không?” Tiểu Hàm thở hển hển nói. Đứa bé sáu tuổi

thật ra cũng rất nặng nha, đặc biệt là bay nhào tới, xương sườn đều muốn gãy ra cả.

“...” Nãi Tích bĩu môi, vẻ mặt mất hứng, nhưng mà vẫn ngoan ngoãn bò dậy, đứng ở một bên chờ Tiểu Hàm rời giường.

Tiểu Hàm mặc áo khoác, không dám nhìn ra bên ngoài, việc này, bỗng nhiên tỉnh lại trong phòng của một người đàn ông khác, cho dù người kia là người mình cư xử như anh trai, nhưng dù sao cũng không phải là anh trai ruột thịt, trong lòng Tiểu Hàm vẫn có chút không được tự nhiên cho lắm.

“Cô giáo Tiểu, ba ba đã đi mua điểm tâm rồi, khăn mặt và bàn chải đánh răng để ở bên kia, ba ba để cho cô dùng.” Nãi Tích lôi kéo Tiểu Hàm ra bên ngoài vừa đi vừa chỉ chỉ vào hộp tủ trong phòng tắm.

Tiểu Hàm bước vào nhìn thấy ở đó bày khăn lông và bàn chải đánh răng hoàn toàn mới, trong lòng chợt thấy ấm áp, cảm kích anh chu đáo.

Rửa mặt xong, Chu Triển Nguyên cũng đi mua bữa sáng về, cháo, bánh bao, đều để tiêu hóa tốt, say rượu dạ dày sẽ có chút khó chịu, ăn chút gì đó mềm mềm tương đối tốt.

“Tiểu Hàm, em ăn chút gì trước đi, tối qua em say rượu, kết quả anh lại không cầm túi xách của em về, không thể làm gì hơn đành đưa em về đây.” Chu Triển nguyên cúi đầu đưa cháo cho Nãi Tích, giọng nói làm ra vẻ bình tĩnh, “Đợi lát nữa em gọi điện thoại cho đồng nghiệp hỏi thử xem, hỏi xem túi của em đang ở đâu, anh đưa em đi qua lấy về.”

Không dám ngẩng đầu. Không dám nhìn vào ánh mắt xinh đẹp dịu dàng của cô. Đêm qua không cẩn thận hôn... Chu Triển Nguyên đột nhiên cảm thấy hít thở không thông.

Cầm bát đưa tới trước mặt Nãi Tích, một bên nhìn nó nói: “Ăn cháo từ từ.” Nói xong, Chu Triển Nguyên cũng không nhìn cô, đẩy bánh bao tới

trước mặt cô, chính mình cũng vui đầu ăn cơm để đứng dậy nhanh.

Mặc dù Tiểu Hàm có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng thấy dáng vẻ của Chu Triển Nguyên như vậy, cô cũng không tiện lên tiếng, liền ngoan ngoãn cầm muống lên ăn bánh bao. Bánh bao thơm nức, hòa lẫn mùi thơm của hành lá, rất ngon. Lúc đầu Tiểu Hàm cảm thấy dạ dày có chút khó chịu, ăn chút bánh bao sau đó cũng thấy dễ chịu hơn chút.

“Anh Triển Nguyên, cảm ơn anh.” Tiểu Hàm ngượng ngùng mở miệng, ánh mắt không dám nhìn thẳng anh, để cho anh nhìn thấy bộ dạng mình say rượu, thật ra trong lòng Tiểu Hàm rất để ý. “Anh Triển Nguyên, có thể cho em mượn di động của anh được không?” Tiểu Hàm lúng ta lúng túng nói.

Điện thoại di động của cô để trong túi xách, gọi điện sẽ biết túi đang ở đâu.

Chu Triển Nguyên mặt không đổi đưa di động cho cô, tay phải cũng không đặt đĩa xuống, ánh mắt cũng không nhìn lên, chỉ nhìn chăm chăm bát cơm.

Tiểu Hàm nhìn bát cháo trước mặt Chu Triển Nguyên, có chút buồn bực, khu này bên ngoài bán cháo ngon vậy sao? Cái bộ dạng này của anh Triển Nguyên, có phải gọi là hận không thể nuốt xuống ngay lập tức hay không? Nhưng mà vì sao vẻ mặt của Nãi Tích lại có chút khó chịu vậy?

Hai cha con kỳ quái.

Là Diệp Dĩ Mạt nghe điện thoại, nói cô đợi lát nữa sẽ đưa túi trả lại cho cô. Tiểu Hàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, không cần làm phiền anh Triển Nguyên, thật tốt. Cô cảm thấy bây giờ mà ra nói chuyện với anh có chút không có ý tứ. Nhìn tâm tình của anh Triển Nguyên có vẻ không được tốt.

Chẳng lẽ cô đi ra ngoài chơi quá mức nên anh tức giận? Càng nghĩ Tiểu Hàm càng cảm thấy, từ nhỏ anh Triển Nguyên đã phụ trách trông coi cô thay cha mẹ, thời điểm học tiểu học vẫn luôn là anh Triển Nguyên đưa đón.

Tiểu Hàm lặng lẽ đưa di động đẩy tới bên cạnh Chu Triển Nguyên, lo lắng tiếp tục ăn bánh bao, một chén bánh bao cũng bị cô khuấy đến mức hỗn độn, bây giờ Nãi Tích nhìn không nổi nữa, mới sáng sớm, hai người này đang làm cái gì đây?

“Cô giáo Tiểu, cô không thích ăn bánh bao sao?” Bánh bao Lương Ký rất nổi tiếng đó nha, thật sự rất thơm ngon, nó cũng rất thích ăn nha. Tại sao đáng vẻ cô giáo Tiểu giống như một chút cũng không thích chứ?

Nghe thấy thế, Chu Triển Nguyên ngẩng đầu lên, đúng lúc vừa rồi Tiểu Hàm tim cũng đập loạn nhịp, sững sờ ngẩng đầu lên, ánh mắt chống lại Chu Triển Nguyên không hề chớp mắt, chột liên đỏ mặt.

Chu Triển Nguyên đột nhiên cảm thấy cổ họng có chút khát nước, cô gái trước mặt mặt mũi đáng yêu, trắng nõn, một đôi mắt đen linh động then thùng khép xuống, đôi môi dính mỡ trơn mịn xinh tươi, đột nhiên nghĩ đến tối hôm qua vô ý chạm vào, cảm giác ấm áp mềm mại...

Chu Triển Nguyên ảo não chửi chính mình vô si, chạm phải ánh mắt tò mò của Nãi Tích lại có chút then thùng, liền cuống quýt đổi chủ đề: “Nãi Tích, con ăn nhanh lên, đợi lát nữa ba ba đưa con đi học bơi.”

“Vâng...” Thằng nhóc cúi đầu buồn bã, ngoan ngoãn ăn điếm tâm, có vấn đề, nhất định có vấn đề, ba ba hôm nay sao lại mất khí chất như thế chứ? Ăn cơm cũng có thể thất thần không để ý.

“Anh Triển Nguyên, em có vẻ nên trở về, chị Diệp sẽ lập tức đưa túi đến trả lại.” Tiểu Hàm cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói, ánh mắt có chút né tránh, ít nhiều có chút chột dạ.

“Ừm.” Chu Triên Nguyên cũng tùy ý gật đầu một cái, không thể duy trì im lặng mãi, cũng không nói thêm gì nữa, cứ như vậy, Tiểu Hàm tự nhiên cũng ngoan ngoãn cúi đầu ăn bánh bao, trình độ nhu thuận kia gần giống với anh bạn nhỏ Nãi Tích.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Lúc Nãi Tích ngủ trưa tỉnh dậy, phát hiện cô giáo Tiểu biến mất giống như cô nàng ốc sên, bĩu môi, vênh mặt nửa ngày cũng không chịu để ý tới ba ba.

Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ nhìn cái vẻ bận rộn không chịu nói chuyện với anh của thằng nhóc, sờ sờ lỗ mũi, tên nhóc xấu xa, chỉ có thể mà nó tính vượt mặt ba, đúng là thiếu dạy dỗ mà.

“Nãi Tích, lại đây.” Chu Triển Nguyên nhìn con trai đang xem manga, vẫy tay.

Nãi Tích lẳng lặng liếc nhìn ba, một lúc sau mới miễn cưỡng nhảy xuống ghế salon, từ từ tiến đến trước mặt ba ba.

Chu Triển Nguyên vuốt vuốt đầu con trai, ôn hòa nói: “Nãi Tích, tức giận?”

Thằng bé rũ đầu xuống không nói lời nào, chẳng qua rõ ràng vẫn chu mỏ chứng minh lời của ba ba nói không sai.

Chu Triển Nguyên ngồi xổm người xuống, sờ sờ lỗ tai của con trai, kiểm chế mà vỗ về nói: “Ba ba dẫn con đi bơi được không?”

Nãi Tích không cam lòng mà lắc đầu, nó rất thích bơi lội, mặc dù nó rất muốn cô giáo Tiểu cùng dẫn nó đi. “Ba ba, tại sao không thấy cô giáo Tiểu?”

Nghe lời nói ủy khuất của con trai, Chu Triển Nguyên giật mình chớp chớp mắt, anh biết Nãi Tích thích Tiểu Hàm, nhưng không biết nó lại thích Tiểu Hàm đến vậy.

Bế con trai đặt lên đầu gối, Chu Triển Nguyên dò hỏi: “Nãi Tích, tại sao con thích cô giáo Tiểu như vậy?” Tiểu Hàm đúng là rất tốt với Nãi Tích, nhưng cũng có nhiều người đối tốt với Nãi Tích, đồng nghiệp trong công ty của anh đối với Nãi Tích cũng rất thương yêu, mà Nãi Tích đối với bọn họ lại rất thân nhiên.

Nhưng mà, nếu Nãi Tích không bài xích Tiểu Hàm, có phải trở ngại của anh ít đi một chút không nhỉ?

“Cô giáo Tiểu đối với con rất tốt, nấu cơm cho con, giúp con tắm rửa, còn đưa con đi đọc truyện...” Đầu Nãi Tích rũ xuống từ từ ngẩng lên, một đôi mắt to phủ đầy sương mù cũng dần dần sáng trong, phát ra ánh sáng rạng ngời, nói xong câu cuối cùng, không nhịn được mà khoa tay múa chân: “Con còn muốn cùng cô giáo Tiểu đi chơi công viên, sau đó đi chụp ảnh với cô ấy, đi chung đi mà, ba ba cũng đi cùng đi ~~”

“Ba ba, ba có thể tìm cô giáo Tiểu về không?” Thằng nhỏ cắn môi, nâng ánh mắt lên nhìn ba ba, cẩn thận dè dặt hỏi.

Chu Triển Nguyên nhìn mặt tươi cười của con trai, chợt trong lòng cảm thấy mềm mại, “Nãi Tích muốn cô giáo Tiểu làm mẹ của con sao?” Chu Triển Nguyên cũng không biết thế nào, chợt thốt lên, mở miệng ra nhưng lại có chút ảo não vì cái ý nghĩ này của mình. Đối với vấn đề này Nãi Tích vẫn luôn bài xích.

Cũng không ngờ, Nãi Tích vừa nghe lời này xong, con người bỗng dưng sáng ngời, lộ cổ áo ba ba lay động: “Ba ba, ba nói thật sao? Cô giáo Tiểu có thể làm mẹ của con sao?”

Chu Triển Nguyên thấy biểu hiện của con trai như vậy, liền biết lúc này là thời cơ tốt để tác động. Xem ra, ông trời cũng cảm thấy mùa xuân của anh đã đến?

Khẽ cười sờ sờ vào gương mặt của con trai, Chu Triển Nguyên nhìn về phía ánh mắt hưng phấn của con trai, gật đầu nói: “Đúng vậy, nếu như Nãi Tích thích cô giáo Tiểu, chúng ta liền lừa cô giáo Tiểu đưa về nhà thì như thế nào?” Tiểu Hàm có vẻ cũng rất thích Nãi Tích, có tên nhóc này ở giữa xe chỉ luôn kim, có thể có tác dụng không đây?

Tổng giám đốc Chu bắt đầu tính toán tỉ mỉ, kế hoạch đầu đầu đuôi đuôi, mức độ để ý của Tiểu Hàm đối với Nãi Tích tuyệt đối cao hơn gấp mười lần đối với anh. Nghĩ đến đây Chu Triển Nguyên bất giác có chút suy nghĩ, người ta chẳng qua xem anh là anh trai thôi mà.

Tên nhóc vừa nghe được lời của ba ba lại rất không hài lòng mà bủn mủn, nghiêm mặt nhìn chăm chăm ba ba nói: “Ba ba, tại sao ba ba lại có thể có suy nghĩ lừa gạt cô giáo Tiểu chứ? Con không cho ba khinh dễ cô giáo Tiểu!”

Chu Triển Nguyên bật cười, được, cái này gọi là đưa tay ra lừa gạt nha, nhưng mà, phải đi lừa gạt như thế anh thấy rất dễ chịu.

“Nhưng mà, Nãi Tích, nếu nói muốn cô giáo Tiểu làm mẹ của con, chúng ta còn phải làm rất nhiều chuyện đấy.” Chu Triển Nguyên nắm cái mũi nhỏ của con trai lừa gạt nói: “Nãi Tích phải nhớ kỹ nhé, con đường cách mạng rất khó khăn, nhưng tuyệt đối phải quang minh chính đại!” Con cũng không thể mở miệng liền dọa mẹ kể bỏ chạy nha!

Khóe miệng Chu tổng mỉm cười, một đôi mắt hồng đào cười đến lả lơi, đứa nhỏ đã giải quyết xong, bây giờ còn mỗi cô nàng kia. Chỉ gặp khó khăn bởi cô và đứa nhóc này, nhưng hết lần này tới lần khác anh đều muốn nuôi béo đứa nhỏ kia và cô càng ngày càng mập mạp.

“Đi, Nãi Tích, chúng ta đến nhà cô giáo Tiểu ăn cơm đi!” Chu tổng đột nhiên cảm thấy việc dì Lý nghỉ việc cũng không làm anh đau đầu như vậy, dù sao Nãi Tích có mẹ đang ở sẵn đây, còn cần bảo mẫu làm gì nữa chứ.

“Nha ~~” Thăng nhóc vỗ tay, híp đôi mắt to lại, cười ha ha ở trước mặt ba ba nhảy cà tưng cà tưng, tâm tình hiện tại thật tốt.

Chu Triển Nguyên thấy tâm trạng phấn khởi của con trai như vậy, vẫn có chút chột dạ, không khỏi giơ tay nắm cổ áo nó dặn dò lần nữa: “Ba ba dặn con những gì, nhớ sao?”

Vẻ mặt thăng nhóc tỏ vẻ rất là khinh bỉ liếc nhìn cha một cái, ý tứ trong ánh mắt rất rõ ràng ‘Con không ngốc như ba ba vậy chứ’, “Nhớ, không thể để cô giáo Tiểu biết ba ba thích cô ấy.”

Tổng giám đốc Chu trước mặt con trai bình tĩnh là thế mà trên cái mặt dày không khỏi có chút đỏ ửng, trong lòng thở dài, ngày nay ở nhà trẻ dạy những cái gì vậy! Nhớ năm đó lúc anh sáu tuổi chỉ mới biết chơi bùn đất thôi!

Trường Giang sóng sau xô sóng trước, những lớp sóng trước chết trên bờ cát! Haiz, hậu quả quả nhiên lớn mạnh.

Đến trước cửa nhà Tiểu Hàm, Chu Triển Nguyên bấm chuông cửa, hồi lâu vẫn không có ai ra mở, cảm thấy có chút kỳ quái, hôm nay là Chu nhật, Tiểu Hàm không ở nhà mà đi đâu? Đến thăm hai bác sao?

Nghĩ như vậy, Chu Triển Nguyên cũng nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, bác Tiểu có nhờ anh giới thiệu cho Tiểu Hàm mấy đối tượng, nhưng mà hôm nay mình lại có lòng riêng muốn đem Tiểu Hàm lừa gạt đưa về nhà, chuyện này muôn vàn lần không thể, phải ăn nói với bác Tiểu và dì Vương như thế nào đây?

Bọn họ sẽ đồng ý đem Tiểu Hàm gả cho anh sao? Dù sao, anh lớn hơn Tiểu Hàm chín tuổi, còn có cả con trai.

Nghĩ đến đây, chân mày của Chu Triển Nguyên không khỏi nhíu chặt, thần sắc cũng dần dần nghiêm túc. Đúng vậy, điều kiện của Tiểu Hàm tốt như vậy, muốn tìm hình mẫu đàn ông như thế nào cũng được, cần gì phải làm vợ của anh?

Đáy lòng chột lạnh, trong lòng Chu Triển Nguyên tràn ngập vui mừng cũng dần cảm thấy lạnh lẽo, nắm lấy tay con trai cũng không ý thức được lực quá mạnh, Nãi Tích cau mày nhìn vẻ mặt của ba ba chột nghiêm túc, có chút khiếp sợ, yếu ớt gọi một tiếng: “Ba ba... Đau...”

Chu Triển Nguyên bỗng dừng hồi hồn, không dám nhìn vào ánh mắt đơn thuần trong suốt của con trai, kéo tay con trai miễn cưỡng cười nói: “Cô giáo Tiểu không có nhà, ba ba dẫn con đi ăn Pizza Hut nhé.”

Một đường đi hai cha con không ai lên tiếng, chờ đi đến cổng của khu chung cư, lại gặp được người bọn họ đang muốn gặp lại không thấy đâu.

Tiểu Hàm đang từ trên một chiếc xe Buick xuống, cười dịu dàng với lời nói của người đàn ông kia.

Người đàn ông đứng bên cạnh xe, trẻ tuổi, đẹp trai, tự tin.

Chu Triển Nguyên không khỏi nắm chặt hai tay, Nãi Tích tức giận tròn to mắt, hung hăng nhìn chăm chăm cô giáo Tiểu của nó đứng nói chuyện với đàn ông khác, cảm thấy không có một ai đáng ghét hơn người này trên thế giới. Còn đáng ghét hơn cả Tiểu Bàn! Thật đáng ghét!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Ngày hôm qua Tiểu Hàm nhận được điện thoại của Cao Thần, nói là cùng đi ra ngoài ăn một bữa cơm. Tiểu Hàm suy nghĩ một chút, Chủ nhật cũng không có việc gì làm, gặp lại bạn học cũ ăn một bữa cơm cũng không có vấn đề gì, liền đồng ý.

Không ngờ Cao Thần đưa cô đến quán cơm của lão Lý, cách trang trí ở đó cô cũng thích, một bữa cơm ăn rất hài lòng, trên đường đi cũng nhắc lại chuyện hồi bé, khoảng cách vì chuyện này cũng dần dần biến mất giữa hai người.

Đến cổng khu chung cư, Tiểu Hàm xuống xe, không phải cô không muốn mời Cao Thần lên ngồi chơi một lát, thật sự là mấy ngày trước cô lười, trong nhà rất luộm thuộm, nên cũng không dám mời.

“Cảm ơn bữa ăn hôm nay nhé.” Tiểu Hàm mỉm cười nói, “Lần sau nhớ đưa bạn gái đi theo, phải để cho bạn học cũ gặp mặt một chút chứ.” Nhớ lại khi Cao Thần nhận cuộc điện thoại kia, vẻ mặt cười rất ngọt ngào, Tiểu Hàm cũng không làm anh mất hứng, nhìn ra được, tình cảm của bọn họ chắc rất tốt.

“Được, nhưng mà Tiểu Hân, ách, có chút hiếu động, cậu bỏ qua cho nhé.” Cao Thần có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu, cười hì hì nói.

Tiểu Hàm nhớ đến giọng nói trong cuộc điện thoại vừa rồi mười phần là giọng con gái, cũng hiểu được cách nói ‘khéo léo’ của Cao Thần, có chút gì gọi là hiếu động chứ, rõ ràng không mở âm lượng lớn, mà giọng nói ấy còn

lớn hơn cả máy phóng thanh nữa. Cậu nói kia “Anh đi chơi mà không đưa em đi theo!!!” Nó vang vọng cả phòng ăn, Tiểu Hàm muốn không nghe thấy cũng không được.

Đáy mắt Cao Thần mang theo vẻ cứng chiều, khước miệng hơi nhếch lên: “Tiểu Hân học Taekwondo, nên tính tình hơi nóng nảy, nhưng là người rất dễ gần, những cô gái như cậu mới có thể thuyết phục được.” Tiểu Hân thích nhất là những cô gái dịu dàng ít nói như Tiểu Hàm, như cô ấy đã nói, mình không thành thực nữ được, thì không thể thỏa thích nhìn cho đã mắt sao?

“Được, lần sau cùng nhau đi ăn một bữa, dù sao trừ ngày chủ nhật tôi bận về nhà còn lại cũng không bận việc gì, còn đang thấy chán không kiếm được người nào đưa tôi đi chơi đây.” Đồng nghiệp của cô cũng có một nửa là giống cô, ở nhà đã quen, không muốn phải vội vàng hẹn hò nói chuyện yêu đương rồi kết hôn, có thời gian thì cùng cô ấy đi ra ngoài chơi.

Không biết sao, Tiểu Hàm thấy được gặp cô gái không biết mặt mà mình ấn tượng là rất tốt, nghĩ tính tình thẳng thắn như vậy chắc cũng là người dễ gần. “Cứ quyết định như vậy đi, chủ nhật gặp nhé.” Tiểu Hàm xuống xe, quay về hướng Cao Thần đứng một bên cười nói.

Chu Triển Nguyên cũng không nghe thấy bọn họ nói gì trên xe, lọt vào tai lại chính là câu này. Tiểu Hàm vui vẻ cùng người đàn ông khác hẹn cuối tuần gặp nhau. Bọn họ là quan hệ như thế nào?

Chu Triển Nguyên cảm giác trái tim mình bị người ta bóp nghẹt rất khó chịu, nhưng lý trí lại nói cho anh biết, anh khôn có tư cách đi chất vấn cô, cô đồng ý gặp mặt ai đều là quyền tự do của cô.

“Ba ba, cô giáo Tiểu ở đằng kia...” Nãi Tích nuốt ngụm nước miếng, nhỏ giọng nói. Lần đầu tiên thấy vẻ mặt của ba ba nghiêm túc như vậy, xem như nó đánh nhau ở nhà trẻ, ba ba cũng không có quá như thế.

Chu Triển Nguyên đối với lời của con giả vờ làm lơ, chẳng qua là nhìn chăm chăm hai người cách đó không xa đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Nữ xinh đẹp dịu dàng, nam đẹp trai cao to, mẫu chốt chính là, bọn họ cũng rất trẻ tuổi.

Quả thật rất xứng đôi. Ở trong lòng Chu Triển Nguyên thầm thở dài, chỉ vừa mới bắt đầu nảy sinh ý niệm thì tất cả đều bị ép buộc trở lại, Tiểu Hàm là cô gái tốt như vậy, cũng nên có người đàn ông tốt xứng đáng hơn anh. Chu Triển Nguyên cười khờ, xem cô như là một người em gái mà yêu thương, nhìn cô cười vui vẻ, là được rồi.

Nãi Tích không biết ý định của ba ba đã thay đổi, nó chỉ biết là cô giáo Tiểu cười với người khác, còn thấy cười đến vui vẻ như vậy, nó không thích, nó rất không thích.

“Cô giáo Tiểu!” Chu Triển Nguyên chưa kịp kéo con trai, Nãi Tích đã hướng về Tiểu Hàm gào to.

Tiểu Hàm nghe được âm thanh của Nãi Tích, quay đầu lại, quả nhiên cách đó không xa thấy hai cha con mặc quần áo ở nhà, vẻ mặt không khỏi vui vẻ hơn, vội vàng vẫy vẫy tay với Nãi Tích: “Nãi Tích, tới đây.”

Nãi Tích nhìn ba ba một chút, thấy anh không gật đầu, cũng không lắc đầu, liền đánh liều chạy lại Tiểu Hàm.

“Cô giáo Tiểu, đây là ai vậy?” Giọng nói của Nãi Tích rất là không thân thiện hỏi, nhưng mà địch ý này lại giấu ở trong giọng nói non nớt của con nít, một chút cũng không nghe ra được gì.

Tiểu Hàm cười sờ sờ đầu của nó, nhìn nó nói: “Đây là bác Thúc, bạn hồi tiểu học của cô giáo Tiểu.”

Nãi Tích bĩu môi, một chút cũng không muốn gọi như thế với người cùng nó giành chức người đàn ông của cô giáo Tiểu.

Cao Thần không thèm để ý, nhìn Nãi Tích mà ánh mắt có chút ngạc nhiên, ơ, đứa trẻ này sao lại nhìn rất giống một người? Việc đó để lại cho tuổi thơ của cậu ta một bóng ma thâm trầm...

Nãi Tích dáng dấp rất giống Chu Triển Nguyên, nhất là ánh mắt kia, cũng lấp lánh có thần giống nhau.

Lúc này, Chu Triển Nguyên cũng đi tới, nhìn về phía Tiểu Hàm cười cười, lại nhìn Cao Thần lễ phép chào, mới hỏi: “Tiểu Hàm, người này là?”

Sắc mặt Chu Triển Nguyên như thường, anh là người đã trải qua bao sóng to gió lớn, việc này còn chưa đến nỗi không có chừng mực, mặc dù đang mặc đồ ở nhà, nhưng khí chất quanh thân lại làm cho người ta kính sợ một chút cũng không giảm bớt.

Cao Thần vừa nhìn thấy Nãi Tích còn có chút nghi ngờ, đợi đến khi thấy Chu Triển Nguyên, trong lòng liền đánh mạnh một cái, người này, sao lại giống người kia như vậy? Khi đó, Cao Thần mới tám tuổi, mỗi ngày đều tìm mọi lý do để trêu chọc Tiểu Hàm, rốt cuộc đến một ngày bị Chu Triển Nguyên biết, Chu Triển Nguyên học trung học nhưng cũng không có một chút cảm giác mình lấy mạnh hiếp yếu, bạo lực mà không bạo lực kết hợp lại với nhau, hung hăng chà đạp một Cao Thần vừa nhỏ bé vừa yếu ớt kia.

“Xin chào, tôi là Chu Triển Nguyên.” Chu Triển Nguyên vươn tay ra trước, thời điểm Cao Thần nghe được câu này, lông trên người dựng đứng giống như nhảy lùì về phía sau.

Chính là anh ta!

Câu nói kia đánh chết câu cũng sẽ không quên!

Người kia lúc rời khỏi có nói một câu: “Nếu cậu còn dám trêu chọc em gái của tôi, tôi Chu Triển Nguyên chắc chắn sẽ không để cho cậu tốt hơn đâu!” Anh trai của Tiểu Hàm mạnh mẽ không gì sánh bằng! Cái này có thể

cho cậu ăn xong một quả dấm lại nói đạo lý làm cho cậu nghe xong cảm động rơi nước mắt, cảm thấy anh chính là người cứu vớt cậu khỏi sa chân vào con đường ấy!

Cao Thần cảm giác tim mình như ngừng đập, việc đấy đã trực tiếp bóp chết mối tình thuần khiết đầu tiên của cậu.”

Chu Triển Nguyên và Tiểu Hàm nhìn phản ứng kì quái của Cao Thần, có chút kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau, việc gì thế này? Trong lòng Chu Triển Nguyên càng thêm khinh thường, quả nhiên chỉ là gổi thêu hoa.

Không đợi Chu Triển Nguyên nói chuyện, Cao Thần chợt bắt được tay của anh, tâm tình kích động, vẻ mặt còn kém sắc nói: “Anh trai! Em không có trêu chọc Tiểu Hàm!”

Chu Triển Nguyên ngớ người, không rõ là có việc gì.

Còn Tiểu Hàm thì đầu đầy vạch đen, khóe miệng giật giật, đoán là Chu Triển Nguyên không nhớ có chuyện như vậy, anh thay cô dạy dỗ một bé trai hay trêu chọc cô.

“Anh Triển Nguyên, cậu ta là Cao Thần, chính là bé trai ngăn chặn em ở trên đường khi còn bé...” Tiểu Hàm nhìn dáng vẻ tội nghiệp nhìn cô của Cao Thần, không khỏi áy náy, chuyện năm đó, để lại cho Cao Thần một bóng ma như thế nào, mới có thể làm cho cậu ta phản ứng như bây giờ chứ.

Chu Triển Nguyên vừa nghe lời này, trong đầu không khỏi nhớ lại chuyện khi còn bé, quả thật có một chuyện như vậy, mỗi lần Tiểu Hàm về nhà đều khóc sướt mướt, anh hỏi thật lâu mới biết trên đường luôn có một tên nhóc xấu xa ngăn cô không cho cô về nhà. Tất nhiên anh sẽ không thể để cho em gái bị khinh dễ, cho nên chỉ dạy dỗ cậu ta một chút mà thôi.

Làm sao Chu Triển Nguyên chỉ dạy dỗ có một chút, khi đó tuổi của Cao Thần còn nhỏ, lại trở thành cả đời khó quên. Hôm nay có lẽ Cao Thần đã

nhớ lời nói năm đó của Chu Triển Nguyên khi dạy dỗ cậu, nhưng hình tượng cao lớn dũng mãnh của Chu Triển Nguyên lại vĩnh viễn khắc sâu trong đầu.

Chu Triển Nguyên nghe vậy, không khỏi có chút lúng túng, người nào mà lúc bé không làm một vài chuyện ngu ngốc chứ. Rút tay ra khỏi móng vuốt của Cao Thần, Chu Triển Nguyên mới lên tiếng: “Tôi cũng không nói cậu khinh dễ Tiểu Hàm, đây là cậu có ý gì?” Chẳng lẽ cậu ta có ý định này? Ánh mắt của Chu Triển Nguyên không khỏi nheo lại đầy nguy hiểm.

Cao Thần nghiêm túc bị hạ hình tượng, đờ đờ mắt kính, có chút khó khăn nói: “Phản xạ có điều kiện, phản xạ có điều kiện thôi...” Từ tám tuổi đến sau này chỉ sợ lại bị anh trai của Tiểu Hàm tóm, cho nên ngay cả trung học cơ sở cũng chọn trường cách xa Tiểu Hàm nhất. Nội tâm Cao Thần lại nghĩ đến, mình cũng không phải là từ lúc ấy bắt đầu miễn dịch đối với các cô gái dịu dàng tao nhã sao? Thấy một thì tránh một, thấy hai thì tránh một đôi sao?

“Anh trai, em đưa Tiểu Hàm về đến nhà, em còn có việc phải đi trước đây.” Nói xong, chỉ kịp nói tiếng tạm biệt với Tiểu Hàm, Cao Thần liền nháy thật nhanh vào trong xe, lái ô tô rời đi.

Nhìn quỹ đạo xe đi có chút hơi vắn vẹo, khóe miệng Tiểu Hàm giật giật.

Chu Triển Nguyên rất bất mãn với câu ‘anh trai’ của Cao Thần, tuổi của anh lớn hơn cậu ta, nhưng không nói, cũng không có nhìn ra đâu chứ? Còn nữa, nếu cậu ta giống Tiểu Hàm gọi anh là anh trai...

Nghĩ như vậy làm cho Chu Triển Nguyên càng thêm khó chịu, đừng nói Tiểu Hàm không phải em gái của anh, coi như là em kết nghĩa, cũng không thể cho người đàn ông khác cưỡng điệu lên như thế được!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Nãi Tích nhìn Cao Thần rất không vừa mắt, cho nên nhìn xe của Cao Thần cũng rất không vừa mắt, thấy cô giáo Tiểu nhìn xe của Cao Thần k nhúc nhích cũng vô cùng khó chịu!

“Cô giáo Tiểu, cô đang nhìn cái gì vậy?” Nãi Tích bĩu môi hỏi.

Tiểu Hàm lấy lại tinh thần, nhìn về phía Nãi Tích cười cười, nói cho qua: “Nhìn cái gì đâu, Nãi Tích, có chuyện gì sao?”

Nãi Tích bĩu môi nhìn lại ba ba, ba ba không nói gì, vậy nó cũng không cần nói cho cô giáo Tiểu, ba ba và nó vốn định mời cô đi ăn cơm?

Quên đi, thôi vậy.

“Không có gì...” Nãi Tích cúi đầu xuống, iu xìu nói. Lại không thể cùng cô giáo Tiểu đi ăn cơm, thật đáng ghét. Lúc trước có tên miệng rộng kia, bây giờ lại thêm một tên gầy như cây que, bọn họ có chỗ nào tốt như ba ba chứ! Ánh mắt của cô giáo Tiểu sao lại kém như vậy.

Tiểu Hàm không biết tên nhóc đang nghi ngờ mắt thẩm mỹ của cô, thấy anh Triển Nguyên đang đứng ở kia, không khỏi lên tiếng hỏi: “Anh Triển Nguyên, các anh có muốn lên nhà ngồi một chút không?” Lời vừa ra khỏi miệng, Tiểu Hàm cũng có chút kinh ngạc, cô lo nghĩ nhà đang luộm thuộm, nên không mời Cao Thần vào ngồi một chút, mà lại đi mời anh Triển Nguyên, một chút ý tứ cũng không có? Chẳng lẽ đã quá quen thuộc, cho nên không có kiêng dè chút nào?

Nếu nghĩ không ra, vậy không thèm nghĩ nhiều. Thấy anh Triển Nguyên không từ chối, Tiểu Hàm liền dắt tay Nãi Tích, đi ở phía trước.

“Nãi Tích, các con định đi đâu vậy?” Bây giờ cũng đã hơn mười hai giờ, cũng không nên đi dạo vào lúc này. Nếu đi bơi, sao lại không thấy cầm đồ bơi theo? Con vịt cao su kia của Nãi Tích thì nhất định phải mang theo chứ.

“Con và ba ba định đi ăn cơm...” Nãi Tích oán khí đầy mình nói, bọn họ đợi cô giáo Tiểu rất lâu, nhưng cô giáo Tiểu lại không mở cửa.

Hả? Tiểu Hàm nhú mày một cái, đã trẻ thế này sao còn chưa ăn cơm trưa? Nghĩ như vậy, liền rất không vui vẻ nhìn Chu Triển Nguyên một cái, Nãi Tích vẫn còn nhỏ, không thể bỏ đói.

“Đi, cô giáo Tiểu nấu cơm cho con.”

Nãi Tích vừa nghe thấy lời này, không khỏi đặc ý nhìn ba ba một cái, nhìn đi, vẫn là nó có bản lĩnh mà, thoáng cái mà đã làm cho cô giáo Tiểu đau lòng.

Giờ phút này Chu Triển Nguyên vẫn đang suy nghĩ về câu ‘anh trai’ kia, không để ý đến vẻ mặt đặc ý của con trai, đợi anh lấy lại tinh thần, thì đã đi theo Tiểu Hàm vào nhà rồi.

Nãi Tích đang ngồi trên ghế salon, miệng ăn salad hoa quả Tiểu Hàm đưa lên, vui vẻ hài lòng ngồi xem tivi.

Chu Triển Nguyên liếc mắt nhìn vẻ vui mừng không kiềm chế được của con trai, lại nhìn người nào đó đang bận rộn trong phòng bếp, bỗng nhiên chợt thấy chua xót trong lòng, cảnh tượng như vậy, sau này anh cầu xin mà không được sao?

Tiểu Hàm tìm được nơi thuộc về tốt đẹp, anh nên vì cô mà cảm thấy vui mừng. Bác Tiểu và dì Vương cũng không cần bận tâm về chuyện của Tiểu

Hàm nữa, đây không phải là chuyện rất tốt sao? Nhưng sao trong lòng anh lại thấy rất buồn bực?

Tiểu Hàm sợ nấu cơm mất thời gian, chỉ nấu có hai bát mì, đánh hai quả trứng gà vào, bỏ thêm ít rau xanh, màu sắc nhẹ nhàng mà lại đẹp mắt.

D.i.3.n.d.@.n@#\$.!@#%\$.L.3.^.@.u.y.'.D.^.0.^.n

“Được rồi, lại đây ăn mì ~” Bưng bát mì đặt trên bàn, Tiểu Hàm cười hô to.

Nãi Tích ném chiếc điều khiển ti vi một cái, bước chân ngăn ‘Hây za hây za’ chạy lại thật nhanh, thiếu chút nữa đã đâm vào chân của Tiểu Hàm, Tiểu Hàm nhìn bộ dạng nghịch ngợm của nó, không khỏi mỉm cười.

“Được rồi, rửa tay rồi đến đây ăn mì.” Tiểu Hàm vỗ vỗ cái mông của thằng nhóc, đưa nó vào nhà tắm rửa tay.

Chu Triển Nguyên lẳng lặng đứng ở cửa, nhìn vẻ mặt rục rĩ của con trai và vẻ mặt dịu dàng của cô gái đó, ánh mắt không khỏi suy tư.

Nếu như Cao Thần thật sự có tâm tư với Tiểu Hàm, như vậy anh liền chúc phúc cho bọn họ... Nếu như Cao Thần không có ý nghiêm túc với Tiểu Hàm, như vậy cũng đừng trách anh xen vào chuyện của người khác. Chu Triển Nguyên mạnh mẽ đè nén chua xót trong lòng xuống, ngơ ngẩn nhìn vẻ mặt của cô gái cười dịu dàng đang dắt tay con trai.

Một tuần sau, quả nhiên Tiểu Hàm nhận được điện thoại của Cao Thần, nói Tiểu Hân muốn mời cô đi đánh cầu lông.

Trong điện thoại Cao Thần mới nói được vài câu, liền bị người bên cạnh giật lấy, Tiểu Hàm nghe thấy trong điện thoại sức sống mãnh liệt của cô gái nào đó, tâm tình cũng không khỏi bị cô ấy làm cho phấn chấn hẳn lên.

“Được, vậy ngày mai gặp nhau ở sân vận động nhé.” Tiểu Hàm cười nói.

Phương Hân cười ha ha, lại cắn nhả lại nhai, thì thầm mấy câu dặn dò nhất định phải tới, mới chịu cúp điện thoại.

Tiểu Hàm lại không biết vì sao, đối với cô gái đầy nhiệt huyết này lại rất có thiện cảm, nghĩ tới chủ nhật được gặp mặt cũng tràn đầy mong đợi. Có lẽ, chính là bởi vì cô thiếu tính cách nhiệt huyết này, nên mới đặc biệt hâm mộ sao?

Sân vận động thành phố cách khu Tiểu Hàm ở không xa, cách khoảng ba trạm xe buýt. Ngày hôm sau, Tiểu Hàm mặc một bộ đồ thể thao đến đúng hẹn.

Ở công sân vận động, xa xa liền thấy được vóc dáng cao gầy của một cô gái đang đứng bên cạnh Cao Thần, gầy nhom nhỏ người, tóc buộc đuôi ngựa nhanh nhẹn, da rất trắng, là người da trắng rất khỏe mạnh.

Nhìn thấy Tiểu Hàm, Cao Thần còn chưa kịp nói, Phương Hân đã kích động nói không ra lời: “A a a a a! Đây giống như người đẹp mà em nghĩ!”

Tiểu Hàm nhìn tròn mắt xoay quanh nhìn ngắm cô của cô gái này, khoe miệng giật giật, đây là tình huống gì vậy?

Cao Thần xin lỗi nhìn Tiểu Hàm, vỗ tay, cười khổ nói: “Tiểu Hàm những cái khác đều bình thường, chỉ là thích người đẹp... Nhất là...” Nhất là những cô gái có tính cách điềm đạm như Tiểu Hàm, cái này đối với Tiểu Hàm mà nói, chính là lực hấp dẫn thực sự không gì sánh được. Trong lòng, người đàn ông như cậu một chút địa vị cũng không có.

Tiểu Hàm ho khan hai tiếng, chống lại ánh mắt của Phương Hân, cong khoe miệng lên, cười nói: “Xin chào, tôi là Tiểu Hàm.”

Vẻ mặt Phương Hân như kích động sắp ngất, “A” một tiếng, trực tiếp ngã vào ngực Cao Thần. Cao Thần bất đắc dĩ ánh mắt cứng chiều nhìn người cô gái trong ngực, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tiểu Hàm nói: “Đi vào

trước đi, một lúc sau Tiểu Hân lại bình thường thôi.” Tình huống như thế này cũng không phải mới một hai lần, anh đã sớm thành thói quen, chỉ sợ đã dọa đến Tiểu Hàm.

L^e^-@’u’y*D^0^n/////Di^e^n=D@`n

Mà trong lòng, anh là người yêu mà có cớ sạch đứng trước mặt cô cũng không thấy bộ dạng cô kích động đến mức này! Vì sao! Lật bàn!

“Được.” Tiểu Hàm nhìn Cao Thần đỡ Phương Hân, bày ra một tư thế cực kỳ quái dị đi vào sân vận động.

Nói là đánh cầu lông, kết quả là hôm nay Phương Hân đều nhảy nhót quanh Tiểu Hàm. Tiểu Hàm là người nhiệt huyết bên trong, Phương Hân là người nhiệt huyết bên ngoài, tổ hợp quý dị như vậy, cho nên cực kỳ ăn khớp, hai cô gái phát hiện đều có chung rất nhiều sở thích.

Phương Hân luyện tập Teakwondo từ nhỏ, nhưng lại cực kỳ thích văn học, mà Tiểu Hàm là cô giáo dạy ngữ văn, nói đến văn học cũng nói mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy. Lúc đầu Tiểu Hàm còn khách khí, càng về sau cũng không khỏi bị Phương Hân làm cho hào hứng lên, tâm tình hai người trở dậy, trực tiếp bỏ lại Cao Thần ngồi một mình, nói đến tác giả mình thích nhất.

Lúc thì nói về San Mao lúc thì về Dumas*, mặt mày của hai cô gái cong cong, hưng phấn bùng bùng đứng lên nhịn không được cứ đứng hoa tay múa chân.

(San Mao: Nhà văn nổi tiếng của Đài Loan. Dumas: Tiểu thuyết gia người Pháp)

Cao Thần lặng lẽ thở dài một hơi, âm thầm thề, nhất định lần sau phải kéo thêm được một người nữa đi cùng, không thể để tình cảnh lưu lạc như

thế này mãi được. Đàn ông mà lại bị bạn gái cho ra sau đầu thì đáng thương không chịu nổi. Haiz.

Vẫn trò chuyện tới lúc trăng lên đầu ngọn liễu, bị Cao Thần liên tục nhắc nhở, hai cô gái này mới nhớ tới bữa tối.

Lưu luyện không muốn kết thúc đề tài này, hai cô nàng trao cho Cao Thần ánh mắt vô vàn oán giận, dùng xong bữa tối, Tiểu Hàm đột nhiên cảm giác sau lưng mình có chút lạnh lẽo, vì sao cô lại có cảm giác Cao Thần nhìn cô như tình địch vậy?

Xiu! Kì quái, rất kì quái.

Bị Phương Hân kiên quyết, Cao Thần đành phải lái xe đưa Tiểu Hàm về nhà.

Trong lòng Cao Thần đáng thương vẽ vòng tròn, không phải anh cũng lịch sự đề nghị đưa bạn gái về nhà sao? Tại sao bây giờ lại biến thành một cô gái dùng ánh mắt giết người uy hiếp anh bắt đưa cô gái khác về nhà chứ!

Đây là thế giới gì chứ!

Thời điểm đứng ở cửa tiểu khu nhà Tiểu Hàm thấy Chu Triển Nguyên tan việc về nhà, Cao Thần đột nhiên cảm giác được hôm nay trước khi ra bước ra cửa đáng nhẽ ra phải bói quẻ xem sao đã. Nhìn lên trời, ông trời cũng thật trêu ngươi mà! Rõ ràng là không nên đi ra ngoài mà! Khốn nạn!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Chu Triển Nguyên vừa đến cổng tiểu khu, thì gặp Tiểu Hàm và Cao Thần đang từ trên xe bước xuống, thấy hai người nhìn nhau cười, chân mày không tự chủ nhăn chặt. Chủ nhật nên chắc là bọn họ ở cùng một chỗ. Nghĩ như vậy, làm cho anh rất khó chịu, nhưng mà rốt cuộc Chu Triển Nguyên không phải là người làm việc theo cảm tính, cho dù trong lòng không thích, trên mặt cũng không bộc lộ ra.

Nếu gặp mặt, sẽ không giả vờ như không nhìn thấy mà đi thẳng một mạch, quay kính cửa xe xuống, Chu Triển Nguyên ngó người ra về phía Tiểu Hàm và Cao Thần nói: “Trùng hợp thật.”

Trong lòng Cao Thần hoảng, gương mặt nhìn ‘Đại ca’ gật đầu một cái, một tí cũng không trùng hợp, hôm nay anh bị bạn gái mình bỏ rơi cả một ngày sau đó còn gặp phải ‘Đại ca’ mình sợ nhất, cái cảm giác này rất không thoải mái!

Ngược lại Tiểu Hàm nhìn thấy Chu Triển Nguyên lại rất vui vẻ, hôm nay trò chuyện với Phương Hân rất high, tâm tình cô lúc này rất tốt, mặt mày vui vẻ nói: “Anh Triển Nguyên, anh cũng vừa về nha.”

Chu Triển Nguyên thấy cô cười tí mắt, đáy lòng cũng thấy mềm mại hẳn lên, gương mặt khoe miệng: “Ừ, hôm nay đối tác mời ăn cơm.” Công ty của mình, coi như không có tiền làm thêm giờ cũng phải đi.

Tiểu Hàm không biết nhiều về công ty của anh, chỉ biết công ty của anh Triển Nguyên là công ty thương mại xuất nhập cảng, cái người mà Nãi Tích

gọi bác Triệu là bên đối tác, nhưng mà đại cổ đông vẫn là anh Triển Nguyên.

“Hôm nay chúng em cùng nhau đi đánh cầu lông.” Tiểu Hàm cười nói, thật ra thì nói đánh cầu lông có chút gượng ép, đều là cô và Tiểu Hân lú rú nói chuyện với nhau, Cao Thần ở đó chơi một mình chắc điên lên rồi. “Lần sau anh Triển Nguyên đi với chúng em chứ.” Tiểu Hàm giống như là nghĩ đến cái gì đó, mắt sáng rực hẳn lên, có anh Triển Nguyên đi cùng, nếu bốn người cùng đi, coi như cô và Tiểu Hân có việc để làm, Cao Thần cũng không đến nỗi một mình nhàm chán.

Tiểu Hàm nghĩ như vậy, cảm thấy chủ ý này rất tốt, không khỏi hưng phấn gõ vào cửa sổ xe một cái, làm cho Phương Hân đang ngủ bên trong tỉnh giấc: “Tiểu Hân, lần sau chúng ta tìm vài người đi cùng. Như vậy Cao Thần cũng sẽ không nhàm chán.” Còn có thể đánh đôi, chủ ý rất hay.

Phương Hân nửa tỉnh nửa mơ, nghe thấy lời của Tiểu Hàm, cũng không biết có nghe vào tai không, mơ màng gật đầu, Tiểu Hàm và Cao Thần nhìn cũng dở khóc dở cười.

Lúc này Chu Triển Nguyên mới nhìn đến cô gái đang ngồi chỗ ghế phụ lái, dáng vẻ thanh thanh gầy gầy, mắt khép hờ ngủ gà ngủ gật, nói như vậy, bọn họ không phải là hai người đi hẹn hò?

Không biết tại sao, trong lòng Chu Triển Nguyên chợt thấy dễ chịu hơn rất nhiều, khóe miệng vui vẻ cũng thành thật không ít: “Được, lần sau nhớ gọi anh, anh cũng rất lâu rồi không vận động rồi đó.” Nếu đã có một kỳ đà cản mũi, như vậy anh cũng không ngại tiếp tục làm thêm một người.

Tiểu Hàm nhìn Phương Hân mơ mơ màng màng, mỉm cười nói: “Được, anh mau đưa Tiểu Hân về đi, nhìn bộ dáng của cô ấy, chắc mệt muốn chết rồi đấy.”

Cao Thần cứng chiều nhìn cô gái ngồi trong xe, khoe miệng nhẹ gương cao, nhìn về phía Tiểu Hàm nói: “Cô ấy, có thể vui đùa ồn ào như thế, hôm nay cô ấy thực vui vẻ.” Giọng nói kia dịu dàng, ngay cả Chu Triển Nguyên cũng nghe ra có chút không đúng. Đây là tình huống như thế nào?

Chu Triển Nguyên híp con ngươi lại, nhếch lông mày nhìn ba người, vượt cảm liên tục tự suy nghĩ, cảm thấy, có lẽ, có thể, đại khái, có một số việc, anh hiểu lắm?

Phương Hân đã nằm ngửa ghế sau mà ngủ, Cao Thần cùng Tiểu Hàm và Chu Triển Nguyên lại nói lời tạm biệt liền lên ô tô rời khỏi.

Chờ Chu Triển Nguyên đỗ xe xong, đứng cách đó không xa chờ anh, nhẹ gương cao khoe miệng bất giác lại đi lên trước chút.

“Nãi Tích gần đây có khỏe không?” Tiểu Hàm không biết nói gì. Cô đã hơn mấy ngày không thấy tên nhóc, gần đây là giai đoạn thi cuối kỳ, chuyện trường học đã đủ làm cho cô bận rộn, căn bản về nhà xong cô cũng không đi ra khỏi cửa, mà anh Triển Nguyên cũng đã lâu không đưa Nãi Tích tới chơi.

Chu Triển Nguyên gật đầu một cái, nhưng mà sau đó liền nhận ra cô cúi đầu nên không nhìn thấy được, liền ‘Ừ’ một tiếng nói: “Dì Lý từ chức sau đó anh lại tìm một bà dì khác, gần đây tên nhóc vẫn còn khó chịu. Nhưng mà mấy ngày này vẫn khỏe.”

Tiểu Hàm cau mày, cô nghe nói, Nãi Tích từ nhỏ đều được dì Lý kia chăm sóc, sao đột nhiên lại nghỉ việc? Tên nhóc đối với người lạ có chút bài xích, bảo mẫu mới tới kia có thể chăm sóc nó tốt sao?

“Vì sao lại bỗng dừng nghỉ việc vậy?” Tiểu Hàm hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Chu Triển Nguyên quay đầu đi, nhìn cô nghiêm túc với ánh mắt nghi hoặc, chột trong lòng mong muốn đoạn đường này có thể cứ kéo dài mãi như vậy, cứ như vậy mà đi thẳng, cũng rất tốt.

“Thời gian trước con dâu của dì Lý sinh cháu trai, bà phải về chăm sóc cháu.” Chu Triển Nguyên nhàn nhạt nói. Cho dù đối với Nãi Tích không nỡ bỏ, cũng không bằng cháu trai ruột thịt của mình. Anh không phải là người không nói tình cảm như vậy, dù sao dì Lý chăm sóc Nãi Tích nhiều năm như vậy, anh cũng không muốn làm khó một bà cụ.

Tiểu Hàm cắn môi, suy nghĩ việc ấy rất hợp với mấy lão bà, trong lòng cũng không biết là cái tư vị gì, Nãi Tích cũng rất khó rời xa bà ấy đi, dù sao cũng là từ nhỏ ở bên người nó, chột đối người, tên nhóc sẽ rất không thích ứng được?

“Nãi Tích có khỏe không?” Tiểu Hàm chần chừ hỏi, thằng bé vui đùa ầm ĩ, chắc không phải gặp khó khăn gì mấy, nhưng cũng không trách được nó, cho dù ai cũng không chịu nổi người chăm sóc nó bỗng dưng thay đổi thành một người xa lạ.

Chu Triển Nguyên thấy đáy mắt cô lo lắng, trong lòng dần cảm thấy ấm áp, nhẹ gương khoe miệng, nói: “Có chút nóng nảy, nhưng mà mấy ngày gần đây tốt hơn nhiều rồi.”

Thật ra Chu Triển Nguyên có rất nhiều lời muốn nói với cô, Cao Thần đó, cô gái kia. Do dự, vẫn là mở miệng. “Cái đó, cô bé vừa rồi là ai?” Chu Triển Nguyên nhẹ giọng hỏi. Bây giờ, anh có tám phần khẳng định, Tiểu Hàm và Cao Thần không phải quan hệ như anh vẫn nghĩ. Có lẽ là lúc trước bởi vì tâm loạn mất phương hướng, cho nên anh mới có thể lúc nhìn thấy Tiểu Hàm từ trên xe của Cao Thần xuống, chuyện như vậy đương nhiên cho rằng bọn họ là quan hệ nam nữ.

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, thời gian Cao Thần xuất hiện cũng giỏi lắm là mấy ngày này, lúc trước căn bản Tiểu Hàm không đề cập đến vấn đề này, theo như tính tình của cô, như thế nào cũng sẽ không cùng người chưa được lâu mà nói chuyện yêu đương, cho dù là quen biết khi còn bé, ở trong lòng cô giỏi lắm chỉ là tuổi thơ cùng chúng bạn mà thôi, huống chi Cao Thần này để lại cho cô ấn tượng, tuyệt đối không có tốt đẹp như vậy.

Tiểu Hàm quay đầu đi nhìn anh, mặt mày cong cong nói: “Là bạn gái của Cao Thần, tên là Phương Hân, là cô gái rất đáng yêu.” Khóe miệng cong lên, Tiểu Hàm làm một bộ dáng vẻ tâm tình rất tốt, “Lần sau đánh cầu lông, anh Triển Nguyên cũng cùng đi chứ, bốn người còn có thể đánh cặp đấy.” Tiểu Hàm nghĩ đến lời hôm nay Phương Hân đã nói, lên tiếng mời.

Trong bụng Chu Triển Nguyên buông lỏng, nhượng mày gật đầu. Bất tri bất giác đã tới lầu dưới, Chu Triển Nguyên cho dù không muốn, cũng không có lý do gì giữ lại nữa: “Đến rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tiểu Hàm cúi đầu, nhẹ cắn môi, do dự, ngẩng đầu nhìn anh, “Có muốn đi lên ngồi chút không?” Dừng một chút, lại cảm thấy có chút không ổn, hoảng hồn vội vàng lắc đầu nói: “Nãi Tích chắc là đang đợi anh, vẫn là làm anh mất thời gian...” Trong nhà rất lộn xộn đấy, sao cô có thể liên quên mấy chứ.

Chu Triển Nguyên chợt cười rất rục rỏ, khuôn mặt anh tuấn ở một khắc kia, tựa như gió thổi nhẹ cành liễu, con người đen nhánh yên lặng nhìn cô, đáy mắt đều là vui vẻ.

Mỗi lần nhìn thấy cô và Cao Thần, đều là ở công tiểu khu. Cô thậm chí không mời cậu ta đến ổ nhỏ của mình. Nghĩ tới đây, tâm tình Chu Triển Nguyên khá hơn nhiều, mặc dù biết Cao Thần với cô không phải cái loại quan hệ đó, nhưng anh vẫn chưa hài lòng thấy cậu ta xuất hiện bên cạnh cô.

Là ghen tỵ sao? Ghen tỵ cậu ta với cô đứng chung một chỗ, như vậy cảnh đẹp rất hài hòa.

Nhưng mà, hiện tại anh không định đem vị trí người bên cạnh cô nhường cho người khác rồi.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 33

“VẬY em đi lên nhà trước nha.” Tiểu Hàm quay đầu nhìn anh, lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Dưới ánh đèn thỉnh thoảng có mấy con côn trùng, phát ra âm thanh ‘Xì xì’ rất nhỏ, ban đêm vào mùa hè hơi lạnh gió thổi vào người, cực kỳ thoải mái.

Chu Triển Nguyên thân nhiên nhếch khóe môi, nhẹ nhàng ‘Ừ’ một tiếng, lúc cô xoay người đi, lại vội vã bổ sung thêm một câu: “Chủ nhật tuần tới Nãi Tích nghỉ, em có thời gian rảnh không?” Nhìn cô một cái, thấy cô chỉ mỉm cười, Chu Triển Nguyên có chút chột dạ nhìn cô tiếp tục nói: “Nãi Tích, nó rất muốn đi chơi công viên với em.” Anh đã đồng ý với con trai, chờ lúc nào nó được nghỉ sẽ dẫn nó đi chơi công viên. Nhưng mà khi đó, anh vẫn chưa gặp lại Tiểu Hàm, dĩ nhiên Nãi Tích cũng sẽ không nói là muốn cô giáo Tiểu đi cùng.

Chẳng qua bây giờ mỗi giây mỗi phút anh đều muốn nhìn thấy cô, cho dù là bị ối lấy con trai ra làm cái cớ. Bởi vì anh biết, bình thường con trai sẽ dễ làm cô mềm lòng hơn anh.

“Như vậy sao.” Tiểu Hàm quay đầu lại, tay chỉ chỉ môi nói lầm bầm.

Đôi tay ngọc ngà chỉ chỉ đôi môi đỏ hồng, làm Chu Triển Nguyên chợt nhớ tới hôm cô say rượu không cẩn thận hôn, cái cảm xúc ngọt ngào mềm mại kia...

Vẻ mặt Chu Triển Nguyên mất tự nhiên quay đầu sang hướng khác, lúc quay đầu lại, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ: “Nếu như em có việc, anh sẽ nói

với Nãi Tích. Không sao đâu.” Rõ ràng là an ủi, nhưng Tiểu Hàm nghe ra lại có cảm giác mình thật độc ác, giống như thấy được tên nhóc ra vẻ bĩu môi đáng thương, cảm thấy không đành lòng, do dự gật đầu nói: “Anh Triển Nguyên, trước mấy hôm em sẽ nói cho anh có đi được hay không, em phải sắp xếp công việc trước đã.” Khi đó cũng được nghỉ, chẳng qua thành tích của học sinh còn có chút liên quan đến việc cần xử lý, nhưng mà cũng không nhất thiết không bớt được chút thời gian.

Chu Triển Nguyên nhẹ gật đầu, trong lòng cũng tính toán xong, dời lịch lùi lại mấy ngày, chờ cô làm xong việc nữa là mang Nãi Tích đi công viên chơi. Không muốn nhìn thấy cô vì dồn thời gian lại mà khiến cho bản thân mệt mỏi như vậy, một chút cũng không muốn.

Tiểu Hàm nhìn về phía anh gật đầu cười, mới xoay người đi vào cổng tiểu khu, lơ đãng quay đầu lại, lại thấy anh ngơ ngẩn nhìn theo phương hướng của mình, ánh vàng của đèn chiếu lên thân hình cao lớn của người đàn ông, làm cho xung quanh anh lấp lánh một vùng ánh sáng ấm áp.

Đến khi đứng trên lầu, Tiểu Hàm kéo màn cửa sổ ra, ngắm nhìn xuống cửa sổ, bóng dáng kia vẫn còn đứng đó, thẳng tắp. Giống như thấy được cô trong ánh đèn hắt lên, anh mới xoay người rời đi.

Một giây kia, Tiểu Hàm đột nhiên cảm giác được trong lòng mình mềm mại như một dòng suối.

Biết Cao Thần và Tiểu Hàm không phải là quan hệ nam nữ, Chu Triển Nguyên liền không bao giờ... kìm nén con tim của mình nữa, mấy ngày nay, anh nhẫn nhịn cũng đủ rồi. Muốn gặp cô lại không thể, muốn nghe thấy giọng nói của cô, nhắc điện thoại di động lên lại để xuống, loại cảm giác này, hỏng hết rồi.

Phương Hân yên tĩnh không được mấy ngày, lại phẫn khởi gọi điện cho Tiểu Hàm, nói là muốn cùng nhau ăn một bữa cơm. Tiểu Hàm suy nghĩ một

chút, gọi điện thoại cho Chu Triển Nguyên, cũng không thể để cho Cao Thần lại ngồi ngốc một mình ở chỗ đó chứ?

Cũng không biết xảy ra chuyện gì, rõ ràng là mới quen biết hai người, nhưng giống như bạn gái thân quen từ lâu, luôn luôn có rất nhiều chuyện để nói không hết, như Cao Thần nói, hai người bọn họ chắc chắn là người tầm người, mã tầm mã.

Hình như là đúng. Tiểu Hàm cong cong khóe miệng, thật ra thì thân là cô giáo Ngữ Văn, cô rất muốn chinh lại anh ta, cái này được gọi là cùng chí cùng hướng. Nhưng mà, nhìn thấy dáng vẻ anh ta tội nghiệp, cô vẫn không nỡ đả kích. Cô cũng đã có thể tưởng tượng cảnh náo nhiệt khi cô và Phương Hân ở chung một chỗ, mà khi Phương Hân và cô sáp lại với nhau, là chắc chắn không để ý đến Cao Thần vẫn đang là bạn trai.

Thời điểm Chu Triển Nguyên nhận được điện thoại của Tiểu Hàm có chút sững sốt, không nghĩ đến cô sẽ tìm mình rủ đi cùng.

Tiểu Hàm nhận ra khoảng cách ngăn ngại trong điện thoại, cũng cảm thấy mình có chút đường đột, có chút ngượng ngùng giải thích: “Em với Tiểu Hân nói chuyện, Cao Thần không có ai nói với, muốn anh Triển Nguyên cùng đến đó, hai người các anh cũng có thể nói chuyện với nhau một chút.” Cao Thần cũng không cần dùng ánh mắt tình địch nhìn mình.
TAT

Dĩ nhiên là Chu Triển Nguyên đồng ý, mặc dù đã biết Cao Thần và Tiểu Hàm chẳng qua chỉ là quan hệ bạn bè, nhưng mà trong lòng anh vẫn có chút khó chịu nhỏ, thời điểm có thể đả kích cậu ta dĩ nhiên là không thể bỏ qua. Ở phương diện khác, Chu Triển Nguyên cho tới bây giờ cũng không phải là loại người hào phóng gì.

Hẹn thời gian xong, bốn người đến nhà hàng của lão Lý đúng giờ.

Lão Lý vẫn nhiệt tình như trước, chẳng qua là thời điểm nhìn thấy tổ hợp quý dị của bốn người này, khóe miệng không khỏi vắn vẹo. Không biết cô gái bám vào người Tiểu Hàm là ai, lão Chu mặt mũi trầm tĩnh cùng một bộ mặt ủy khuất đáng thương của cậu trai trẻ tuổi đang đứng chung một chỗ, đây là có chuyện gì xảy ra vậy? !

Nhưng mà lão Lý cũng là một người từng trải qua sóng nhỏ gió bé, loại chấn động này vẫn có thể trấn tĩnh được. Nhưng mà giây lát sau sắc mặt liền bình thường, dẫn bọn họ đi vào phòng ăn lần trước.

Phương Hân vui vẻ lôi kéo Tiểu Hàm ngồi vào bên trong, vẻ mặt ủy khuất đáng thương của Cao Thần cùng với vẻ không cảm xúc của Chu Triển Nguyên chia ra ngồi vào bên người Phương Hân và Tiểu Hàm.

Vào lúc này Chu Triển Nguyên có chút đồng tình nhìn Cao Thần, trong mắt bạn gái mình, người quan trọng nhất không phải là cậu ta, loại cảm giác này, thật đúng là buồn sâu nói không nên lời.

“Tiểu Hàm, gọi thức ăn đi.” Chu Triển Nguyên đưa thực đơn cho cô, lại thuận tay thay cô rót trà. Trà nơi này của lão Lý cũng không tệ lắm, lão Lý là một người thông thạo về trà, lại không thích uất ức chính mình, lần trước lúc anh tới, lão Lý lấy ra chính là loại Bích Loa Xuân* mà lão cất giấu kỹ, cũng không biết lần này sẽ là cái gì.

(Trà Bích Loa Xuân sản xuất tại núi Động Đình ở Thái Hồ huyện Ngô tỉnh Giang Tô. Trà ở đây có lịch sử lâu đời, nổi tiếng khắp nơi.)

Phương Hân nhìn một màn này cười, mập mờ nhìn Tiểu Hàm nháy mắt, hai cô gái nhỏ giọng thì thầm nói với nhau, bỏ lại hai người đàn ông ở kia giương mắt nhìn.

“Tôi nói, bạn trai cô thật là tốt, lại dịu dàng lại quan tâm, so với Cao Thần nhà chúng tôi tốt hơn nhiều.” Phương Hân nói nhỏ bên tai Tiểu Hàm vừa cười nói.

Tiểu Hàm chọc cô một cái, sắc mặt dần dần ửng hồng, nói cái gì đó!
“Anh ấy không phải là bạn trai của tôi!” Tiểu Hàm đê ép thấp giọng, “Anh ấy là anh trai tôi.”

Phương Hân mới không tin, bĩu môi, dùng ánh mắt ý bảo Tiểu Hàm lui về phía sau nhìn, Chu Triển Nguyên đang gọi thức ăn, mặt mày lúc này đều là yên tĩnh, nhìn thế nào cũng là thành vợ thành chồng đúng là một người đàn ông lý tưởng.

Tiểu Hàm cũng nhìn Chu Triển Nguyên gọi thức ăn, đều là loại nhẹ, nồi gà đen này, lần trước cũng tới ăn, rất là tươi ngon. Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, trong lòng Tiểu Hàm không khỏi có chút mừng rỡ, lại có chút chua xót, rũ mắt xuống, không muốn để người khác nhìn thấy cảm xúc trong mắt khi luôn nhìn anh tỉ mỉ như vậy, xem cô như em gái mà chăm sóc.

Cao Thần trong tay cũng cầm một quyển thực đơn, chỉ cá dưa chua cho người phục vụ nói: “Món này, phải cho thêm nhiều cay.” Vừa nói, lại có chút ngượng ngùng nhìn Chu Triển Nguyên bổ sung: “Tiểu Hân thích ăn cay.”

Tiểu Hàm quyết tâm giấu vẻ đăm chiêu, ngẩng khuôn mặt tươi cười nhìn về phía Phương Hân đá lông mày, xem đi, còn nói tôi đây, Cao Thần đối với cô mới phải là muốn gì được đó đấy.

Chu Triển Nguyên vô tình nhìn Cao Thần gật đầu một cái, bổ sung: “Chọn món cá chua Tây Hồ đi, Tiểu Hàm không ăn cay.”

Phương Hân nhất thời tìm được cơ hội phản kích, dương dương tự đắc nhìn về phía Tiểu Hàm nhếch miệng, còn nói không phải, ánh mắt Chu Triển Nguyên nhìn Tiểu Hàm rõ ràng không phải là ánh mắt của người anh trai nhìn em gái, còn muốn khinh cô còn nhỏ tuổi sao. Cô nhìn thấy rất rõ ràng.

Tiểu Hàm đỏ mặt, Chu Triển Nguyên và Cao Thần cũng không biết đề tài đang nói của hai cô gái là gì, Chu Triển Nguyên chỉ cho là trong phòng này quá nóng, vội vàng bảo phục vụ điều chỉnh máy điều hòa thấp đi một chút.

Tiểu Hàm liếc Phương Hân một cái, trên mặt nóng bừng, không thể làm gì khác hơn là giả vờ ra dáng vẻ như rất nóng, cũng không dám chống lại ánh mắt ân cần của Chu Triển Nguyên.

Chu Triển Nguyên nhìn một chút thấy điều hòa chỉnh đến hai mươi độ, lại nhìn trên người Tiểu Hàm chỉ mặc áo ngắn tay màu trắng, cau mày nói: “Không thể thấp nữa, rất dễ bị cảm.”

Phương Hân ở một bên vui vẻ hài lòng thêm phiền phức: “Đúng nha, không thể thấp nữa, nếu không là bị cảm có người sẽ đau lòng.”

Tiểu Hàm hận không che được miệng của cô ấy, hết lần này đến lần khác Chu Triển Nguyên giống như không có việc gì, vẫn không đưa ánh mắt từ trên người cô xuống, làm cho cô vẫn không dám có động tác mạnh gì, không thể làm gì khác hơn là vụng trộm liếc mắt trừng cô ấy, lại làm cho Phương Hân càng thêm cười đắc ý.

Phương Hân che miệng tựa vào người Cao Thần, cười đến ngã trái ngã phải, còn không có ý tốt nhìn Cao Thần chớp mắt: “Anh nói bọn họ có phải rất xứng đôi không?”

Cao Thần cũng sớm đã cảm thấy không đúng, nhưng lại không thể nói được rốt cuộc là không đúng chỗ nào. Anh vẫn cho là Chu Triển Nguyên là anh trai ruột của Tiểu Hàm, có phải một mẹ ruột hay không, hay là anh họ linh tinh gì đó, cho nên cũng không nghĩ tới phương diện này, nhưng bây giờ nghe Tiểu Hân nói như thế, đúng là cảm thấy rất xứng đôi, ánh mắt Chu Triển Nguyên nhìn Tiểu Hàm, anh nói sao mà quen thuộc thế, rõ ràng giống như anh nhìn Tiểu Hân!

Cao Thần không nói nên lời.

Chu Triển Nguyên giống như biết cậu ta suy nghĩ cái gì, bình tĩnh rót thêm ly trà cho Tiểu Hàm, gương mặt nói: “Tôi với Tiểu Hàm là hàng xóm, cô ấy vẫn xem tôi như vậy.” Hiện tại làm anh đau đầu cũng là vấn đề này, Tiểu Hàm dường như vẫn luôn chỉ xem anh như là anh trai, cái vấn đề này, thật đúng là nói không nên lời.

“Nha~~” Cao Thần chợt hiểu ra, gật đầu. Ánh mắt của hai người đàn ông giao nhau, hiểu, ủng hộ.

Thanh mai trúc mã, bảo vệ thiên sứ, hộ hoa sứ giả. Cao Thần nhấp một ngụm trà, không trách được năm đó anh gặp đả kích thâm như vậy! Nguyên lai là làm trẻ nãi người ta lập kế hoạch nuôi dưỡng lolita! TAT.

Nhưng mà, nhìn bộ dạng của Tiểu Hàm, giống như không biết ý định này của anh trai đi? Cao Thần không khỏi có chút nhìn hả hê, tính tình Tiểu Hàm coa chút chậm hiểu, kiểu này cũng không biết Triển Nguyên phải mất bao lâu mới có thể ôm mỹ nhân về đây. Haiz, vẫn là anh với Tiểu Hân đáng yêu, thích chính là thích, không nói ra có thể ngen chết cô ấy.

Cao Thần thật đúng là hiểu lầm, khi đó Chu Triển Nguyên, chưa có suy nghĩ phức tạp như thế, đối với Tiểu Hàm không giống như tình cảm anh em, chẳng qua cũng chỉ mới xảy ra gần đây thôi. Trước đó, Chu Triển Nguyên với Tiểu Hàm đã mười mấy năm không gặp.

Tiểu Hàm rũ mắt, không nhìn thấy đợt không khí quý dị này, càng thêm không có chú ý tới ánh mắt dịu dàng của Chu Triển Nguyên dừng trên người cô.

Có một số việc, người trong cuộc không thể hiểu nổi, người bên cạnh nói thế nào đi nữa cũng chỉ có uống công. Phương Hân và Cao Thần bình tĩnh ăn thức ăn, quyết định không làm người nhiều chuyện nữa.

Thật ra thì, trong lòng Cao Thần cũng có tính toán riêng, thật muốn nhìn dáng vẻ kinh ngạc của ‘Đại ca’ một chút! Oa, khà khà, nhất định rất đặc sắc a ~~ cho anh khinh dễ tôi, hừ, khinh dễ tôi ~

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Một bữa cơm cực kì tĩnh lặng, Chu Triển Nguyên ngoài những quan tâm lúc đầu, vẫn chưa có cử chỉ gì, Tiểu Hàm vì thế mà cũng nhẹ nhàng thờ phào.

Phương Hân tính tình ồn ào, lúc ăn cơm cũng không nói chuyện nhiều, ngược lại là Chu Triển Nguyên và Cao Thần thỉnh thoảng nói chuyện một vài câu, cũng chỉ nói mấy chuyện thời sự gần đây, không có cái gì đáng chú ý.

Cơm nước xong, tất nhiên là Cao Thần đưa Phương Hân về nhà, Chu Triển Nguyên tiện đường chở Tiểu Hàm về.

Hai nhóm chia tay nhau ở cửa nhà hàng, Phương Hân còn muốn ra ngoài đi dạo, nhân tiện hưng phấn kéo Cao Thần rời khỏi, Chu Triển Nguyên nhìn đồng hồ một chút, tám giờ hơn, chưa muộn.

“Muốn đi một chút không?” Chu Triển Nguyên đột nhiên hỏi.

Tiểu Hàm giật mình, lập tức gật gật đầu, cô cũng không biết vì cái gì, cô đối với anh Triển Nguyên mà nói giống như luôn luôn không có ý kiến gì.

Đi trên con đường nhỏ vùng ven sông, cảm nhận hơi lạnh của gió đêm, Tiểu Hàm không khỏi muốn nhắm mắt lại, sống như vậy thật đúng là hưởng thụ nha.

Trên con đê tản bộ có tốp năm tốp ba người rải rác, hầu hết đều là mấy ông bà lão có tuổi, đi về phía trước một chút nữa, là một công viên, bên trong truyền tới âm thanh náo nhiệt, hình như là ông bà lão đang luyện tập múa.

“Anh Triển Nguyên, sau này em già rồi, cũng muốn như vậy quá.” Tiểu Hàm cười nói.

Chu Triển Nguyên nghiêng đầu nhìn cô gái đang thản nhiên mỉm cười, khóe miệng cũng bất giác cong lên, cuộc sống như vậy, dường như cũng không tồi.

“Nếu em thích, sau này đến nhiều lần hơn một chút là được.” Anh và em, những lời này, anh nhẹ nhàng mà nuốt xuống.

“Vâng, lúc kỳ học kết thúc, em cũng không có gì làm, đến lúc đó nghĩ đến là có thể đến đây.” Tiểu Hàm cười nói, nhưng mà ngay lập tức như nghĩ đến điều gì buồn rầu, nhíu mày nói: “Nhưng mà nơi này cách chỗ em ở hơi xa. Ngồi xe đến đây thật là phiền phức.”

Chu Triển Nguyên lẳng lặng nhìn ánh mắt của cô, trong ánh mắt lóng lánh như nước mùa thu chứa ẩn một nụ cười mờ nhạt, bĩu môi như đang tức giận, buồn bực, hai má trắng nõn đứng dưới đèn đường tựa như đánh phấn hồng, mê hoặc lòng người muốn đến véo má một cái.

D'i'e'n'd'@'n'L'e'@'u'y'D'0'n

Chu Triển Nguyên ho khan một tiếng, mặt không biến sắc đem ánh mắt ở trên mặt cô dời đi, anh thực sự sợ lại nhìn tiếp, lại mạo phạm cô.

“Đi sang bên kia đi.” Tiểu Hàm chỉ chỉ hành lang dài cạnh bờ sông, nhìn sang hướng bên kia, có thể nhìn thấy cảnh sắc bên bờ sông, gió đêm cũng mạnh, thổi vào người cực kì thoải mái.

“Ừ.” Chu Triển Nguyên gật đầu, bước nhanh chân bắt kịp cô, “Tuần sau em được nghỉ phép?”

“Đúng vậy.” Tiểu Hàm mỉm cười trả lời: “Làm giáo viên thật là tốt, hằng năm đều được nghỉ dài ngày cùng học trò.” Tiểu Hàm tiến lên hai bước, vào hành lang dài, tìm chỗ ngồi xuống, “Năm nay không cần đi học chuyên đề, cho nên được nghỉ rất dài.” Trường cô hằng năm đều đề cử một lượng lớn giáo viên đến lớp học bồi dưỡng, năm nay Tiểu Hàm may mắn không có trong danh sách đấy, mà Trần Tư Tư lại không được như vậy, mấy ngày nay đều bày ra vẻ mặt đau khổ và oán giận với cô, cô ấy với chồng cũng không biết có đi hưởng tuần trăng mật được hay không nữa.

Chu Triển Nguyên nghe xong lời này, trong lòng cũng đã có ý định rồi, kỳ nghỉ hè này, chính là cơ hội của anh.

“Được rồi, không còn sớm nữa, em cũng nên về sớm một chút mà nghỉ ngơi đi.” Chu Triển Nguyên thản nhiên nói.

Tiểu Hàm nghe anh nói, ngoan ngoãn theo sát phía sau.

Trên xe bật bản hòa tấu đàn vi-ô-lông nhẹ nhàng, bất tri bất giác, Tiểu Hàm cảm thấy có chút buồn ngủ, đầu nghiêng tựa vào sau ghế ngồi, từ từ nhắm mắt lại.

Chu Triển Nguyên nhìn thoáng qua, lẳng lặng đỗ xe ở ven đường, từ phía sau xe lấy ra một tấm chăn, nhẹ nhàng đắp lên người cô, vừa tăng điều hòa lên mấy độ. Vẫn may có Nãi Tích, trong xe đã chuẩn bị thêm chiếc chăn mỏng.

Đây là lần đầu tiên anh trông thấy bộ dạng cô ngủ, lần uống say đó không tính. Thời điểm kia bởi vì nụ hôn ngoài ý muốn kia nên anh căng thẳng đến nỗi tay chân luống cuống, căn bản là không chú ý tới bộ dạng cô ngủ say như nào.

Cô im lặng ngủ thiếp đi, lông mi hơi vểnh lên trên mí mắt chiếu xuống bóng mờ nhàn nhạt, gương mặt trắng nõn, mấy lọn tóc thừa thớt rơi tán loạn, đôi môi anh đào đỏ mọng nước, mùi hương nhàn nhạt theo luồng khí trong xe mà vài lần quanh quẩn ngay tại chóp mũi của anh. Có lẽ vì cảm thấy lạnh, cô không được thoải mái cứ rúc vào trong chăn, lông mày xinh xắn hơi hơi nhăn lại, khẽ cắn môi...

Chu Triển Nguyên đột nhiên ngồi thẳng người, cô như vậy thật sự quá mức mê người, không có chút phòng bị gì mà bày ra nét xinh đẹp của mình, quả thực giống như mời gọi người đến nếm thử. Nghĩ đến nụ hôn nhàn nhạt đầy mùi rượu kia, cô chẳng qua chỉ là chạm nhẹ vào một cái, anh thiếu chút nữa mất hết lý trí, nếu như không nhanh nhanh đưa cô về nhà, anh sợ chính mình thật sự không kiềm chế được bản thân, nhất định phải nếm thử đôi môi mọng nước kia.

Một lần nữa xe nổ máy, Chu Triển Nguyên không dám đưa mắt sang bên phải nhìn thêm lần nào nữa. Một đường không nói chuyện, đến tiểu khu, dừng xe, thấy cô chưa định tỉnh dậy, Chu Triển Nguyên nhẹ nhàng lái xe vào ga ra.

Nhìn vẻ mặt bình yên ngủ của cô, Chu Triển Nguyên do dự mãi, vẫn không đành lòng đánh thức cô dậy, tim đang đập mạnh và loạn hết cả nhịp, điện thoại ở phía sau vang lên, là Nãi Tích. DD!@#%^L3^@uyD0^

“A lô.” Chu Triển Nguyên nghiêng người, dè dặt âm thanh nghe điện thoại: “Nãi Tích, sao vậy?”

Nãi Tích mang theo âm thanh đáng thương từ trong điện thoại truyền đến: “Ba ba, con muốn bà Lý!”

Thì ra vẫn quan tâm đến việc di Lý bảo mẫu của Nãi Tích từ chức, Chu Triển Nguyên tìm một di hơn năm mươi tuổi từ công ty gia đình, nhưng Nãi Tích tựa như không thích bà ấy, ban đầu Chu Triển Nguyên còn tưởng rằng

là vì chưa quen nên Nãi Tích mới có thể cáu gắt, nhưng mà đã gần một tháng rồi, vì sao nó vẫn đối với bà dì này có ý kiến như vậy?

Trong điện thoại Nãi Tích mang theo thanh âm nức nở truyền đến: “Ba ba, ba đưa bà Lý trở lại có được hay không! Con muốn bà Lý!”

Chu Triển Nguyên đầu đầu ấn ấn huyết Thái Dương, đối với con trai, anh vẫn còn áy náy, anh không thể làm tốt công việc trong gia đình, chăm sóc Nãi Tích luôn không được chu đáo, cho nên đôi khi, Nãi Tích muốn cái gì, chỉ cần không quá mức, anh đều đồng ý.

Nhưng mà lần này? Chu Triển Nguyên vượt vượt thái dương, trong nhà không thể không có ai chăm sóc nó, anh lại bận bịu đi công tác, Nãi Tích chuẩn bị được nghỉ hè, cả ngày lại ở nhà, nếu ở một mình, anh làm sao có thể yên tâm đây?

“Nãi Tích, bà Chung và bà Lý đều như nhau, bà Lý đã về quê, sau này để bà Chung ở cùng Nãi Tích, có được không?” Chu Triển Nguyên nhẹ giọng an ủi, đối với việc con trai khóc, anh thật sự không có biện pháp quyết liệt để trách cứ, kì lạ, cũng chỉ có thể trách bản thân mình, không chăm sóc tốt cho nó.

Nãi Tích cực kì đáng thương, khóc thút thit cúp điện thoại, Chu Triển Nguyên nói mấy câu, nhưng không ai trả lời.

“Anh Triển Nguyên, Nãi Tích làm sao vậy?” Tiểu Hàm dụi dụi mắt hỏi, thật xấu hổ, vậy mà lại ngủ thiếp đi, tối qua soạn bài đến hơn mười hai giờ, sau đó lại xem một vở kịch nữa mới ngủ, hôm nay liền có chút không trụ được, quả nhiên đã già rồi. Lúc học đại học, cơ bản mỗi đêm thức đến rạng sáng mai, ngày hôm sau tinh thần vẫn như thường.

“Làm em thức giấc.” Chu Triển Nguyên cất điện thoại, mỉm cười nói: “Cũng không có gì, Nãi Tích đối với bà vú mới không quen, có chút buồn bực.”

Tiểu Hàm cực kỳ hiểu được tâm tình của Nãi Tích, trước đây cô cũng là một người hay lưu luyến cái cũ, đối với người xa xa luôn có cảm giác sợ hãi, mãi cho đến khi lên cấp hai, vẫn còn đang hưởng nội, càng về sau này lên trung học mới có chút tốt hơn.

“Nó còn nhỏ thôi, sợ người lạ cũng bình thường.” Tiểu Hàm nói khẽ, “Tìm người quen với nó là được thôi.”

Chu Triển Nguyên cười khỏ một tiếng, nếu anh có thời gian làm việc này thì tốt rồi, ông nội của Nãi Tích cũng không ở đây, “Anh mà có biện pháp cũng không cần phải đi tìm bảo mẫu rồi.” Anh là một người đàn ông, chăm sóc Nãi Tích vốn đã là có lòng nhưng không có sức, lại bận bịu đi công tác, thời gian có thể chăm sóc con trai lại càng ít.

Tiểu Hàm mím môi, rũ mắt suy tư, ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn anh nói: “Chờ em nghỉ, để Nãi Tích đi theo em đi, dù sao em cũng không có việc gì làm, nếu không còn có thể đưa đến nhà ba mẹ em ở.” Khoảng thời gian trước ba Tiêu vừa mới về hưu, rảnh rỗi nên xương cốt cũng bớt đau nhiều, mỗi ngày gọi điện thoại đều giục cô tìm bạn trai sau đó sinh cháu ngoại cho ông ấy chơi, bây giờ, cháu ngoại không có, lại có Nãi Tích. Cùng chơi với nó.

Chu Triển Nguyên vừa nghe thấy lời này, mắt sáng lên, thật tốt, ha ha, giống như đến khi muốn gặp lại chẳng tốn công sức gì.

Nãi Tích có người chăm sóc, mà anh, cũng có lý do để ở chung với cô. Cảm ơn đã chăm sóc con trai, mời gia đình vợ tương lai ăn cơm hẳn là phải đi? Tổng giám đốc Chu cười sáng lạn, bữa tiệc cảm ơn gì gì đó, đấy là điều đương nhiên phải có.

Ừm, nếu đã hứa như thế, anh cũng không ngại.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Chu Triển Nguyên nhìn đèn trong phòng cô sáng lên sau đó mới xoay người đi về nhà. Vừa mở cửa, Nãi Tích liền bổ nhào vào lòng ba ba, cái mũi nhỏ vẫn còn hồng hồng, xem ra vừa khóc xong.

“Làm sao vậy? Đàn ông mà cũng khóc nhè sao.” Chu Triển Nguyên buồn cười, néo néo khuôn mặt của con trai, cười nói.

Thằng nhóc kia mím môi ôm cổ ba ba không lên tiếng, vẻ mặt dì Chung khó xử đứng ở đằng sau, bà đến nhà này đã gần một tháng, không có đàn bà trong nhà nên có vẻ luôn luôn có chút lạnh lẽo, nhưng mà cũng không nói nhiều. Ông Chu là một người phóng khoáng, đối với mọi người đều khách khách khí khí, bà luôn cảm thấy may mắn mình có vận khí tốt, tìm được người hiền lành như vậy làm ông chủ. Cô làm việc cho nhiều nhà, phải xem sắc mặt của chủ nhà cũng không phải ngày một ngày hai, ông Chu như vậy, chỉ cần chăm sóc Nãi Tích cho tốt, những việc khác đều dễ nói chuyện, thật sự rất tốt.

Nhưng mà, thằng bé kia thật sự khó khăn, cái này không thích ăn, cái kia cũng không thích, buổi tối đợi không thấy ba ba về là nhất quyết không chịu đi ngủ, mà ông Chu thấy Nãi Tích không chịu ăn cơm hay không ngủ được, mặc dù không nói câu nào, nhưng trên mặt cũng không mấy dễ chịu. Ai cũng không muốn con trai của mình mệt mỏi.

Nhưng mà, Nãi Tích không chịu ăn cũng không chịu ngủ, mặc cho bà dỗ dành thế nào cũng không có tác dụng, bà cũng thấy khó xử. Nghĩ muốn nghỉ việc, nhưng mà ông Chu trả lương cao như vậy, hay là tiếp tục làm, bà

cũng thấy khó khăn, trẻ con khó hầu hạ không phải là chưa từng gặp qua, nhưng khó như thế này thì đúng là hiếm gặp.

Chu Triển Nguyên hướng dì Chung cười cười: “Dì, dì đi ngủ trước đi, hôm nay Nãi Tích ngủ cùng tôi.”

Dì Chung ‘A’ một tiếng, ngượng ngùng nở nụ cười, xoay người đi vào phòng mình.

Chu Triển Nguyên bế Nãi Tích vào phòng, cởi quần áo cho nó xong, nhét vào trong chăn, mới yên lặng nhìn thẳng bé úy khuất đang được bọc trong chăn: “Nãi Tích không thích bà Chung sao?”

Thằng bé yếu ớt yếu ớt gật đầu, thực ra bà Chung đối với nó rất tốt, nhưng mà nó vẫn không thích, vẫn muốn bà Lý, muốn bà Lý làm thịt viên, còn có bà Lý sẽ gọt táo cho nó ăn nữa.

“Nhưng mà bà Lý phải chăm sóc em trai, làm sao bây giờ?” Chu Triển Nguyên nhẹ giọng cười nói. Nãi Tích là đứa trẻ tốt bụng, về điểm này anh chưa bao giờ hoài nghi, tuy nhiên tính tình đôi khi còn kém, nhưng mà sửa lại một chút là được rồi. “Em trai vẫn còn rất bé, cần bà Lý chăm sóc, Nãi Tích để bà Lý đi chăm sóc em ấy có được hay không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nãi Tích vắn vẹo, qua một hồi lâu mới chịu gật đầu: “Bà Lý vẫn nên đến chăm sóc em trai ấy đi, Nãi Tích là đứa trẻ lớn rồi...”

Chu Triển Nguyên cười khẽ ra tiếng, sờ sờ đầu con trai, vẻ mặt thần bí nói: “Nãi Tích ngoan như vậy, muốn ba ba thưởng cho con cái gì nào?”

Nãi Tích vừa nghe thấy lời này, từ trong chăn thò đầu ra, chớp mắt tò mò nhìn ba ba, giống như đang nói: Muốn thưởng cho con cái gì sao?

Chu Triển Nguyên cúi người cọ cọ vào khuôn mặt mềm mại của con trai, khóe miệng cong lên nói: “Đến khi Nãi Tích nghỉ hè, ba ba và cô giáo Tiểu đưa Nãi Tích đi công viên chơi có được không?”

Tên nhóc lập tức ngẩn ra, mắt sáng long lanh trừng mắt nhìn ba ba, cái mũi nhỏ thở hồng hộc, bỗng nhiên nhảy dựng lên, Chu Triển Nguyên phản ứng không kịp, thiếu chút nữa bị tên nhóc kia dọa bổ nhào: “Ba ba, ba không gạt con chứ!” Về mặt thẳng bé kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng).

Chu Triển Nguyên nhú mày, khóe miệng cong cong: “Cô giáo Tiểu nói, chờ cô nghỉ, con có thể đi tìm cô ấy...” Ừm, anh cũng nhân tiện cùng góp vui.

Nãi Tích kích động ở trên giường nhảy bật lên, Chu Triển Nguyên ôm lấy nó, thằng nhóc này kích động nhảy xuống giường như vậy, cũng không phải chuyện đùa.

“Ba ba ba ba, ba thật tốt!” Nãi Tích nâng đôi má của ba lên, hôn một cái vang dội thưởng cho ba ba.

Chu Triển Nguyên bật cười, thì ra nó chỉ cần cô giáo Tiểu xuất chiêu liền có thể trị được ngay.

“Được, mấy ngày nay Nãi Tích phải ngoan, đến lúc đó cô giáo Tiểu mới đến dẫn Nãi Tích đi chơi.” Chu Triển Nguyên đưa con trai nhét lại vào trong chăn, nhiệt độ điều hòa có chút thấp, đợi nó ngủ thì tắt vậy. “Được, ngoan ngoan đi ngủ, nếu không ba ba sẽ bảo cô giáo Tiểu dẫn bạn khác đi chơi đấy.”

Nãi Tích há miệng ngoan ngoãn nằm xuống, nhìn ba ba rời khỏi liền mừng rỡ cười toe toét, khà khà, có thể cùng cô giáo Tiểu và ba ba đi công viên chơi, nghĩ đến lại thấy thật vui. Nghỉ nhanh lên, nghỉ nhanh lên đi ~~~ từ trước tới giờ đều lo lắng ngày nghỉ ba ba chưa từng đưa Nãi Tích đi chơi, là lần đầu tiên mong chờ ngày nghỉ đến nhanh như thế này.

Thời gian kỳ thực trôi qua rất nhanh, nhất là thời điểm bận rộn. Kỳ thi cuối kì được tiến hành với khí thế bừng bừng, giống như Diệp Dĩ Mạt nói, làm giáo viên vẫn khổ hơn làm học trò, phải chấm nhiều bài thi như vậy, đôi khi còn gặp được bài thi tốt, học sinh có lối suy nghĩ đôi khi có chút kì lạ làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà thân là một giáo viên tiểu học, vận khí của Tiểu Hàm tốt hơn so với Diệp Dĩ Mạt, học sinh lớp một sẽ không nộp một bài thi cực kỳ quý dị, điều này thi cô yên tâm.

Nhớ lại hôm nay phát giấy khen cho bọn nhỏ cô coi như được phóng thích, tâm tình Tiểu Hàm vô cùng tốt. “A lô, anh Triển Nguyên.” Tiểu Hàm nhận điện thoại, bây giờ anh Triển Nguyên gọi điện chẳng lẽ có chuyện gì sao? Tiểu Hàm khó hiểu nghĩ.

“Tiểu Hàm à,” giọng điệu Chu Triển Nguyên nhàn nhạt, tay cầm bút lại dùng lực: “Tối nay có rảnh không?”

Tiểu Hàm nhìn máy tính, một tay cầm điện thoại: “Vâng, hôm nay học sinh lấy giấy khen, buổi tối không bận việc gì.”

Khóe miệng Chu Triển Nguyên khẽ nhếch, anh đã biết trước, lúc này mới gọi điện thoại tới: “Là như vậy, Nãi Tích cũng nghỉ, hôm nay dì Chung chuẩn bị rất nhiều món, Nãi Tích muốn mời cô giáo Tiểu cùng đến ăn cơm, không biết cô giáo Tiểu có nề mặt không?” Trong lời nói Chu Triển Nguyên mang theo ý cười, Tiểu Hàm nghe thấy không khỏi bật cười ra tiếng.

“Được thôi, nếu Nãi Tích đã thành tâm mời như vậy, em làm sao có thể không nề mặt được chứ?” Tiểu Hàm tắt máy tính, bưng cặp hồ sơ cười nói: “Anh Triển Nguyên, bây giờ em phải lên lớp, đợi tối về em sẽ qua. Vậy thì trước như thế đã.”

Chu Triển Nguyên cúi đầu ‘Ừ’ một tiếng, đợi cô cúp máy, mới nhẹ nhàng đặt điện thoại lên bàn.

Hôm nay được về sớm một chút, ừm, thuận tiện đến trường Tiểu Hàm đón cô luôn.

Học sinh lấy giấy khen, xử lý hết mọi việc, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ rồi, trong văn phòng vài bạn đồng nghiệp cũng lần lượt rời khỏi, Tiểu Hàm tắt máy tính, cầm túi cũng chuẩn bị về.

Vừa mới đi đến cửa văn phòng, đã thấy Trần Tư Tư cười đi tới: “Tiểu Hàm, cô giáo Từ vừa gọi điện cho tôi, nói cùng ăn một bữa cơm, cô gọi điện cho cô giáo Diệp đi, mọi người cùng nhau đi.”

Cô giáo Từ là một trong những giáo viên đi ca hát với các cô ngày trước, đã là mẹ của một đứa bé ba tuổi đáng yêu, nhưng vẫn cực kỳ thích đi chơi.

Tiểu Hàm ôm sách, sóng vai cùng Trần Tư Tư: “Hôm nay không được rồi, tôi còn có chuyện.” Tiểu Hàm có chút khó xử nói, cô đã đồng ý với anh Triển nguyên đến nhà anh ấy ăn cơm.

“Ô? Cô có chuyện gì à? Là chuyện trong nhà sao?” Trần Tư Tư hiếu kỳ nói, Tiểu Hàm là người có cuộc sống đơn giản nhất trong các cô, trường học, trong nhà và cha mẹ, ba điểm trên một đường thẳng, trường học hiện giờ không có việc gì, như thế chỉ có việc trong nhà, Trần Tư Tư nghĩ như vậy.

Tiểu Hàm nhú nhú mày, chần chừ gật gật đầu: “Xem như vậy đi.” Anh Triển Nguyên và Nãi Tích, xem như là người nhà sao?

“Vậy được rồi, nếu như vậy, lần sau lại đi ăn cùng nhau vậy.” Trần Tư Tư cực kỳ sáng khoái cười nói, các cô đều là con gái một trong nhà, tự nhiên sẽ hiểu được chuyện này, ngày thường không có thời gian đến chăm sóc cho cha mẹ, nghỉ, đương nhiên cha mẹ quan trọng nhất.

Nói chuyện, hai người đã đi đến cửa trường học, Trần Tư Tư phải đợi bạn trai đến đón, Tiểu Hàm đi xe trở về. Nhìn sách trong tay Tiểu Hàm, Trần Tư Tư mở miệng nói: “Hay là đợi lát nữa chúng ta đưa cô về, nhiều sách như vậy, ngồi xe cực kỳ phiền phức.”

Tiểu Hàm cúi đầu nhìn mình ôm một vài tập thơ, có chút đau đầu cười cười: “Hơi nặng, nhưng mà tôi cũng không muốn làm bóng đèn nha, về trước đây.” Nói xong, hướng Trần Tư Tư gật gật đầu, xoay người đi đến trạm xe buýt đối diện phía trước.

Chưa đi được hai bước, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng còi xe, quay đầu lại nhìn, đã thấy Chu Triển Nguyên đang đứng bên cạnh xe cười nhìn cô vẫy tay. O? Sao lại trùng hợp như vậy?

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Chu Triển Nguyên ước chừng thời gian, trước nửa tiếng đến chờ ở phía đối diện trường học, nhìn thấy cô đi ra, vội vàng lái xe tới. Anh vẫn có chút ấn tượng với cô giáo đứng bên cạnh Tiểu Hàm, ngày trước gặp một lần trong quán KTV, một người rất, rất, rất ồn ào. Chu Triển Nguyên dùng cái từ như vậy để hình dung.

“Tiểu Hàm.” Chu Triển Nguyên lên tiếng: “Ở đây.” Hôm nay anh cố gắng thu xếp xong xuôi mọi việc, nghĩ đến ánh mắt quý dị của lão Triệu, Chu Triển Nguyên cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Ho khan một cái, nhiều năm như vậy, trừ chuyện của Nãi Tích, anh thật sự chưa từng tan sở sớm như vậy.

“Anh Triển Nguyên?” Tiểu Hàm nhìn người đàn ông đang xuống xe đi về phía cô, kinh ngạc trên mặt không chút nào che giấu.

Không phải nói buổi tối đến ăn cơm? Cô còn định về nhà tắm rửa thay đồ rồi sẽ qua. Hôm nay bận rộn cả ngày, một người đầy mồ hôi.

“Ừ, anh có việc ở gần đây, thuận tiện đến đón em.” Lời này của Chu Triển Nguyên hiển nhiên cực kỳ, nhân tiện nhận lấy đồng sách trong ngực cô.

Tiểu Hàm kinh ngạc nhìn anh, cho đến khi Trần Tư Tư mỉm cười với vẻ mặt mập mờ, đẩy cô một cái, Tiểu Hàm mới phục hồi lại tinh thần.

Nhìn vẻ mặt Trần Tư Tư cười gian, Tiểu Hàm chỉ biết nói không rõ ràng lắm: “Tư Tư, đây là anh trai của tôi.”

Trần Tư Tư đẩy cô một cái, miệng cười toe toét: “Vâng vâng, tôi biết đây là anh trai cô, cô còn không mau đi đi, anh trai đang chờ cô đấy.” Anh trai hàng xóm thanh mai trúc mã, à khà khà, thật là lãng mạn.

Tiểu Hàm không biết Diệp Dĩ Mạt đã đem mối quan hệ của cô và Chu Triển Nguyên ra bán cho mấy cô gái bát quái* này (mấy bà ‘tám’), nghĩ là cô ấy nghe lọt lời giải thích của mình, liền hướng cô ấy vẫy vẫy tay, đi tới chỗ Chu Triển Nguyên.

Nhìn Tiểu Hàm lên xe, Trần Tư Tư đã không thể chờ được móc điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho một loạt: “Chú ý chú ý, Tiểu Hàm về cùng anh trúc mã!”

Một loạt người nhận, Diệp Dĩ Mạt, Tiểu Từ, Tiểu Vương, Tiểu Lý và Tiểu Mạc.

Ai, đều là ngày đó đã thấy qua sức hấp dẫn của anh trúc mã.

Nhận được tin nhắn vẻ mặt mọi người không giống nhau. Diệp Dĩ Mạt sờ sờ cằm, bình tĩnh cất điện thoại vào túi xách, cô còn phải đưa Lý Thụy đi gia sư nữa. Đàn ông, trước tiên phải biết nuôi sống bản thân đã mới có tư cách nói chuyện yêu đương.

Tiểu Từ cong cong khóe miệng, giống như sắp có vở kịch hay để xem, sau này sinh con gái, cuộc sống bình thường là tốt rồi.

Tiểu Vương và Tiểu Lý nhìn nhau cười, lại có một cô gái muốn đi xuống năm mồ rồi, nhưng mà, xuống mồ an ổn còn hơn cố chấp phơi thây ngoài đường chứ.

Về phần chủ nhiệm Hoàng người nhận ca cho Tiểu Mặc, thì đẩy mắt kính một cái, ghi chép trong cuốn vở, Quốc Tế Thiếu Nhi nhưng bớt đi một gái ế, rất tốt, cực kỳ tốt.

...

... ..

Tiểu Hàm lên xe, đột nhiên đang đứng ngoài ánh nắng gay gắt bước vào không khí lạnh lẽo bên trong xe, nhin không được rùng mình một cái, trên người nổi hết cả da gà dựng đứng.

Chu Triển Nguyên không nói gì, chỉ điều chỉnh điều hòa cao lên vài độ.

“Anh Triển Nguyên, hôm nay sao lại tan làm sớm như vậy?” Tiểu Hàm chà xát hai bàn tay, nghiêng đầu hỏi.

Chu Triển Nguyên nhếch mép, khẽ cười nói: “Hôm qua Nãi Tích đã bắt đầu làm loại, ầm ĩ muốn anh đến đón em. Con trai nói, anh làm ba ba, dĩ nhiên chỉ có nghe theo mệnh lệnh.” Hiếm khi Chu Triển Nguyên nói đùa.

Thực ra hai ngày trước anh đã bắt đầu chuẩn bị, xử lý công việc trước thời hạn, đi công tác giao cho phó tổng, chính là vì ngày hôm nay.

“Bây giờ ăn cơm có sớm quá hay không.” Tiểu Hàm nói thầm, mùa hè hơn bốn giờ, mặt trời vẫn còn trên cao: “Em muốn về nhà trước, cất đồ đạc đã.” Tiểu Hàm chỉ chỉ đồng sách phía sau ghế ngồi.

Chu Triển Nguyên liền hiểu gật gật đầu: “Anh đưa em về nhà trước, hôm nay ăn cơm sớm hơn một chút, lát nữa anh còn phải đưa Nãi Tích đi mua quần áo.” Nói xong, Chu Triển Nguyên nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Hàm một cái: “Em cũng biết, việc mua quần áo như thế này, anh thật sự không thành thạo cho lắm, hay là em đi cùng đi, giúp đưa ra ý kiến.” Lúc nói câu này, Chu Triển Nguyên không khỏi chột dạ nắm chặt tay lái, từ nhỏ

quần áo của Nãi Tích, đều không phải là anh mua sao, ánh mắt đã lão luyện còn chất hơn so với bác gái, vậy mà vẫn không biết xấu hổ nhận mình không biết mua đồ cho con trai. Bằng không thì, tiểu Nãi Tích đẹp trai như thế chui từ đâu ra?

Tiểu Hàm lại không nghĩ như thế, chỉ nghĩ dĩ nhiên đàn ông đều không am hiểu mấy việc này, “Được ạ, buổi tối cùng đi đi, dù sao từ ngày mai trở đi em cũng không có việc gì làm cả.” Tiểu Hàm hoàn toàn không nhìn Chu Triển Nguyên đang sung sướng nhếch khóe miệng. Ừm, anh cực kỳ mong chờ tối nay đây.

Khụ khụ.

Tiền Tiểu Hàm đến dưới lầu, Chu Triển Nguyên xoay người đi siêu thị. Nãi Tích hình như nói muốn mua chút nước trái cây, ừm, thực ra uống chút rượu anh cũng không ngại, nhưng mà nghĩ đến người nào đó uống rượu xong sau đó bày ra bộ dạng làm nũng giở trò, Chu Triển Nguyên cảm thấy vẫn nên dừng cho Nãi Tích biết người con gái này có tính hai mặt trước đã.

Tiểu Hàm tắm rửa xong, trùm khăn tắm đi ra khỏi phòng, mặc cái gì đây? Tiểu Hàm nhìn ngắm tủ quần áo bỗng có chút ảo não, chọn tối chọn lui, cuối cùng vẫn là chọn váy voan có một cành hoa nhỏ, ừm, hơi có chút chín chắn, nhưng mà cũng không có trở ngại gì.

“Leng keng, keng keng ~~” Tiểu Hàm ấn chuông cửa.

Mở cửa chính là Chu Triển Nguyên. Nhìn thấy cô, trên mặt Chu Triển Nguyên đã sớm nở nụ cười, hôm nay nhìn cô mặc một bộ váy hoa nhỏ đơn giản, so với lúc bình thường mặc đồ công sở nhìn quyến rũ hơn không ít, tóc thả đến đầu vai, có lẽ vừa tắm xong, trên người còn có mùi hương nhàn nhạt theo gió nhẹ bên ngoài mà vào.

“Em không đến trễ chứ?” Tiểu Hàm tươi cười hỏi.

Chu Triển Nguyên nghiêng người, cười đón cô vào nhà, “Đúng lúc, dì Chung mới chuẩn bị xong, em liền tới.” Thực ra là anh để lại một món ăn cuối cùng để cô làm, sợ làm cô không được tự nhiên.

“Em là nghe thấy mùi thơm mà đến rồi ~” Tiểu Hàm bĩu môi cười nói, làm như một bộ dạng tham ăn, ra sức hít hít mũi, bày ra một bộ mặt thèm muốn.

Chu Triển Nguyên nhìn điệu bộ dí dỏm của cô như vậy, khóe miệng lại nhếch lên 5%, “Nãi Tích đang trong phòng đọc truyện tranh, đợi lát nữa ăn cơm lại gọi nó, em ngồi xuống trước đi.” Chu Triển Nguyên thản nhiên đem ánh mắt trên người cô dời đi, mùi hương thơm ngát trên người con gái mới tắm xong chính là duy nhất, đôi má chắc là do nhiệt độ bên ngoài, hơi ửng hồng, trên cổ đeo một vòng cổ kim cương sáng bóng, làm cho làn da trắng nõn nổi bật lên càng thêm đẹp.

“Em đi giúp dì Chung vậy, ăn uống mà không cần trả tiền cực kỳ xấu hổ nha.” Tiểu Hàm mỉm cười.

Chu Triển Nguyên bưng cốc nước mát tới: “Không cần, cũng chỉ còn một món nữa, em ngồi đó là được rồi.” Vừa dứt lời, Chu Triển Nguyên cũng thuận thế ngồi xuống bên cạnh cô, lúc cô nhận cốc nước, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, làm cho Chu Triển Nguyên hơi đờ người.

Tiểu Hàm lại không phát hiện, nhấp một miếng nước, mỉm cười: “Số em thật là may, ngày nghỉ đầu tiên đã không cần phải tự mình xuống bếp, khó mà được hưởng thụ nha.”

Chu Triển Nguyên thốt ra: “Vậy sau này mỗi ngày em qua đây ăn là được rồi.” Lời vừa ra khỏi miệng, mới cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng xoay mặt đi giải thích: “Ý của anh là, dù sao dì Chung mỗi ngày cũng phải nấu cơm, em lại không ăn nhiều lắm, cùng ăn cũng giảm bớt được phiền phức rồi.”

Tiểu Hàm mím môi có vẻ dăm chiêu: “Anh Triển Nguyên, cần phải trả tiền phí ăn không?”

Chu Triển Nguyên: ...

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Dì Chung nhìn hai người ngồi sánh đôi trong phòng khách, không khỏi nở nụ cười, đây là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của ông Chu như vậy, hôm trước dặn dò bà phải mua thức ăn gì, làm món nào, hôm nay lại đặc biệt đi siêu thị mua nhiều đồ uống như vậy ----- ngày thường ông Chu không cho Nãi Tích uống, ông ấy cũng không uống, mua nhiều như vậy, tất cả đều chuẩn bị cho cô gái này hết.

Sau khi dì Chung đến thay thế dì Lý, Tiểu Hàm không tới nhà Chu Triển Nguyên, cho nên dì Chung cũng không biết quan hệ giữa Tiểu Hàm và Chu Triển Nguyên, chỉ xem cô như bạn gái của Chu Triển Nguyên, đối đãi như bà chủ tương lai vậy.

Ánh mắt của người già đều khá tinh tế, dì Chung chỉ nhìn qua Tiểu Hàm vài lần, liền biết đây là cô gái dễ sống chung, dịu dàng ít nói, nhìn lại ông Chu đẹp trai cao lớn, nhìn như thế nào cũng là một cặp xứng đôi.

“Ông Chu, có thể ăn cơm rồi.” Dì Chung đem thức ăn đặt lên bàn, cất tiếng gọi.

Chu Triển Nguyên liếc nhìn phòng ăn một cái, nhìn Tiểu Hàm nói: “Đi thôi, tới giờ ăn cơm rồi.”

Tiểu Hàm đứng lên, mỉm cười: “Em đi gọi Nãi Tích đến ăn...”

Chu Triển Nguyên vuốt cằm cười cười, bản thân lại đi đến bàn ăn.

Nãi Tích đang đọc truyện tranh, truyện tranh lần trước cô giáo Tiểu mua cho nó đã đọc hết rồi, tuần trước ba ba dẫn nó đi mua rất nhiều, giờ có thể đọc thật lâu.

Vì phòng đóng cửa, Nãi Tích không nghe thấy tiếng động Tiểu Hàm đi vào, vẫn đang một lòng một dạ hướng vào cuốn truyện tranh đặc sắc, đang đọc hay, phía sau bỗng nhiên có một đôi tay mềm mại bịt mắt nó, cười hì hì hỏi: “Đoán cô là ai?”

Cần gì phải đoán! Trong mơ đều là âm thanh này! Diễn đàn lê quý đơn!

Bạn nhỏ Nãi Tích phấn khích bắt lấy, trở tay ôm lấy cổ cô giáo Tiểu, chu miệng làm nũng nói: “Cô giáo Tiểu! Cô đến khi nào sao không báo với con!” Bằng không nó đã sớm ra ngoài rồi!

“Ừm, cô cũng vừa mới đến.” Tiểu Hàm cười ôm lấy nó, thằng nhóc này nặng trĩu, có mùi gì đó của một đứa trẻ.

“Ba ba nói cô giáo Tiểu muốn cùng con đi mua quần áo, là thật sao?”

Hả? Tiểu Hàm nhú mày, việc này là sao? Không phải anh Triển Nguyên nói không biết mua quần áo, cho nên muốn cô cùng đi để giúp chọn đồ thôi, sao lại chuyển thành cô muốn cùng họ đi rồi hả?

“Cô giáo Tiểu, có phải thật không ạ?” Thằng bé bĩu môi, nghiêng đầu, vẻ mặt chờ đợi nhìn cô, Tiểu Hàm không tự chủ gật gật đầu, dù sao kết quả cuối cùng đều là cùng đi, cách nói rồi rầm như nào nữa thì dường như cũng không có nghĩa lý gì: “Ừ, đợi lát nữa cô giáo Tiểu sẽ đi cùng các con.”

Tên nhóc kia vui vẻ, cái mũi cọ cọ và mà Tiểu Hàm, cười tí mắt không nhìn thấy gì: “Cô giáo Tiểu, chúng ta nhanh đi ăn cơm thôi ~~” cơm nước xong là có thể cùng cô giáo Tiểu đi mua quần áo... ~~ thật tốt khi mặc quần áo được cô giáo Tiểu mua cho nó ~~ chắc chắn sẽ đẹp hơn đồ của ba ba mua ~~ Vương Tiểu Bàn luôn khoe cậu ta được mẹ mua cho quần áo mới,

hừ, kỳ thật xấu muốn chết, màu sắc rất khó coi, thế mà cậu ta vẫn cảm thấy đẹp. Thật là đáng ghét.

“Đi thôi, đi ăn cơm ~~” Tiểu Hàm bế thẳng nhóc, đi ra khỏi phòng.

Chu Triển Nguyên nhìn vẻ mặt hạnh phúc của con trai ôm cổ Tiểu Hàm, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ấm áp, như thế này thì tốt, thật sự.

Tay nghề nấu ăn của dì Chung rất tốt, nhất là mùi vị cực kỳ dễ ăn, cũng cực kỳ ngon. Chu Triển Nguyên gắp một đĩa cá sốt chua ngọt vào bát của Tiểu Hàm, thản nhiên nói: “Là thịt cá, không có xương.”

Tiểu Hàm điềm nhiên* cười (điềm tĩnh + thản nhiên), trong lòng có chút xấu hổ, lúc thấy anh bạn nhỏ chớp ánh mắt tò mò nhìn chằm chằm mình, trên mặt không khỏi ửng hồng một mảng.

“Anh Triển Nguyên, tự em lấy cũng được rồi.” Tiểu Hàm cúi đầu, đỏ mặt nói. Cô thế mà lại đỏ mặt vì ánh mắt hồn nhiên của một thằng bé! Rốt cuộc trong lòng cô đang nghĩ gì vậy! Tiểu Hàm âm thầm buồn bực bản thân.

“Nãi Tích, con ăn nhiều rau dưa một chút, về sau mới cao lên được.” Chu Triển Nguyên giương mắt, gắp một món xanh biếc vào bát con trai, như mong muốn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tên nhóc kia nhăn thành một đoàn. Anh bạn nhỏ, muốn chiến đấu với ba ba, cậu thật sự vẫn còn non lắm.

“Con không cần ăn rau xanh... Con muốn ăn tôm...” Vẻ mặt tên nhóc kia ủy khuất, chớp mắt lấp lánh nhìn Tiểu Hàm, chính ba ba cũng không thích ăn rau cải, nhưng mà lúc nào cũng muốn nó ăn, thật sự rất đáng ghét ~

Chu Triển Nguyên nhìn con trai liếc mắt một cái, vẻ mặt không thay đổi, động tác vui sướng lại gắp một đĩa rau cải vào trong bát của con trai: “Ăn nhiều rau mới có thể cao lên, con không phải muốn cao giống ba ba sao, không ăn rau sao cao được.”

Tiểu Hàm nhin cười nhìn hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ, rốt cuộc không nhin nổi nữa, bóc một con tôm cho thằng bé, “Thực ra, ăn nhiều tôm cá cũng tốt.” Tiểu Hàm có chút chột dạ liếc Chu Triển Nguyên một cái, Nãi Tích, lúc này đừng có dựng thăn ngón tay cái với cô nhé, cha con lại cảm thấy cô là đồng bọn.

Thực ra không cần che dấu, nhìn là đã thấy.

Trên mặt Chu Triển Nguyên bất động, trong lòng lại nhin không được cười mỉm, nhưng mà, vì sao anh lại có cảm giác coi con trai với cô là một trò chơi ảo giác nhỉ? Loại cảm giác này, thật đúng là quý quái mà.

“Cô giáo Tiểu, chúng ta ăn cơm nhanh lên..., cơm nước xong chúng ta còn phải đi mua quần áo, đến muộn lại bị bạn khác mua hết mất ~~” Thằng nhóc nghiêm mặt nói.

Tiểu Hàm dở khóc dở cười, cũng không phải là thức ăn, còn có tới trước được trước sao. “Được thôi, vậy Nãi Tích ăn nhanh lên, cơm nước xong phải đi rửa mặt, sau đó chúng ta sẽ xuất phát.” Đi sớm một chút cũng được, đợi lát nữa về sớm, trước khi đi ngủ còn phải tắm một cái, cả người chắc sẽ toàn mồ hôi. Thời tiết cuối tháng sáu đầu tháng bảy ở Hàng Châu, buổi tối cũng không mát mẻ.

“Đi thôi.” Chu Triển Nguyên cầm chìa khóa xe, nhìn hai người tay trong tay nói.

Tiểu Hàm nhìn một bàn đầy bát đĩa, có chút do dự nói: “Phải thu dọn xong rồi mới đi chứ?”

Dì Chung cười nhìn bọn họ, cũng không quên dặn dò: “Có tôi đây, các người trẻ tuổi nên đi chơi nhiều vào, về trễ cũng không sao, nha ~”

Nghe thấy lời này, Tiểu Hàm cũng cười ra tiếng: “Vất vả cho dì, chúng tôi đi trước...”

Nãi Tích nắm tay cô giáo Tiểu, trên lưng đeo túi sách của mình, bên trong để tiền tiêu vặt của nó, khí thế hiên ngang đi xuống lầu.

“Ba ba ba ba, bây giờ chúng ta đi mua quần áo sao?” Thằng nhóc ngồi trên đùi cô giáo Tiểu, chổng cằm hỏi.

Chu Triển Nguyên mỉm cười trả lời: “Ừm, sao vậy?”

“Nhưng mà ba ba, con muốn đến cửa hàng quà tặng.” Nói xong, tên nhóc ôm túi sách nhỏ của mình cười tít mắt: “Con muốn mua quà cho ba ba và cô giáo Tiểu... ~~” vỗ vỗ túi sách, ý bảo mình có rất nhiều tiền nha...

“Vậy mua xong quần áo đã, đi muộn, quần áo sẽ bị bạn nhỏ khác mua hết đó nha.” Chu Triển Nguyên cười nói, Tiểu Hàm bí mật liếc xéo anh một cái, vậy mà lại dùng câu nói của tên nhóc kia nói lại nó, thật đúng là hai cha con.

“Được rồi, nhưng mà ba ba nhất định phải nhớ nhé... con sợ đến lúc đó sẽ quên.” Nãi Tích ôm túi sách, trên đùi của cô giáo Tiểu cái móng nhỏ lại dịch dịch, làm Tiểu Hàm cực kỳ không được tự nhiên dựa người vào phía sau, tay không khỏi nắm lấy váy của mình, quả nhiên, mặc váy gì gì đấy, thật sự rất phiền toái.

Chu Triển Nguyên nhìn về phía trước không chớp mắt, tay lại tự động với lấy cái chăn trong tủ: “Phủ lên, có chút lạnh.”

Tiểu Hàm váy quá ngắn mà! TAT

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Nhận chần Chu Triển Nguyên đưa qua, Tiểu Hàm cực kỳ không tốt lại đỏ mặt, may mà Nãi Tích ngồi quay lưng về phía cô, nếu không cô cũng không biết phải đối mặt với ánh mắt hồn nhiên tò mò của tên nhóc này như thế nào nữa.

Chu Triển Nguyên mặt không biến sắc xoay mặt đi, nhưng cũng khẽ nhếch mép, cũng có thể nhìn ra tâm tình của anh rất tốt. Một đường đi ô tô, khoảng hai mươi phút là đến nơi.

Dừng xe, đến trung tâm, Nãi Tích một tay lôi kéo ba ba, một tay nắm tay cô giáo Tiểu, trên lưng mang cặp sách màu lam nhỏ, đôi mắt to sáng rực nhìn xung quanh, nhìn thấy ai cũng cười tít mắt, Tiểu Hàm nhìn thấy thì che miệng cười trộm.

“Ba ba, nhanh lên nhanh lên ~~ nếu không sẽ bị bạn khác mua hết!” Vẻ mặt thẳng nhóc sốt ruột nôn nóng, vẻ mặt Chu Triển Nguyên nhìn thấy rất là bất đắc dĩ, thẳng nhóc này, có phải dễ lừa quá không? Sau này anh có phải lo lắng cho con trai mình bị người ta tùy tiện bắt cóc đi hay không vậy.

“Nãi Tích, từ từ thôi.” Tiểu Hàm mím môi cười nói, “Hôm nay mấy bạn nhỏ kia đều ở nhà, không có ai đến tranh giành cùng Nãi Tích đâu...” Đôi khi ma lạnh quá, đôi khi lại đơn thuần quá, làm cho người ta nhịn không được nghĩ muốn bắt nạt. Đứa nhỏ này, thật đúng là đáng yêu quá đi.

Vẻ mặt tên nhóc hưng phấn, nên không nghe thấy ba ba và cô giáo Tiểu nói, vội vã lôi kéo hai người vào quầy bán đồ trẻ em.

“Dì dì, con muốn mua quần áo ~~” Thằng bé kia toét miệng, lớn tiếng chào hỏi cô bán hàng.

Tiểu Hàm nhìn cô bán hàng cùng lắm chỉ hơn hai mươi tuổi giật giật khóe miệng, không khỏi buồn cười, giống như cô ấy cũng không vui bị người khác gọi là dì, “Nãi Tích, qua đây, chúng ta thử bộ này đi.” Tiểu Hàm cầm một cái áo có mũ màu đỏ ngăn tay, ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn nó nói.

“Được ạ.” Nãi Tích nheo mắt cười, ngoan ngoãn gật đầu, nhận đồ trong tay cô giáo Tiểu, quay đầu nhìn Chu Triển Nguyên nói: “Ba ba, ba giúp con thay quần áo đi.”

Vẻ mặt Chu Triển Nguyên cười nhẹ chỉ đứng đó, mặt mày anh tuấn dưới ánh đèn ở trong tiệm, càng trở nên dịu dàng, “Nãi Tích không phải tự mình mặc quần áo à?” Chu Triển Nguyên cố ý nói như vậy.

Nãi Tích trề mũi, bĩu môi, ba ba xấu nhất, biết rõ rành rành tự nó mặc quần áo rất rất chậm mà.

Tiểu Hàm xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn lại của thằng bé, khẽ cười nói: “Được rồi, cô giúp con thay, đi thôi.” Nói xong, nhận đồ từ tay thằng bé đi đến phòng thay đồ, không nhìn Nãi Tích cố ý xoay người lại làm mặt quỷ với ba ba, hừ hừ, ba ba không giúp con, cô giáo Tiểu sẽ giúp... ~

Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ nhìn bóng lưng của con trai mà lắc đầu, tên nhóc này, cái việc mang thù này cũng không phải ngày một ngày hai.

Xung quanh các nhân viên bán hàng nhìn vào khuôn mặt trong sáng ngây thơ của Nãi Tích, thằng bé Nãi Tích này dở trò không phải ai cũng đỡ được, một vài cô gái đã tiến lại vây quanh, trong đó có một đôi mắt lấp lánh

nhìn Chu Triển Nguyên nói: “Con trai của anh thật đáng yêu.” Đã lâu rồi không gặp đứa nhỏ nào đáng yêu như vậy.

Còn lại đều nhìn vào phòng thay đồ, “Phu nhân cũng thật xinh, nhìn còn rất trẻ tuổi ~~” Nãi Tích và cô giáo Tiểu, nếu không phải biết rõ tình hình hiện tại, người ngoài thật đúng là tưởng rằng đó là hai mẹ con, nhìn rất tình cảm.

Có một đứa con trai lớn như vậy, ở trong mắt người khác, dù thế nào Tiểu Hàm cũng đã ba mươi, nhân viên bán hàng nhìn, Tiểu Hàm chắc được chăm sóc cực kỳ tốt.

Có một ông chồng cao to đẹp trai như vậy, lại có một đứa con trai đáng yêu như thế, bản thân lại còn trẻ tuổi xinh đẹp, khó trách những cô gái này đều hâm mộ Tiểu Hàm là phải.

Chu Triển Nguyên nghe nhân viên bán hàng nói, không nói được lời nào, chỉ là khóe miệng sung sướng giương cao, đáy mắt dịu dàng làm mấy cô nhân viên không khỏi đỏ mặt.

“Ba ba, nhìn có được không?” Nãi Tích nghiêng đầu, vẻ mặt hưng phấn chạy đến, trên tay cầm quần áo, ngẩng mặt lên, chờ được khen ngợi.

Chu Triển Nguyên nhìn Tiểu Hàm đi theo phía sau Nãi Tích, nhẹ nhàng giương cao khóe miệng, không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái, d.i.e.n.d.a.n.L.3.@.u.y.D.^.0.^.n chắc là vì không gian trong phòng thay đồ nhỏ, lại không có điều hòa, hai gò má của Tiểu Hàm hơi hơi ửng hồng, tóc dài được vén lại sau tai, lộ ra lỗ tai trắng nõn xinh xắn, ánh mắt đang mỉm cười nhìn Nãi Tích.

Chu Triển Nguyên đi lại, dắt con trai lại đứng trước gương, nhìn thần sắc trong gương hiện lên như thật của thằng bé, cười vỗ vỗ đầu nó, “Cảm thấy đẹp không?”

Nãi Tích có phần thẹn thùng nhìn người trong gương, không được tự nhiên quay đầu đi, nhìn thấy Tiểu Hàm mỉm cười đang ngắm nhìn nó, trên mặt càng đỏ.

“Người bạn nhỏ mặc bộ này rất đẹp mắt..., mẹ của em rất có mắt nhìn đấy... ~~” Một nhân viên bán hàng cực kỳ chuyên nghiệp nói.

Chu Triển Nguyên khép miệng, khóe mắt liếc nhìn bóng dáng cô gái gầy nhỏ, đáy mắt cứng chiều càng đậm.

Cảm giác bên cạnh có ánh mắt bắn qua, Tiểu Hàm có chút không được tự nhiên vén vén sợi tóc rơi xuống bên tai, hơi đỏ mặt nhìn Chu Triển Nguyên cười cười, đi tới hai bước, đứng sau Nãi Tích, gương khuôn mặt tươi cười lên hỏi: “Nãi Tích thích bộ này không? Cô cảm thấy bộ màu lam này cũng không tệ...” Tiểu Hàm mỉm cười nhìn tinh thần của thằng bé ở trong gương, nhẹ nhàng nói. Tuy nhân viên bán hàng nói làm cho Tiểu Hàm cảm thấy không được tự nhiên, nhưng cô cũng sẽ không ở trước mặt thằng bé phản bác cái gì cả. Thằng bé đối với loại chuyện này cực kỳ miễn cảm.

Chu Triển Nguyên thấy cô chỉ nhìn Nãi Tích cười, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cô không giải thích ngay tại chỗ. Việc này làm cho khóe miệng của anh rõ ràng cong thêm mấy phần: “Ba cảm thấy bộ mà lam cũng rất đẹp, Nãi Tích đi thử đi.”

Nãi Tích chớp mắt, nhìn nhìn ba ba, lại nhìn nhìn cô giáo Tiểu, nghiêng đầu liếc nhìn áo sơ mi ngắn tay kẻ ô vuông màu lam trên tay nhân viên bán hàng, bỗng nhiên giơ tay lên chỉ một bộ quần áo thể thao vàng nhạt treo một bên hỏi: “Bộ này có đẹp không?”

Tiểu Hàm theo ngón tay nó chỉ nhìn lại, là một bộ áo vàng nhạt, quần đùi màu lam áo thể thao màu vàng, cảm giác cực kỳ mát mẻ, không khỏi thầm khen ánh mắt của thằng nhóc kia: “Rất đẹp, nếu Nãi Tích thích thì liền đi thử đi.”

Nhân viên bán hàng mỉm cười giải thích nói: “Đây là quần áo cho mẹ con ạ..., người bạn nhỏ có thể mặc thử đi... có chút thú vị đấy.”

Nãi Tích nghe thấy lời này, ánh mắt liền bừng sáng: “Thật sao? Mẹ, chúng ta mua đi ~~ có được hay không?” Nãi Tích túm cánh tay của Tiểu Hàm làm nũng, “Con rất thích bộ quần áo này ~~ mẹ chúng ta cùng mua đi ~~ có được không ~~” dư âm mềm, kéo thật dài, đôi mắt to lấp lánh ánh sao, chiếu thẳng vào lòng Tiểu Hàm.

“Được được ~~ mua thì mua ~~” Tiểu Hàm nghe thấy Nãi Tích gọi cô như vậy, mặt không khỏi đỏ ửng, mặt ửng hồng liếc trộm Chu Triển Nguyên một cái, thấy anh mặt không biến đổi, mới áp chế sự khó xử trong lòng, bất đắc dĩ gật đầu cười nói, nhìn nhân viên bán hàng nói: “Phiền cô lấy một bộ cỡ M của con gái, và một bộ cỡ S của trẻ con nhé.”

Trong lòng tên nhóc kia âm thầm tự khoa chân múa tay thành một chữ V, nó biết nếu trước mặt nhiều người như vậy gọi mẹ, cô giáo Tiểu nhất định sẽ không từ chối, cũng giống như lần trước trong siêu thị vậy.

Chu Triển Nguyên nhìn mặt hồng cười mím của cô gái, cười dịu dàng, nhìn nhân viên bán hàng gật gật đầu: “Phiền cô rồi.” Ánh mắt nhìn thẳng vào người con gái xinh đẹp bên cạnh con trai, trong lòng liền ấm áp một mảnh. Như vậy, thật sự rất tốt.

Tiểu Hàm dẫn Nãi Tích vào phòng thay đồ, trước tiên thay đồ cho nó xong, bản thân mình mới thay. Ra soi gương, tên nhóc vui mừng cười dựa vào bên người cô, vẻ mặt thỏa mãn và vui sướng, Tiểu Hàm nhìn trong lòng nhện không được hơi chua xót. Nãi Tích hẳn là rất muốn cùng ba mẹ đi mua quần áo, cô như vậy, cũng không thể ở trước mặt nhiều người như vậy làm cho nó thất vọng. Nghĩ đến lần đó ở trong nhà sách, đối với nhiều bạn nhỏ như vậy, bộ dạng thẳng bé trầm mặc nắm chặt quả đấm, trong lòng Tiểu Hàm chỉ thấy đau lòng.

Nhìn nhìn nụ cười vô cùng tươi của thằng bé ở trước mặt, Tiểu Hàm nhẹ nhàng vỗ vỗ nó, thằng nhóc nghi hoặc ngẩng đầu, bất chợt liền cười lên, xoay người sang chỗ khác gọi ba ba: “Ba ba, con cùng mẹ mặc như thế có được không?”

Chu Triển Nguyên ngẩng khuôn mặt tươi cười lên, trịnh trọng gật đầu, ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào cô gái mà con trai hài lòng cui vể đang dựa vào bên người.

Nhân viên bán hàng bên cạnh nói một câu khen ngợi: “Người bạn nhỏ, em và mẹ mặc như vậy nhìn rất đẹp..., cho tới bây giờ các chị còn chưa từng thấy mẹ con nào mà mặc hợp như vậy hết.” Nhân viên bán hàng lớn tuổi kia nhìn Chu Triển Nguyên mím môi cười nói: “Ngài thật sự có được phúc lớn nha, bà xã có dáng người đẹp như vậy, mặc cái gì cũng được hết.”

So với các bà mẹ tuổi chừng ba mươi, dáng người Tiểu Hàm gầy nhỏ đương nhiên coi như cực kỳ đẹp.

Tiểu Hàm nghe thấy câu này, có chút không được tự nhiên nghiêng mặt đi, mượn động tác chỉnh lại tóc, lặng lẽ dùng đôi bàn tay lạnh lạnh che che đậy đậy lên đôi má đang nóng bừng.

Chu Triển Nguyên vẫn chỉ mỉm cười nhàn nhạt, hơi hơi gật đầu với nhân viên bán hàng, bày tỏ muốn mua bộ quần áo này, ừm, bà Chu, cái danh hiệu này dường như rất êm tai.

Tên nhóc kia chú ý nhận xét của ba ba, trong đầu nó đều là cao hứng. “Mẹ.” Nãi Tích bỗng nhiên cười thần bí, vẫy tay, ý bảo Tiểu Hàm cúi thấp lỗ tai xuống. Tiểu Hàm cong cong khóe miệng, chớp chớp mắt, hơi hơi khom lưng: “Sao vậy?”

“Cô giáo Tiểu, thực ra con nghĩ muốn mua bộ bên kia kìa... ~~” thằng nhóc chỉ chỉ phía nam treo hai bộ lớn một bộ nhỏ màu trắng ngắn tay nhỏ

giọng nói vào tai Tiểu Hàm, “Con muốn cùng ba ba và cô giáo Tiểu cùng mặc... ~”

Tiểu Hàm nhìn ba bộ kia cực kỳ dễ thấy là bộ đồ gia đình, đỏ mặt liếc Chu Triển Nguyên một cái, thấy sắc mặt anh vẫn bình thường, cũng không phát hiện, mới nhẹ nhàng thở ra, tim tạm ngừng đập, ánh mắt cũng không khỏi nhìn sang bộ đồ thể thao màu trắng, hình như, thật sự nhìn rất đẹp.

“Mẹ, chúng ta mua đi, có được không?” Nãi Tích bỗng nhiên lớn tiếng hỏi, dẫn tới Chu Triển Nguyên liếc mắt: “Sao vậy? Mua cái gì?”

Trên mặt Tiểu Hàm đỏ ửng một mảnh, lấp bắp khoát tay nói: “Không có gì...” Nãi Tích lại không biết Tiểu Hàm xấu hổ, toét miệng cười nhìn ba ba rồi đi qua ôm chân ba ba: “Ba ba, chúng ta mua bộ đồ kia có được không? Nhìn rất đẹp nha ~~ con rất thích ~~”

Theo ánh mắt của con trai nhìn lại, đập vào mắt là bộ đồ gia đình màu trắng, đáy mắt Chu Triển Nguyên ý cười ngày càng đậm, quả nhiên, ba ba như thế, Nãi Tích cũng vậy.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Chu Triển Nguyên làm ra vẻ cực kỳ nghiêm túc nhìn nhìn bộ đồ gia đình cực kỳ ấm áp kia, lại giả vờ cực kỳ nghiêm túc hỏi Tiểu Hàm: “Tiểu Hàm, em thấy như thế nào?”

“Hả?” Tiểu Hàm giật mình, ngẩng đầu nhìn ánh mắt Chu Triển Nguyên, ở trong đó chỉ thấy được dịu dàng mềm mại, căn môi suy nghĩ, anh Triển Nguyên chắc là không muốn để Nãi Tích buồn, nghĩ như thế, cô đương nhiên cũng phối hợp theo: “Nhìn rất đẹp, lấy tới thử đi.”

Thay đồ xong, Tiểu Hàm cảm thấy chỗ nào đấy không đúng, rõ ràng đứng ở sau lưng cô là người đàn ông cao lớn ngời ngời, rõ ràng đứng bên người cô là đứa trẻ đáng yêu, nhưng mà cô vẫn cảm thấy không nói được nên lời, không được tự nhiên, không đúng chỗ nào chứ?

Khóe mắt Chu Triển Nguyên mỉm cười nhìn ‘Một nhà ba người’ đứng trong gương, thật đúng là hài hòa không nói nên lời.

“Làm phiền rồi, tính tiền đi.” Chu Triển Nguyên rút thẻ ra.

Tiểu Hàm hoàn hồn, bật thốt lên nói: “Triển Nguyên...” Anh... Nếu vậy hai bộ này đều của cô sao, không thể tính như vậy.

Ý cười nơi khóe miệng Chu Triển Nguyên càng thêm dịu dàng, trầm giọng hỏi: “Sao vậy? Còn muốn mua nữa à?” Triển Nguyên, hình như nghe hay hơn anh Triển Nguyên thì phải.

“Cái này...” Em có thể tự trả tiền không? Lời này còn chưa kịp nói, Tiểu Hàm đã thoáng nhìn thấy thằng nhóc kia mím môi ánh mắt dần dần ảm đạm lại, haiz, thôi đi, việc nhỏ này tình toán chi ly để làm gì: “Không có gì, em chỉ muốn hỏi một chút, lát nữa chúng ta có đi cửa hàng quà lưu niệm nữa không thôi.”

Quả nhiên, Nãi Tích nghe thấy lời này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức bày lên khuôn mặt tươi cười: “Có chứ, ba ba, đợi lát nữa con còn muốn đi mua quà cho hai người... ~~”

Nhân viên bán hàng xung quanh vừa nghe lời này, sự hâm mộ trên mặt đã hiện lên không giấu đi được: “Thật là một đứa bé đáng yêu ~~ sau này tôi cũng có một đứa nhỏ hiểu chuyện như vậy thì tốt quá ~~ trời ạ, người bạn nhỏ, chị tặng em một con búp bê được không?”

Tiểu Hàm cười nhìn nhân viên bán hàng mang búp bê đến cho Nãi Tích chọn, không khỏi bật cười ra tiếng, thật đúng là, con nít. Dd/lqd Tốc độ biến đổi sắc mặt đúng là nhanh hơn cả một ngày của tháng sáu.

Chu Triển Nguyên nhận thẻ và mấy túi quần áo, đi đến bên người Tiểu Hàm, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh nói: “Tiểu Hàm, sau này gọi anh là Triển Nguyên thì hay hơn, luôn gọi anh Triển Nguyên, kêu anh thành lão già luôn rồi.” Nhưng nào ngờ, tay anh xách túi quần áo to, mà lại đang khăn trương chảy cả mồ hôi.

“Hả?” Tiểu Hàm giật mình, trên mặt lập tức không khỏi nóng lên, sao mặt cô luôn đỏ ửng thế này chứ? “Được, Triển Nguyên...” anh...

Rõ ràng trước mặt lãnh đạo trường giảng bài không luống cuống, vậy mà trước mặt Triển Nguyên... anh... trên mặt lúc nào cũng đỏ ửng, Tiểu Hàm cúi đầu, không để cho anh nhìn thấy đôi má ửng hồng của mình, lại không biết lỗi tai của mình cũng đỏ ửng, đã bán đứng chính mình từ lâu.

Tâm tình Chu Triển Nguyên cực kì sung sướng nhếch miệng, từ góc độ này của này nhìn qua, có thể nhìn được cái cổ trắng nõn cùng vành tai ửng hồng của cô, áo thể thao màu trắng ôm dáng người yếu điệu của cô, tóc dài hơi xoắn rơi rớt trên đầu vai, vừa tao nhã lại vừa có chút lười biếng.

“Tiểu Hàm, anh nghĩ anh muốn em gọi anh là Triển Nguyên.” Chu Triển Nguyên tới gần nửa bước, đứng sau lưng cô, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm cô, mở miệng nói ra những lời mập mờ, người thấy nhàn nhạt mùi nước hoa của đàn ông làm cho thần trí của Tiểu Hàm rối loạn, chỉ cảm thấy trong đầu giống như có vô số thác nước đột phá ầm ầm cực lớn, ngơ ngẩn không biết suy nghĩ cái gì.

Chu Triển Nguyên nhìn bộ dạng không biết làm gì của cô, không khỏi cưng chiều cười, vẫn nên không ép cô, từ từ sẽ đến.

“Ba ba!” Nãi Tích ôm Tiểu Hùng phấn khích mà chạy đến, Tiểu Hàm nghe được âm thanh của Nãi Tích, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước lên phía trước hai bước, nghĩ phải rời khỏi tầm mắt của Chu Triển Nguyên.

Nhìn chăm chăm nóng bỏng như vậy, thật sự cô có chút không thể chịu được: “Nãi Tích, con thích Tiểu Hùng sao?” Tiểu Hàm đơn thuần thuộc loại không nói chuyện nhảm, ánh mắt nhẹ nhàng mở ra, không dám nhìn lại ánh mắt Chu Triển Nguyên dịu dàng không giống ngày thường như vậy. Vừa rồi, anh đứng sau lưng cô, hô hấp ấm nóng phả vào sau tai, nhẹ nhàng như thế mà nói, giống như làm cho cả người cô thiêu cháy lên vậy, trên mặt đỏ lại càng đỏ hơn, nếu tiếp tục như vậy, Tiểu Hàm nghĩ chính mình bị đứt mạch máu mắt! Còn làm cho cô giữ bình tĩnh như thế nào đây!

“Cô giáo Tiểu, tặng cho cô... ~~” Nãi Tích cười tí mắt nhét Tiểu Hùng vào lòng Tiểu Hàm, xoay người liền ôm đúi Tiểu Hàm không rời, “Chúng ta đi mua quà đi ~~” đây là của chị gái trong cửa hàng tặng, không thể coi như nó tặng được, cho nên, lát nữa nhất định phải mua tặng cô giáo Tiểu một

món quà thật thú vị! Soạt soạt Hắc ~~ Tên nhóc kia mặt mày cười hớn hở, một đôi mắt hoa đào mỉm cười không khác gì ba nó, giờ phút này cười rất là bảnh bao.

Tiểu Hàm cảm thấy cả người mình hoàn toàn cứng ngắc bị Nãi Tích kéo lên xe, chỗ ngồi bên tay lái gì gì đó, bây giờ trong mắt cô, cùng một dạng giống như chỗ nước sôi lửa bỏng vậy. Nhưng mà, khước mắt nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh nhạt của Chu Triển Nguyên, Tiểu Hàm lại giống như một loại vừa nãy là cảm giác chính mình nằm mơ, hơn nữa còn là mơ mộng hão huyền.

Chu Triển Nguyên nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của cô gái nào đó, trong lòng khe khẽ thở dài, anh có phần nóng vội rồi. “Đi thôi.” Chu Triển Nguyên nói một tiếng, nhìn cô đột nhiên cơ thể cứng đờ, cảm giác trong lòng bất lực đột nhiên ập đến, thật đúng là, con đường phía trước vẫn còn dài.

Đọc đường đi chỉ nghe tiếng Nãi Tích lú lú, Tiểu Hàm và Chu Triển Nguyên một tiếng cũng không nói. Tiểu Hàm giả vờ quay mặt nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, trong lòng lại hồi hộp, vừa rồi đó là ảo giác sao? Anh Triển Nguyên nói với cô, anh hi vọng cô gọi anh là Triển Nguyên? Lời này, hiểu theo nghĩa đen vẫn có chút sâu xa? Tiểu Hàm buồn rầu.

Đáng lẽ giáo viên Ngữ văn nghĩ cái là không thành vấn đề, bài giảng một trang không có ý sâu xa gì cũng có thể nói thành hoa mỹ, huống chi loại này nghe đều cảm thấy có chút mập mờ. Thật đúng là làm cho người ta buồn rầu mà.

“Cô giáo Tiểu, cô thích cái gì?” Nãi Tích ôm túi sách nhỏ của mình, nhú nhú mày lại, nghiêng đầu xoay người hỏi Tiểu Hàm.

Tiểu Hàm chỉnh đầu của thẳng bé lại một chút, tùy ý “Ừ” một tiếng: “Nãi Tích tặng cô đều thích.” Lúc này, để cho cô nói cái gì đó với thẳng

nhóc này? D.i.e.n.d.a.n/L.e.Q.u.y.D.o.n Vừa mới đưa nó vào, cha nó lập tức nói chút làm cho người ta không hiểu gì, giờ phút này trạng thái Tiểu Hàm có hơi bất ổn.

Nãi Tích bĩu môi, vẻ mặt bất mãn: “Đây là con lần đầu tiên mua quà tặng cô giáo Tiểu, cô giáo Tiểu làm sao có thể nói tùy tiện được chứ!” Đây là chuyện cực kỳ hệ trọng! Lần đầu tiên nó mua quà tặng mẹ!

Tiểu Hàm kinh ngạc mấp má miệng, ánh mắt đặt trên túi sách của thằng nhóc, tiền tiêu vặt của thằng nhóc này nhiều lắm sao? Vẫn nên cất giữ để mua kẹo cho chính mình thì tốt hơn, cho dù là mua quà, cũng có thể là cô mua tặng nó thôi.

Chu Triển Nguyên giống như nhìn ra được ngi hoặc của Tiểu Hàm, nhẹ nhàng cười nói: “Từ nhỏ đến lớn tiền mừng tuổi của Nãi Tích đều để ở đây hôm nay đúng là nó lấy ra toàn bộ rồi.” Cái này vẫn được con trai coi là lọ cất giữ bảo bối quý giá hôm nay đúng là hoàn toàn trống không, nó thật đúng là cam lòng mất vốn gốc. Ừm, quả nhiên là con hơn cha. Chu Triển Nguyên nhú mày, cha con chung lòng, nhất định có thể đem người mẹ tương lai này gặt về nhà, Chu Triển Nguyên bỗng nhiên có tự tin.

“...” Tiểu Hàm bất lực nhìn vẻ mặt nghiêm túc của thằng bé, đã nhìn ra, tên nhóc là người rộng lượng, giống như cha của nó vậy. “Nãi Tích, cô giáo Tiểu cái gì cũng không thiếu.” Tiểu Hàm ra vẻ buồn rầu nhìn Nãi Tích nói.

Nãi Tích chống cằm suy nghĩ giây lát, đánh giá trên dưới Tiểu Hàm một lượt, ừm, tặng con gái cái gì là tốt ta? Lần trước Vương Tiểu Bàn tặng cho Lý Mạnh Mạnh một con thỏ nhỏ, sau đó lại tặng cho Vương Tiểu Nha một cục tẩy, lại tặng cho Trần Hi một hộp bút màu nước, cô giáo Tiểu sẽ thích sao?

Thật là phiền, tặng con gái món gì gì đó là ghét nhất.

“Nãi Tích, tặng quà nhất định phải thực tế..., ba ba đã dạy con, mua đồ vô dụng thì thuộc loại người chi tiêu không hợp lí.” Xuất thân từ thạc sĩ kinh tế học tổng giám đốc Chu mỉm cười, giáo dục con trai, nhưng mà, trong mắt bỗng nhiên lóe lên ý cười, có chuyện gì vậy?

“Phải tặng cái gì đó mà cô giáo Tiểu cần, như thế mới không tạo thành xã hội lãng phí tài nguyên.” Ông cụ Chu Triển Nguyên nói.

Nãi Tích giương mắt, mở to mắt nhìn, trong ba vòng ngoài ba vòng đem cô giáo Tiểu xem xét một lần, cuối cùng ánh mắt sáng lên, phấn khích hô: “Con biết tặng cô giáo Tiểu cái gì rồi! Nhẫn!” Cô giáo Tiểu đeo vòng cổ, lắc tay và đồng hồ, chỉ có trên ngón tay không có đeo cái gì cả!

Chu Triển Nguyên hơi quay đầu, không muốn để cho Tiểu Hàm nhìn thấy khóe miệng anh không ngừng cười, tên nhóc kia quả nhiên nói như vậy. Quả nhiên, biết con trai sao bằng cha nó.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Tiểu Hàm quần bách nhìn vẻ mặt hưng phấn muốn tặng nhẫn cho cô của Nãi Tích, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu đầu hàng cha thẳng nhóc. “Anh Triển Nguyên...” Cái này hình như là không ổn, lúc đầu cô nghĩ Nãi Tích ít nhất cũng đến cửa hàng quà tặng mua một cái cốc, hộp âm nhạc gì đấy tặng cô, ai ngờ tên nhóc kia thế mà có ý nghĩ nông nổi thật sự muốn đi mua nhẫn tặng cô!

Mà nói, nhẫn có thể tùy tiện tặng cho người khác sao? Cho dù thẳng bé còn nhỏ, không những ý nghĩa của cái này rất phức tạp, mà còn là một món quà quý giá như vậy, sao có thể nhận? Ôi!

“Anh Triển Nguyên, anh nói với Nãi Tích một chút đi, em không thiếu nhẫn...” Bình thường cô cũng không có thói quen đeo trang sức, hôm nay đeo vòng cổ cũng là để làm nền cho chiếc váy này mà thôi.

Chu Triển Nguyên nhìn vẻ mặt dứt khoát bộ dạng chống nạnh kiên quyết của con trai, lại nhìn lại vẻ mặt tội nghiệp bất đắc dĩ của Tiểu Hàm, ý cười trong lòng rốt cuộc nhịn không được, cong khóe miệng tươi cười cực dịu dàng, ánh mắt vui sướng nhìn cả người Tiểu Hàm, có chút cưng chiều. “Hôm nay Nãi Tích được quyết định..., anh nói không tính.”

Tiểu Hàm: “...” Con trai của anh không nghe anh, sao có thể!

Chu Triển Nguyên thân nhiên nhíu mày, vỗ vỗ đầu con trai: “Nãi Tích, ba ba cũng không có nhẫn, làm sao bây giờ?”

Nãi Tích: ...

Ba ba, ba thật sự đã xem con là két bạc không sai mà! Đừng tưởng rằng con không biết gì về nhẫn tình nhân gì đó này! Vương Tiểu Bàn nói sau này cậu ấy trưởng thành tặng cho Lý Mạnh Mạnh, Vương Tiểu Nha còn có Trần Hi đều mua một đôi!

Vẻ mặt Tiểu Hàm quần bách nhìn vẻ mặt bắt bẻ con trai như đúng rồi của Chu Triển Nguyên, bắt gặp ánh mắt bị bắt chẹt của Nãi Tích, lập tức từ trong ánh mắt đau xót này của tên nhóc rút ra được một tin tức: “Ba ba đúng là quả trứng thúi! Chuyên môn đi bắt nạt trẻ em!”

Vấn đề là, cô giáo Tiểu, mấu chốt bây giờ là ba ba của người ta không phải muốn khoét hết tiền bạc của anh bạn nhỏ, mà vấn đề là hai người phải cùng mua nhẫn! . Làm sao có thể ở thời khắc mấu chốt như vậy mà rút lui chứ!

Tiểu Hàm mơ mơ màng màng bị Nãi Tích dẫn đến quầy, u mê hồ đồ nhìn nhân viên bán hàng lộ vẻ mặt hâm mộ, sừng sốt, thằng bé kia chỉ đến một đôi, lấy từ trong quầy hàng một đôi nhẫn bạch kim cực kỳ đơn giản, sau đó thần không biết quỷ không hay, nhẫn của nữ thế mà lại vừa khít ngón tay của cô...

Từ từ! Có chỗ nào không đúng!

Tiểu Hàm lắc lắc đầu, ánh mắt ngây ngốc giơ tay trái ra, tay phải của mình lại mò mẫm một hồi, mới chạm phải một thứ cứng rắn trên ngón tay giữa, lạnh lạnh hình tròn, không phải như cô nghĩ chứ?

Chu Triển Nguyên nhìn biểu cảm trẻ con của cô, không khỏi cứng chiều cười, vươn tay cầm tay phải của cô, lại đưa vào tay phải của mình, khoa tay múa chân một cái, mỉm cười nói: “Rất đẹp đôi.” Ngón tay trắng nõn của Tiểu Hàm rất nhỏ, đeo nhẫn bạc vào đẹp đến mức không thể tả.

Tiểu Hàm nhìn bàn tay lớn cầm tay mình của Chu Triển Nguyên, ngỡ ngác ngẩng đầu, nhìn anh tươi cười ấm áp lảng lảng nhìn chăm chú vào mình, nhớ lại tình cảnh vừa rồi vẻ mặt anh nghiêm túc đeo nhãn cho cô, trên mặt bỗng nhiên như dầu sôi, lan đến tận cổ.

Chu Triển Nguyên giãn mày, cười nhẹ nói: “Ánh mắt của Nãi Tích cũng không tồi nha.”

Thằng nhóc không phục hừ một tiếng, tặng cho mẹ một thứ quan trọng nhất, nó đương nhiên muốn chọn một cái tốt nhất, đâu có giống như ba ba, thế mà cũng nhân cơ hội này bắt bẻ nó, thật là hơi quá đáng, nó muốn tố cáo với ông nội! Để cho ông nội cũng lục hết tiền của ba ba đi!

Nhân viên bán hàng đứng một bên vẫn chưa từng gặp tình huống ba mẹ mua nhãn con trai trả tiền, nên có chút ghen họng nhìn trôn trối, đợi đến khi thằng bé lấy từ trong túi sách ra một tấm thẻ VIP bạch kim, đã bị sét đánh tan tành, bây giờ trẻ em đều đã có tiền như thế này rồi! Làm cho tiền lương của những người làm công như các cô vẫn đang là bốn chữ số phải làm sao bây giờ!

Nãi Tích đối với khái niệm tiền nong có lẽ cũng không quan trọng lắm, thấy nhân viên bán hàng nhận thẻ đứng bất động, nghĩ rằng không đủ tiền, vẻ mặt đau khổ li lấy từ trong cặp sách ra một cái ví tiền nhỏ, đổ hết tất cả đồng xu ra, mím môi hỏi: “Những thứ này thêm nữa có đủ không ạ?”

Tiểu Hàm vốn đang có chút khó xử không biết phải làm sao, bây giờ bị Nãi Tích quấy rối như vậy, chỉ có thể dờ khóc dờ cười, lấy đồng xu và thẻ bạch kim nhét vào trong cặp sách của nó, đang định tháo nhãn trên tay xuống, lại bị Chu Triển Nguyên nhanh hơn một bước.

“Tính tiền đi.” Chu Triển Nguyên một tay lấy card ra, một tay cầm chặt tay muốn tháo nhãn của cô, giọng điệu lạnh nhạt, Tiểu Hàm nghe ra trong đó không được từ chối.

Thái độ của anh Triển Nguyên trước mặt cô trước giờ đều như thế, cô vậy mà quên, chuyện anh kiên trì, chưa bao giờ cho người khác cự tuyệt. /LQĐ Trong trí nhớ anh hoàn toàn xuất sắc, thiếu niên tuấn tú khiến cho mọi người ngưỡng mộ, cho tới bây giờ không phải là kẻ yếu đuối.

“Anh Triển Nguyên...” Tim Tiểu Hàm đập mạnh và loạn nhịp, ánh mắt kinh ngạc.

“Lại quên rồi?” Chu Triển Nguyên có chút dùng lực nắm tay cô, tay cô không tính nhỏ, nhưng mà khớp xương thon dài, nắm ở trong lòng bàn tay có chút lạnh lạnh, đầu ngón tay chạm qua, có chút ngứa, có chút, làm cho người ta nhịn không được muốn nắm thật chặt.

“Triển Nguyên...” Tiểu Hàm đỏ mặt, bàn tay anh rất khô ráo, trên ngón tay có nhiều vết chai sần rất nhỏ, vừa rồi nhìn thoáng qua, cô thấy trên ngón giữa tay phải của anh đeo một chiếc nhẫn nam, tâm thần thấp thỏm bỗng nhiên yên tâm trở lại.

Ít ra, anh chắc sẽ không làm tổn thương chính mình? Không đúng sao?

“O!” Vẻ mặt Nãi Tích bất mãn nhìn hai người không coi ai ra gì, rõ ràng không dám tự mua quà cho cô giáo Tiểu, vì sao cuối cùng vẫn là ba ba trả tiền chứ? Cướp đoạt công việc của nó! Thật đáng ghét!

“Được rồi, về nhà thôi.” Chu Triển Nguyên dắt con trai, một tay khác nắm tay Tiểu Hàm cũng không buông, tay phải anh là người phụ nữ, tay trái anh là con trai, tổng giám đốc Chu cười cực kỳ thỏa mãn.

Dẫn thẳng nhóc đang vẻ mặt buồn bực kia đi vào phòng, Chu Triển Nguyên mới tìm được cơ hội ở chung một mình cùng Tiểu Hàm. Ách, kỳ thực bóng đèn nhỏ gì gì đó, thật sự phải chịu ấm ức. Thân là ba ba, không thể dạy hư trẻ con, cảnh tượng có chút trẻ em không nên nhìn, vẫn tránh thẳng nhóc kia thì tốt hơn.

“Tiểu Hàm, “ Chu Triển Nguyên bánh kem trong tay cho cô, tự nhiên ngồi xuống bên người cô, Tiểu Hàm vốn có chút khẩn trương cả người lại căng thẳng quá mức, hai tay bưng bánh kem, ánh mắt trống rỗng, không dám nhìn vào anh.

Chu Triển Nguyên bắt đầu dĩ thử dài, vừa rồi còn rất tốt, bây giờ lại rụt về rồi.

“Tiểu Hàm, anh là nghiêm túc.” Chu Triển Nguyên than nhẹ một tiếng, nhìn chăm chăm cô, nếu quyết định nói rõ ràng, như thế cũng không cần quanh co lòng vòng: “Anh biết, anh lớn hơn em nhiều như vậy, còn có... còn có Nãi Tích, nhưng mà anh thật lòng nghiêm túc, hi vọng em có thể cân nhắc cho kĩ.”

Lúc Chu Triển Nguyên nói lời này, vẻ mặt ấm áp như trước, trong giọng nói cũng không nghe thấy thấp thỏm nhấp nhô, nhưng mà hai tay nắm chặt, vẫn có thể nhận thấy anh có chút khẩn trương. /L3@uy'D^0^n. Loại thổ lộ như này, cho đến bây giờ cũng không phải là việc Chu Triển Nguyên làm! Anh đều được tỏ tình!

Tiểu Hàm vốn đang nghĩ phải giả ngu, nghe được lời này của anh, trực tiếp choáng váng. Căn bản vẫn là người gặp may, lúc này chỉ có muối là nhìn thấy linh hồn cô ra khỏi cơ thể mà đi thôi.

Anh Triển Nguyên, tỏ tình với cô? Tiểu Hàm ngây ngốc bóp chặt tay, tim đột nhiên tăng nhanh, không phải nằm mơ...

Chu Triển Nguyên nhận thấy thế thử dài, cảm giác như thế nào, giống như, giống như đòi hỏi con gái nhà người ta quá nhiều rồi.

“Tiểu Hàm.” Chu Triển Nguyên nghiêng người, do dự một chút, cuối cùng vẫn đưa tay ra, nhẹ nhàng đem Tiểu Hàm ôm sát vào người, “Anh sẽ đối tốt với em.” Những lời khác, anh một câu cũng không có nói.

Lời ngon tiếng ngọt đã không thích hợp với anh, anh chỉ muốn dùng hành động nói với cô lời hứa của anh, trong tương lai, trong mỗi một ngày.

Trên người mang hương vị nhẹ nhàng của anh, Tiểu Hàm thấp thỏm dần dần yên tĩnh lại, giống như ngày ấy sau khi say rượu tỉnh lại trong phòng anh như vậy, người được hương vị quen thuộc làm cho người ta an tâm, toàn bộ giống như đều đã thân nhiên hiểu ra, giống như một loại vàng sáng vàng nhạt của ánh đèn, được phủ lên một chút ấm áp nhàn nhạt.

Cô, đã thích anh rồi?

“Vâng.” Tiểu Hàm lẳng lẳng vùi mặt vào trong ngực của anh, nhẹ nhàng mà cất tiếng, hai tay do dự, vẫn là buông xuống đặt trên em của anh.

Cảm giác được thân thể cô bỗng nhiên thả lỏng, Chu Triển Nguyên chột thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy thỏa mãn năm thấy vai cô, người hương thơm trên mái tóc thanh nhã của cô, trong lòng nhất thời yên lòng.

Bỗng nhiên cực kỳ mong chờ mỗi ngày sau này. Chu Triển Nguyên cong khóe miệng lên mỉm cười, nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn trên tóc cô.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Chu Triển Nguyên dịu dàng buông cô ra, nhìn hai má đỏ bừng của cô không khỏi mỉm cười, trong con người trong trẻo tràn đầy ý cười nhàn nhạt, tay phải thuận thế hạ xuống, mười ngón tay đan xen.

Cả người Tiểu Hàm cứng lại, đỏ mặt nhìn cặp nhãn thuộc về cô và anh, khớp xương rõ rệt, bàn tay to không nặng không nhẹ nắm lấy tay cô, trước kia sao không phát hiện, mùi hương trên người anh Triển Nguyên dễ chịu như thế. Sao lại có suy nghĩ này chứ, trên mặt cô ửng đỏ dường như không được mà lan ra khắp, trên cổ giống như hiện lên ửng hồng, cực kỳ xinh đẹp.

Chu Triển Nguyên cười không tiếng động, nhìn cô thẹn thùng ru rú trong lòng mình như vậy, trong lòng vô cùng thỏa mãn, sờ sờ cằm, chẳng nhẽ anh cũng bí ối rồi sao? Đều do lão Triện, cả ngày ở trước mặt anh nói cái gì mà ‘Con thỏ ăn cỏ gần hang’, ‘Nuôi dưỡng loli là vương đạo’. Thật đúng là người này phù hợp với hình tượng bí ối. → - - →

Tiểu Hàm ngây ngốc không dám ngẩng đầu, cúi đầu tựa vào ngực anh, mãi đến khi nghe được tiếng cười của anh trầm thấp từ trên đỉnh đầu, mới không khỏi tò mò giương mắt nhìn.

Đối diện, đập vào mắt là khuôn mặt tươi cười ôn nhu của anh: “Tiểu Hàm, nếu em muốn ở lại, anh cầu còn không được.”

“Àm!” Tiểu Hàm cảm thấy mặt mình bây giờ khẳng định đỏ bừng, cô... Cô như này coi như là bị đùa giỡn sao?

“Được rồi.” Chu Triển Nguyên sùng nịnh sờ sờ đầu cô, kéo cô đứng lên: “Nói đùa. Anh đưa em về.” Tóm lại là phải từng bước một, tính tình này của Tiểu Hàm, tiến triển quá nhanh mà nói sẽ dọa cô. Chu Triển Nguyên hơi cong môi một cái, anh không vội, một chút cũng không vội.

“Vâng.” Tiểu Hàm cúi đầu, chỉ lộ ra lỗ tai xinh xắn trắng nõn, ánh mắt Chu Triển Nguyên trầm trầm, lập tức cười khở, anh luôn luôn tự cho là mình tự kiểm chế tốt, hình như ở trước mặt cô lại dễ dàng sụp đổ toàn bộ.

Để mặc anh nắm, Tiểu Hàm yên lặng đi ở bên cạnh. Cho tới thời khắc này, Tiểu Hàm vẫn có chút thần thờ, ánh mắt ngây ngốc rơi trên hai bàn tay đang nắm lại, nhiệt độ ấm áp của cơ thể anh thông qua ngón tay truyền đến khắp người cô, /LQĐ màu bạc của chiếc nhẫn tình nhân ở dưới đèn đường hiện lên ánh sáng mỏng manh, cô mới nhận ra, cô, Tiểu Hàm, trong ngày nghỉ hè đầu tiên, đã trở thành bạn gái của cái người họ Chu tên Triển Nguyên mà cô gọi là anh trai hai mươi mấy năm rồi.

Rốt cuộc sự tình phát sinh như thế nào? Tiểu Hàm chỉ cảm thấy đầu mình hỗn loạn, hôm nay rõ ràng chỉ đi ăn một buổi tối ở nhà anh Triển Nguyên mà thôi, buổi chiều anh Triển Nguyên tới trường học đón cô, sau đó cùng ăn cơm, tiếp theo là đi mua quần áo cho Nãi Tích, sau đó quần áo mẹ con, quần áo gia đình, nhẫn tình nhân...

Giống như con người cần dùng tận mấy tháng thậm chí nhiều năm để hoàn thành mọi việc, cô và anh trong thời gian nửa ngày đã thành đôi, thậm chí còn không cần đến nửa ngày.

Nhưng mà, bọn họ đã biết nhau hai mươi mấy năm, không phải sao? Anh là loại người gì, cô còn chưa hiểu rõ sao? Tiểu Hàm hơi hơi nở nụ cười, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía người đàn ông quen thuộc bên người, anh vẫn tươi cười như đã từng, chỉ là so với ngày thường càng thêm giương cao khóe miệng, có thể thấy rõ tâm tình sung sướng của anh.

“Nhìn cái gì vậy?” Chu Triển Nguyên hơi dùng chút lực cầm tay cô, đem lực chú ý của cô gọi về: “Nhìn cái gì nhập thần như vậy?” Giống như một loại thuận thực đã làm hàng trăm lần, Chu Triển Nguyên tỉ mỉ cầm lọ tóc rồi bắt ra sau tai, trong mắt nhàn nhạt ý cười, tựa hồ chỉ nhìn thấy một người cô gái ở trước mắt.

Tiểu Hàm đỏ mặt, có chút không được tự nhiên, nghiêng mắt đi, cô vẫn không quá thích ứng được hành động quá mức thân mật giữa hai người.

“Còn không nói cho anh biết, đang nhìn cái gì?” Chu Triển Nguyên cũng không tức giận, buồn cười nhìn cô, bởi vì hành động cúi đầu, khoảng cách hai người gần lại không ít.

Hôm nay cũng không biết làm sao vậy, ngày thường cũng không chú ý gì đó, giờ phút này lại rất muốn phóng đại gấp bội tựa như xuất hiện trước mắt cô, bình thường anh không hút thuốc lá, cô cũng biết, anh cực kì thích sạch sẽ, cô cũng biết, nhưng mà, vì sao vẫn không biết mùi hương trên người anh dễ chịu như vậy? Hình như là mùi hương của nước hoa nam giới, không rõ, nhưng rất dễ chịu.

Bỗng nhiên khuôn mặt tuấn tú phóng đại làm cho Tiểu Hàm ‘A’ một tiếng, cơ thể theo bản năng muốn lùi về phía sau, thắt lưng lại bị anh chặt chẽ ôm lấy: “Rốt cuộc là suy nghĩ cái gì?” Chu Triển Nguyên nhìn dọc đường không có ai, có chút thất vọng, giống như cho tới nay Chu Triển Nguyên người gặp người thích cũng có một ngày bị người khác bỏ qua.

“Không... không nghĩ gì cả...” Tiểu Hàm nhận thấy nhiệt độ trên trán bỗng nhiên cao hơn, ý thức được mình giờ phút này chính là đang đứng trong tư thế cực kì ái muội ở trong lòng anh, trán chạm vào cằm của anh...

Đúng là chênh lệch chiều cao mà. Tiểu Hàm bỗng nhiên quẫn, lúc này là lúc nào rồi mà còn có thể nghĩ như vậy chứ...

“Được, anh đưa em lên.” Thì ra đã đến dưới lầu, lần này Chu Triển Nguyên không nhìn cô, một mình đi lên lầu, cực kỳ tự nhiên nắm tay cô đi vào thang máy, ấn số tầng nhà cô.

Vào nhà, Tiểu Hàm vừa định đi rót cho anh cốc nước, lại bị Chu Triển Nguyên một phen túm chặt.

Kinh ngạc nhìn anh một cái, đã thấy đáy mắt anh mỉm cười nhìn cô, giơ tay lướt nhẹ qua cô, cười ôn hòa: “Không cần phiền phức, chỉ là, anh cảm thấy dùng cái gì đó tiếp đãi càng tốt.” Còn chưa nói xong, người đã cúi xuống □, khẽ chạm vào môi cô thật lâu, lúc cô còn chưa lấy lại tinh thần, đã đứng dậy, vẻ mặt bình tĩnh làm cho Tiểu Hàm cho rằng vừa rồi trong nháy mắt đó môi cùng môi chạm vào nhau tuyệt đối chỉ là ảo giác.

Rất không dễ dàng thừa dịp tên nhóc kia không có ở đây, lời lẽ đương nhiên là muốn thu một chút. Tổng giám đốc Chu luôn luôn thông minh lanh lợi tuyệt đối không làm ăn lỗ vốn.

Chu Triển Nguyên nhìn người hoàn toàn sững sờ, mỹ mãn sờ sờ môi mình, quyết định không nói cho cô, kỳ thực đây đã không phải lần đầu tiên anh hôn cô rồi.

Có một số việc, một mình mình giữ lại vụng trộm vui vẻ cũng tốt.

“Triển, anh Triển Nguyên...” Tiểu Hàm ngờ ngẩn, tiến triển như vậy có quá nhanh hay không?

“Triển Nguyên.” Mỗi nam kiên định nói.

“Triển Nguyên...” Mỗi nữ tiếp tục há hốc mồm.

“Ừm.” Mỗi nam hài lòng nở nụ cười, ừm, quả nhiên không thể đem cô nhóc này giao cho người khác, dễ dàng xảy ra tình huống như vậy, lỡ như bị

người ta bắt nạt thì làm sao bây giờ, vẫn là để anh nhận đi. Không lại làm phiền người khác.

“Được rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút, anh đi về đây.” Chu Triển Nguyên nhìn thoáng qua nơi nào đó trên bàn trà, dặn dò cô khóa chặt cửa, mới xoay người rời đi.

Sau khi đi ra khỏi nhà, Chu Triển Nguyên mở bàn tay, trong lòng bàn tay bỗng có một chiếc chìa khóa màu bạc. Ủm, nha đầu kia thật là, chìa khóa nhà lại vớt khắp nơi, nếu như bị người khác lấy đi thì làm sao bây giờ, vẫn nên để chỗ anh là có vẻ an toàn.

Tiểu Hàm cảm thấy người nói câu cuộc sống như một vở kịch khăng định từng trải hơn so với cô vẫn còn diễn trò, nếu không không thể nói những lời triết lý như vậy.

Trong vòng một ngày, anh trai Triển Nguyên biến thành Triển Nguyên. Biết nhau hai năm ---- xa cách mười ba năm ----- gặp lại sau hai tháng, cô lại thành bạn gái Chu Triển Nguyên. Cái này hoàn toàn là thay đổi lớn từ núi cao biến thành biển cả. Mà cô, thế mà trong lòng thấy vui sướng?

Đáy lòng nổi lên một tí tí ý ngọt, nghĩa là thích sao? Tiểu Hàm che mặt, quay cuồng trên giường mình vài vòng. “Triển Nguyên...” Tiểu Hàm thì thầm, sau này phải quen gọi như vậy.

Về đến nhà Chu Triển Nguyên cũng không vội mà gọi điện thoại cho Tiểu Hàm, mãi cho đến mười một giờ, anh mới gửi tin nhắn qua: “Nghỉ ngơi sớm một chút, không nên thức đêm. Ngày mai anh tới đón em cùng đi ăn sáng.” Đặt điện thoại di động xuống, Chu Triển Nguyên mới phát hiện khoe miệng hôm nay của mình vẫn duy trì độ cong vượt qua khía cạnh sung sướng, giống như không có thói quen cười như vậy.

Tiếng chuông tin nhắn quen thuộc. ‘lqđ’ Mở tin nhắn ra, mấy chữ ngắn ngủn: “Được, muộn chút tới,... em muốn ngủ nướng ~” Chu Triển Nguyên

tựa hồ có thể tưởng tượng được ra cô cong cong ánh mắt, chu miệng lên bộ dạng làm nũng, trong tim được lấp đầy.

Thật đúng là, giống như trúng độc vậy.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Hôm sau, lúc Tiểu Hàm gặp Nãi Tích, trong lòng không khỏi có chút chột dạ. Tuy nhiên trước kia sống chung với Nãi Tích đều rất tốt, nhưng mà cái loại cảm giác này cũng không phải dựa trên cơ sở muốn yêu đương cùng với ba ba của nó.

Đối với Tiểu Hàm mà nói, Nãi Tích vẫn là đứa trẻ mà cô yêu thương, đôi khi thông minh hiểu chuyện làm cho người ta yêu thương, đôi khi lại quá nhạy cảm làm cho người ta đau lòng. Nãi Tích đã từng nói đùa gọi cô là mẹ, cô vẫn nghĩ thẳng nhóc giở trò, còn muốn Chu Triển Nguyên nhanh tìm một người mẹ mới cho nó, nhưng mà, đối với bản thân tự đảm nhận cái người mới này, Tiểu Hàm tin tưởng cũng không phải là đủ.

Trong lòng Tiểu Hàm, Nãi Tích ỷ lại Chu Triển Nguyên tuyệt đối không phải là kiểu mạnh mẽ, nếu nó biết quan hệ của mình cùng ba nó, có thể sẽ chán ghét mình hay không? Nghĩ đến ánh mắt nhỏ bé ủy khuất oan ức của thằng nhóc, cô giáo Tiểu lại có phần buồn rầu ròi.

Chu Triển Nguyên nhú mày, bộ dạng của Tiểu Hàm sao lại giống như không được nghỉ ngơi tốt vậy? Cực kỳ rõ ràng, hôm nay Tiểu Hàm có chút sa sút. Trong lòng Chu Triển Nguyên kinh ngạc, đây là có chuyện gì? Không phải ngày hôm qua còn rất tốt sao?

Tiến lên hai bước, kéo tay cô, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Hàm chột dạ, nhìn thoáng qua chỗ Nãi Tích, thấy nó chỉ chăm chú vào TV, mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, “Em đang nghĩ, không biết phải đối

mặt với Nãi Tích như thế nào...” Tiểu Hàm thấp giọng nói, đáy mắt mang theo nét khẩn trương. Thằng nhóc kia có thể chán ghét mình hay không đây?

Chu Triển Nguyên lùi kéo cô lùi vài bước sang bên cạnh, bức tường dùng để trang trí vừa đúng lúc che khuất bóng dáng của hai người: “Nãi Tích vẫn cực kỳ thích em, lại vẫn như lúc ban đầu thì tốt rồi.” Chu Triển Nguyên thản nhiên nói.

Anh cũng biết, anh và Tiểu Hàm không thể giống kiểu tình yêu đôi lứa, anh còn có con trai, điểm này nhất định là thiệt thòi cho Tiểu Hàm. Lạ. May mà, Nãi Tích lại cực kỳ thích Tiểu Hàm, đối với người mẹ mới này cũng không có ghét bỏ.

“Nhưng mà...” Tiểu Hàm cắn môi, vẻ mặt do dự: “Nãi Tích vẫn luôn xem em như chị gái, bỗng nhiên đi nói với nó quan hệ của chúng ta có thể dọa nó hay không?”

Chị gái? Há? Chu Triển Nguyên vỗ trán, lúc trước luôn miệng nói muốn lừa cô giáo Tiểu đưa về nhà làm mẹ, người như này lại là một chàng trai nhỏ! Tên nhóc kia còn có ý định ‘gây rối’ trái tim của Tiểu Hàm còn sớm hơn cả mình! Tiểu Hàm thật đúng là đánh giá thấp địa vị của mình trong lòng Nãi Tích rồi.

Vuốt ve mái tóc của cô, Chu Triển Nguyên cười nói: “Em yên tâm, nếu Nãi Tích biết quan hệ của chúng ta, nhất định sẽ nhảy cao lên ba mét.”

Tiểu Hàm nhú mày, trên mặt đều là hoài nghi, có như vậy sao, biết ba ba tìm cho mình người mẹ mới, con cái không phải đều cảm thấy có cảm giác không an toàn sao?

Cho nên chỉ có thể nói, cô giáo Tiểu, cô là người giáo dục trẻ em, không khác gì Cô bé lọ lem là mấy.

Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ thở dài, dẫn cô đi đến phòng khách.

“Triển Nguyên, để làm gì...” Tiểu Hàm nhẹ nhàng từ chối vài lần, cũng không giãy thoát, người đã bị anh đưa tới trước mặt Nãi Tích rồi.

Khóe miệng Tiểu Hàm giật giật, nhìn cảnh tượng quỷ dị này, phán quan ngời trên cao? Nha dịch áp giải phạm nhân? Đây là cái gì với cái gì đây!

Chu Triển Nguyên như không nhìn thấy vẻ mặt gằn như khăn trương của Tiểu Hàm, vẫy vẫy tay tên nhóc đang ngồi trên sofa kia: “Nãi Tích, nếu ba ba tìm một người mẹ mới cho con, con hi vọng là ai?” Chu Triển Nguyên quyết định nói rõ sự thật cho cô, tên nhóc kia ‘mơ ước’ cô đã không phải ngày một ngày hai gì rồi. Cho nên ghét bỏ gì gì đó, hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Nãi Tích nghe xong lời của ba ba, thất thần hồi lâu, sau đó bỗng nhiên nhảy cẫng lên, nhe răng trợn mắt trừng ba ba: “Ba ba, ba dám bỏ rơi cô giáo Tiểu!” Ngoài cô giáo Tiểu ra, người nào làm mẹ của nó, nó cũng không chịu! “Con chỉ muốn cô giáo Tiểu làm mẹ của con!”

Chu Triển Nguyên liền vuốt tay, nhún vai, nhìn thấy chứ? Tên nhóc này tới cùng là thế nào. Căn bản không cần phải lo lắng.

Tiểu Hàm kinh ngạc nhìn vẻ mặt oán giận nhìn chăm chăm ba ba của tên nhóc kia, nhìn nhìn lại vẻ mặt ‘Em thấy chưa’ của Chu Triển Nguyên, rốt cuộc cũng thả lỏng trái tim, Nãi Tích, chắc là không ghét bỏ cô?

“Cô giáo Tiểu, nếu ba ba bắt nạt cô, cô hãy nói cho con biết, con giúp cô dạy dỗ ba! Cùng lắm thì chúng ta chuyển ra ngoài ở! Không cần ba ba nữa!” Vẻ mặt Nãi Tích khăn trương, ngẩng đầu lên, tội nghiệp, lôi kéo tay Tiểu Hàm làm nũng.

Tiểu Hàm dờ khóc dờ cười nhìn thoáng qua tư thế muốn cùng cô sống chung nường tựa lẫn nhau của thằng bé, quay người lại nhìn về người đàn

ông đang mỉm cười phía sau, nhìn ánh mắt anh chăm chú, mỉm cười nhẹ một cái với anh. Ý tứ của anh cô biết, không cần phải nói quá nhiều cam đoan.

“Được rồi, Nãi Tích, bây giờ cô giáo Tiểu đã là người nhà của chúng ta, con nói xem sau này có muốn đổi lại hay không?” Chu Triển Nguyên sờ sờ đầu con trai, cười rất dịu dàng.

Tiểu Hàm đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn anh, cái gì mà kêu là người nhà bọn anh, nói bậy cái gì chứ.

Vẻ mặt thẳng nhóc kia vui mừng, sung sướng chạy quanh người Tiểu Hàm mấy vòng, đầu ngẩng lên cao cười hô to vài tiếng: “Hô hô, để xem sau này Vương Tiểu Bàn có còn dám nói ta không có mẹ nữa không!” Bàn Tử thối tha, để cho người luôn khoác loác nói mẹ người rất xinh đẹp!
|3@u7|)0n Mẹ của ta xinh đẹp gấp một trăm lần mẹ của người!

Chu Triển Nguyên nắm lấy vai Tiểu Hàm, hô hấp ấm áp ở bên tai cô, nhẹ giọng nói nhỏ: “Anh thật đúng là không thể chờ được đem em biến thành người nhà của anh đâu.”

Tiểu Hàm bình tĩnh, lần thứ hai, lần thứ hai bị đùa giỡn rồi. Là mặc kệ anh hết một tới hai, hết hai tới ba, cứ kiên trì qua lần ba này? Cô giáo Tiểu cảm thấy mình cần phải suy xét lại cho tốt mới được.

“Được rồi Nãi Tích, thu thập xong, chúng ta liền đi công viên chơi thôi.”

Sáng sớm cũng được, muốn cùng Nãi Tích đi công viên chơi. Chu Triển Nguyên đưa bộ đồ gia đình tối hôm đó mua, đưa cho Tiểu Hàm, bữu môi, chỉ chỉ vào phòng vệ sinh, ý bảo cô đi thay.

Khóe miệng Tiểu Hàm giật giật nhìn đôi cha con đã mặc đồ xong, cảm thấy mình có cảm giác bị lừa gạt. Sao lại có cảm giác như là lên nhầm thuyền giặc chứ? ← - ←

Tên nhóc kia chắc chắn thuộc loại dư thừa tinh lực, thời tiết nóng như vậy mà còn có thể liên tục dạo chơi rất hăng say.

“Mệt sao?” Chu Triển Nguyên nhìn không được lau mồ hôi cho Tiểu Hàm, tiện tay đưa cho cô một chai nước khoáng đã mở.

Tiểu Hàm gật gật đầu, dùng khăn ướt lau mồ hôi, cười cười xin lỗi: “Thể lực không được tốt cho lắm, còn không lợi hại bằng Nãi Tích.”

Nãi Tích bổ nhào vào trên đùi cô giáo Tiểu, nghiêng đầu, xem xem xét xét ba ba, lại xem xem xét xét cô giáo Tiểu, sao lại cảm thấy có gì đó chứ? “Ba ba, có phải ba lôi kéo tay cô giáo Tiểu không?” Lần trước bạn trai cô giáo Lý đến nhà trẻ cũng làm như vậy, cô giáo Lý nói, những người yêu nhau đều làm như vậy.

Tiểu Hàm quần bách, nghiêm mặt nhìn anh bạn nhỏ một bộ nghiêm trang, bây giờ trẻ nhỏ đều đã thành thạo sớm như vậy sao?

Chu Triển Nguyên khéo léo đánh lạc hướng: “Không thể dạy hư trẻ nhỏ.”

Vẻ mặt Nãi Tích cười gian trá: “Cho nên ba ba liền cho con nghỉ vào trại hè có phải hay không!”

Tiểu Hàm: ... Rốt cuộc là tình huống gì!

Vẻ mặt Chu Triển Nguyên tự nhiên, viết vào tay Tiểu Hàm một câu, “Nghỉ anh cho nó vào trại hè.”

Đưa tên bóng đèn này ra ngoài trước mới làm tốt việc được.

Nãi Tích nháy mắt, thở phì phò, toét miệng cười: “Không sao không sao, miễn là phải chờ con trở lại lúc ấy ba ba cho con một đứa em gái chơi cùng là tốt rồi!”

Dưới chân cô giáo Tiểu lão đảo, được tổng giám đốc Chu bình tĩnh đỡ lấy. LQĐ. Chu Triển Nguyên tựa tiểu phi tiêu nhìn cô, ý tứ trong mắt cực kì xác định, giương như đề nghị của Nãi Tích cũng không tồi.

Tiểu Hàm cắn chặt răng, nhất quyết phải đánh gãy quyết tâm đang non nớt này của Nãi Tích, trong vòng một ngày thành bạn gái của ba ba nó đã làm cô xoắn xuýt rất lâu, nếu một tháng sau thành mẹ của em gái nó, cô thật sự có thể tự sát tạ ơn công nuôi dưỡng của bố mẹ rồi! Bố mẹ nhất định sẽ đuổi giết cô đến tận chân trời góc bể mả!

“Ba ba, chúng ta đi chụp ảnh đi ~~” Nãi Tích túm lấy tay ba ba, gọi người ngẫu nhiên đi đến cách đó không xa.

Tiểu Hàm vội vã bắt kịp, cameras còn đang ở nơi cô mà.

Tìm được một đôi vợ chồng già hơn sáu mươi tuổi nhờ chụp ảnh cho bọn họ. Nãi Tích ôm chân chuột Mickey cười đến vẻ mặt sáng lạn, Tiểu Hàm đứng sau người Nãi Tích, cười dịu dàng, Chu Triển Nguyên một tay vỗ về đầu con trai, một tay đặt trên vai Tiểu Hàm, theo góc độ của anh nhìn qua, giờ phút này cô gái kia đang cong khóe miệng, lông mi hơi vểnh lên, trên gương mặt trắng nõn vì ánh mặt trời chiếu mà nhiễm đỏ, có vẻ cực kì có sức sống.

“Được rồi, một nhà các người thật đáng ngưỡng mộ.” Ông lão trả camera lại cho Chu Triển Nguyên, vẫn không quên cười trêu chọc hai câu.

Chu Triển Nguyên cười nói cảm ơn, nhìn ông lão vừa nói câu kia ‘Người vợ thật là xinh đẹp’ cực kỳ hài lòng. Bà Chu quả thật dễ nghe hơn là Tiểu Hàm.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Tiểu Hàm vừa chụp cho Nãi Tích vài tấm hình, đã bị nó lôi kéo ngồi xuống vòng quay ngựa gỗ rồi. Đối với cô mà nói trò này đã quá tuổi lâu rồi, thật sự xấu hổ khi tranh giành với một đám bạn nhỏ chỗ ngồi, đành phải khoát tay để cho Nãi Tích một mình ngồi xuống, cô và Chu Triển Nguyên đứng chờ ở bên ngoài.

“Mệt sao?” Chu Triển Nguyên nhận túi trong tay cô, nắm tay cô đứng dưới gốc cây.

Tiểu Hàm ngẩng đầu cười với anh, lắc đầu: “Không tồi, chỉ có phần hơi nắng.” Tuy là có bôi kem chống nắng, nhưng mà giương như không có tác dụng gì, đoán chừng vẫn bị phơi nắng.

Chu Triển Nguyên nhíu mày nhìn làn da ửng một chút đỏ của cô, quả nhiên, cần cổ trắng nõn đặc biệt rõ ràng hơn. “Chơi với Nãi Tích thế là được rồi, chúng ta về đi.” Muốn tới công viên chơi, sau này còn có cơ hội, tìm ngày mát mẻ rồi đi.

Tiểu Hàm gật gật đầu, “Đúng rồi, vừa rồi Nãi Tích nói trại hè là gì vậy?”

Chu Triển Nguyên nhếch miệng, nhìn phía con trai đang cười vẫy tay với bọn họ cách đó không xa: “Hằng năm nhà trẻ đều có hoạt động, đi chơi Hạ Môn hai tuần.”

A..., Tiểu Hàm hiểu rõ gật đầu, kiểu trại hè này tiểu học các cô cũng có, nhưng mà cô không phải đội giáo viên hướng dẫn là được.

“Dì Chung xin nghỉ việc, tạm thời anh cũng không tính tìm người mới.” Chu Triển Nguyên liếc mắt nhìn Tiểu Hàm một cái, Nãi Tích cực kỳ không thích người lạ ở trong nhà, “Đến lúc đó có thể làm phiền em một thời gian, đợi ba mẹ anh trở về từ nước ngoài, anh sẽ đưa nó qua.” Ông bà cụ cũng muốn cháu trai, mấy ngày nay luôn gọi điện thoại nói qua, đợi Nãi Tích được nghỉ hè sẽ đưa qua đó.

Mặc dù trong lòng Tiểu Hàm có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt cũng không biểu lộ ra ngoài, đã rất nhiều năm cô không gặp lại chú Thúc và cô Thẩm, chỉ là, bây giờ cái quan hệ này, phải dùng thân phận gì để gặp?

Gặp cha mẹ? Hay gặp cô chú?

Tiểu Hàm rồi rồi.

Chu Triển Nguyên giống như nhìn ra được tâm tư của Tiểu Hàm, mỉm cười thay cô chỉnh lại mũ, “Đợi ba mẹ trở về, chúng ta qua đó một chuyến đi.” So với những đôi tình nhân khác cần phải tìm hiểu sâu sắc tình hình thực tế, anh và cô thật sự giảm đi không ít bước.

Tiểu Hàm đỏ mặt gật đầu, cũng không biết là do phơi nắng hay là vì nghe xong lời này của anh mà thẹn thùng nữa.

Gặp cha mẹ, hình như là cần thiết, nhưng mà, cô có phải cũng nên nói trước với ba mẹ một tiếng không? Nhưng mà, phải mở miệng như thế nào? Tiểu Hàm không khỏi nhíu mày.

“Làm sao vậy?” Chu Triển Nguyên tự nhiên thấy được vẻ mặt của Tiểu Hàm không thích hợp, khẽ khom người, che một chút ánh mặt trời cho cô.

“Em nghĩ, phải nói với ba mẹ mình như thế nào.” Tiểu Hàm cầm lấy chai nước khoáng áp vào mặt, muốn làm giảm nhiệt độ trên mặt xuống.

Chu Triển Nguyên cũng im lặng, chỗ chú Tiểu và cô Vương quả thật phải nói tốt một chút, dù sao bọn họ chỉ có đứa con gái Tiểu Hàm, mà tình hình của anh đối với Tiểu Hàm mà nói, quả thật cũng không phải lựa chọn tốt nhất.

“Yên tâm.” Nắm tay Tiểu Hàm, Chu Triển Nguyên cho cô một nụ cười an tâm: “Có anh ở đây, sẽ không có chuyện gì.” Bất luận nhiều khó khăn, anh cũng sẽ không tùy ý buông tay. Hôn nhân là chuyện của hai gia đình, chú Tiểu và cô Vương đồng ý đối với bọn anh mà nói rất quan trọng, hơn nữa đối với con gái ngoan như Tiểu Hàm mà nói.

“Vâng.” Tiểu Hàm nhìn anh, yên lòng cười, có anh ở đây, giống như có thể làm cho người ta cực kỳ yên tâm.

“Ba ba, đi chơi thật tốt ~~” Nãi Tích xuống ngựa gỗ, cười chạy về bên này, nhận nước từ trong tay ba ba, ừng ực đổ vào miệng.

“Được, hôm nay chúng ta về thôi, đợi một thời gian nữa rồi tới.” Chu Triển Nguyên sờ sờ đầu con trai, cười nói.

Nãi Tích có chút không muốn nhìn nhìn thuyền cướp biển phía sau, nhưng mà cân nhắc việc sau này còn nhiều cơ hội, dù sao ba ba nói, sau này cô giáo Tiểu sẽ là người nhà bọn nó, còn sợ không có cơ hội cùng cô giáo Tiểu đi chơi công viên sao? Hãy về trước đi đã. “Chúng ta về nhà đi, cô giáo Tiểu phải ăn cơm ở nhà chúng ta... ~~”

Tiểu Hàm cười, xoa xoa tóc của thằng bé, quả nhiên là một đầu đầy mồ hôi, “Đi về thôi, trở về tắm rửa xong hăng bàn.” Nóng làm một người đầy mồ hôi, cực kỳ khó chịu.

“Đi thôi, anh đi lấy xe.” Chu Triển Nguyên đưa túi trong tay giao cho Tiểu Hàm, tiên phong đi tới bãi đậu xe.

Một nhóm ba người về nhà đã hơn năm giờ chiều rồi. Tiểu Hàm định về nhà tắm rửa thay bộ quần áo trước, nhưng mà nhớ lại phải nấu cơm liền đánh bay ý định này. Lqd. Toàn thân mùi dầu mỡ, đờn lát nữa còn phải tắm lại, thật sự rất phiền phức.

May mà dì Chung nghỉ rồi, nhưng tủ lạnh vẫn chất đầy, tùy ý làm hai ba món ăn một món canh, ba người ăn qua bữa cơm tối.

“Nãi Tích, trước tiên con ngoan ngoãn xem tivi, ba ba đưa cô giáo Tiểu về nhà, nếu có chuyện gì phải gọi điện cho ba ba, biết chưa?” Chu Triển Nguyên ngồi chồm hổm nhìn thẳng vào ánh mắt của con trai, hết lần này đến lần khác dạn dò. Trước kia, Nãi Tích cơ bản chưa từng ở nhà một mình, anh thật sự lo lắng.

“Đi thôi đi thôi, ba ba về muộn thì tốt, con đờn rồi tự đi ngủ là được rồi ~” thằng nhóc nghiêng đầu cười với vẻ mặt hồn nhiên. Dù sao cũng đã tắm rửa rồi, ba ba bận bồi dưỡng tình cảm với cô giáo Tiểu, hắc hắc ~~ “Ba ba ba ba, hai người mau đi đi ~~” Thằng nhóc bày ra bộ dạng đuổi người.

Khóe miệng Tiểu Hàm giật giật, bày tỏ cực kỳ bái phục với giáo viên ở nhà trẻ, quả nhiên không phải cùng một đẳng cấp, dạy dỗ bọn nhỏ có thể liền nhìn ra được.

“Được rồi, ba ba, cô giáo Tiểu, hai người mau đi ra đi ~~ một mình con không sợ ~~” người đàn ông nhỏ, làm sao có thể sợ ở nhà một mình chứ! Huống chi còn có siêu nhân Hàm Đản chơi với nó... ~

“...” Tiểu Hàm quần bách, trực tiếp bị Chu Triển Nguyên đỡ vai đưa ra cửa, bị gió đêm thổi qua, mới tỉnh táo lại. Rất không có tiền đồ, lại bị một thằng nhóc sáu tuổi đánh bại không thương tiếc. Cô giáo Tiểu, không thể khinh thường!

“Đi thôi.” Chu Triển Nguyên nắm tay cô, dường như anh càng ngày càng thích nắm tay cô, tinh tế trơn nhẵn, móng tay luôn được chăm sóc rất

sạch sẽ, sờ lên móng tay mượt mà, cực kỳ thoải mái.

Tiểu Hàm đi bên cạnh anh, bước chân không lớn không nhỏ, cũng may hôm nay đi giày thể thao, chân mới không có bị thương. Thực ra chỗ ở của Tiểu Hàm rất gần nhà Chu Triển Nguyên, đi đường chỉ mất có ba bốn phút, chỉ là hai người đều cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác bước chậm này, nên chẳng ai vội vã đi về.

Nhưng mà đường xa cũng có điểm dừng. Chu Triển Nguyên nhìn nhà trọ gần ngay trước mắt, tâm tư vừa chuyển, người đã đi theo cô vào nhà.

Chỗ ở của Tiểu Hàm không lớn, một phòng một sảnh một bếp một vệ sinh, chỗ tuy nhỏ, nhưng may mà dọn dẹp chỉnh tề. “Triển Nguyên, anh ngồi đi, muốn uống gì thì tự mình đi lấy trong tủ lạnh.” Tiểu Hàm cũng không khách khí với anh, bản thân đi thẳng làm việc của mình. Kiểu thời tiết này, đồ phơi trên sân thượng đã sớm khô.

“Em làm việc đi, cứ mặc kệ anh.” Chu Triển Nguyên cười nói, ừm, không bị coi làm khách cảm giác thật tốt.

Tiểu Hàm ‘vâng’ một tiếng, xoay người đi làm chuyện của mình, dù sao Triển Nguyên cũng quen thuộc với nơi này, không đến mức không biết tủ lạnh ở chỗ nào.

“Tiểu Hàm, ngày kia Nãi Tích sẽ đi trại hè, sau này buổi tối chúng ta cùng nhau đi ăn đi.” Tuy anh rất muốn cùng Tiểu Hàm ăn ở nhà, dù đồ ăn Tiểu Hàm nấu không ngon bằng đồ ăn ở nhà hàng bên ngoài. Nhưng mà con gái lúc nào cũng đối với dầu mỡ cũng không tốt, anh vẫn không nỡ, cho nên ra ngoài ăn cho tiện.

“Được thôi, ngày kia có muốn cùng đưa Nãi Tích đi nhà trẻ không?” Điều ấy coi như cô giáo Tiểu Hàm vẫn biết, được cha mẹ đưa con cái đến trường, sau đó lại được đội giáo viên hướng dẫn du lịch dẫn con cái cùng đi.

“Được thôi.” Chu Triển Nguyên nhếch môi cười nói, không nghĩ tới Tiểu Hàm tự mình chủ động nói ra. Ủm, tên nhóc nhà bọn anh đoán chừng vui vẻ hết sức.

“Nãi Tích nhất định sẽ cao hứng cực kỳ.”

Tiểu Hàm giận dữ liếc anh một cái, bưng cốc nước quả xuất hiện, “Hôm nay bị phơi nắng quá nhiều.” Vừa rồi cô nhìn trong gương, râm đen ít nhất xuống hai tông màu, haiz, chỉ có thể đợi mùa đông trắng trở lại.

Chu Triển Nguyên nhíu mày, cẩn thận nhìn chăm chăm cổ cô, xương quai xanh tinh tế nhỏ gầy như ẩn như hiện, ngay lúc Tiểu Hàm cảm nhận được mặt mình đỏ rực, liền nghe thấy Chu Triển Nguyên nhàn nhạt phun ra ba chữ: “Cực kỳ trắng.”

“Chu – Triển – Nguyên!” Tiểu Hàm có chút nghiến răng nghiến lợi, trước kia sao lại không phát hiện ra người này thường hay nói đùa thế chứ!

“Được rồi, anh nói thật, làn da em tốt như vậy, nghỉ ngơi vài ngày là có thể trắng trở lại, không cần khẩn trương như vậy.” Lqd. Chu Triển Nguyên nhàn nhạt cười, dịu dàng nhìn vào cô gái nóng nảy ở bên cạnh, cô bé này, tính tình bộc phát cũng đáng yêu như vậy.

“Anh tính làm gì vậy...” Tiểu Hàm muốn đẩy người đàn ông nào đó đang gắt gao ôm chặt mình, nhưng mà người này có thể dính gắt gao như vậy, “Này! Còn chưa có tắm rửa mà!” Trên người đầy mồ hôi! Tiểu Hàm ai oán, anh vừa nãy đã tắm qua, nhưng mình lại ở dưới ánh mặt trời còn mùi dầu mỡ trong phòng bếp, mùi hôi trên người không biết sẽ quái đản như thế nào nữa!

“Để cho anh ôm...” Hơi thở ấm áp của Chu Triển Nguyên ở bên tai, Tiểu Hàm bỗng nhiên liền an tĩnh lại, trong không khí nhàn nhạt tràn ngập một chút dịu dàng, nam nữ ôm nhau liền lẳng lẳng như vậy tựa vào cùng một chỗ, vẽ nên một hình ảnh đẹp nhất.

“Tiểu Hàm, đợi Nãi Tích đi trại hè, em chuyển đến nhà anh ở có được hay không?” Chu Triển Nguyên đặt cằm trên vai cô, nhắm mắt lại nói.

Tiểu Hàm nghiêng nghiêng bả vai, thay đổi tư thế thoải mái, trên mặt có chút đỏ, ở nhà anh? Không tốt lắm đâu? “Không cần đâu, nơi này của em cũng tốt.” Không muốn suy nghĩ trong lời nói của anh như có như không có chút ái muội, Tiểu Hàm chỉ có thể giả ngu.

“Được, bây giờ để cho anh ôm...”

Nghe thấy trong lời nói của anh có chút mệt mỏi, Tiểu Hàm yên lặng, cũng không nói gì thêm, cứ mặt anh ôm mình như vậy.

“Triển Nguyên.” Qua một hồi lâu, Tiểu Hàm bỗng nhớ ra cái gì: “Đợi ba mẹ trở về chúng ta cùng ăn một bữa cơm đi.” Cô yêu đương, tất nhiên phải nói với ba mẹ một tiếng, tuy nhiên không biết lão ba và lão mẹ đối với Triển Nguyên là thái độ gì.

Haiz, thật đúng là làm cho người ta đau đầu mà.

Xem như ba mẹ biết rõ về anh, ba mẹ đối với anh nhất định là thích, nhưng đối với thân phận là con dâu tương lai này, sợ lại có phần không thể đồng ý chứ?

Tuy ba mẹ luôn mong cô sớm tìm được bạn trai, nhưng là Triển Nguyên... Tiểu Hàm đau đầu, xem như tặng một ‘Kính hỉ’ làm quà nghỉ hưu cho ba mẹ sao?

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tuy Chu Triển Nguyên cực kỳ không muốn đi, nhưng mà dù sao trong nhà còn có tên nhóc kia, trước mắt nhanh chóng rời khỏi ánh mắt cực kỳ không tốt của cô nhóc này, từ chối không muốn tiếp khách, tự mình cư xử cũng nên có chút tự hiểu ý đi: “Anh đi về đây, ngày mai làm phiền em dẫn theo Nãi Tích một ngày, ngày kia anh sẽ tới đón em, cùng đưa Nãi Tích đến trại hè.”

Tiểu Hàm gật đầu cười, việc rất nhỏ, chỉ cần người nào đó không được có vọng tưởng ở lại chỗ này của cô là được.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, nhìn anh đứng dưới lầu hướng nhìn mình mỉm cười, Tiểu Hàm cũng vẫy tay cười với anh, người này, đôi khi cũng có tính trẻ con.

Tắm rửa, cả người mệt mỏi, Tiểu Hàm rất nhanh đi vào giấc mộng, chạy một ngày trong công viên, thật đúng là mệt.

Ngày hôm sau, Nãi Tích đúng hẹn bị lão cha đóng gói đưa đến nhà cô giáo Tiểu, tên nhóc kia kéo va ly của mình, đi rầm rầm.

Tiểu Hàm cực kỳ bất lực nhìn Nãi Tích mở va ly bày ra ba quyển truyện tranh, hai chai nước của con nít, một túi bánh bích quy, hai bộ quần áo, đây là đến nhà cô nghỉ phép hay là đi đâu vậy?

“Nãi Tích, con mang nhiều thứ như vậy để làm gì?”

Tên nhóc kia vui rạo rức, chỉ vào chai nước của mình, bánh bích quy cười khan nói: “Ba ba nói, lúc đói có thể ăn cái này.”

Tiểu Hàm vỗ trán, cô chắc chắn sẽ không để tên nhóc này bị đói.

“Vậy đưa quần áo đến nhà cô làm gì?” Tiểu Hàm làm bộ như tò mò hỏi.

“Va ly sao lại không có quần áo được chứ. Không có quần áo tức là không phải va ly nha!” Tên nhóc kia nháy đôi mắt vô tội, vừa nói.

Lông mày Tiểu Hàm hơi nhíu lại, rốt cuộc chấp nhận cách nói này của nó, giúp tên nhóc kia đặt cái rương tới chỗ cổng vòm, Tiểu Hàm dẫn nó vào phòng.

“Hôm nay chúng ta làm gì vậy?” Tiểu Hàm hỏi.

Nãi Tích dừng động tác ăn dưa hấu lại, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô, dĩ nhiên nói: “Đợi lát nữa con giúp cô thu dọn các thứ, ngày mai phải đi trại hè.”

Tiểu Hàm dừng một chút, cực kỳ không hiểu ý tứ của nó.

Nãi Tích đặt khăn tay lau miệng xuống, từ trong túi áo lấy ra cái chìa khóa: “Nha, ba ba nói cô giáo Tiểu, nhường cho cô giáo Tiểu giúp con thu dọn, muốn đưa đến trại hè gì đó.”

Cho nên, cho nên ngay cả va ly cũng đã được đưa đến? Tiểu Hàm trợn trừng mắt.

“Cô giáo Tiểu cầm đi, ba ba nói đưa cho cô..., , sau này tới nhà chúng con cũng không cần bấm chuông cửa nữa... ~” tên nhóc kia cười cực kỳ sáng lạn, vì sao Tiểu Hàm lại cảm thấy nghe được âm thanh vù vù? Chỗ nào không đúng vậy?

Dựa theo chỉ thị của thằng nhóc kia, ăn cơm trưa xong, Tiểu Hàm liền dẫn thằng bé về nhà, thay quần áo, khăn mặt và bàn chải đánh răng, tai phone của trẻ em, mũ lưỡi trai,, cần chuẩn bị cái gì đều đã chuẩn bị cho nó, lại còn thêm cả hai chai dầu cù là.

“Nãi Tích, đến chỗ kia phải nghe lời cô giáo, có chuyện gì liền gọi điện cho ba ba, điện thoại cho cô giáo Tiểu, nhớ chưa? Lỡ như ba ba không nhận điện thoại, thì phải gọi cho cô giáo Tiểu, có biết không?”

“Vâng!” Anh bạn nhỏ dùng lực gạt đầu, cực kỳ vui vẻ lôi kéo Tiểu Hàm đi xem tivi, có mẹ giúp đỡ dọn đồ cảm giác thật tốt, không giống ba ba, mỗi lần lại quên thứ này thứ nọ.

Tiểu Hàm mỉm cười, ôm thằng bé im lặng, bắt đầu xem phim hoạt hình, kỳ thật cô đối với nhiều con cừu như vậy đúng là không có hứng thú gì, nhưng nhìn bộ dạng thằng bé xem vui vẻ như vậy, vẫn nên tùy nó đi.

Cũng không biết Nãi Tích vì cái gì mà cứ thích ngồi trên chân cô, bất luận là ngồi xe hay là xem tivi, chỉ cần có thể nhảy lên ngồi trên đùi cô giáo Tiểu, thằng nhóc tuyệt đối không để cho mộng nhỏ của mình có cơ hội sai sót. O(∩ □ ∪)o

Chu Triển Nguyên nhìn lên đồng hồ trên tường, đến thăm thời gian hết giờ làm. Dường như sau khi gặp được Tiểu Hàm, chỉ cần không ở cùng với cô, lại luôn cảm thấy thời gian sao trôi quá chậm, mà lúc ở cùng một chỗ với cô, lại hận thời gian không thể đứng lặng lại. Haiz, cái này là tâm trạng lúc yêu nhau sao?

Chu Triển Nguyên nhẹ giọng cười ra tiếng, vừa đúng lúc lão Triệu đẩy cửa bước vào, thấy bộ dạng người cộng sự nhìn tường ngây ngô cười một mình, bỗng nhiên cảm thấy có cảm giác tóc gáy dựng đứng, lão Chu là đang diễn trò gì đây?

“Lão Triệu, có việc gì?” Tâm tình Chu Triển Nguyên tốt không muốn cùng lão so đo, cái người lão Triệu này, đôi khi lời nói nói ra lại có thể bức chết người, vẫn là không nên tính toán làm gì.

“Tôi nói lão Chu này, cậu có phải đang nằm mơ không? Bây giờ đang là ban ngày, cười xuân như vậy là như thế nào chứ!” Lão Triệu tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện với Chu Triển Nguyên, nhướng lông mày, buồn cười nhìn anh.

Chu Triển Nguyên sờ sờ cằm trên tay, cười như đường quan rộng mở: “Anh mới cười như xuân ấy!” Anh đây là người có việc vui nên tinh thần sáng khoái có được hay không vậy! Dừng lại dừng từ thô tục như vậy!

Lão Triệu chắc chắn, vậy mà không ảnh hưởng gì cậu ta, quả nhiên là có vấn đề. “Bạn thân nhiều năm như vậy, còn không nhanh mà thành thật khai báo ~” lão Triệu gật gù đặc ý, đầu xoay thành một vòng tròn, bỗng nhiên bị một tia sáng long lanh đập vào mắt, tập trung nhìn lại, cậu ta, em gái, trên tay lão Chu là cái gì đây! Nhấn dính ước trong truyền thuyết đây sao!

Rốt cuộc là tình huống gì đây!

Chu Triển Nguyên bị ánh mắt phát sáng của lão Triệu nhìn có phần sợ hãi, nhưng mà vẫn cực kỳ trấn định không nổi giận, đối mặt với lão Triệu như thế, địch động ta bất động mới được.

“Nhìn cái gì?”

“Tôi nói lão Chu, tôi không nhìn nhầm chứ? Trên tay cậu kia là nhẫn đúng không?” Lão Triệu bỗ nhào qua nửa cái bàn làm việc, lôi kéo tay Chu Triển Nguyên không rời, ánh mắt như là kinh khủng. Lão Chu thế mà cũng đeo nhẫn! Thế giới huyền ảo rồi!

Chu Triển Nguyên bình tĩnh, theo móng vuốt của lão Triệu rút tay của mình ra, đặt thẳng trên cặp hồ sơ ngăn cản ánh mắt nóng rực của thẳng nhãi

này, “Kỳ quái lắm sao?” Anh chỉ yêu đương thôi mà, cũng không phải Ultraman đánh Tiểu Quái Thú, có gì mà đáng ngạc nhiên.

Lão Triệu ngưỡng ngùng sờ sờ cái mũi, nhưng mà hai giây sau lập tức khôi phục lại sức sống: “Lão Chu, cậu vẫn chưa nói cho tôi biết, định làm tôi nôn nóng đến chết sao! Con đường tu hành đặc đạo của Đường Tăng như cậu mà cũng động tâm sao?”

Chu Triển Nguyên vừa nghe lời này, lập tức không khách khí ném tờ báo trong tay ra ngoài: “Nói cái gì vậy! Tôi không phải chỉ nói đến chuyện yêu đương sao, sao lại thành Đường Tăng chứ!”

Lão Triệu kêu á chà chà vài tiếng, cuối cùng vẻ mặt tiếc hận giận dữ nói: “Haiz, lượng công việc của mấy dì dọn vệ sinh trong công ty lại gia tăng, trái tim vỡ từng mảnh rồi ~~” trong công ty này mấy cô gái thầm mến người đàn ông độc thân quý báu lão tổng này cũng không ít! Không giống lão, gia đình viên mãn, mấy cô gái khác muốn thầm mến cũng không có cơ hội ~

Chu Triển Nguyên dờ khóc dờ cười, nhìn bạn tốt nói hất, làm động tác tốt như vậy, thật không biết nên nói gì. “Thôi đi, có thời gian sẽ giới thiệu cho anh gặp mặt, dù sao anh cũng gặp qua rồi.”

Lão Triệu ngây người, gặp qua rồi sao? Không... Phải không? “Cô em gái hàng xóm?” Lão vẫn thấy làm lạ, sao ngày đó ở KTV thẳng nhai lão Chu này đối với cô em gái kia khẩn trương như vậy, không ngờ khi đó đã có dã tâm!

Chu Triển Nguyên lườm lão một cái, gọi là gì, em gái cái gì, “Là Tiểu Hàm.”

“A a a! Đúng là cô em gái hàng xóm! Lão Chu, cậu đây xem như là trâu già gặm cỏ non nha, lại còn là con thỏ ăn cỏ gần hang sao?” Lão Triệu cười với vẻ bồn chồn.

Cái chén trong tay tổng giám đốc Chu run lên, lắc lư rơi xuống nhiều giọt nước nhỏ. Vì sao lão Triệu vừa nói như vậy, anh lại chột dạ như thế làm gì!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Đang lúc Chu Triển Nguyên cấp tốc muốn để Tiểu Hàm trở thành một thành viên trong sổ hộ khẩu nhà bọn họ, nên đối với những người bằng hữu như này ở bên cạnh cũng không giấu diếm cái gì. Lão Triệu thì trước sau gì cũng phải gặp một lần, nhưng không phải hôm nay, hôm nay anh còn phải đến nhà bạn của tên nhóc kia để dự tiệc. Đây là một trong những điều kiện đồng ý đi trại hè của nó.

Chu Triển Nguyên im lặng, bản thân giống như bị con trai làm thọt. Sau này không cần phải lo lắng sản nghiệp không có ai kế thừa, thằng nhóc kia rất thông minh lanh lợi.

Ngày hôm sau thằng bé phải đi trại hè, Chu Triển Nguyên tan làm sớm, trong ánh mắt lăm chuyện của lão Triệu lái ô tô rời đi, đón Tiểu Hàm và Nãi Tích liền đi đến nhà hàng của lão Lý ăn bữa tiệc.

Lão Lý đối với việc Chu Triển Nguyên ra sân bày tỏ có vẻ đã dần bình tĩnh, một lần này đúng là một lần kinh sợ, lần trước bộ tứ bốn người đã làm cho anh không hiểu, lần này càng khó hơn, Chu Triển Nguyên một bên thân mật ôm bả vai Tiểu Hàm, một bên dắt Nãi Tích, thì ra cuối cùng là muốn biểu hiện cái kia!

Lần trước không phải thề son sắt nói đó là em gái sao!

Đầu năm nay em gái đều là giả sao!

Lão lý mở to mắt đi vào ngòi ghế, làm bộ tư thế nếu không làm rõ ràng ngọn nguồn sự tình thì không cho mang thức ăn lên.

Tiểu Hàm có phần xấu hổ, để thẳng bé rót nước sau đó cũng không nói gì thêm, Chu Triển Nguyên thế nhưng lại thoải mái thừa nhận: “Bạn gái tôi, tiểu Hàm, anh đã biết.”

Lão Lý một tay sờ cái đầu bóng loáng, một tay chống cằm, chớp chớp mắt nhìn thẳng nhóc ở chung cùng Tiểu Hàm cực kỳ hòa hợp, trong lòng ngẫm gật đầu, trước đối phó khó nhất đó là thu phục, cuối cùng là thuận tiện nắm chắc tương thành cao nhất, cô giáo Tiểu quả nhiên là cao thủ!

← _ ← , có thể nói đây là hiểu lầm sao?

Tiểu Hàm đành phải tự giới thiệu, lấy thân phận là bạn gái của Chu Triển Nguyên.

Lão Lý vui tươi hơn hở, sờ mó cái đầu bóng loáng, mở miệng gọi một tiếng chị dâu, làm cho Tiểu Hàm mãnh liệt cảm thấy mình đã già thêm mười mấy tuổi rồi. Lão Lý trọc đầu vốn là biểu đạt đã già, nhìn thì đã hơn bốn mươi! Tiểu Hàm nghe được thiếu chút nữa phát điên.

Chu Triển Nguyên lạnh lạnh liếc nhìn lão Lý một cái, ý tứ cực kỳ rõ ràng, đừng dọa bạn gái tôi. Các người bọn người, đừng tưởng tôi không biết các người đang suy nghĩ gì.

Lão Lý ra vẻ ngây ngốc sờ sờ đầu bóng sáng, ngượng ngừng cười nói: “Các người cứ từ từ ăn, tôi ra đây xem ~~” vẫn nên nhanh nhanh tránh người đi, làm bóng đèn gì gì đó, một chút cũng không phải để đùa. Hơn nữa còn đang bị lão Chu người này tựa tiểu phi tiêu nhìn, hoàn toàn tự tìm cái chết.

Lão Lý vừa rời khỏi, Chu Triển Nguyên di chuyển ghế dựa của mình đến bên cạnh Tiểu Hàm. Bình tĩnh múc một bát canh vịt đặt trước mặt Tiểu

Hàm: “Hạ hỏa, nếm thử.” Lão Lý chọn các món ăn ở đây quả nhiên không tồi, thay đổi theo các mùa, luôn luôn có một cái gì đó khác với các món ăn tươi sống.

“Vâng.” Tiểu Hàm mỉm cười gật đầu, thuận tay gắp cho Nãi Tích món tôm nó thích nhất vào trong bát của nó: “Muốn cô bóc vỏ giúp con không?”

Nãi Tích lắc đầu, ba ba nói con trai phải tay làm hàm nhai, “Tự con làm là được rồi, cô giáo Tiểu cần thận ăn là tốt rồi.” Con trai phải chăm sóc con gái, Vương Tiểu Bàn đều có thể chăm sóc Vương Tiểu Nha, Lý Manh Manh và Trần Hi, nó cũng có khả năng chăm sóc cô giáo Tiểu! Nó là con trai!

Chu Triển Nguyên hài lòng liếc nhìn con trai một cái, khen thưởng gắp một đĩa cà rốt vào trong bát của nó, như .lqd. mong muốn thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai biến sắc. Quả nhiên thấy sắc mặt con trai biến sắc cũng là một sự kiện cực kỳ thú vị.

Nãi Tích ai oán nhìn rau dưa trong bát, thịt với rau quả gì gì đó đã ghét nhất rồi! Cà rốt gì gì lại càng chán ghét thêm! Nó cũng không phải là con thỏ nhỏ!

Tiểu Hàm nín cười, khí đen ai oán trên đỉnh đầu của anh bạn nhỏ có thể bay xa mười mét ra đến bên ngoài rồi..., liếc mắt trách Chu Triển Nguyên một cái, Tiểu Hàm gắp miếng thịt bò vào bát của thằng nhóc, nếu thịt với rau quả, thịt đương nhiên cũng muốn ăn.

Chu Triển Nguyên cười nhẹ, chân vịt trong bát bóc da, mới gắp bỏ vào trong bát Tiểu Hàm: “Đây, cho em.” Tiểu Hàm không ăn da, đây là thói quen từ nhỏ, anh vẫn nhớ.

Tiểu Hàm mỉm cười với anh, đáy mắt mang theo ấm áp mà chính mình cũng không biết. Giống như, Triển Nguyên thích nhất là sườn chua ngọt,

thập cẩm nhân 3 món và rau cải xanh, không thích nhất rau cần và ớt xanh, ừm, lần sau làm sườn chua ngọt.

Chu Triển Nguyên nhìn vẻ mặt thỏa mãn được ăn của con trai, cười hỏi: “Nãi Tích, hành lý đã chuẩn bị xong chưa?” Trong hai tuần ở trại hè, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, nếu chuẩn bị thiếu thứ gì đó, thật đúng là phiền toái.

Thằng bé nhõ vò tôm ra miệng, ngẩng đầu lên trả lời: “Chuẩn bị tốt rồi, buổi chiều cô giáo Tiểu đã giúp con sửa soạn lại.” Mẹ gì gì đó, hiệu quả hơn so với ba ba.

Chu Triển Nguyên cứng chiều sờ sờ đầu con trai, thằng nhóc này, đi khỏi hai tuần, cũng không biết có thích ứng được không, đừng đến lúc đó lại khóc nhè là được.

“Được, ngày mai vẫn phải dậy sớm, hôm nay đi ngủ sớm một chút.” Chu Triển Nguyên nhẹ nhàng vỗ bả vai con trai, nhỏ giọng nói.

Nãi Tích gật đầu, bắt đầu yên lặng ăn cơm, Tiểu Hàm chống lại tầm mắt của anh, mím môi cười, ăn không nói ngủ không nói, là thói quen tốt.

Ăn cơm tối xong, sau khi về đến nhà, Tiểu Hàm tắm rửa cho Nãi Tích, sau đó đưa nó về phòng ngủ, mới xoa bóp thắt lưng có chút đau mỏi đi đến phòng khách.

Trong phòng khách, Chu Triển Nguyên đang xem chương trình tài chính kinh tế, thấy Tiểu Hàm xuất hiện, vội vàng cười vẫy vẫy tay gọi cô, ý bảo cô ngồi xuống đây. Tiểu Hàm cũng không khách khí, ngồi vào bên cạnh anh, cơ thể dựa trên người anh, thắt lưng mỏi nhừ, ngồi chồm hổm giúp tên nhóc kia tắm rửa gì gì đó, thật sự là mệt.

Chu Triển Nguyên không mạnh không nhẹ thay cô xoa bóp eo, hô hấp ấm áp ngay bên tai cô: “Mệt mỏi sao? Lần sau để anh giúp nó tắm rửa,

thằng nhóc này tắm rửa đã ăm ỉ mà thời gian lại dài, mỗi lần giúp nó tắm rửa thật sự cảm thấy rất phiền toái.” Hôm nay thằng nhóc muốn Tiểu Hàm giúp nó tắm rửa, Chu Triển Nguyên đối với chiêu bĩu môi làm nũng của thằng bé cũng không có biện pháp gì.

“Không sao.” Tiểu Hàm thả lỏng người tựa vào anh, đệm dựa người gì gì đó là thoải mái nhất, nhất là cái đệm có dáng người đẹp.

Chu Triển Nguyên nhẹ cười, đem cô nhẹ nhàng ôm sát vào lòng, “Tên nhóc kia ngủ, chúng ta có phải cũng có thể làm cái gì khác đúng không?”

Tiểu Hàm đỏ mặt, thúc khừ tay chắc chắn đụng vào anh một cái, tên này đúng là không đứng đắn, “Nói gì cứ.” Nãi Tích đang ngủ ở bên cạnh, tên nhóc kia hôm nay khá hưng phấn, nói không chừng vẫn còn đang thức, nếu mà xuất hiện thấy cái gì đó cấm trẻ em nhìn thấy, thì làm thế nào?

Chu Triển Nguyên ủy khuất mím môi, hiện tại anh giỏi lắm cũng chỉ chuồn chuồn lướt nước hôn nhẹ cô, còn .lqđ.dd. phải tìm cơ hội thừa dịp cô không chú ý, bình thường nhiều lắm là thừa dịp Nãi Tích không có ở đây mà ôm ấp, thật sự, cực kỳ ủy khuất.

“Từ ngày mai là thế giới của hai chúng ta, em nói, nghĩ muốn đi chơi ở đâu?” Chu Triển Nguyên dựa cằm vào vai cô, tóc chạm vào mũi, có chút ngứa.

“Em cũng không muốn đi đâu cả, ở nhà đợi đi.” Tiểu Hàm rút rút ngón tay, nghiêng đầu, dựa vào anh. Dù sao cũng nghĩ, bố và mẹ lại ra ngoài đi du lịch, sau này về hưu vợ chồng già liền tìm được mục tiêu chung, phải xem lại bản đồ sông núi tổ quốc một lần. Mùa hè nóng, cô cũng không muốn đi ra khỏi cửa, ngoại trừ ở trong nhà, thật đúng là không có chỗ nào để đi.

“Đến công ty anh đi?” Chu Triển Nguyên cầm lấy tay cô tinh tế vuốt ve, “Theo anh đi làm, dù sao em cũng không có chỗ để đi, ở chỗ ta có máy tính,

nếu em muốn thì ngồi bên cạnh chơi cũng được.” Trong văn phòng của anh có sofa và một gian phòng nhỏ, bình thường dùng làm nghỉ ngơi khi tăng ca.

“Có thể sao?” Tiểu Hàm do dự nói, cô vẫn chưa từng đến công ty của Chu Triển Nguyên, lần trước cũng gặp qua đồng nghiệp trong công ty anh ở KTV một lần, một chút ấn tượng vẫn chưa lưu lại, như vậy không tốt lắm đâu?

“Đương nhiên có thể, bà chủ tương lai đi kiểm ta, có gì mà không thể?” Chu Triển Nguyên nói đùa.

Tiểu Hàm chun mũi nhăn mặt, làm bộ không nghe thấy gì, đứng dậy đi lấy điều khiển trên bàn trà, lại bị Chu Triển Nguyên kéo vào trong ngực: “Bà chủ tương lai, em chùng nào mới bằng lòng gả cho ông chủ của chúng tôi?”

Tiểu Hàm trợn mắt, lấy tay che che đập đập đôi má đang đỏ lên, người này thật đúng là càng ngày càng quá phận, “Cái gì cái gì chứ, không nghe thấy không nghe thấy gì...”

Chu Triển Nguyên nhìn cô nhóc giả ngu bất đắc dĩ cười cười, vôn vôn tóc của cô, cúi đầu than thở một tiếng, nhớ năm đó cùng lão Lý oai phong thời trung học, cô bé này còn đang lau nước mũi trong trường tiểu học, bây giờ lão Lý tóc đã rụng xuống gần hết, anh còn đang cố gắng dạy bảo trẻ con.

Đường còn dài.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Hàm rời giường sớm, tối hôm qua đã nói muốn cùng đưa Nãi Tích đến nhà trẻ.

Bởi vì Chu Triển Nguyên kiên trì bảo cô giữ một cái chìa khóa, Tiểu Hàm cũng phải cầm. Tiệp đường mua bữa sáng sớm một chút, mở cửa đi vào, Chu Triển Nguyên đã rời giường, đang rửa mặt, thấy cô bước vào chỉ cười nhẹ, lại xoay người đi cạo râu. Nhìn anh đẹp trai bên cạnh, Tiểu Hàm cong cong khóe miệng, dường như đàn ông vừa tỉnh ngủ, đều nhìn rất gợi cảm.

Nãi Tích vẫn đang ngủ, điều hòa màu xanh đã giảm nhiệt độ lộ ra cái đầu nho nhỏ, tiếng hít thở nhẹ nhàng mềm mại, Tiểu Hàm nhìn đồng hồ đeo tay, còn hơn nửa tiếng nữa, mười phút sau gọi nó dậy vậy.

Ra khỏi phòng Nãi Tích, Tiểu Hàm đổ bữa sáng vào trong bát, hâm nóng sữa, mới vào phòng đánh thức tên nhóc kia dậy. Nhìn thẳng bé mơ mơ màng màng, bộ dạng nhỏ nhắn dụi dụi mắt, trên mặt Tiểu Hàm tươi cười muốn ngừng cũng không ngừng được. Làm sao có thể đáng yêu như vậy chứ.

Sáng sớm tỉnh dậy lại nhìn thấy cô giáo Tiểu, Nãi Tích thể hiện tâm trạng hết sức vui mừng, cho dù phải uống sữa mà mình ghét nhất, miệng nhỏ vẫn không thể khép lại.

“Cô giáo Tiểu, đợi lát nữa cô và ba ba cùng đưa con đi nhà trẻ sao?”
Nhìn ba ba ngồi bên cạnh cô giáo Tiểu ăn bữa sáng, Nãi Tích trưng ra

khuôn mặt tươi cười.

Tiểu Hàm nuốt miếng cháo xuống, gật đầu nói: “Ừ, Nãi Tích ăn bữa sáng nhanh lên, sắp không kịp rồi.” Còn hơn mười ba mươi phút nữa, từ chỗ này đến nhà trẻ của thằng bé, nếu trên đường may mắn, không gặp đèn đỏ cũng phải mất mười lăm phút. Đợi lát nữa còn phải dặn dò cô giáo mấy câu nữa, tóm lại là phải đến trước thời gian quy định.

Nãi Tích ngoan ngoãn gật đầu, vùi đầu ăn bữa sáng, Chu Triển Nguyên múc nước canh vào bát của Tiểu Hàm, cười nói: “Ăn nhiều một chút.”

Tiểu Hàm mỉm cười nhìn anh gật gật đầu, đáp lại ánh mắt như tên trộm của tên nhóc kia, không có tiền đồ lại đỏ mặt.

Vừa thấy cô giáo Tiểu nhìn qua, tên nhóc kia .. lập tức làm bộ như đang thật sự ăn cháo, nhưng mà ánh mắt nhỏ kia tia khắp nơi có khả năng sẽ không ngừng nghỉ?

“Được rồi, đi thôi.” Tiểu Hàm kéo túi du lịch của Nãi Tích, dắt Nãi Tích xuống dưới lầu chờ xe. Chu Triển Nguyên đi trước lấy xe rồi.

Xem như may mắn, hiếm khi không gặp nhiều đèn đỏ. Đến cổng nhà trẻ, đã có rất nhiều cha mẹ cùng bọn trẻ ở đó, có vài phụ huynh đang vây quanh các giáo viên nói chuyện, không chừng cũng là xin nhờ giáo viên chú ý đặc biệt đến con nhà mình.

Tiểu Hàm bế Nãi Tích xuống xe, Chu Triển Nguyên đi sau cầm túi du lịch.

Nãi Tích xuống xe liền lập tức từ trong lòng cô giáo Tiểu trượt xuống, một tay nắm ba ba, một tay nắm cô giáo Tiểu, ngẩng đầu ưỡn ngực gọi nhóm bạn tới.

Khóe mắt Tiểu Hàm giật giật, nhìn thẳng bé hôm nay đặc biệt hưng phấn, nhìn tình huống này xem có dị thường không?

Chu Triển Nguyên vỗ về, cười với cô, tâm tư thẳng nhóc anh đã sớm biết trước, cho tới bây giờ đưa nó đến nhà trẻ cũng chỉ có ba ba, tuy miệng không nói, nhưng thẳng bé kia kỳ thực vẫn cực kỳ hi vọng có ba mẹ cùng đưa nó đi.

Biểu hiện hôm nay của Nãi Tích, kỳ thực cũng hợp tình hợp lý, giống như món đồ chơi yêu thích của đứa trẻ, tóm lại chính là khẩn cấp muốn đưa ra trước mặt bạn bè để khoe.

“Vương Tiểu Bàn!” Nãi Tích đi đến vài bước, bỗng nhiên lôi kéo Tiểu Hàm chạy chậm lại, vừa chạy vừa hướng về phía một cậu bé béo nạc nắm lấy tóc gọi to: “Vương Tiểu Bàn! Tớ đưa mẹ tớ đến đây!”

Tiểu Hàm bất đắc dĩ, mím cười, thật .ddlqd. đúng là trẻ con. Cậu bé mập mạp này cô vẫn có ấn tượng, ở hiệu sách có gặp qua một lần, đúng là một đứa trẻ đáng yêu.

“Vương Tiểu Bàn, mẹ tớ, rất xinh đẹp! Tớ đã nói mẹ tớ xinh đẹp hơn mẹ cậu, cậu còn chưa tin ~~ hừ ~~” cuối cùng là một tiếng ‘Hừ’, thật sự là hết nói, trong đó hàm chứa bao nhiêu là kiêu ngạo, bao nhiêu là hư vinh, bao nhiêu là tâm tư, chúng ta cũng không thể biết được.

Tiểu Hàm áy náy, nhìn người phụ nữ đứng bên cạnh anh bạn nhỏ Vương Tiểu Bàn cười cười, bên cạnh còn có một cô bé tết tóc buộc thành sừng nháy mắt lấp lánh đang xem xét Tiểu Hàm, đầu cười ngây ngô.

Tiểu Hàm có chút xấu hổ cười cười, để Nãi Tích lôi kéo lại đám bạn của nó gặp mặt: “Trần Hi, đây là mẹ tớ..., mẹ tớ nấu cơm rất ngon.” Ăn ngon hơn bữa trưa của Vương Tiểu Bàn mang đến!

“Vương Tiểu Nha, mẹ tớ mới mua đồ cho tớ nhìn rất đẹp, lần sau cậu đến nhà tớ đi, tớ sẽ cho cậu xem... ~” màu sắc nhìn cũng được, so với màu vàng của Vương Tiểu Bàn thì xem ra còn tốt hơn!

Tiểu Hàm cũng mỉm cười chào hỏi nhóm bạn của thằng bé, dù sao bình thường cũng làm công việc tiếp xúc với bọn trẻ, những thứ này đối với Tiểu Hàm mà nói đều là quen tay: “Chào các bạn nhỏ.” Tiểu Hàm cười gật đầu: “Có thời gian đến nhà chơi nhé, cô sẽ làm thức ăn ngon cho các con... ~” cam chịu vậy, nếu làm bạn gái của anh Chu, đối với bạn học của con trai anh, cũng không tránh được gọi là cô.

Trên mặt Chu Triển Nguyên mỉm cười yếu ớt, nhìn cô gái dịu dàng đang quay mặt, nghiêng đầu, nhắm mục đích là niềm kiêu hãnh của con trai mà vẻ mặt vui mừng, trong lòng chợt giống như dòng nước ấm, giống như muốn được lấp đầy, tràn đầy ấm áp.

“Vâng vâng ~” một đám trẻ con đều toét miệng gật đầu, Nãi Tích đứng một bên, trên mặt không giấu nổi vẻ đắc chí. Không có người mẹ nào xinh bằng mẹ nó, hừ hừ, ba nó cao nhất, mẹ nó /lqd/ xinh đẹp nhất, Vương Tiểu Bàn về sau cậu không được tranh Trần Hi, Vương Tiểu Nha còn có Lý Mạnh Mạnh với tớ nữa! Các cậu ấy không cần chơi với cậu!

Bím tóc đuôi lợn Tiểu Bàn cũng không so đo với Nãi Tích, chớp đôi mắt nhỏ, vẻ mặt tha thiết nhìn Tiểu Hàm: “Cô, lần sau con cũng có thể tới không ạ?”

Tiểu Hàm mỉm cười, sờ sờ cái đầu tròn của nó, gật đầu cười nói: “Đương nhiên, hoan nghênh tất cả mọi người tới chơi... ~” nhà Triển Nguyên cũng khá là đầy đủ, nếu đổi thành gian nhà trọ nhỏ bé của cô, sợ là cũng bị bọn trẻ này chiếm hết chỗ rồi.

Vương Tiểu Bàn vui vẻ ra mặt, cười chạy đi tìm mấy người Lý Mạnh Mạnh cùng nói chuyện, Tiểu Hàm nhìn ánh mắt long lanh của Nãi Tích,

khóe miệng mỉm cười nhàn nhạt, thật đúng là tính tình của trẻ con, không có chút thù hằn gì.

“Được rồi, các bạn nhỏ, cùng tạm biệt ba mẹ, phải lập tức lên xe thôi.” Giáo viên ôn tồn nhìn các nhóm bạn trẻ cười nói.

Chu Triển Nguyên vỗ vỗ đầu con trai, ôm lấy nó hôn một cái, “Muốn nói với ba ba và cô giáo Tiểu cái gì không?” Tên nhóc này, bình thường không có cảm giác gì, tự nhiên phải tách ra, thật là có chút khôngỡ.

Nãi Tích ôm cổ ba ba cọ cọ, hướng trên mặt ba thơm vài cái, hùng hồn vang dạ mở miệng: “Ba ba, Nãi Tích nhớ... ~”

Tiểu Hàm cười vỗ vỗ cái mũi nhỏ của thằng bé, từ trong người Chu Triển Nguyên đỡ lấy nó, dựa vào trán nhỏ của nó, khẽ cười nói: “Nãi Tích không có gì để nói với cô giáo Tiểu sao?” Lần đầu tiên rời nhà đi lâu như vậy, cũng không biết tối hôm nay có thể nhận được [lqđ] điện thoại của thằng nhóc khóc lóc kể lể hay không, nhớ ngày trước cô trọ ở trường trung học một tuần, đúng là mỗi ngày đều khóc gọi về điện thoại ở nhà.

“Cô giáo Tiểu, hôn nhẹ Nãi Tích có được hay không?” Thằng bé kia vành mắt đỏ hoe, khóc nức nở, giọng mũi nặng nề, nhìn cô giáo Tiểu thực sự khôngỡ.

“Đây là phải nhất thiết!” Tiểu Hàm thơm mạnh trên gương mặt của thằng bé hai lần, như mong muốn đáp lại gấp ba thằng bé.

Ách, may mà cô không trang điểm, nếu không thì có lẽ khuôn mặt của thằng bé cũng không có cách nào nhìn.

“Được rồi, phải lên xe, nhớ phải gọi điện cho ba mẹ nhé...~” xung quanh đều đặn dò như vậy, đều là người trong nhà, bảo sao có thể không lo lắng.

Tiểu Hàm kéo cánh tay của Chu Triển Nguyên, cùng giống như các ông bố bà mẹ, ở sau trạm xe nhìn xe chở bảo bối của nhà mình rời đi, trong lòng bỗng nhiên vắng vẻ trống không. Chẳng lẽ cô đã bắt đầu biến thành như một người mẹ rồi sao? Nhưng mà, Nãi Tích quả thật là một đứa trẻ làm người ta đau lòng.

“Được rồi, đi thôi.” Chu Triển Nguyên nắm tay Tiểu Hàm, hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô, trong ánh mắt mang theo nhàn nhạt cứng chiều, “Đi đến công ty anh trước đi, đợi lát nữa giữa trưa cùng ăn cơm.” Ngày hôm qua đã cùng lão Triệu nói qua, hôm nay phải trễ mới qua, nhưng mà không nói với lão sẽ dẫn người đi cùng, không biết có thể dọa lão hay không.

Nhưng mà, trái tim của tên lão Triệu kia cũng thuộc dạng mạnh mẽ, chút chuyện như vậy khẳng định không đáng kể. Ủm, bà chủ mới tới cửa gì gì đó, vẫn là cái chính. Bữa cơm kia của Lão Triệu chính là không thể thoát đi đâu được.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Tiểu Hàm có chút do dự, dù sao cũng tự nhiên đến công ty Triển Nguyên, lúc nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái. “Hay là thôi đi, tự em về nhà cũng được.”

Chu Triển Nguyên không nói lời nào, chỉ nắm tay cô leo lên xe, “Không sao, dù sao thời gian cũng không còn sớm, đợi lát nữa liền đến giờ ăn cơm trưa, em ngồi một lát rồi cùng đi ăn, sau đó anh sẽ đưa em về.” Suy nghĩ một chút, lại nói thêm: “Buổi tối anh tới đón em, chúng ta ra ngoài ăn. Em cảm thấy thế nào?”

Được rồi... Tiểu Hàm chỉ có thể gật đầu, tổng giám đốc Chu, anh đã sắp xếp xong xuôi cả rồi, đâu cần hỏi ý kiến em làm gì?

Đi theo Chu Triển Nguyên vào công ty, Tiểu Hàm rõ ràng cảm thấy được ánh mắt ở khắp nơi phóng tới, hoặc là tò mò hoặc là suy đoán hoặc không có thiện chí, haiz, quả nhiên không nên tới.

Nếu Chu Triển Nguyên đi theo cô đến trường học, sợ là cũng thu được hết mọi loại ánh mắt quỷ dị có thể dựng đầy một cái sọt? Các chị cùng Tư Tư, các cô ấy nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, cái này là khẳng định.

Tiểu Hàm không được tự nhiên, theo sát phía sau Chu Triển Nguyên, mượn động tác chỉnh tóc để hơi hơi cúi đầu xuống, vẫn nên nhanh nhanh đi vào văn phòng thôi, cô cũng không phải là động vật quý hiếm để người yêu thích quan sát.

Chu Triển Nguyên lại coi như không phát hiện nhóm người nhân viên của anh giờ phút này tâm tư đều đã không đặt lên công việc, chẳng qua phát hiện cô rút lại phía sau hai bước, thừa dịp cúi xuống, đợi Tiểu Hàm bắt kịp, cực kỳ tự nhiên nắm tay cô dắt đi.

Tiểu Hàm đỏ mặt giãy giụa, được rồi, thích thì cứ nhìn, dù sao cô cũng sẽ không thường xuyên tới đây.

“Sao vậy? Có phải nóng quá không?” Chu Triển Nguyên nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Hàm lắc đầu, mặt đỏ gò đó không nhất định là liên quan đến nhiệt độ, “Không có gì, đến văn phòng của anh đi.” Đây là lần đầu tiên Tiểu Hàm đến công ty của Chu Triển Nguyên, nhưng cũng không thấy có gì khác, văn phòng rất giản dị, bây giờ bước vào văn phòng làm việc này đại khái là có khoảng hai mươi người, đều vội vội vàng vàng làm chuyện của mình, chỉ là, ánh mắt đều không hẹn mà cùng nhìn về phía bọn họ đang tới.

Thì là, lần đầu tiên thấy tổng giám đốc dẫn phụ nữ tới, sao có thể không hiếu kỳ được chứ, nhất là trong văn phòng còn có vài cô gái đối với tổng giám đốc độc thân ôm mộng hảo huyền. Haiz, chưa từng gặp qua bộ dạng dạy bảo của tổng giám đốc, vài vị kia thật đúng là may mắn.

Chu Triển Nguyên cười cười, nắm tay thật chặt, chỉnh sửa lại ngay ngắn chỉnh tề, ngón tay lướt qua lòng bàn tay anh, trượt qua một chút, như là có thể đi vào lòng người được: “Đến văn phòng của anh ngồi đi, đợi lát nữa cùng đi ăn cơm.” Khi nói chuyện, đã đóng cửa văn phòng lại, ngăn chặn một luồng ánh mắt tò mò. Không có gì phải giải thích, anh là ông chủ, nhưng cũng có cuộc sống của riêng mình, kể cả những chuyện anh không muốn suy nghĩ nhiều, cứ như vậy, nên là cũng sẽ dần dần biến mất hầu như không còn thôi?

Tiểu Hàm nâng khuôn mặt tươi cười lên, người này sao mà ba câu câu nào cũng không quên ăn cơm vậy? Vì bữa sáng chưa ăn no hay nghĩ cô là cái máy ăn? Tiểu Hàm buồn bực xoa xoa mặt mình thành hình tròn, giống như rất béo vậy...

Chu Triển Nguyên buồn cười nhìn động tác trẻ con của cô, néo néo chóp mũi cô, cười nói: “Sao vậy? Cảm thấy mình béo quá hả?”

Tiểu Hàm trừng mắt nhìn anh, đâu có bạn trai nào mà nói như vậy chứ, nói bạn gái béo tròn như quả bóng, cũng nên nói cô thật là đáng yêu chứ, huông chi cô cũng không béo như thế, chỉ là eo hơi to một chút, không được, phải giảm béo, nếu không đến lúc quay lại trường sẽ bị Trần Tư Tư cười chết rồi!

“Không sao, béo nữa anh cũng không ghét bỏ.” Chu Triển Nguyên nắm cả eo cô, cười khẽ ra tiếng.

Tiểu Hàm bĩu môi, không quan tâm đến anh, có thể ăn là tốt, mẹ vẫn hay bảo như vậy. Bĩu môi, Tiểu Hàm nói nhỏ: “Anh ghét bỏ cũng tốt, dù sao có người ghét bỏ em...” Mẹ nói, phụ nữ vẫn nên là mũm mĩm chút, gầy như cái que gì đó, thật sự làm người ta nhìn phát sợ, sau này sinh con cái cũng không an toàn. Ừm, có mẹ làm bác sĩ, luôn luôn ở bên tai cô nhắc nhở những chuyện này, cho nên nhiều năm qua, thể trọng của Tiểu Hàm đều duy trì trong mức độ bình thường, sẽ không quá béo, nhưng cũng không gầy đến mức chỉ còn lại một năm xương. Với lại thân hình cô cao không có trở ngại gì, cho dù có chút thịt cũng được che đi, không đến mức tròn như một quả cầu.

“A...? Ngoại trừ anh, còn có người nào không ghét bỏ em sao?” Chu Triển Nguyên nheo nhẹ mắt lại, kéo cô vào trong lòng ngoéo một cái, tiểu Hàm của anh thật là tốt, nhưng mà anh không tính đem cho người khác đâu.

“Hừ, nhiều lắm!” Tiểu Hàm đỏ mặt muốn tránh anh, người này, chỉ đùa một chút lại tưởng thật, thực không đùa được, quả nhiên Tư Tư nói rất đúng, đàn ông lớn tuổi gì đó, quá nghiêm túc rồi.

“Khụ khụ... Các người tiếp tục... Cái gì tôi cũng chưa nhìn thấy!” Cửa bỗng nhiên phát ra một âm thanh, sau đó là tiếng đóng cửa ‘Ầm’ một tiếng.

Tiểu Hàm lấy lại tinh thần, mặt đỏ lên một phen, xấu hổ chết đi được! Nhìn tư thế này xem, thật sự dễ làm cho người ta hiểu lầm, tay anh ôm cả eo cô, mặt từng chút từng chút tiến lại gần cô... Thật sự là, nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không giải thích được.

Chu Triển Nguyên lại bình tĩnh, cái người lão Triệu này, thật là chọn đúng thời gian. Nhẹ nhàng buông cô ra, trong lòng có chút nuối tiếc, thiếu chút nữa là hôn đến nơi rồi.

“Được rồi lão Triệu, vào đi.” Chu Triển Nguyên đứng dậy, nhìn ngoài cửa gọi một tiếng, xem ra bữa tối hôm nay không cần nể nang gì nữa rồi, không ăn được tâm can bảo bối của người này anh không phải Chu Triển Nguyên, hừ.

“Ôi ôi ~” lão Triệu bịt mắt đi tới, hai giây sau lại giả vờ híp mắt nhìn nhìn trong phòng, thấy khóe miệng Chu Triển Nguyên giật giật nhìn lão, biết chuyển biến tốt liền thôi, chọc giận người này xác định không có kết quả tốt, vội vàng thè lưỡi nhìn Tiểu Hàm cười nói: “Em dâu, anh là lão Triệu, cộng sự của lão Chu kiêm bạn thân, chúng ta đã từng gặp qua ~”

“Xin chào, em là Tiểu Hàm.” Tiểu Hàm đứng lên, mỉm cười nói, nhưng mà, từng gặp qua sao? Sao cô không có ấn tượng nhỉ.

“Lần trước tại KTV đã gặp qua, nên em không nhớ rồi.” Chu Triển Nguyên ôm bờ vai cô giải thích nói, lần trước cô uống say, chắc là không nhớ cái gì nữa. Nhưng mà cũng được, người như lão Triệu, không biết là tốt nhất, miệng thối tha thì gặp làm gì.

“ôì ôì, đúng vậy, lần trước đã gặp qua, gặp qua ~ gọi anh là lão Triệu được rồi... ~” lão Triệu cười ha hả gãi đầu, lần trước nhìn thấy là một cô gái xinh đẹp, hôm nay vừa nhìn, sao lại chuyển thành nữ sinh trong sáng thế rồi hả?

Nếu không phải biết lão Chu cậu ta không ăn chơi như vậy, chắc lão sẽ nghĩ rằng cậu ta thay đổi người. Vấn đề là, rốt cuộc là lão Chu có khẩu vị kia sao?

Vừa rồi nghe đồng nghiệp nói tổng giám đốc dẫn một cô gái tới, lão liền đoán được là Tiểu Hàm, nghĩ được gặp em dâu tương lai, ai ngờ vừa đến liền phá vỡ chuyện tốt của lão Chu, haizz, quả nhiên vào nhà phải gõ cửa, chỉ là, lúc hành động lui ra ngoài vừa rồi của lão hình như nhìn thấy khóe mắt lão Chu nhìn lão hiện lên tia u ám?

Oa oa ~ lão Triệu rùng mình một cái, bỗng nhiên nghĩ đến, từ khi lão Chu bắt đầu mua quà tặng Tiểu Hàm, tổng cộng cũng mới hơn hai tháng, tốc độ rất nhanh, cái lão Chu này, quả nhiên đầy đen tối, không nói một tiếng, liền lừa được cô em gái như vậy về nhà, thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, nuôi dưỡng loli, cô giáo trong sáng ~~ nghĩ như vậy, lão Triệu liền cười có chút YD rồi. (Ta cũng k hiểu YD này là gì T.T)

Chu Triển Nguyên vừa thấy lão Triệu tươi cười liền biết haizz lại không biết suy nghĩ cái gì rồi, rõ ràng chị dâu là giáo viên, vậy mà không dạy dỗ chồng cho tốt, để cho lão xuất hiện cả ngày phá hoại nhà người ta.

“Lão Triệu, hôm nay bữa tối anh mời khách. Nhà hàng Duyệt Lai.” Ngữ khí Chu Triển Nguyên không đổi, nhưng mà ánh mắt quét về phía lão Triệu lại mang theo chút gì đó không cần nói rõ hàm ý, bóng đèn không phải cái nghề nghiệp vẻ vang gì, vẫn nên về hưu sớm một chút đi ~

Lão Triệu hiểu được tất cả, tội nghiệp, đếm trên đầu ngón tay vài tháng này chỉ còn lại có bao nhiêu tiền tiêu vặt, vợ của lão, lão có thể xin chi cấp

không? Cái người lão Chu này không nói, vậy mà muốn đến nhà hàng Duyệt Lai! Nhà hàng Duyệt Lai đấy! Lão giàu lão sang rồi! Nhưng mà, chân giò sốt vang nơi đó cũng không tệ... Ừm.

Nhìn vẻ mặt lão Triệu đau lòng đóng cửa mà đi, Chu Triển Nguyên cười rất tươi, ái chà, lần sau /ddlqd cùng chị dâu nói một tiếng, tiền tiêu vặt của lão Triệu hơi nhiều, tiền lì xì cuối năm cũng trực tiếp đưa cho chị dâu mới được, dù sao lão Triệu này cũng không quan tâm đến sổ sách.

Tiểu Hàm sững sờ nhìn Chu Triển Nguyên, do dự nói: “Bắt lão Triệu mời khách, không tốt lắm đâu?”

Chu Triển Nguyên sờ sờ đầu cô, cười giải thích nói: “Anh cùng lão Triệu sớm đã đánh cược với nhau, anh dẫn bạn gái tới, lão sẽ mời khách. Không sao.” Anh em nhiều năm với nhau, tuy lão Triệu có lúc khác người, nhưng mà quan hệ càng tốt, mới có thể như vậy.

“Đúng rồi, vợ lão Triệu là chủ nhiệm Hoàng của trường các em.” Lần đó đi xem mặt cũng là cô ấy giới thiệu, kết quả Trần Tư Tư không đi, Tiểu Hàm đi. Như vậy tính ra, xem như chị dâu là bà mai của bọn anh, tuy nhiên hai bên đã sớm quen biết.

“A?” Tiểu Hàm cũng nghĩ tới, lần đó Tư Tư xem mắt quả là do chủ nhiệm Hoàng sắp xếp, sau đó chủ nhiệm Hoàng còn đi tìm cô hai lần, nói là cũng sắp xếp cho cô, nhưng đều bị cô đùn đẩy cho qua, lúc này gặp mặt, phải nói như thế nào? Tiểu Hàm cười khổ, quả nhiên không thể đóng cửa mà sống, còn có các chị em nơi đó, đủ loại nhức đầu.

“Triển Nguyên, em cảm thấy, đợi ba mẹ em trở về, chúng ta về nhà một chuyến đi...”

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Editor: Jenda

Bữa cơm tối rất thú vị, chủ nhiệm Hoàng vừa thấy Chu Triển Nguyên đến bên cạnh Tiểu Hàm liền cười rất mập mờ, Tiểu Hàm khẩn trương đến nỗi tay cũng không biết đặt chỗ nào.

Sớm biết sẽ như vậy mà. Chủ nhiệm Hoàng luôn lấy việc giải quyết chuyện chung thân đại sự của các cô gái ở trường học làm nhiệm vụ của mình, Chu Triển Nguyên lại là một trong những đối tượng cô cố gắng hết sức đẩy mạnh thị trường tiêu thụ, hiện giờ bọn họ thành đôi, nên cười rất vui mừng.

Càng về sau, chủ nhiệm Hoàng lại vui tươi hơn hờ lôi kéo Tiểu Hàm xưng hô em gái, cũng không cho Tiểu Hàm gọi cô là chủ nhiệm Hoàng, bắt cô kêu cô ấy là chị gái, nói gì mà ở ngoài trường học cũng không cần khách khí như vậy.

Tiểu Hàm mếu, cô thực sự không phải khách sáo, chỉ là thói quen mà thôi.

Ăn cơm tối xong, lão Triệu cùng chủ nhiệm Hoàng rời đi, nhìn bóng lưng hai người một bên đùa giỡn một bên rời đi, Tiểu Hàm nhin không được mỉm cười, thì ra trong trường học chủ nhiệm Hoàng nghiêm túc, ở trước mặt chồng cũng sẽ lộ ra bản tính trẻ con như vậy, càng tình cảm càng ấm ì càng tốt, đúng là có chút đạo lý.

“Được rồi, chúng ta cũng về thôi.” Chu Triển Nguyên dắt tay cô, trên mặt mỉm cười nói.

Tiểu Hàm gật gật đầu cười, về nhà, hai chữ này thật đúng là làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

“Đi thôi.” Chu Triển Nguyên nắm tay Tiểu Hàm, chậm rãi đi đến bãi đỗ xe.

Lên xe, Tiểu Hàm nhìn bức ảnh chụp trên xe, không khỏi mỉm cười, thì ra tấm Nãi Tích chụp ảnh chung cùng ba ba đã đổi thành bức ảnh bọn họ chụp khi đi chơi công viên ngày trước, trên ảnh, Nãi Tích cười cực kì sáng lạn, mà cô tựa vào bên người Triển Nguyên, trên mặt tươi cười cực kỳ đẹp.

“Anh thấy bức ảnh không tồi, nên đặt ở đây.” Chu Triển Nguyên cười giải thích nói, anh nói không đúng lắm, khung hình trong phòng làm việc của anh, chính là ảnh anh và cô chụp chung với nhau. Chuyện này, một mình biết là được rồi.

“Vâng, lần sau anh đặt hình nền điện thoại cũng đổi thành hình của em thì càng tốt.” Tiểu Hàm nói đùa.

Không ngờ Chu Triển Nguyên vậy mà một mặt đồng ý gật đầu: “Được, lát nữa về chụp một tấm.” Mặc dù có chút trẻ con, nhưng anh cũng không ngại. Cái này xem như gần gũi với giới trẻ sao? Haiz, lão già.

Tiểu Hàm ‘A’ một tiếng, vội vàng lắc đầu, trên mặt còn có chút nóng, nói tùy tiện một chút, đâu có thể thành thật như vậy, chuyện này quá nhàm chán thôi.

“Anh cảm thấy không tồi, chụp một tấm đi.” Chu Triển Nguyên nhìn về phía cô cười, lấy điện thoại của mình đưa cho cô: “EM tự chụp hay để anh chụp?” Nghĩ nghĩ, lại lấy điện thoại thu về: “Vẫn nên đợi lát nữa về nhà chụp đi, chụp hai người tốt hơn.” Ừm, như vậy có vẻ có cảm giác.

Tiểu Hàm đỏ mặt, sao lại càng nói càng thái quá rồi? Còn có, trở về chụp ảnh? Đến nhà anh vẫn lại là em đến sao? Hôm nay từ buổi sáng đến bây giờ đều ở cùng một chỗ.

Chu Triển Nguyên cũng không biết trong đầu Tiểu Hàm nghĩ những cái lung tung này, nếu mà biết bạn gái của mình ghét bỏ hai người dính lấy nhau trong thời gian dài, đoán chừng tổng giám đốc Chu có thể phun ra máu.

Giúp anh đi mua quần áo đi. Áo ngủ và áo sơ mi đều cần mua nữa rồi.” Chu Triển Nguyên hất mặt nhìn cô. Kỳ thực quần áo anh vẫn còn rất nhiều, anh có thói quen duy nhất là mua sắm, nhưng mà, có một số việc không cần nói rõ, ví dụ như, làm thế nào dần dần trong không gian nhỏ bé của cô, lấp đầy bóng dáng mình trong đó.

Tiểu Hàm gật gật đầu, việc nhỏ, dù sao thời gian vẫn còn sớm.

Hai người cùng nhau vào cửa hàng thời trang nam, Tiểu Hàm không thể không thừa nhận, cô làm con gái cực kỳ thất bại, chưa từng mua cho cha một bộ quần áo!

Nhìn hàng loạt bộ quần áo tinh phẩm, Tiểu Hàm có chút choáng váng. Lại chứng kiến lúc Chu Triển Nguyên đổi áo sơ mi hồng nhạt, Tiểu Hàm cảm thấy trong mắt mình đều là màu hồng, chú đẹp trai màu hồng, người đẹp người đẹp a ~

Bình thường quần áo của Chu Triển Nguyên đều là màu trắng hoặc màu đen, chỉ có rất ít vài cái áo đơn giản màu cà phê hoặc màu lam, hôm nay Tiểu Hàm nhất định bắt anh thay áo sơ mi hồng phấn, cũng không biết hiệu quả như thế nào, nhưng mà khi nhìn đến miệng mở to còn chảy cả nước miếng của cô gái kia, Chu Triển Nguyên không khỏi mỉm cười, cô nhóc này, có cần cười đến gốc như vậy không chứ.

Tiểu Hàm lập tức nhắm mắt, vừa rồi Chu Triển Nguyên cười như vậy, thật sự quá mê người, không thấy nhân viên bán hàng bên cạnh mặt đỏ tai hồng rồi sao. Vừa đẹp trai dáng người vừa đẹp lại vừa rất có hàm lượng nguyên tố trong quặng đàn ông trưởng thành, thật sự cực kỳ mê người... Chu Triển Nguyên ưu tú như vậy, bởi vì bình thường đều tập thể hình, dáng người bảo trì rất tốt, tướng mạo bình thường lại anh tuấn, thêm khí chất trầm ổn bình tĩnh, đối với tâm hồn thiếu nữ mà nói, đó chính là tuyệt nhất.

Trong đó một nhân viên bán hàng nhìn khoảng hai mươi ba mươi bốn tuổi, đỏ mặt đi lên phía trước, vẻ mặt e lệ nhìn Chu Triển Nguyên nói: “Tiên sinh, ngài cảm thấy bộ này thế nào ạ? Ngài mặc lên rất đẹp ~ có muốn thử cái này không ạ?” Nói xong, cầm lấy trong tay một cái áo sơ mi trắng khác hỏi.

Tiểu Hàm khẽ cười một tiếng, ăn mặc và đào hoa cũng như nhau, quả nhiên dễ dàng chiêu dụ hoa đào. Ánh mắt thoáng nhìn, nhìn đến hai người nhân viên bán hàng khác người này xô đẩy người kia, giống như muốn nói cái gì đó.

Tiểu Hàm cũng không biết mình sao lại có thể làm ra động tác trẻ con như vậy, nhận ánh mắt từ Chu Triển Nguyên, vậy mà trực tiếp đi tới, khoác vào cánh tay anh, cười ngọt ngào: “Chồng à, chúng ta mua cái này được không? Em cảm thấy nhìn rất khá ~” như mong muốn thoáng nhìn sang ba nhân viên bán hàng bên cạnh tất cả đều trông vẻ hối hận, bỗng nhiên trong lòng Tiểu Hàm cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Chu Triển Nguyên nghe cô ngọt ngào gọi chồng, cảm thấy trái tim đã mềm nhũn, thật sự rất dễ nghe, nếu không sau này cứ kêu như vậy đi? Nhưng mà, nghĩ đến bình thường tiểu Hàm câu nệ tiểu tiết, Chu Triển Nguyên chỉ có dờ khóc dờ cười mà lắc đầu, cô nhóc này cũng thật là, bình thường hôn một cái đều thẹn thùng hồi lâu, lúc này thật phóng khoáng, mở miệng một tiếng chồng ơi, giống như không cần bắt ép gì.

Nhìn thoáng qua bên cạnh nhân viên bán hàng, Chu Triển Nguyên thân nhiên nói: “Làm phiền đem cái này bọc lại dùm, bà xã tôi cực kỳ thích.”

Tiểu Hàm giận dữ liếc anh một cái, mua thì mua, cần gì phải nhấn mạnh là cô thích.

Chu Triển Nguyên rất vui lòng cưng chiều cô nhóc này vui vẻ lừa mình dối người, nhẹ nhàng xoa xoa tóc cô, dắt cô đi nhìn những bộ quần áo khác.

Ngoại trừ áo sơ mi và áo ngắn tay, Tiểu Hàm lại giúp Chu Triển Nguyên chọn một bộ áo ngủ xanh dương cùng hai chiếc cà vạt. Trong tay cầm đầy túi đồ, hai người đều cảm thấy mỹ mãn.

Chu Triển Nguyên bị người nào đó miễn phí biểu tặng ‘Chồng’ làm cho đánh bất tỉnh, Tiểu Hàm hoàn toàn không biết vì sao, rõ ràng đều đã qua thời kỳ trưởng thành, sao vẫn ngây thơ được như vậy? Thậm chí ngay cả loại ăn dấm chua này cũng muốn ăn, thật đúng là dọa người. Nhưng mà, hình như hôm nay cùng đi dạo phố như vậy, cô lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ, nếu sau này cũng như vậy, hình như, cũng không tồi...

“Đến rồi.” Trung tâm mua sắm cách tiểu khu bọn họ cũng không xa, xuống xe, Chu Triển Nguyên cũng không nhớ sẽ về nhà mình, trực tiếp đưa xe đỗ ở dưới lầu nhà Tiểu Hàm.

“Đến nhà em ngồi một chút sao?” Tiểu Hàm hỏi.

Chu Triển Nguyên gật đầu, cái này căn bản không cần hỏi, khó có được cái bóng đèn nhỏ không có ở đây, anh tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Mang theo các thứ vào nhà, Chu Triển Nguyên cực kỳ quen thuộc đi vào phòng khách, để hết đồ lên ghế sofa. Đừng hỏi anh vì sao không đem các thứ này để trên xe, không mất, giả vờ như quên không lấy về sao?

“Uống nước đi.” Tiểu Hàm đưa nước cho anh, chỗ cô ngoại trừ sữa chua thì không có đồ uống khác, cô cũng không uống rượu, tất nhiên cũng sẽ không mua. Ngoại trừ nước, không có lựa chọn nào khác.

“Ừ, ngồi xuống đi.” Chu Triển Nguyên tiếp nhận nước, thuận thế kéo cô một cái, một phen kéo Tiểu Hàm ngồi trên chân mình: “Hôm nay không có Nãi Tích, em thu nhận anh được không?” Chu Triển Nguyên nắm tay cô, tội nghiệp chớp mắt.

Tiểu Hàm một phen che mặt mình, gào khóc, không cần dùng mánh khoe của Nãi Tích chớp mắt nhìn cô! Sẽ không chịu nổi!

“Có được hay không?” Chu Triển Nguyên không nghe theo, buồn cười nhìn lỗ tai cô dần dần đỏ ửng, làm loạn giống như nhẹ nhàng cắn lỗ tai xinh xắn mượt mà của cô một cái, cảm giác người trong lòng thân thể cứng đờ, sau đó mắt thấy từ chỗ cái cổ trơn bóng trắng nõn, bắt đầu lan tràn lên phía trên bắt đầu ửng hồng.

Haiz, rốt cuộc anh phải chờ tới năm nào tháng nào nữa, khai thông tư tưởng cho cô giáo mệ chết đi được.

Tiểu Hàm cảm thấy mặt mình có thể luộc trứng gà được rồi, rõ ràng là giáo viên ngữ văn, nhưng mà lúc này một câu ví dụ thích hợp cũng không nói nên lời, loại cảm giác này, thật sự không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, khí tức ấm áp của anh thì ở bên tai, ngứa, như là muốn xuyên nhập vào trong lỗ tai, làm cho cô nhin không được phát run, nhưng mà người này lại đáng giận như vậy, chẳng những không buông cô ra, ngược lại cầm tay cô đến bên miệng, tinh tế hôn...

Tiểu Hàm run run một cái, cả người mềm nhũn trong lòng anh, cánh tay nhẹ nhàng mà ôm lấy cổ anh, mặt hoàn toàn đã chôn vào trên vai Chu Triển Nguyên, người này, sao lại đáng ghét như vậy!

Trước kia rõ ràng cùng lắm thì chỉ hôn cô như chuồn chuồn lướt nước
rồi buông ra!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Editor: Jenda

Ước chừng khoảng hai phút đồng hồ, Chu Triển Nguyên mới buông lỏng người trong lòng ra, ăn được quá nhiều đậu hủ non, hơi quá một chút, anh sợ tiểu Hàm sẽ phạt anh mười ngày nửa tháng không thể lại gần cô, đó mới là mất công mà không có kết quả tốt đẹp.

“Tiểu Hàm, chúng ta báo trước với ba mẹ em đi.” Như thế anh sẽ không cần kìm nén, anh sợ bác Tiểu và dì Vương cho rằng anh khinh dễ tiểu Hàm, nếu thật hiểu lầm như vậy, không chừng muốn qua được lại khó càng thêm khó hơn rồi.

Chuyện của bọn anh, chỗ ba mẹ anh tất nhiên không có vấn đề, ba mẹ vẫn cực kỳ thích tiểu Hàm, hồi nhỏ còn muốn nhận cô làm con gái nuôi, bây giờ làm con gái nuôi không được, làm con dâu cũng không tồi.

Nhưng mà, bác Tiểu và dì Vương cũng không giống vậy, tuy bác Tiểu và dì Vương vẫn luôn cực kỳ thích anh, nhưng mà, xem đối đãi con cháu như đối đãi con rể, đó lại là hai tiêu chuẩn hoàn toàn khác nhau, rõ ràng, tiêu chuẩn phía sau dốc sức hơn không chỉ gấp mười lần.

Haiz, vừa nghĩ đến đây, nhất định nếu có chủ ý gì thì tổng giám đốc Chu cũng không cần nhức đầu, thật đúng là không dễ mà. Muốn lấy lòng bố mẹ vợ tương lai, gánh nặng còn xa lắm.

Tiểu Hàm có thể tự do hoạt động, lập tức bò lên, ngồi cách xa Chu Triễn Nguyên một đoạn trên sofa, đỏ mặt không dám nhìn anh. Cô giáo Tiểu Hàm không phải là một cô gái trong sáng không tì vết, nhớ năm đó trong phòng ngủ ký túc xá đại học đã từng xem qua phim của bọn con trai, chỉ là thực sự thực tế đến trên người mình, cái loại cảm giác này hoàn toàn bất đồng!

Chu Triễn Nguyên buồn cười nhìn Tiểu Bạch Thỏ nào đó rất muốn phản kháng lại không có lá gan, bỗng nhiên cảm thấy mình cực kỳ bực bội, quả nhiên lớn tuổi nên dễ dàng biến thành cầm thú sao? Sờ sờ cái mũi, đều do lão Triệu, bình thường đều ở trước mặt anh nhắc tới cái gì đó.

“Được rồi, anh đi về trước, em nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai anh sẽ gọi cho em.” Chu Triễn Nguyên cúi người, nhẹ nhàng vuốt tóc Tiểu Hàm, nhìn đến lỗ tai cô đỏ ửng, không khỏi cười càng thêm sáng lạn.

Đầu óc Tiểu Hàm hỗn loạn, cũng không chú ý Chu Triễn Nguyên để quên cái gì, lúc nhìn thấy trên sofa một đồng quần áo, mới phát hiện Chu Triễn Nguyên không cầm đồ của mình về. Không còn cách nào khác, đành phải cất đi trước đã. Nhiều đồ như vậy, tất nhiên không thể vứt ở phòng khách, đành phải thuận tay cất vào tủ quần áo của mình, ngày mai phải mang đến cho anh.

--- ----- Đây là dòng phân cách --- -----

Hơn nửa đêm cũng không ngủ được, ngày hôm sau ngủ thẳng đến giữa trưa cũng không tỉnh dậy, đây là sinh hoạt trong những ngày nghỉ của cô giáo Tiểu.

Lúc Chu Triễn Nguyên gọi điện thoại tới, Tiểu Hàm mới tỉnh, nhìn thời gian, hơn mười một giờ rồi. Haiz, quả nhiên buổi tối không thể nghĩ đến cái gì, vấn đề hôn nhân giữa hai người gì đó, vẫn nên để cho chuyên gia đi nghiên cứu đi, mấy việc vợ vẫn! Dễ bị mất ngủ!

“Triển Nguyên à ~” Tiểu Hàm xoa tóc nói, âm thanh vừa mới tỉnh dậy mang theo chút khàn khàn.

Chu Triển Nguyên vừa nghe liền biết nha đầu này chắc chắn vừa mới ngủ dậy, không khỏi vuốt cằm suy nghĩ, không phải tối hôm qua hơi quá đáng đấy chứ? Dọa đến cô sao? Chẳng lẽ anh vẫn chỉ có thể tiếp tục hôn mê thôi sao? “Sao vậy? Ngủ không ngon sao?” Đã là giữa trưa, ngủ thêm nữa đối với đường ruột không tốt.

“Không có gì, rời giường rồi đây.” Tiểu Hàm nhắc chân lên, nhắc chân đứng trước cửa sổ, vạch màn, ánh mặt trời bên ngoài sáng lạn, ánh sáng chói mắt đâm vào cô đột nhiên nhắm mắt, haiz, lại lãng phí một buổi sáng rồi.

“Anh giúp em gọi đồ ăn ngoài rồi, sau này không được ngủ trễ như vậy, không tốt cho sức khỏe.” Chu Triển Nguyên ở trong điện thoại dặn dò, “Buổi tối anh tới đón em đi ăn cơm, sau đó đi xem phim nhé.” Ngoại trừ thời kỳ sinh viên, dường như cực kỳ ít ra ngoài xem phim, nhưng lão Triệu nói, đây là con đường bồi dưỡng tình cảm cùng bạn gái nên nhất định phải đi.

Tiểu Hàm ‘Vâng’ một tiếng, Triển Nguyên đôi khi cực kỳ ôn nhu, đôi khi lại rất cố chấp. Cô chưa bao giờ hoài nghi năng lực của anh. Trong lòng cô anh Triển Nguyên vẫn mãi là hình tượng cao vời vợi, cho dù là thời học sinh là học sinh xuất sắc, hay giờ là chiến binh bọc thép ở trên thương trường, tổng giám đốc Chu.

Đây coi như là chủ nghĩa đàn ông sao? Triển Nguyên rất ít khi hỏi về vấn đề ‘Anh tới đón em được không?’ hoặc là ‘Lát nữa chúng ta đi ăn ở đâu?’, anh luôn luôn trực tiếp quyết định, giống như hôm nay vậy, ‘Buổi tối anh tới đón em đi ăn cơm, sau đó đi xem phim.’ Tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa, cho tới bây giờ cô chỉ cần nghe lời là được.

Dường như thiếu chủ kiến...? Tiểu Hàm cong cong môi, nhưng mà cô vốn là người chẳng muốn quyết định mà. Như vậy lại vừa hay.

Chu Triển Nguyên gọi thức ăn nhanh kiểu Trung Quốc, Tiểu Hàm ăn cơm trưa xong, ngồi tại chỗ xem TV. Sau đó thấy thật sự không có việc gì, cầm lấy vòng bắt đầu lắc. Tiểu Hàm không tính là béo, nhưng cũng không thể so với những cô gái gầy trơ xương được, cả người nhỏ gầy, nhưng phần eo vẫn có chút thịt, điều này làm cho Tiểu Hàm cực kỳ buồn bực.

Hoạt động cho tới hơn năm giờ chiều, cả người đầy mồ hôi, sau đó tắm rửa một cái, Tiểu Hàm liền nhận được điện thoại của Chu Triển Nguyên.

“Triển Nguyên, em ra trước cổng tiểu khu rồi, anh đừng lái xe vào đây.” Tiểu Hàm chống dù che nắng, vừa đi, vừa nói điện thoại.

Chu Triển Nguyên lái xe, một lát liền đến trước cổng tiểu khu, từ xa đã thấy một cô gái mặc váy voan, khăn choàng lên tóc, vài lọn tóc rơi xuống cổ, có chút lười biếng, có chút thanh nhã.

“Hôm nay nóng quá.” Tiểu Hàm ngồi vào trong xe nhịn không được than một tiếng, lúc ở trong nhà không cảm thấy nóng như thế này, vừa ra khỏi cửa liền thấy một làn hơi nóng đánh úp vào mặt, mới vừa tắm xong, đi được vài bước, giờ trên người lại có mồ hôi rồi.

Chu Triển Nguyên chỉnh điều hòa trên xe xuống hai độ, ánh mắt nhìn theo hai gò má ửng hồng của cô, cười nói: “Đợi lát nữa đi ăn đồ Nhật đi.” Ăn chút lạnh, thì sẽ không thấy nóng như thế nữa.

Tiểu Hàm gật gật đầu, tùy anh sắp xếp, dù sao cô cũng không ăn kiêng.

Ăn cơm xong, lại đi xem phim, Tiểu Hàm chỉ có lắc đầu, chẳng lẽ cô cùng thời lại chệch đường ray rồi sao? Vì sao cô lại không có một chút cảm giác nào là muốn xem phim chứ?

“Sao vậy?” Chu Triển Nguyên ôm bả vai cô, che chở cho cô đi ra ngoài, người ở rạp chiếu phim quá nhiều, lại chen chúc nhau đi ra, thật đúng là có chút chịu không nổi.

“Không có gì, cảm thấy không có gì đáng xem.” Tiểu Hàm bị chen lấn một phen, cuống quýt bám vào eo Chu Triển Nguyên, mặc anh ôm cả người mình vào trong ngực.

Tâm tình Chu Triển Nguyên cực kỳ tốt mím cười, tuy phim không hay, nhưng vẫn có thu hoạch, khó trách lão Triệu nói xem phim có thể làm tăng thêm tình cảm, không nói cái khác, việc anh hùng bảo vệ nữ nhân cũng không tồi. Chậc chậc, lão Triệu mở mồm vậy mà cũng có thể nói ra được triết lý, thật không dễ dàng.

Ra khỏi rạp chiếu phim, hai người thuận đường đi vào siêu thị mua vài thứ. “Quần áo của anh còn đang ở chỗ em, lát nữa đến lấy về đi.” Vừa lên xe, Tiểu Hàm liền nhìn Chu Triển Nguyên nói.

Chu Triển Nguyên nhíu nhíu mày khó phát hiện, không thể được, ngoại trừ quần áo, anh còn đang tính toán đem cả người tất cả đóng gói đưa qua đây. “Cái này nói sau, dù sao cũng không vội mặc, để phủ chỗ em đã đi.”

“A... đúng rồi, khách hàng tặng mấy chiếc túi, lát nữa em qua lấy đi.” Làm ăn buôn bán bên ngoài, luôn được khách hàng tặng quà mà thôi.

Tiểu Hàm gật gật đầu, dù sao túi xách để ở chỗ anh cũng lãng phí, với anh không cần khách khí. “Vậy lát nữa đến chỗ anh đi, thuận tiện giúp anh dọn dẹp nhà cửa.” Tiểu Hàm kéo kéo váy, thuận tay chỉnh điều hòa lên mấy độ.

Dì Chung cũng nghỉ việc, một người đàn ông như anh ở nhà, đã mấy ngày, nhà cửa cũng nên dọn dẹp thôi.

“Ừ.” Chu Triển Nguyên mỉm cười, bắt tay dọn dẹp, cảm giác như là cặp vợ chồng già vậy. Trong ô tô an tĩnh, Chu Triển Nguyên hơi nghiêng đầu nhìn cô gái đang từ từ nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng cong cong thoải mái.

Đến chỗ tiểu khu, Chu Triển Nguyên một tay cầm cái này cái nọ, một tay nắm tay Tiểu Hàm. Tiểu Hàm ngủ dậy có chút mơ hồ, ngoan ngoãn đi theo phía sau anh. Sau khi đi ra từ trong thang máy, Tiểu Hàm cực kỳ tự nhiên lấy chìa khóa từ trong túi mình ra, Chu Triển Nguyên khăng khăng muốn đem chìa khóa nhà đưa cho cô.

Mở cửa chống trộm ra, Tiểu Hàm giật mình, ai có thể nói cho cô biết, vì sao đèn trong nhà lại sáng? Tiểu Hàm nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Chu Triển Nguyên: Anh đi ra cửa không tắt đèn sao?

Chu Triển Nguyên cau mày suy nghĩ, cuối cùng vẫn là lắc đầu, khả năng quên tắt đèn không cao, cho dù là quên, cũng sẽ không bật hết tất cả các đèn như vậy.

Nghiêng người đi vào, bảo vệ Tiểu Hàm sau lưng, Chu Triển Nguyên đẩy cửa ra.

Trong phòng hai người ngồi.

“Ba, mẹ?” Chu Triển Nguyên kêu ra tiếng.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Editor: Jenda

Vừa vào nhà, Chu Triển Nguyên kinh ngạc nhìn đôi vợ chồng ngồi trong phòng, không phải ba mẹ đi nghỉ ở Hải Nam sao? Sao lại bỗng dưng quay về? Không phải nói muốn đi một vòng Vân Nam sau đó mới về sao?

Tất cả đều là nghi vấn, Chu Triển Nguyên dẫn Tiểu Hàm về mặt không biết làm sao đi vào trong nhà, nhìn về phía cha mẹ đang cùng nhau ngồi trong phòng, mở miệng nói: “Ba mẹ, sao hai người không gọi điện cho con, con sẽ đi đón hai người.”

Chu Nghị Vinh nhìn bóng dáng của cô gái bị con trai che khuất, trong lòng đã phán đoán rất nhanh, đây hẳn là bạn gái của con trai? Tầm mắt rơi vào hai đôi tay đang nắm lấy nhau của hai người, khẳng định này chắc chắn cao năm mươi phần trăm. Không thấy rõ mặt của cô gái, nhưng nhìn thân hình chắc vẫn đang còn rất trẻ, cách ăn mặc cũng được coi là có quy có củ, trong lòng không khỏi vui mừng. Khụ khụ, không phải ông lo con trai ở vậy cả đời, chỉ là vẫn độc thân như vậy cũng không phải là biện pháp.

Mà Thẩm Phượng Trân thì cười không khép được miệng, nhiều năm như vậy, từ sau khi Mẫn Mẫn mất, con trai vẫn không chịu tìm bạn gái mới, nói là sợ Nãi Tích ủy khuất, chuyện này cũng là bệnh trong lòng bà, bà còn sợ con trai sẽ ở vậy cả đời, không ngờ lần này đột nhiên tập kích vậy mà lại có được thu hoạch lớn như vậy. Chắc chắn, nếu không phải ông bà đột nhiên muốn cho con trai một bất ngờ lớn, sợ là vẫn không được gặp con dâu tương lai ấy chứ. Xem bộ dáng cô gái này, cực kỳ nho nhã, cách ăn mặc

quần áo cũng có phong cách, là hình mẫu mà bà thích. Ban đầu bà còn lo lắng con trai tìm một người hòe hoẹt đến.

Tiểu Hàm cảm nhận được ánh mắt của chú Chu và dì Thẩm, trong lòng bàn tay khẩn trương ra rất nhiều mồ hôi, cô không thể tưởng tượng được dưới tình huống như vậy lại gặp được chú gì, nhưng mà cũng đáng mừng, lần này Triển Nguyên không có vừa vào nhà liền ôm hôn cô! Nếu không thì rất xấu hổ!

Tiểu Hàm kìm nén trái tim đập khẩn trương, dần dần khôi phục vẻ bình tĩnh, tiến lên một bước, trên mặt mỉm cười, nhìn Chu Nghị Vinh cùng Thẩm Phượng Trân mỉm cười nói: “Chú Chu, dì Thẩm, hai người khỏe chứ, đã lâu không gặp hai người rồi.” Là rất lâu, không nhầm thì cũng chỉ có mười lăm năm thôi.

Từ sau khi chú Chu xuống biển làm ăn, nhà họ Chu liền rời khỏi Thượng Hải, mới đi mà đã hơn mười năm, từ thời còn bé Tiểu Hàm đã không gặp lại chú Chu và dì thẩm nữa rồi. Nếu sau đó Triển Nguyên không về phát triển sự nghiệp, sợ rằng bọn họ cũng không gặp được nhau nữa.

Chu Nghị Vinh và Thẩm Phượng Trân nghe xong lời Tiểu Hàm nói, không khỏi liếc nhau, trong lòng đều có chút nghi hoặc, lời này sao lại nghe có chút kỳ quặc như vậy? Triển Nguyên đã nói qua về hai người với cô rồi sao? Hai người lại nhìn kỹ Tiểu Hàm, càng nhìn, hình như càng quen mắt?

Có một câu nói thế này, con gái mười tám tuổi thay đổi rất nhiều. Lúc Tiểu Hàm còn là trẻ con, mặt tròn phúng phính cực kỳ đáng yêu, mà bây giờ Tiểu Hàm đã sớm mất đi vẻ non nớt của thiếu nữ, mặt mày đều đã nảy nở, một cô gái dịu dàng xinh đẹp, ở độ tuổi thanh xuân đẹp và quyến rũ nhất. Chu Nghị Vinh và Thẩm Phượng Trân thoáng cái nhận không ra về tình cũng có thể tha thứ, dù sao đã hơn mười năm không gặp, huống chi con gái thay đổi nhiều hơn con trai.

Chu Triển Nguyên nhìn cô cười một cái, kéo Tiểu Hàm đến ngồi trên ghế sofa, nhìn ba mẹ giải thích nói: “Ba mẹ, đây là Tiểu Hàm, con gái của bác Tiểu.”

Vừa nghe con trai nói như vậy, Thẩm Phượng Trân trừng mắt, lập tức kích động vỗ đùi: “Tiểu Hàm?” Đời này Thẩm Phượng Trân nuôi tiếc nhất chính là chuyện không sinh được một người con gái, cho nên năm đó nhà họ Tiểu bên cạnh sinh được một cô con gái mềm mại, bà rất là yêu thích, có một lần còn muốn nhận Tiểu Hàm làm con gái nuôi, sau đó vì Tiểu Hàm nhất quyết không chịu đổi cách xưng hô nên không giải quyết được gì, bây giờ bỗng nhiên gặp lại tiểu nha đầu dịu dàng nhã nhặn trầm tĩnh đứng bên người con trai, như thế sao lại không kinh ngạc?

Chén trà trong tay Chu Nghị Vinh cũng run lên, con gái nhà lão Tiểu? Nhưng, nhưng mà, vì sao lại ở cùng một chỗ với Triển Nguyên?

Chu Triển Nguyên quay đầu lại nhìn Tiểu Hàm cười cười, nắm chặt tay cô trấn an, đừng nhìn trên mặt Tiểu Hàm mỉm cười đúng mực, trong lòng bàn tay đã ướt đầm hết rồi. “Ba mẹ, vốn là đợi lúc hai người về mới nói, bây giờ con và Tiểu Hàm đang hẹn hò với nhau.” Dừng một chút, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của cha mẹ, Chu Triển Nguyên lại bổ sung thêm: “Nếu bây giờ hai người đều đã đến đây, ba mẹ, trước hết hai người khoan rời Thượng Hải, đợi sau khi bác Tiểu và dì Vương đi du lịch về, còn phải nhờ ba mẹ đi cùng một chuyến.”

Tuy hai nhà là bạn bè, nhưng đây là gặp mặt thông gia cũng không thể tránh khỏi, huống chi anh còn muốn để lại ấn tượng tốt với bác Tiểu và dì Vương, con rể lần đầu tiên đến thăm, tất nhiên càng trịnh trọng càng tốt, để cha mẹ ra mặt là tốt nhất, không phải người xưa có nói, lệnh của cha mẹ, lời của mai mối sao.

Chu Nghị Vinh kịp phản ứng đầu tiên, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của con trai, lại nhìn thoáng qua Tiểu Hàm có chút khó xử, nghiêm mặt lên đóng vai

chủ gia đình nói: “Triển Nguyên, việc này đương nhiên phải cẩn thận, ba và mẹ con sẽ thương lượng thật kỹ.” Đứa nhỏ Tiểu Hàm này, có thể nói là ông bà nhìn nó lớn lên, ngoan ngoãn hiểu chuyện, quan trọng nhất là hai nhà đã biết rõ, tất nhiên các phương diện khác đều đã hài lòng. Đến cả con trai cũng một bộ dạng trịnh trọng như vậy, đương nhiên ông cũng phải hiểu được, cửa ải của ông bạn già kia không được tốt cho lắm. Xem ra, Triển Nguyên và Tiểu Hàm cũng chưa nói qua với lão Tiểu.

Thẩm Phượng Trân lại càng vui mừng như nở mày, làm con gái nuôi không được, làm con dâu tất nhiên càng tốt. Cô đâu có sẽ không đồng ý, một nghìn một vạn lần đồng ý, còn thiếu giơ hai tay hai chân lên đồng ý luôn rồi.

“Tiểu Hàm, nếu Triển Nguyên dám khinh dễ con, con liền nói với chú dì, chú dì sẽ thay con dạy dỗ nó ~~” Thẩm Phượng Trân kéo Tiểu Hàm qua, cười đến vui vẻ, ái chà, trước kia là con gái, nhìn như thế nào đều tốt, khó trách trước đây không chịu gọi bà một tiếng mẹ nuôi, thì ra duyên phận đã sớm định sẵn, thế này thì tiểu Hàm nhất định là phải gọi bà bằng mẹ rồi! Gần gũi hơn so với mẹ nuôi! Nghĩ như vậy, Thẩm Phượng Trân nhìn về phía con trai, ánh mắt mang theo chút tán thưởng, thẳng nhóc tốt, làm không tồi.

Chu Triển Nguyên dở khóc dở cười, có chút bất đắc dĩ nhìn về mặt khác nhau của cha mẹ, chỉ dùng được kế sách như vậy thôi, “Ba mẹ, hai người ăn cơm tối chưa? Nếu chưa, bây giờ con đưa hai người ra ngoài ăn.”

Thẩm Phượng Trân không rảnh quan tâm đến phản ứng của con trai, chỉ tùy ý lắc lắc đầu, vui vẻ nhìn Tiểu Hàm, ôi, càng nhìn càng thích, gái mười tám thay đổi lớn nha, càng ngày càng đẹp, ánh mắt con trai cũng không tồi.

“Chúng ta đã ăn qua ở khách sạn, mới đến gặp con, lát nữa về lại khách sạn.” Cuối cùng vẫn là Chu Nghị Vinh trả lời. Chuyện cháu trai đi trại hè bọn ông đã biết, đối với chuyện Nãi Tích nhắc đến cô giáo Tiểu, lúc đầu

bọn ông vẫn cho là giáo viên ở nhà trẻ, cho nên cũng không có để ý, không nghĩ tới thực ra là Tiểu Hàm, như thế cực kỳ ngoài dự đoán của hai người.

Nghe ba nói xong, Chu Triển Nguyên có chút không đồng ý, chau mày: “Ba mẹ, hai người ở chỗ này của con là được rồi, ở khách sạn làm gì chứ.” Trong nhà có phòng chuẩn bị sẵn cho cha mẹ, tuy người không thường ở, nhưng thu dọn lại cũng cực kỳ thuận tiện.

Thẩm Phượng Trân khoát tay, nói: “Mẹ với cha con không thể quấy rầy thế giới của con và Tiểu Hàm được.” Sự thực là, vợ chồng già bọn họ vốn định trở lại chốn cũ, đi thăm lại mấy chỗ thời hai người yêu nhau đã từng qua một lần, cho nên tìm trong Tây Hồ một khách sạn gần đây ở, thuận tiện đi lại. Nhưng mà lúc này, trong mắt Thẩm Phượng Trân đều là con dâu tương lai, tự nhiên bật thốt lên mà nói nên cũng không suy nghĩ gì, nói làm cho Tiểu Hàm cực kỳ đỏ mặt.

Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ vỗ trán giải thích: “Mẹ, tiểu Hàm sẽ ngủ ở khu bên cạnh, lát nữa con sẽ đưa cô ấy về.” Tuy anh rất muốn tiểu Hàm ở lại, nhưng chưa thu phục được mẹ và bố vợ tương lai trước, anh vẫn không cần bất chấp tất cả mà làm chuyện xấu, miễn cho để lại ấn tượng xấu cho hai người nhà trong nhà. Thân là con rể ấn tượng đầu tiên rất quan trọng.

Thẩm Phượng Trân đối với con trai ngoảnh mặt làm ngơ, trong lòng thì đang vui sướng, thấy cháu trai ở trong điện thoại mở miệng đều là cô giáo Tiểu, đứa cháu trai này là cửa ải tuyệt đối thuận lợi đi qua, nhìn lại con trai của mình, tuy tuổi tác có lớn hơn tiểu Hàm một chút, nhưng cũng coi như điện mạo anh tuấn thân hình cao to, sự nghiệp không tính là nhiều, nhưng để nuôi gia đình tuyệt đối không thành vấn đề, lấy khuỷu tay húc húc ông nó, Thẩm Phượng Trân nhỏ giọng nói: “Đợi lão Tiểu trở về, chúng ta qua gặp mặt đi.” Vốn đi thăm hỏi vài vị bằng hữu cũng nằm trong kế hoạch của hai người, chỉ là bây giờ thăm hỏi bạn bè biến thành gặp mặt thông gia mà thôi.

“Ừm.” Chu Nghị Vinh gật đầu bày tỏ đồng ý, cái này là tất nhiên, muốn kết hôn với con gái nhà người ta, ít nhất lễ nghi cũng phải làm được, “Tiểu Hàm, đợi ba mẹ con trở về, chú dì sẽ đi thăm họ, đến lúc đó con và Triển Nguyên cũng cùng đi đi.” Chu Nghị Vinh cực kỳ thông minh, sử dụng từ ngữ hai nhà thăm hỏi này, nhìn ra được, tiểu Hàm chưa nói chuyện này với lão Tiểu, nếu không thì Triển Nguyên hẳn là không đợi đến bây giờ mới nói chuyện yêu đương của nó với tiểu Hàm. Thằng bé Triển Nguyên này, chưa bao giờ giữ lại một chuyện gì, nếu không tính nói với bọn ông, đã nói lên việc này còn chưa xác định.

“Cái này, chú dì, hai người muốn đến thăm hỏi, con sẽ nói với ba mẹ, đợi bọn họ đi du lịch về, con sẽ báo với chú dì.” Tiểu Hàm hơi đỏ mặt đáp. Cái này gọi là thăm hỏi, Tiểu Hàm tất nhiên cũng có thể đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng mà hiểu biết nhau, trao đổi với nhau, xác định quan hệ của hai người, sau đó cũng nên làm chuyện nên làm rồi. Tuổi Triển Nguyên cũng không còn nhỏ, cô cũng sớm qua cái tuổi pháp luật quy định hôn nhân rồi.

Chu Triển Nguyên nhìn thời gian, ngắt lời nói: “Ba mẹ, hôm nay hai người cứ ở đây trước đi, con đưa Tiểu Hàm về, lát nữa sẽ về sau.” Có một số việc, nên cùng ba mẹ thương lượng sau.

Chu Nghị Vinh tất nhiên hiểu được ý tứ trong mắt con trai, cũng không bày tỏ phản đối, chỉ gật đầu.

Thẩm Phượng Trân nhìn con trai nắm tay Tiểu Hàm đi ra cửa, sau đó mới hài lòng trái chần ra giường, vừa đi vừa nhin không được hát vang, tuy lần này về không có cháu trai, nhưng nhìn thấy con dâu tương lai, bà vẫn cực kỳ vui vẻ, hơn nữa biết con dâu tương lai là tiểu Hàm, lại càng mừng gấp bội.

“Ông xã, đến lúc đó phải chuẩn bị chút gì đến nhà lão Tiểu đây? Nếu gặp thông gia tương lai cũng không thể qua loa được ~~”

“Tất nhiên, đợi Triển Nguyên về, tôi nói với nó.”

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Editor: Jenda

“Được rồi, về đến nhà em rồi, anh về đi, chú gì còn đang chờ.” Tiểu Hàm cười nhìn Chu Triển Nguyên nói.

Chu Triển Nguyên gật gật đầu, cũng không giống như thường ngày không chịu đi, “Hôn một cái anh sẽ đi liền.” Người này, thật đúng là...

“Được thôi. Có thể ~” Tiểu Hàm kiễng chân lên nhẹ nhàng chạm vào gò má anh một chút. Chu Triển Nguyên có phần không hài lòng, cái goodbye kiss này có vẻ không đúng lắm.

Tuy anh rất muốn được ở lại lâu hơn một chút --- Chu Triển Nguyên nghĩ, ba mẹ chắc hẳn cũng mong như vậy, nhưng mà Tiểu Hàm không biết cứ giục anh về nói chuyện với bố mẹ, như thế, mệnh lệnh của bạn gái không thể không nghe, Chu Triển Nguyên đành phải về sớm. “Nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai đến nhà anh ăn sáng. Một mình em cũng đừng phiền phức quá.”

Tiểu Hàm gật gật đầu, đẩy anh đi ra ngoài, ở chỗ cô lâu quá, cô lại sợ chú gì nghĩ lung tung: “Biết rồi biết rồi, nhanh nhanh về đi ~”

Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ vuốt trán, bị ghét bỏ rồi. Vị trí của anh ở trong lòng cô như thế nào lại thấp như vậy, mọi người còn quan trọng hơn là so với anh, thật đúng là, khó chịu. Nhưng mà, vẫn không nên làm cho cô

lo lắng, bây giờ cô cũng mệt rồi, ba mẹ vậy mà không nói một tiếng nào liền đến như vậy.

“Về rồi sao?” Chu Nghị Vinh nghe thấy âm thanh mở cửa, thò đầu ra khỏi cửa hỏi.

“Vâng, con về rồi.” Chu Triển Nguyên một bên thay giày một bên trả lời.

“Triển Nguyên, con và Tiểu Hàm, ba ba có một số việc còn muốn hỏi con.” Chu Nghị Vinh cất tiếng hỏi, nghiêm mặt nghiêm túc nói. Tuy hi vọng tiểu Hàm có thể trở thành con dâu nhà mình, nhưng hiện tại có chút vấn đề không thể không cân nhắc.

“Ba, ba nói đi.” Trong phòng khách hai người đàn ông ngồi vào chỗ, Thẩm Phượng Trân vẫn còn thu dọn trong phòng ngủ.

“Chuyện của con và tiểu Hàm, lão Tiểu còn chưa biết.” Chu Nghị Vinh trực tiếp dùng giọng điệu khẳng định. “Tiểu Hàm là ta với mẹ con nhìn nó lớn lên, các con có thể qua lại với nhau chúng ta đương nhiên là vui mừng, nhưng mà...” Nhưng mà bọn ông không nỡ để đứa nhỏ tiểu Hàm này chịu ủy khuất, dù sao đó cũng là con gái bảo bối duy nhất của ông bạn già, là đứa bé ông bà chăm sóc từ nhỏ. Triển Nguyên là loại người gì, các ông thân là cha mẹ tất nhiên đều biết, nhưng mà lão Tiểu không chắc sẽ chịu giao con gái cho Triển Nguyên. Dù sao, điều kiện của tiểu Hàm không tồi, có rất nhiều lựa chọn.

“Triển Nguyên, không phải ba ba muốn đả kích con, chỉ là suy bụng ta ra bụng người, nếu là ba là bác Tiểu, cũng không nỡ để tiểu Hàm đi làm mẹ kế nhà người ta.” Chu Nghị Vinh lời nói sâu xa.

Hai tay Chu Triển Nguyên nắm chặt, sắc mặt trầm tĩnh, không nói một câu.

Chu Nghị Vinh liếc nhìn con trai một cái, tiếp tục nói: “Năm đó chuyện của con và mẹ Nãi Tích, ta và mẹ con vẫn quyết định quá sơ sài. Đối với tiểu Hàm, ta hi vọng con có thể suy xét rõ ràng, con thật sự muốn cùng nó sống với nhau cả đời sao.”

Chu Triển Nguyên cau mày, ánh mắt buông xuống, nhìn không ra cảm xúc nơi đáy mắt, nhưng hai tay vẫn nắm chặt, vẫn có thể nhìn ra giờ phút này trong lòng anh cũng không bình tĩnh được.

Mẹ Nãi Tích... Đó là một người con gái cực kỳ cởi mở, tự tin, nhiệt tình, là người đứng đầu trong đám người bạn anh đi du học. Thời điểm kia, anh là phó hội trưởng hội du học sinh, mà mẹ Nãi Tích, lại là hội trưởng mỹ nhân của hội. Đất khách quê người, mọi thứ đều khó khăn nhưng lại tràn đầy thu hút.

Từ trung học Trần Tố Tố đã đi du học ở Mỹ, hiển nhiên trong hội bạn anh gặp nhau như cá gặp nước. Đẹp trai tài giỏi mọi người ưa chuộng, hoạt bát xinh đẹp mỹ nhân du học sinh, hầu như không có gì bất đồng, hai người cực kỳ tự nhiên đi cùng nhau. Tất cả mọi người đều cảm thấy, bọn họ nên ở cùng một chỗ, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy như vậy. Hết thầy đều thuận theo tự nhiên.

Sau này có Nãi Tích, kết hôn hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất. Tuy tư tưởng Trần Tố Tố cởi mở, cảm thấy làm mẹ đơn thân cũng không có gì không tốt, dù sao loại chuyện như này ở Mỹ cũng quá mức bình thường, nhưng Chu Triển Nguyên vẫn kiên trì quyết định kết hôn, dù sao không có người đàn ông nào cam tâm tình nguyện nhìn con trai mình mang tiếng là con riêng mà lớn lên, hưởng chi anh và Trần Tố Tố vốn là người yêu.

Sau hôn sự, hai người vẫn như cũ sống cuộc sống như thời du học, bận rộn, khẩn trương, ngoại trừ một tờ giấy hôn thú đem hai người gắn liền lại cùng một chỗ, còn lại sau khi sinh Nãi Tích, toàn bộ đều không có gì thay đổi. Chủ Nhật, bọn họ cũng ít khi đi ra ngoài hẹn hò, lúc ở nhà, đều có công

việc riêng để giải quyết --- anh vội vàng xây dựng sự nghiệp của riêng mình, Tố Tố cũng kiên trì sự nghiệp của bản thân, đó là một chỗ cạnh tranh cực kỳ khốc liệt, công ty đa quốc gia, cho dù là gần ngày sinh, Tố Tố vẫn kiên trì đi làm. Mà mới sau một tuần sinh Nãi Tích, cô đã về lại công ty. Nãi Tích, hầu như không được uống sữa mẹ, Tố Tố toàn tâm toàn ý dồn sức vào công việc, căn bản không có thời gian cho Nãi Tích bú.

Vốn nghĩ rằng, cuộc sống sẽ tiếp tục kéo dài như vậy, không có gợn sóng. Mặc dù không ấm áp thân mật như các cặp vợ chồng khác, nhưng Chu Triển Nguyên vẫn tán thưởng Trần Tố Tố quả cảm tự tin. Nếu nói là vợ chồng, chẳng bằng gọi bọn họ là đối tác.

Cô gái như vậy, quả thật không nên bị hạn chế ở trong ngôi nhà nhỏ như vậy, thế giới của cô, nên ở chỗ cao nhất. Cho nên, đối với việc chăm lo cho Nãi Tích, anh hết sức đảm nhận, tìm bảo mẫu tốt nhất cho Nãi Tích, buổi tối thay tã cho nó, pha sữa bột, chính là vì để không làm ồn đến cô nghỉ ngơi. Anh vẫn cho là, bọn anh sẽ tiếp tục kéo dài như vậy.

So sánh với Tố Tố, tiểu Hàm không hề sánh kịp, thậm chí là bình thường, nhưng mà, lúc ở cùng với tiểu Hàm, anh đã có một loại cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có, thời điểm trước khi gặp Tố Tố, hoặc là nói, bất luận là bạn gái nào trước đây của anh, đều chưa từng có ai cho anh loại cảm giác này.

Đối với Tố Tố, anh tán thưởng, thậm chí thích, nhưng không thể nói là yêu. Bọn anh cực kỳ đẹp đôi, tất cả mọi người đều nói như vậy, nên ngay cả chính anh cũng cho là như vậy. Cho nên, sau khi biết tồn tại của Nãi Tích, anh không chút do dự cầu hôn cô. Tố Tố sẽ không làm phiền anh, cũng không can thiệp quá nhiều vào chuyện của anh, cô là một người con gái kiêu ngạo, sự nghiệp là theo đuổi lớn nhất của cô.

Vốn cho là sẽ tiếp tục như vậy. Nhưng mà, ai cũng không thể ngờ, căn bệnh kia tới đột nhiên như vậy, Nãi Tích thậm chí còn chưa kịp gọi mẹ. Đợi

đến lúc phát hiện, thì đã là nước đổ khó hốt. Bây giờ ngồi nhớ lại, đối với ấn tượng về Tố Tố, cùng lắm vẫn chỉ dừng lại lúc cô tự tin cãi lại cùng giáo sư ở trên lớp học, tự tin như vậy, lóa mắt, khiến người ta khâm phục.

Bây giờ nhớ về Tố Tố, càng nhiều thời điểm bọn anh hợp tác với nhau quả thực là kí kết ngầm, mà không phải hồi ức sau khi trở thành vợ chồng. Mà ở cùng tiểu Hàm mấy ngày nay, Chu Triển Nguyên cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, nhìn bóng dáng cô đeo tạp dề bận rộn trong phòng bếp, nhìn bộ dạng cô ôn nhu nói chuyện cùng Nãi Tích, nhìn bộ dạng cô ru rú trong lòng mình làm nũng, Chu Triển Nguyên cảm thấy trong lòng mình, như có một dòng nước ấm, dần dần lan rộng ra, không nói nên lời, phải chặt chẽ nắm lấy.

Nhìn con trai nhú chặt lông mày, Chu Nghị Vinh mở miệng lần nữa: “Triển Nguyên, Nãi Tích thích tiểu Hàm là chuyện tốt, nhưng mà...” Nhưng mà con không thể chỉ vì Nãi Tích thích tiểu Hàm nên mới quyết định ở cùng một chỗ với tiểu Hàm được. Nếu có người đối với con gái ông như vậy, chỉ sợ ông sẽ tức giận đến độ hận không thể đánh chết cái tên chết bầm kia.

Chu Triển Nguyên nghe hiểu ý tứ trong lời nói của cha, giương mắt, nhìn về cha, trong mắt là tràn đầy kiên định: “Ba, con nghĩ rất rõ ràng, tiểu Hàm là con muốn sống chung với cô ấy cả đời, không phải vì nghĩ muốn tìm cho Nãi Tích một người mẹ nó thích.” Anh xác định được tình cảm của anh đối với tiểu Hàm, không phải tình anh em, cũng không phải vì Nãi Tích.

Lúc nói lời này, giọng điệu của Chu Triển Nguyên không có một chút do dự. Tiểu Hàm cười khẽ, một cái hôn khẽ, một cái ánh mắt khó xử, anh đều hận không thể giấu đi, lại tâm tình này, chưa bao giờ có.

“Vậy là tốt rồi.” Chu Nghị Vinh hài lòng gật đầu, nếu là như vậy, thì ông cũng dám đến nói chuyện này cùng ông bạn tốt rồi. Bọn nhỏ là thật tâm yêu

nhau, làm cha mẹ như các ông, cũng không thể làm ra chuyện gây đánh uyên ương này chứ?

“Được rồi, con cũng nghỉ ngơi sớm đi, đợi sau khi Nãi Tích đi trại hè về, để cho nó theo chúng ta đến Thượng Hải chơi mấy ngày đi.” Tiểu tử thối, lão cha tạo thế giới riêng cho hai người, phải biết mà cảm ơn!

Chu Triển Nguyên đầu đầy hắc tuyến, nhìn lão cha nhàn nhã thoải mái, chấp tay sau lưng bước đi thong thả trở về phòng, trong lòng không khỏi than khóc, ba, con đã ba tư tuổi rồi, cũng không phải mười bốn, không cần ba lo lắng nhiều như vậy!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Ngày hôm sau, Chu Nghị Vinh và Thẩm Phụng Trân quả nhiên không nuốt lời, vì muốn tạo cho con trai và con dâu tương lai thế giới riêng của hai người, hai người sáng sớm đã thu xếp đồ đạc rời khỏi, nói cho oai thì, tìm kiếm dấu chân tình yêu trong quá khứ.

Tiểu Hàm có chút bất đắc dĩ, xoa nhẹ ót, nghĩ lại thời điểm ăn bữa sáng khi này vẻ mặt chờ mong của dì Phụng Trân cứ nhìn chăm chăm cô, Tiểu Hàm có chút lạnh run, cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng vậy.

Chu Triển Nguyên giả vờ ho khan hai tiếng, gọi lực chú ý của cô bạn gái nhỏ trở về, nói, ba mẹ đều đã rời khỏi lâu như vậy rồi, không cần duy trì cái động tác này mãi?

Nhĩ lại sáng sớm hôm nay, mẹ cứ hưng phấn như thế mà lén lút nói chuyện với anh, Chu Triển Nguyên cũng có chút đau đầu, cái gì mà kêu nhanh sinh cho Nãi Tích một đứa em trai, em gái để cùng chơi, còn có, cái gì mà thừa dịp bây giờ mẹ còn có chút khí lực, nhanh một chút sinh một Bảo Bảo bà sẽ giúp đỡ trông nom chứ? Mẹ à, mẹ xác định không phải sau này mẹ nghỉ hưu quá nhàm chán nên muốn tìm một chút việc để làm chứ?

“Vì sao chú dì không ở lại?” Rõ ràng ở chỗ con trai có phòng, vì sao chú dì vẫn cứ muốn chọn ở khách sạn?

Chu Triển Nguyên vượt vượt đỉnh đầu Tiểu Hàm, lqđ khẽ cười nói: “Bọn họ không nghĩ là muốn chúng ta quây rầy thế giới riêng của họ.” Kỳ thực có tác dụng hỗ trợ lẫn nhau, cũng giống như, đây cũng là vì vợ chồng già

không muốn quấy rầy bọn anh, nếu như vậy, anh nhất định không thể phụ lòng ý tốt của cha mẹ được.

“Hôm nay là Chủ nhật, nghĩ muốn làm cái gì không?” Chu Triển Nguyên mỉm cười hỏi. Nghe lời bạn gái là tất yếu, cho dù bận bịu, cũng phải dành chút thời gian cho bạn gái, đây là lão Triệu dạy, nếu như vậy, việc ở công ty lão Triệu chịu trách nhiệm chút đi.

Đang ở công ty tăng ca, lão Triệu bỗng hắt hơi một cái, hắt xì! Huhu, huhu, lão Chu thật là không hào phóng, vậy mà đẩy việc của công ty ném sang cho lão, còn mình thì chạy đi hẹn hò, rõ ràng lão mới là ông chủ lớn có được hay không chứ!

“Cũng không có chuyện gì, nếu không, chúng ta đi siêu thị đi?” Tiểu Hàm cười tí mắt hỏi, trong tủ lạnh đã hết rồi, sữa chua cũng uống hết rồi, đúng lúc cần mua nhiều, lúc có người xách miễn phí thì không thể bỏ qua... “Buổi tối ở nhà ăn đi.”

Chu Triển Nguyên gật gật đầu, không có ý kiến gì, hai người cầm túi liền xuất phát.

Vào siêu thị, Tiểu Hàm lại thấy muốn mua nhiều thứ, khăn mặt, bàn chải đánh răng đều phải đổi, bột giặt cũng dùng gần hết, bình thường thích ăn đồ ăn vặt tất nhiên không thể thiếu, còn có nguyên liệu nấu ăn của hôm nay và ngày mai.

“O?” Tiểu Hàm có chút nghi hoặc nhìn cái khăn mặt và bàn chải đánh răng bỗng nhiên xuất hiện, khi nào mà cô cầm nhiều như vậy? Tò mò chuyển hướng sang Chu Triển Nguyên, Tiểu Hàm dùng ánh mắt hỏi.

Chu Triển Nguyên mặt không đỏ tim không nhảy, tùy ý nói: “Chuẩn bị nhiều một chút, đề phòng ngộ nhớ.” Đề phòng thời điểm anh đến chỗ em ngủ, lại không tìm thấy đồ rửa mặt mà bị em đuổi về.

Tiểu Hàm không hỏi lại, cách lequydon nói như vậy cũng cho qua, bao giờ đi vào siêu thị cũng phiền phức, khăn mặt và bàn chải đánh răng phải thay mới rất nhanh.

Mang theo hai túi đồ về nhà, Tiểu Hàm ngồi phịch ở trên ghế sofa không muốn nhúc nhích, kỳ lạ, rõ ràng cô chỉ xách hai túi nhỏ, thế mà vẫn thấy mệt, Triển Nguyên xách bốn túi lớn cũng không thấy anh thở gấp, quả nhiên thể lực nam nữ quá chênh lệch.

“Trời nóng quá, em muốn đi tắm trước không?” Chu Triển Nguyên thật lòng đề nghị nói.

Tiểu Hàm có chút do dự, sờ sờ mồ hôi ở cánh tay chảy ròng ròng, vẫn lắc đầu: “Buổi tối tắm cũng được, lát nữa nấu ăn vẫn ra mồ hôi.” Hình như hôm nay thời tiết đặc biệt oi bức, áp bức làm cho người ta khó chịu. Xem ra lát nữa trời sắp đổ mưa, Tiểu Hàm nghĩ vậy.

Chu Triển Nguyên thoải mái đi vào phòng bếp, rót một chén nước ấm, lại lấy đá trong tủ lạnh ra, đi đến cạnh ghế sofa, đưa nước ấm cho Tiểu Hàm: “Uống đi, một lát sẽ không nóng nữa.” Bật điều hòa lên, sẽ lạnh liền.

“Vâng.” Tiểu Hàm nhận nước, nhấp một ngụm, “Em đi nấu cơm đã, canh xương phải ninh hầm lâu một chút mới ngon.”

“Được.” Chu Triển Nguyên cũng đứng lên, “Anh giúp em.” Tuy anh không biết nấu ăn, nhưng vẫn có thể giúp rửa rau.

Tiểu Hàm mím môi cười, tùy anh thôi. Hôm nay mua không ít đồ ăn, Tiểu Hàm không quá thích rau củ trái mùa, cho nên đây một túi thức ăn đều là rau tươi của vùng ngoại thành lân cận, cà tím, cà chua, cây đậu đũa, hồng hồng xanh xanh tím tím, trông rất đẹp mắt. Mùa hè cũng không thích hợp ăn nhiều dầu mỡ, canh măng với xương, thanh thanh đậm đậm rất phù hợp.

“Triển Nguyên, giúp em ngắt cây đậu đũa.” Tiểu Hàm đưa một nắm cây đậu đũa, cũng không quay đầu lại, phân phó nói.

Chu Triển Nguyên hơi hơi mỉm cười, nhìn cô gái đang bận rộn, trong mắt mang theo nhàn nhạt lo lắng, tạp dề màu trắng buộc vòng quanh dáng người yếu điệu nhỏ gầy của cô, đường cong tuyệt vời của chiếc cổ trắng nõn, vài lọn tóc rơi xuống bên tai, theo động tác của cô mà hơi hơi lên xuống.

Động tác của Chu Triển Nguyên cực nhanh, giải quyết xong mọi việc, ba bước hai bước đi đến sau lưng cô, ôm lấy eo người con gái, người thấy trên người cô hương vị nhàn nhạt, Chu Triển Nguyên bỗng nhiên thỏa mãn than thở. Khi nào thì tiểu Hàm mới có thể đội lên cái mũ tên bà xã đây? Anh thật sự rất muốn nhanh chóng cưới cô về nhà, không cần cô rửa tay nấu cơm như thế này, chỉ cần cô ngồi bên cạnh anh, anh liền cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Tiểu Hàm đỏ mặt thúc nhẹ người phía sau một cái, xấu hổ giận dữ nói: “Buông ra! Em còn phải rửa rau!” Người này sao lại như vậy chứ, ôm như thế thì làm sao làm việc. Bây giờ ban ngày không dài, mới hơn năm giờ mà đã đen kịt, rõ ràng là sắp đổ mưa, nấu ăn nhanh một chút để còn về, đợi lát nữa mưa to thì không tốt cho lắm.

“Không cần, để cho anh ôm đi.” Chu Triển Nguyên chơi xấu, haiz, nghĩ lại anh đường đường là tổng giám đốc Chu, vậy mà còn dùng bộ dạng làm nũng của Nãi Tích đùa giỡn, nói ra cũng bị lão Triệu cười chết, nhưng mà, có thể ăn được đậu hủ non, cười thì cho cười đấy.

“Em phải nấu cơm, chẳng lẽ anh không muốn ăn cơm tối sao?” Tiểu Hàm hất mặt, nhìn anh.

Chu Triển Nguyên đặt cằm tựa trên vai cô, Tiểu Hàm hơi hơi nghiêng người, thuận tiện cảm thấy hô hấp ấm áp đập vào mặt, giống như gần lại

2cm nữa, miệng hai người liền không còn khoảng cách.

Chu Triển Nguyên hiển nhiên đã nhận ra, khóe miệng gợi lên ý cười, nghiêng người, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô. Cô nhóc kia, rõ ràng là cố ý.

Tiểu Hàm đỏ mặt, nhìn khuôn mặt đẹp trai đang phóng đại trước mắt, người này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì! Gặm miệng mãi thành nghiệm phải không? Tuy là hôn nhau có thể tăng tiến tình cảm, nhưng mà cũng phải nhìn thời gian, tùy trường hợp chứ? Đây là phòng bếp, không phải phòng ngủ!

Không đúng, phòng ngủ cũng không được! Mấu chốt bây giờ là cô đang nấu cơm, vẫn còn đeo tạp dề, cầm trong tay quả cà chua! Ngã mất!

“Nghĩ cái gì vậy?” Chu Triển Nguyên buông cô ra, khoảng cách vẫn không đổi, buồn cười nhìn đôi má hồng hào của cô.

“Năm... Không có gì...” Trong giây lát Tiểu Hàm che miệng, nói sai nói sai, loại từ này không thể nói tùy tiện, quá mờ ám.

“Phòng ngủ?” Ánh mắt Chu Triển Nguyên phát sáng, mày đẹp nhẹ nhàng giương lên, thân thể lại tiến lên, hôn noduyqlle lên lông mi của cô: “Ý tứ của tiểu Hàm là, trước chúng ta vào phòng ngủ? Sau đó lại nấu cơm?”

Tiểu Hàm khóc không ra nước mắt, Triển Nguyên anh có cần cười như đạt được không vậy? Biểu tình bây giờ giống như sau khi Nãi Tích đạt được khen ngợi vậy, không sai chút nào. Còn có, cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói lung tung, cô cũng không nói phòng ngủ.

“Đâu có... Ra ngoài, ra ngoài đi! Em phải nấu cơm rồi!” Tiểu Hàm then quá hóa giận, ra vẻ tức giận, đẩy anh ra ngoài, cái gì chứ, người này càng ngày càng không đứng đắn, không thấy mặt cô đã hồng như quả trứng gà luộc rồi sao. Nhưng mà, vì sao vừa rồi cô lại vươn lưỡi ra đón nhận anh?

Tiểu Hàm xấu hổ và giận dữ, chẳng lẽ vẫn muốn dừng ở chuồn chuồn lướt nước? Không đúng không đúng, muốn chủ động cũng không phải là cô!

Cuối cùng là cái tình huống gì chứ? Tiểu Hàm xoay người, dùng tay lạnh áp vào đôi má nóng bừng, tuy Triển Nguyên luôn có hành động thân mật, nhưng vẫn không có gì quá phận, điểm này cô cực kỳ cảm kích, cũng cực kỳ cảm động, anh đang cố gắng để cô thích ứng, anh cho cô thời gian, cho cô tôn trọng. Tiểu Hàm ngơ ngẩn, giơ quả cà trong tay đứng ngẩn người, cô hình như, cực kỳ thích, cũng cực kỳ hưởng thụ loại thân mật này?

Gào khóc, gào khóc ~~ đều do sắc nữ Trần Tư Tư! Đêm qua gọi điện thoại cho cô, nói cái gì mà quan tâm đến sinh hoạt tình cảm của cô, muốn dạy cô phải làm thế nào để bắt được tâm của đàn ông! Có cô mới dạy như thế thôi! Tất cả, tất cả đều là bàng môn tà đạo! Nói cái gì mà làm hồ ly tinh trong mắt chồng, chuyện này cũng tính! Trần Tư Tư, cô mà đi làm gương sáng cho người khác sao!

Nghĩ đến ngày hôm qua sắc nữ Trần Tư Tư thần bí giới thiệu cho cô một cửa hàng đồ nội y sexy, Tiểu Hàm nhịn không được che mặt, nhà người ta tiến triển nhanh hơn cô nhiều như vậy! Nhà cô thì vẫn dừng lại ở giai đoạn ôm ôm ấp ấp!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Editor: Jenda

Bởi vì bị người họ Chu nào đó cố tình làm loạn, làm cho tim cô giáo Tiểu đập loạn nhịp, thậm chí mất đi trình độ, một món cà tím chiên thành cà tím nướng, may mà măng nấu canh xương vẫn bình an ra lò.

Một bữa tối ăn trong yên lặng, ngoại trừ mỗi con sói xám vẫn cực kỳ hưng phấn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ mà nói, toàn bộ đều cực kỳ bình thường.

Cơm nước xong, Tiểu Hàm đem bát đĩa đặt lên trên bàn, nhìn Chu Triển Nguyên cười đến cực kỳ sáng lạn: “Triển Nguyên, phiền anh rửa chén... ~”

Chu Triển Nguyên tạm ngừng một chút, ngay lập tức đình chỉ nụ cười cứng chiều nhìn cô gái đã nhảy lên ghế sofa xem phim thần tượng, cam chịu số phận đi rửa bát.

“Bây giờ sao lại muốn anh rửa bát?” Chu Triển Nguyên lau khô tay, ngồi bên người Tiểu Hàm, một tay đã đem cả người cô nằm vào trong lòng mình, vóc dáng tiểu Hàm không tính là nhỏ, nhưng lúc dựa vào trong lòng anh lại đặc biệt nhỏ xinh. Trước kia bất luận là ở nhà này hay nhà anh, tiểu Hàm đều chủ động ôm đồm hết tất cả công việc..., nhưng mà, anh cực kỳ thích nhìn biểu tình ‘Người không liên quan tôi sẽ không để ý người’ của cô, đúng là ngọc mà. Ừm, kỳ thật việc gánh vác gia đình gì đó, nếu có thể, anh cũng không nỡ nhìn đôi tay trơn mịn kia biến thành thô ráp.

Tiểu Hàm ăn cam, ánh mắt không chớp không rời khỏi màn hình tivi: “Anh cũng không phải là khách, em cũng không muốn khách khí với anh.” Trước kia vì coi anh là khách, cho nên cấp bậc lễ nghĩa cũng không thể thiếu, bây giờ nếu đã là quan hệ này, hà tất phải khách khí?

Chu Triển Nguyên buồn cười nhìn miệng cô gái nhấp lên nhấp xuống ăn cái gì đó, rất giống con chuột nhỏ, “Tiểu Hàm, quả cam ăn ngon thế sao?” Quả cam và TV lại quan trọng hơn với anh sao? Vì sao thà rằng ăn cam, xem tivi cũng không hứng thú liếc anh lấy một cái?

Này này này, tổng giám đốc Chu, từ khi nào anh lại có suy nghĩ cùng quả cam, TV ghen tuông hả?

Tiểu Hàm lờm anh một cái, chỉ chỉ đĩa trái cây trên bàn, “Vẫn còn nhiều, anh muốn ăn thì tự mà lấy.”

Chu Triển Nguyên tươi cười càng thêm sáng lạn, tay liền dùng lực, cả người Tiểu Hàm thuận tiện ngồi trên chân anh: “Tiểu Hàm, anh phải nếm thử xem quả cam này có ngọt không.” Dứt lời, môi đã đặt trên môi cô.

Nhẹ nâng eo cô, vốn là dùng lưỡi thăm dò bờ môi cô, thật lâu sau, ngay lúc Tiểu Hàm cho rằng giống như thường ngày sẽ kết thúc, lại giật mình đột nhiên trong miệng một vật mềm mềm yếu yếu gì đó, nhẹ nhàng mà cuốn lấy lưỡi cô...

Ấm ấm ướt ướt, răng môi lẫn lộn.

‘Ấm vang’. Tiểu Hàm một phen bùng nổ mặt đỏ bừng, cứng ngắt hai giây, lại gống như quyết tâm quyết định cái gì, một phen ôm lấy cổ anh, mềm mại cuốn lấy cánh môi anh, làm cái hôn này sâu thêm.

Chu Triển Nguyên sửng sốt một phen, nhưng cũng lấy lại tinh thần, cũng không khỏi sung sướng, ban đầu anh còn sợ cô bất mãn, cũng không dám xâm nhập quá mức, lại không ngờ, tiểu Hàm vậy mà sẽ chủ động.

Một khi đã như vậy, anh làm đàn ông, sao có thể bại bởi phụ nữ đây.

Nâng eo của cô, đem cô hướng lại mình gần hơn một chút, tay đỡ cái ót của cô, liếm nhẹ hàm răng của cô, đợi cô thở dốc, thừa cơ mà vào, lại hôn càng sâu.

Tiểu Hàm nóng mặt, thân thể càng lúc càng mềm, hai tay không khỏi chủ động ôm lấy cổ anh, tùy anh nâng eo mình, càng tựa vào càng gần...

Mãi đến khi Tiểu Hàm thấy sắp nghẹt thở, Chu Triển Nguyên mới buông lỏng cô ra. Buồn cười nhìn sắc mặt đỏ ửng, Chu Triển Nguyên lấy trán chạm vào cô, thanh âm trầm thấp nói: “Tiểu Hàm, đêm nay anh ở lại đây được không?”

Đôi mắt thanh tú mông lung, Tiểu Hàm vô thức ôm lấy cổ anh, ngẩn ngơ gật gật đầu, sau một lát, ý thức được mình đang dùng tư thế ngồi ở trong lòng Chu Triển Nguyên, Tiểu Hàm tựa như mới tỉnh lại, mặt âm âm sung huyết đỏ bừng, cô thể mà dạng hai chân ngồi trên người anh, hai tay chặt chẽ ôm cô của anh, váy mỏng manh đã sớm theo động tác kéo lên, lộ ra bắp đùi thon dài trắng nõn, này, này, này...

Tiểu Hàm mạnh mẽ đứng dậy, nhân lúc Chu Triển Nguyên còn chưa lấy lại tinh thần, người đã chạy vào toilet, chỉ nghe thấy ‘thình thịch’ một tiếng, để lại tổng giám đốc Chu ngu ngơ tại chỗ. Hình như, dọa đến cô rồi sao?

Chu Triển Nguyên có chút không được tự nhiên sờ sờ mũi, liếm liếm môi, quả thực, quả cam cực kỳ ngọt. Khó trách tiểu Hàm thích như vậy.

Tiểu Hàm bưng mặt đứng trước gương, cố gắng bình tĩnh lại hô hấp, loại chuyện này đối với người yêu là cực đđlqđ kỳ bình thường, có cái gì phải xấu hổ. Nói thì nói như vậy, nhưng mà, ngẩng đầu, nhìn cái môi đỏ mọng, ướt át, kiêu diễm trong gương, sóng mắt lưu chuyển, cô gái vô cùng quyến rũ, Tiểu Hàm nhịn không được mặt đỏ tim đập, có chút không quen, nhưng mà, không chán ghét.

Là anh, cho nên không thấy ghét sao?

Dùng nước khoáng lên mặt cho giảm nhiệt độ, Tiểu Hàm mở cửa, để Triển Nguyên một mình ở phòng khách không tốt lắm đâu, vả lại, loại sự tình này bình thường cũng ít gặp, không có gì phải thẹn thùng.

Chu Triển Nguyên nhìn cô gái có chút ưỡn ẹo lại ra vẻ trấn định, trên mặt tươi cười vẫn còn sáng lạn, a... không, là càng sáng lạn chứ.

“Tiểu Hàm, bên ngoài mưa to, không về được.”

Tiểu Hàm giật mình, nhìn ra ngoài cửa sổ, thật sự như vậy, mới một hồi, mà mưa liền như trút nước. Thời tiết mùa hạ đúng là không thể đoán trước được.

“Đi trên đường, chắc là không sao.” Tiểu Hàm xoay mặt, không nhìn thấy anh treo một bên mặt tươi cười. Thấy thế nào cũng đáng đánh đòn.

“Nhưng mà, có sét.” Chu Triển Nguyên tiếp tục cười nói.

Tiểu Hàm nghiêm mặt: “Em không sợ.”

“Nhưng mà anh sợ ~~” Tổng giám đốc Chu cười đến một mảnh xuân quang.

Tiểu Hàm:...

Anh một đại nam nhân hơn ba mươi tuổi, tuy không thể nói khỏe như trâu, nhưng là người cũng được coi là cao lớn, anh lại đứng trước mặt một cô gái tội nghiệp nói anh sợ sét đánh sao?

“Không có quần áo của anh...”

“Lần trước mua quần áo không phải để ở nhà em sao, áo ngủ và áo tắm đều có...”

Tiểu Hàm đen mặt, người này đã sớm tính toán như vậy sao? Vừa định há mồm nói không có đồ dùng rửa mặt của anh, gương mặt liền thấy bàn chải đánh răng và khăn mặt mới mua hôm nay, không ngờ lúc lấy bàn chải đánh răng người này lại cười như vậy lại là nguyên nhân này?

“Tiểu Hàm, đài truyền hình nói hôm nay bão..., nói không chừng sẽ cắt điện, cho nên anh ở lại nhé ~” Chu Triển Nguyên cười kéo cô qua, néo néo đôi má của Tiểu Hàm, mang chút cưng chiều nói: “Yên tâm, chỉ là lo em ở một mình.” Ừm, tiến hành theo tuần tự đi, hôm nay đã là tiến bộ rất lớn, anh không mong đột nhiên tăng mạnh.

Tiểu Hàm đỏ mặt giận liếc anh một cái, tiện tay chỉ vào toilet, “Em đi lấy một ít đồ anh cần dùng.” Kiểu dép lê nam gì gì đó vẫn có chuẩn bị, lúc ba ba đôi khi tới đây cần dùng, tạm thời cho Triển Nguyên dùng cũng không sao, còn áo ngủ gì gì đó, đều đã ở trong tủ quần áo, bây giờ đi lấy cho anh.

Chu Triển Nguyên sờ sờ cằm, híp mắt nhìn cuồng phong gào thét ở bên ngoài, bỗng nhiên cảm thấy ông trời cực kỳ giúp anh. Từ nhỏ đến lớn tiểu Hàm chỉ sợ bóng tối, thân là anh trai anh làm sao có thể không biết, có một lần, bác Thúc và dì Vương đều đi công tác, tiểu Hàm ở lại nhà anh, nhưng mà cầu chì bị đứt, tiểu Hàm lại ôm cánh tay anh hồi lâu không dám buông tay. Ừm, sau này lớn lên có tốt hơn chút, nhưng mà, tính sợ bóng tối cũng không có vấn đề gì, sau này có anh ở cùng cô.

“Triển Nguyên, anh vào tắm đi, em đã treo khăn tắm và áo ngủ ở trên giá rồi.” Tiểu Hàm từ phòng vệ sinh đi ra, cúi đầu không nhìn anh.

Chu Triển Nguyên mỉm cười sờ sờ đỉnh đầu cô, thuận tay mở âm thanh TV tối đa, “Em hay xem TV, anh sẽ ra ngay.” Anh vừa rồi đã bật đèn trong phòng, cả trong phòng bếp cũng không tắt. “Di động của em anh đã tắt dùm, để trên ghế sofa.” Sét đánh gì gì đó, tốt nhất không nên mở di động, anh vốn nghĩ cũng nên tắt TV, nhưng nghĩ đến tiểu Hàm ở một mình

trong phòng khách chờ đợi vẫn lo lắng, mở TV tốt hơn để một người im lặng chờ đợi. Nhà trọ đều có thiết bị chống sét, nên sẽ không có việc gì.

“Em biết rồi, anh vào tắm đi.” Trời mùa hè, mưa rào sấm chớp đối với bọn họ mà nói, cái tốt duy nhất là có thể mát mẻ không ít.

Chu Triển Nguyên tắm rửa rất là nhanh, chỉ có 20 phút liền đi ra. Tiểu Hàm miệng ngậm dưa hấu, ngây ngốc nhìn Chu Triển Nguyên đầu tóc ướt nước đi ra, áo ngủ màu xanh bình thường quả thực để cho anh mặc lại thành sang trọng anh tuấn, mà tóc ướt sũng buông xuống trán, so với bình thường ít đi vài phần nghiêm chỉnh, có vẻ đặc biệt nhàn nhã lười biếng.

Tiểu Hàm thờ dài, quan trọng vẫn là dáng người, mặc cái gì đều không quan trọng. Trần Quán Hi mặc áo T-shirt rách nát cũng đáng nhìn hơn người khác, cũng có thể chứng minh.

Chu Triển Nguyên tiến gần lên, buồn cười gật gật cái trán cô: “Cô nhóc, nhìn cái gì vậy?”

Tiểu Hàm bỗng nhiên đỏ mặt, vừa mới tắm xong mùi hương còn quanh quẩn ngay tại chóp mũi, là hương chanh cô thích nhất, sớm biết anh thích cố ý đùa cô, lại không nghĩ rằng cô nhìn bộ dạng này của anh, vậy mà sẽ không nhận được liên tưởng... Thật sự là, quá phận rồi!

“Em đi tắm...” Tiểu Hàm chạy mất dép. Thật là không có tiền đồ, dựa lưng vào cửa phòng tắm, Tiểu Hàm ảo não nghĩ, cứ như vậy đã không chịu nổi, đợi lát nữa cùng giường chung gối thì phải làm sao bây giờ?

Khoan đã, đợi lát nữa, cùng giường chung gối? Tiểu Hàm che mặt, cô vậy mà quên nơi này chỉ có một phòng!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Editor: Jenda

Lẳng nhẳng dây dưa, Tiểu Hàm khẽ cắn môi, sợ cái gì, anh Triển Nguyên cũng không phải loại người --- đầy khấn trương, Tiểu Hàm không tự chủ được liền gọi là anh Triển Nguyên.

Tắt nước, Tiểu Hàm vừa mới bước ra cửa nhà tắm --- ‘piada’, đèn tắt.

Cái tình huống gì đây! Tiểu Hàm đứng nguyên, một cử động nhỏ cũng không dám, sau vài giây, nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa: “Tiểu Hàm, em sao rồi? Hình như là cháy cầu chì rồi, anh đi xem thử, em cẩn thận một chút.” Là Chu Triển Nguyên.

“Vâng.” Tiểu Hàm cố gắng giữ bình tĩnh, mò mẫm tìm khăn tắm, quần qua loa vào người, không biết sau bao lâu, âm thanh của Chu Triển Nguyên lại truyền đến: “Tiểu Hàm, em ở trong đó sao rồi? Khả năng còn phải đợi một lúc mới có điện. Hay là em mặc quần áo chỉnh tề rồi ra trước đi.” Bên ngoài có điện thoại di động có đèn pin, bên trong là một mảnh tối đen, tiểu Hàm luôn luôn sợ bóng tối. “Trước tiên em mặc quần áo ra đi, anh đứng ngay tại cửa, đèn pin trong nhà anh không tìm thấy, em đi ra tìm đi.”

Tiểu Hàm sờ soạng một hồi, không tìm thấy quần áo, thử đi về phía trước hai bước, lại cảm thấy dưới lòng bàn chân có một cái gì đó mềm mềm, xong đời, vừa rồi lấy khăn tắm đã làm quần áo rơi xuống đất rồi.

Nắm chặt khăn tắm, Tiểu Hàm đè ngực, vẫn nên đi ra trước lần mò xem, dù sao một mảnh tối đen, cũng không nhìn được cái gì.

“Triển Nguyên, em ra rồi.” Tiểu Hàm một tay lôi kéo khăn tắm, một tay hướng phía trước dò xét, sợ chạm vào thứ gì, đến lúc đó mà ngã một cái thì thực sự là thảm, trên người cô cực kỳ dễ dàng để lại vết bầm tím, hơi đung một chút liền xuất hiện một mảnh màu tím.

“Ừ, em xuất hiện đi.” Chu Triển nguyên giơ điện thoại lên cao, chiếu vào cửa phòng vệ sinh, dưới ánh đèn yếu ớt, Chu Triển Nguyên nhìn cô gái quàng khăn tắm, thả tóc đi ra, mặt Tiểu Hàm hơi hơi nhìn xuống đất, không nhìn rõ biểu tình.

Dù là ăn đậu hủ non hơn bình thường Chu Triển Nguyên cũng không quay mặt đi, cô gái vừa mới tắm xong có duy nhất chính là mùi hương thơm ngát xông vào mũi, bả vai gầy nhỏ trắng nõn lộ ra ngoài, khăn tắm không che hết đầu gối, bắp đùi thon dài làm như thẹn thùng, lại hơi đan vào nhau.

Tiểu Hàm không được tự nhiên nắm thật chặt khăn tắm trước ngực, “Quần áo rơi xuống đất ướt hết rồi.” Cô không phải cố ý xuất hiện như vậy.

“Ừ, trước đi ra đi.” Chu Triển Nguyên quay sang, chiếu di động về phía trước: “Không phải do cầu chì, hình như cả tòa nhà này đều mất điện.” Anh vừa rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, tất cả tiểu khu hình như đều mất điện. Đoán chừng là vì có mưa to cùng gió lớn bất ngờ, muốn có điện còn phải chờ thêm một lát.

“Em đi gọi điện.” Tiểu Hàm đi vội vàng, Chu Triển Nguyên vội vàng lấy di động đuổi theo: “Cẩn thận một chút, không nhìn rõ đường.”

Tiểu Hàm nhất định có ý thức lo sợ, nên phòng bị gì gì đó đều có chuẩn bị, đặc biệt là cô vẫn dđlqđ sợ bóng tối như vậy, đèn pin là ắt không thể thiếu.

“Cái kia, Triển Nguyên, em đi thay quần áo trước đã.” Tiểu Hàm cầm đèn pin, nhẹ giọng nói.

“Ừ, anh sẽ ở bên ngoài, nếu có việc gì thì hô một tiếng.” Dừng lại một chút, lại nói thêm: “Không cần khóa cửa.” Cô nhóc này, trưởng thành rồi đúng là không sợ bóng tối như trước nữa.

Vội vàng thay váy ngủ, Tiểu Hàm vội mở cửa phòng, nhìn thấy anh lẳng lẳng đứng cách cửa hai bước, Tiểu Hàm bỗng nhiên nở nụ cười: “Triển Nguyên, được rồi.” Thật tốt, bất luận như thế nào, đã có anh bảo vệ.

Chu Triển Nguyên nhẹ cười, tiến lên kéo tay cô qua: “Trước tới phòng khách ngồi đi, chờ có điện lại về phòng.” Không tồi, sau khi có mưa nhiệt độ không khí giảm xuống rất nhiều, nếu vẫn giống như buổi chiều, đừng nói đợi mất điện trong phòng, sợ là đợi dưới điều hòa cũng không khỏi ra mồ hôi.

Nhìn nhau không nói gì, đã không có TV, cũng không có âm thanh, cả tiểu khu bên ngoài vẫn cực kỳ náo nhiệt âm thanh của nhà trọ cũng không có tiếng vang.

“Tiểu Hàm,” Chu Triển Nguyên phá bầu không khí yên lặng: “Có nóng không?” Trọng tâm đề tài đúng là không có ý nghĩa, nhưng mà ngồi không cũng cực kỳ kỳ quái.

“Không tồi.” Tiểu Hàm vuốt ve cánh tay, rất mát mẻ.

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi.”

Tiểu Hàm:...

Được rồi, vẫn là do cô nói đi: “Sư tử có gọi điện cho em, bảo là muốn đi Nam Kinh một chuyến, hỏi em có muốn đi cùng không, anh nói em có nên

đi hay không?” Tiểu Hàm mím môi nói: “Nghỉ hè nếu không đi đâu thì cực kỳ đáng tiếc.”

Kỳ thật không nhất định phải đi Nam Kinh, nhưng mà ra ngoài ngắm cảnh một chuyến quả thật không thể thiếu. Mà cô đối với việc làm bóng đèn cũng không có hứng thú gì, hình như sư tử đi cùng bạn trai thì phải?

Được rồi, gần 13 quy định 30 năm làm gái ế cực kỳ thảm hại, sư tử đã bị hai vị lão nhân gia trong nhà bức hôn, nghe nói là tiểu đoàn trưởng bộ phận trinh sát, con trai của chiến hữu ba ba Diệp năm đó.

Ừm, Tiểu Hàm cũng gặp qua một lần, trong hôn sự của cô giáo Lý, người kia thay chú rể chặn rượu phù rể, diện mạo khí chất tương đối khá được.

“Muốn đi đến chỗ nào sao?” Chu Triển Nguyên nhận khăn mặt trong tay cô, nhẹ nhàng thay cô lau tóc ướt. Không có điện, máy sấy cũng không dùng được, nhưng nếu tóc không làm khô mà đi ngủ, ngày hôm sau dễ bị đau đầu, không có biện pháp, đành phải lau khô trước.

Tiểu Hàm nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu, “Muốn đến chỗ nào mát mẻ, Nam Kinh quá nóng rồi.” Mà còn làm bóng đèn gì gì đó, dễ dàng gặp sét đánh. Bây giờ thời tiết mưa gió thường xuyên như vậy, vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn.

“Vậy sao.” Động tác trong tay Chu Triển Nguyên không ngừng. tâm tư xoay chuyển thông suốt, tháng sau vừa đúng lúc anh phải đi công tác, đến Hồng Kong, đưa cả tiểu Hàm đi cùng, vấn đề cũng không lớn chứ? “Tháng sau anh phải đi Hồng Kong một chuyến, đại khái là mất một tuần, em đi cùng anh đi.” Ba mẹ bây giờ đang ở Hàng Châu, như vậy Nãi Tích về cũng không sợ không có ai chăm sóc, vừa lúc nhân cơ hội này đi ra ngoài chơi cùng tiểu Hàm.

“Như vậy được sao?” Tiểu Hàm do dự hỏi, việc công ra việc công, việc tư ra việc tư, hỗn độn một chỗ không tốt lắm đâu.

“Không vấn đề gì, chỉ là tham gia một buổi triển lãm buôn bán, hẳn không có nhiều việc.” Thời gian còn lại anh có thể sắp xếp. “Mà Nãi Tích đã có ba mẹ chăm sóc, cũng không cần lo lắng. Cơ hội không có nhiều, không thể bỏ qua...” Chu Triển Nguyên cảm thấy mình chính là con sói xám lớn lừa gạt tiểu bạch thỏ, loại cảm giác này, thật đúng là, thật sự không nói nên lời, quá quý dị.

“Sẽ không ảnh hưởng đến công việc của anh chứ? Tiểu Hàm vẫn có chút do dự, “Em sợ người công ty anh nói anh là lão tổng làm việc thiên tư *.”

(*) Vì tình riêng mà làm việc không hợp lẽ.

Chu Triển Nguyên cười sờ sờ đầu cô, mỉm cười nói: “Giám đốc mang bà chủ tương lai ra ngoài, có cái gì không được?” Xoa bóp chóp mũi cô, tiếp tục nói: “Đợi lần sau du lịch một mình, sợ là phải chờ đến tuần trăng mật, cho nên vẫn còn không bắt lấy cơ hội?”

Một câu, nói Tiểu Hàm đỏ mặt, cái gì hả, sao lại nói đến chuyện đi tuần trăng mật. “Ai nói muốn gả cho anh...” May mà không có đèn, mặt đỏ hồng cũng không thấy rõ lắm.

“A?...” Chu Triển Nguyên bưng mặt cô, bỡn cợt nhếch miệng: “Không gả cho anh, em tính gả cho người nào?” Anh cũng không tính sẽ đem cô tặng cho bất kì kẻ nào. “Chẳng lẽ, em muốn anh sớm một chút dán lên nhãn phu nhân Chu sao? Cái này quá dễ, đợi bác Tiểu và dì Vương đồng ý, chúng ta lập tức chứng minh đi, không phải là chín đồng tiền thôi sao.”

Tiểu Hàm chu miệng liếc anh một cái, nói thật dễ nghe, chín đồng tiền gả cho anh, còn có, nói dán nhãn cái gì, cô cũng không phải là hàng hóa. “Phu nhân Chu không dễ nghe bằng Tiểu Hàm.”

Chu Triển Nguyên bật cười ra tiếng, cô nhóc này, đều tích cực trong chuyện không quan trọng, “Được rồi, tháng sau theo anh đi Hồng Kong, Chu phu nhân.” Nói xong, lqđ người lại nhìn không được tiếng đến gần sát cô, mềm mại lướt qua môi, giống như bộ dạng ăn như thế nào cũng không đủ, nhất là nếm tư vị của cái lưỡi thơm tho kia, Chu Triển Nguyên lại càng giống như bị nghiện, vài phút không gặp, đã nhớ nhung được ngay.

“Ừm ~~” đáng ghét, căn cô làm gì chứ. Ngày mai sao có thể gặp người ~ Tiểu Hàm trợn mắt, mà trong khoảnh khắc lại bị anh quyến rũ thần hồn, theo hô hấp của anh mà thở.

Vừa hôn xong, cả người Tiểu Hàm đã xụi lơ ở trên người anh, hôn môi cũng là một công việc dùng thể lực.

Vừa đúng lúc, răng môi quấn quýt vừa kết thúc, ánh sáng chờ mong đã lâu lại trở lại trần gian. Ánh sáng chợt có làm cho Tiểu Hàm không khỏi híp híp mắt, bởi vì hôn nhau mà đôi môi đỏ mọng sưng nhẹ vô ý thức chu lên, xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện, cái cổ duyên dáng ở dưới ánh đèn càng hiện lên trắng nõn trơn mềm.

Người ngồi trên người anh nháy một cặp mắt ngẩn ngơ theo dõi anh, vừa ngây thơ vừa lười biếng, không có một chút ý tứ muốn quyến rũ người, không ngờ không để tâm như vậy lại hấp dẫn làm người mê say, cũng làm người khó có thể thao túng.

“Tiểu Hàm...” Chu Triển Nguyên chỉ cảm thấy yết hầu khàn khàn, thấp giọng gọi, xong một câu, thân thể đã kiễng qua, môi nhào vào môi cô, cũng không thể vẫn hồi.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Môi dần dần rời xuống dưới, theo chiếc cằm trơn bóng, đến cái cổ mềm nhẵn, lại đến xương quai xanh tinh xảo. Tay cũng không nhàn rỗi, qua chiếc váy ngủ mỏng manh, nhẹ nhẹ vỗ về chiếc lưng gầy nhỏ của cô.

Bàn tay đàn ông thô ráp như có một loại ma lực, Tiểu Hàm chỉ cảm thấy cả người đều như ngâm vào trong nước, không hề theo không chế của mình, vươn tay, ôm cổ anh, nụ hôn dần dần rơi vào cằm của anh, cảm nhận được biến hóa của anh, đột nhiên tâm liền chấn động.

Hoàn hồn trong giây lát, Tiểu Hàm không dám nhìn vào ánh mắt dục vọng của anh, cả người bị anh áp dưới thân, váy ngủ méo mủ vén lên trên người, mà tay anh, không ngờ đặt trước ngực cô xoay tròn.

Ầm, một tiếng, Tiểu Hàm cảm thấy trên mặt mình giờ phút này nhất định đỏ đến mức có thể rỉ máu, kích động muốn đứng dậy, lại phát giác mình căn bản không có chút khí lực nào, người đàn ông cao lớn trước mặt, cô chỉ có thể được xem là tay trói gà không chặt, nhất là, cô rõ ràng có thể cảm nhận được sự biến đổi của anh...

Khăn trương mở miệng: “Triển Nguyên, không nên...”

Chu Triển Nguyên đột nhiên dừng động tác, thân thể cứng ngắc, ghé lên trên người cô thở hổn hển, chắc chắn dọa đến cô rồi. Anh làm sao có thể là loại này.

Nén lại rung động, sau một lát, Chu Triển Nguyên mới chậm rãi từ trên người cô bò dậy: “Tiểu Hàm, anh đi tắm rửa một lát. Em vào nghỉ ngơi trước đi.” Nói xong, cũng không nhìn tới khuôn mặt hồng hào của cô, đi thẳng vào phòng tắm.

Vẫn nên nhanh chóng thu phục bố mẹ vợ thôi, đứng dưới nước lạnh Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ nghĩ trở ngại của mình, cuộc sống như vậy cũng thật gian nan.

Chạy vào phòng Tiểu Hàm cũng không dễ chịu hơn, đổ mặt vùi mình vào trong chăn, nhớ lại tình huống vừa rồi thiếu chút nữa lau súng cướp cò, nhiệt độ trên mặt Tiểu Hàm lại tăng lên không ngừng. Tại sao có thể như vậy? Tư Tư nói đúng, cô nam quả nữ ở trong một phòng, không có chuyện gì mới lạ!

Nhưng mà, nhưng mà hình như cũng không có gì, không phải là người yêu sao... cô giáo Tiểu tự an ủi chính mình, thế kỷ hai mươi mốt, thật sự là chuyện bình thường.

Thời điểm Chu Triển Nguyên xuất hiện, nhìn lại bạn gái mơ mơ hồ hồ tựa người ngồi ở trên giường bộ dáng ngẩn người, thật sự, thật sự là dụ người phạm tội mà.

“Này, anh ngủ bên này.” Tiểu Hàm lấy lại tinh thần, then đổ mặt vỗ vỗ giường bên người, mới lấy chăn và gối từ trong tủ ra, không kịp phơi nắng, chỉ có thể dùng tạm.

Chu Triển Nguyên lau tóc đi qua, trong lúc này, hai người đều không nói gì, bầu không khí tràn ngập sự ái muội, .lequydon. rõ ràng là ban đêm mát mẻ, Tiểu Hàm lại cảm thấy trên mặt so với buổi trưa vẫn nóng cực kỳ, quá nhiên, vẫn không đủ bình tĩnh.

“Triển Nguyên, anh muốn đọc sách không? Hay là ngồi chơi máy tính?” Tiểu Hàm ngơ ngác mở miệng, trong phòng ngủ của cô không có TV,

nhưng trên bàn học ngược lại bày ra bản ghi chép màu đỏ của cô, sách cũng có không ít, đều là những loại cô cực kỳ thích.

“Đọc sách đi.” Quan sát tiểu Hàm thích cái gì, có lợi để tăng tiến tình cảm, đây là lời lão Triệu dặn đi dặn lại.

“Này.” ;Tiểu Hàm tiện tay đưa cho anh một quyển ‘Suy ngẫm*’, nghiêng đầu cười gian trá: “Cái này cực kỳ tốt... ~”

(*) "Suy ngẫm" được Hoàng đế Marcus Aurelius thân hành ngự bút viết trong những năm tháng binh lửa từ năm 170 đến năm 180 (bằng tiếng Hy Lạp), được xem là một tác phẩm kinh điển của triết học Khắc kỷ, về trách nhiệm và sự phục vụ của chính quyền. Qua cuốn sách này, chúng ta biết rằng ông đã tiếp nhận tư tưởng của nhà văn hào Platon về một ông vua - hiền triết như thế nào? Và chúng ta cũng biết được về cuộc sống nội tâm của bậc đại minh quân La Mã. Nhờ đó, ông trở thành một vị vua - hiền triết mẫu mực, dù rằng ông bách chiến bách thắng trong những cuộc binh đao. Dù ông là một vị vua nhân đạo chủ nghĩa, ông xem Ki-tô giáo là kẻ thù của Đế quốc La Mã. Sau khi Hoàng đế Marcus Aurelius qua đời, thời kỳ Ngũ hiền đế chấm dứt.

Khóe miệng Chu Triển Nguyên giật giật, cô nhóc kia, cố ý, tuyệt đối cố ý. “Marc-Aurèle.” Chu Triển Nguyên vươn tay, kéo người vào trong ngực, “Không ngờ tiểu Hàm vẫn thích loại sách thâm sâu như vậy.” Đưa tay nhéo nhéo mũi cô, trong mắt mang theo một chút sủng nịnh: “Không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi.”

Tiểu Hàm đỏ mặt trợn mắt nhìn anh, nhẹ nhàng từ chối, ở trong lòng anh tìm tư thế có vẻ thoải mái dựa vào: “Không ngủ được, còn sớm như vậy.” Bình thường cô ở một mình mà nói, cũng không cần vội vàng chút nào, tất tất bật bật, luôn bận rộn đến mười hai giờ.

“VẬY xem tivi đi.” Chu Triển Nguyên chỉ chỉ bản ghi chép, chính mình đứng thẳng lên, duỗi thẳng cánh tay với lấy máy tính. “Nhìn cái gì?” Âm thanh máy tính khởi động lạnh lạnh, Chu Triển Nguyên xoay người hỏi.

Tiểu Hàm bò qua, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên bàn phím: “Xem phim Anh? Hay là phim Hồng Kong?”

Ánh mắt Chu Triển Nguyên nhìn theo ngón tay trắng nõn thon dài dờn lên trên, cô nhóc kia, vẫn thích mặc váy ngủ hình hoạt hình, váy ngủ ngắn tay căn bản không thể che hết đường cong quyến rũ của người con gái, nghĩ đến vừa rồi nắm vừa một bàn tay, xúc cảm tinh tế mà ấm áp, Chu Triển Nguyên cảm thấy toàn thân giống như muốn được /l3q7ud0n/ thiêu cháy, vừa mới giội qua nước lạnh, giờ phút này coi như biến thành chất xúc tác, nhìn vào ánh mắt của cô, càng cao hơn một tầng lầu.

“Tiểu Hàm...” Chu Triển Nguyên đến bên người cô, tay đặt ở eo nhỏ mềm mại của cô, tiểu Hàm nhìn thì gầy, nhưng thực ra không gầy bằng trên mặt, vòng eo mềm mại khiến cho người ta đặc biệt yêu thích không muốn buông tay. “...Tiểu Hàm, chúng ta không xem tivi có được không?” Âm thanh của Chu Triển Nguyên không trong trẻo giống như ngày thường, lắng nghe kĩ, rõ ràng nhuộm thêm vài phần ái muội và khàn khàn.

“Triển Nguyên...” Tiểu Hàm hơi hơi co rúm lại, trên mặt trắng nõn hiện lên sắc hồng nhàn nhạt, trong đôi mắt ánh lên một tầng hơi nước, tuy nhiên lại không dám nhìn anh. Đáy mắt anh nóng như lửa, cô làm sao có thể không nhìn ra. Là Triển Nguyên, cho nên, không có vấn đề gì, phải không?

“Tiểu Hàm, chúng ta đi ngủ có được hay không?” Chu Triển Nguyên chớp chớp mắt nhìn, dđlqd ánh mắt thẳng tắp nhìn cô, vẫn thấy lỗ tai xinh xắn của cô từ trắng nõn trở thành hồng hào, cố ý thổi một ngụm khí, như mong muốn thấy đôi má trắng mịn của cô bỗng chốc đỏ lên, ha ha, cô nhóc này, thật đúng là không nhìn được muốn đùa giỡn.

“Anh Triển Nguyên...” Tiểu Hàm mà khẩn trương liền quên cách xưng hô, cả người căng thẳng, ngón tay đặt chỗ làn váy, không tự chủ được nắm thật chặt. Nói những lời ái muội như vậy làm gì, không biết cô giáo Ngữ văn thường hay suy nghĩ nhiều sao?

Chu Triển Nguyên cũng không nói gì thêm, tùy tâm chuyển động, nhẹ nhàng đem cả người kéo vào trong ngực, liếm đôi môi ngọt ngào mềm mại của cô, đi xuống dưới, là cắn và cổ trơn mịn, xuống chút nữa, là xương quai xanh tinh xảo, xuống chút nữa...

Tay đã theo vạt áo dò xét phía trên vòng eo của cô, so với lúc bị ngăn cách bởi quần áo thì xúc cảm càng thêm nhẫn nại. Chu Triển Nguyên không khỏi thở mãn than thở một tiếng.

Một tiếng thở dài này, lại giống như đem Tiểu Hàm từ trong mộng bừng tỉnh, tim đập mạnh và loạn nhịp người trong giây lát liền hoàn hồn, hai tay hoàn toàn tự mình đẩy ra phía trước, một phen đẩy người đang hôn mình đến nhập thần ra.

Chính lúc đang hôn đến nhập thần, Chu Triển Nguyên không nghĩ ngợi gì, đẩy cô một phen xuống giường. Ngồi dưới đất, cảm nhận được nỗi đau ở tay, Chu Triển Nguyên không khỏi cười khổ, haiz, lần sau làm chuyện xấu nhất định phải chú ý hoàn cảnh địa lý, cần có thiên thời địa lợi nhân hòa, mép giường này cũng không phải là chỗ gây án tốt.

Nghĩ là như vậy, nhưng có một số việc vẫn phải được giải quyết, được rồi, vẫn nên đi tắm nước lạnh thôi.

Tiểu Hàm thét một tiếng kinh hãi, lúc này cũng đã tỉnh hồn lại, nhìn Chu Triển Nguyên ngồi dưới đất, trên mặt đỏ tía như muốn rỉ ra máu, rõ ràng là ngại ngùng không dám nhìn anh, mà lại mạnh mẽ giả vờ bình tĩnh: “Triển Nguyên, anh đứng lên trước đi...” Trên mặt đất lạnh, lời này lại chặt chẽ

mắc kẹt ở cổ họng, rõ ràng là quan tâm rất đơn giản, giờ phút này lại làm cho người ta cảm thấy đặc biệt, cực kỳ ái muội.

“Anh đi tắm rửa trước.” Chu Triển Nguyên đứng lên, ai ừ, cười cười với cô, đỡ cánh tay đi đến phòng tắm. Vẫn nên nhanh chóng thu phục bố mẹ vợ thôi, mấy ngày tiếp mà như vậy, thật sự sẽ xảy ra chuyện. Trong lòng Chu Triển Nguyên đang phát điên.

“Triển Nguyên...” Tiểu Hàm mạnh mẽ đè gương ngùng trong lòng xuống, nhẹ rũ mắt xuống, “Anh lên đi.” Tiểu Hàm tim đập điên cuồng, cũng không phải là cô gái nhỏ cái gì cũng không biết, tất nhiên biết nguyên nhân mà Chu Triển Nguyên nhiều lần đi tắm nước lạnh, vả lại, loại chuyện này, cũng không phải chỉ có một biện pháp.

“Anh vẫn nên đi tắm nước lạnh thì hơn.” Chu Triển Nguyên xoa nhẹ cánh tay, vốn muốn mò mẫm đầu của cô, nhưng thấy cô hạ mí mắt không dám nhìn bộ dạng của anh, đành phải áp chế sự kích thích này xuống. Vẫn không nên làm cô sợ, đợi lát nữa trái chần nệm nằm dưới đất đi, anh thật sự không nghĩ hơn nữa đêm lại chạy đi tắm nước lạnh.

“Anh lên đi ~” nghe anh nói như vậy, Tiểu Hàm vừa then vừa vội, đỏ mặt khẩn trương, không biết phải nói cái gì, “Cái kia... cái kia em có thể giúp anh...” Năm đó, khi học đại học cũng nghe bạn cùng phòng nói qua không ít loại sự tình này, nữ sinh mà, đối với loại chuyện này tóm lại là vừa tò mò vừa ngượng ngùng, nửa hiểu nửa không, mãi cho đến sau này đi theo trưởng phòng ngủ cùng xem trộm loại phim này mới biết được là chuyện gì xảy ra. Lúc này, cũng không đến mức toàn bộ không chỗ nào sai.

Chu Triển Nguyên vừa nghe lời này, có chút hiểu lầm, cười khổ an ủi cô: “Không có việc gì, anh đi tắm rửa một cái là được rồi.” Loại chuyện này, vẫn nên chờ thu phục được mẹ vợ đi. Ông chủ Chu cũng không phải trong sáng chờ đến đem động phòng hoa chúc, chỉ là, trước mắt đang ở giai đoạn con dâu chưa tới cửa, phải thận trọng.

“...” Tiểu Hàm xấu hổ giận dữ, một phen quỳ đứng dậy, chần mông trên người chấn động rơi xuống, thò tay ra bắt lấy anh, “Cho em bắt đầu!” Nói xong, cũng không nhìn tới vẻ mặt kinh ngạc của anh, tắt đèn, đắp chăn, hành động một mạch lưu loát.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 56

“...Tiểu Hàm...” Chu Triển Nguyên kinh ngạc ra tiếng, không dám tin nhìn người đỏ mặt không dám nhìn anh. Bàn tay nhỏ mềm mại trơn bóng, giờ phút này vậy mà... Chu Triển Nguyên toàn thân chấn động, theo động tác uyển chuyển của cô mà trong miệng không khỏi ngâm khẽ ra tiếng.

“...” Nghe được tiếng anh ái muội khàn khàn không giống ngày thường, Tiểu Hàm cảm thấy mặt mình chắc chắn đang đỏ rực, mặc dù đã tắt đèn, nhưng ánh trăng ngoài cửa sổ và đèn đường xuyên qua mức màn, vẫn lưu lại trong phòng loang lổ một hình ảnh, vụng trộm mở mắt ra, nhìn ánh mắt chần chừ mà kinh hỉ của anh, Tiểu Hàm bỗng cảm thấy, lúc này bất cứ giá nào vẫn rất đáng.

“Tiểu Hàm...” Chu Triển Nguyên hoàn toàn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể một lần lại một lần kêu tên cô, tay phải thuận thế đi xuống, cầm bàn tay mảnh khảnh của cô, bàn tay lớn của anh bao bọc bàn tay nhỏ bé của cô, mà tay của cô, giờ phút này chính là đang bao phủ của anh...

Thỏa mãn than thở một tiếng, Chu Triển Nguyên vươn một tay kia ra, ôm cô vào trong ngực, cảm nhẹ nhàng chạm vào hai gò má của cô, hôn sạch hai gò má, lại nghiêng sang, đó là vành tai trắng nõn mượt mà kia, Chu Triển Nguyên đã sớm phát hiện ra, tiểu Hàm sợ nhất chính là mình hôn chỗ này.

Quả nhiên, lúc anh đụng tới vành tai của mình trong giây lát, toàn thân Tiểu Hàm đều sợ run người, đầu khẽ rụt xuống, liền đánh lên cằm của anh,

mà trong tay bất giác cũng dùng lực, hạ xuống một phát, lại phát hiện anh cũng run rẩy theo cô, cũng không biết là bị cô đánh cho đau, hay là...

Nghĩ lại liền thấy hoảng loạn, trong tích tắc Tiểu Hàm thả anh ra cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, vì anh rút khăn tay lau sạch sẽ cho cô, anh vừa thương tiếc ôm mình vừa hôn, nói không hết lời ân ái... Loại cảm giác này, thật đúng là, xấu hổ mở miệng, nhưng mà, không chán ghét nha.

Toàn thân Chu Triển Nguyên mồ hôi chảy ròng ròng, nhưng cũng không nở buông thiên hạ nóng bỏng ở trong lòng ra, /ddlqd/ cứ như vậy ôm khoảng chừng mười phút đồng hồ, đợi cho tâm tình bình tĩnh trở lại, mới lưu luyến buông cô ra. “Tiểu Hàm, anh rất vui mừng...” Chu Triển Nguyên khẽ chạm nhẹ vào sợi tóc của cô, trong mắt mím cười, đem cô tóc tai hỗn độn đẩy ra, lộ ra một đôi mắt khó xử.

Ôm cô vào toilet, tự mình vừa rửa tay cho cô, vừa lau mặt, Chu Triển Nguyên cảm thấy hài lòng mới ôm cô trở về phòng.

“Không cho cười...” Tiểu Hàm tức giận trừng mắt nhìn anh, nghĩ muốn lấy tay che mặt, nhưng nghĩ lại tay vừa đụng vào chỗ kia, lại mạnh mẽ để tay xuống, trên mặt lại càng đỏ ửng, ‘Hừ’ một tiếng, quay lưng đi, không nhìn anh, cũng để cho anh không nhìn thấy khóe miệng mình giương nhẹ.

Đặt cằm xuống vai cô, Chu Triển Nguyên cười trầm thấp: “Thẹn thùng rồi hả?”

Tiểu Hàm nhích ra ngoài, im lặng không để ý đến anh, chỉ có lỗ tai hồng hồng cực kỳ không tiền đồ đã bán đứng cô, người này sao lại đáng ghét như vậy, được tiện nghi còn khoe mẽ. “Ngủ thôi!” Tiểu Hàm thì thầm một tiếng, kéo kéo chăn, che quá bả vai.

Chu Triển Nguyên khẽ cười một tiếng, từ phía sau ôm lấy cô, thỏa mãn nhắm mắt lại, cảm giác thấy người trong lòng nhích lại gần, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ ấm áp không nói nên lời. Ừm, nhất định phải

nhanh cười cô về, đều đã tiếp xúc ‘thân mật’ như vậy, làm một người đàn ông, phải phụ trách.

Ánh sáng nhẹ xuyên qua rèm cửa sổ, Chu Triển Nguyên cười mò mắt tay cô ôm thắt lưng anh, mười ngón tay đan lại, tựa như làm một.

“Đã dậy?”

Tiểu Hàm mở mắt ra, nhìn thấy anh mỉm cười, mặt ửng hồng lên, không được tự nhiên rụt rụt vào trong, không có thói quen này, không quen sáng sớm thức dậy ở trong lòng một người đàn ông, còn với tư thế ái muội như vậy...

Nhìn một cái, cả người tựa như con bạch tuộc bám vào người anh, Tiểu Hàm biết tư thế ngủ của mình không được tốt lắm, nhưng mà, đây cũng quá mức quá rồi, váy ngủ đã giống như bình thường, tuột xuống bên eo, lộ ra bắp đùi thon dài, trơn bóng, chần của cô không biết lúc nào đã bị đá đến chỗ cuối giường, mà mặt Chu Triển Nguyên, ngay trong ngang tắc, gần đến có thể nhìn thấy rõ rệt mỗi một cọng lông mi của anh, còn có đáy mắt chứa nụ cười thản nhiên kia nữa.

“Ngồi dậy...” Tiểu Hàm đỏ mặt đẩy anh một phát, làm bộ như vô tình kéo váy ngủ xuống, vẫn nên đi mua bộ áo ngủ đi, cho an toàn.

“Ừ, ngồi dậy, còn phải đi làm.” Chu Triển Nguyên vuốt trán, trên mặt mang theo ý cười dịu dàng, nhẹ nhàng chạm vào đôi má ửng hồng của cô, xốc chần đứng dậy, đứng ở bên giường, vẻ mặt cười cưng chiều: “Em ngủ thêm một lát nữa đi, anh xuống lầu mua bữa sáng.”

Tiểu Hàm lắc đầu, chống tay đứng dậy, sửa lại tóc nói: “Không ngủ được, em đi làm bữa sáng cho.” Nói xong, đặt chân xuống giường, cũng không đi dép lê, cứ như vậy đi ra phòng bên ngoài.

Chu Triển Nguyên nhíu nhíu mày, rất không hài lòng, nhìn đầu ngón chân mướt mà của cô vì bỗng chạm vào lạnh mà cuộn tròn, bước nhanh tiến lên, dùng lực một chút, đã bế cô lên, trong miệng phàn nàn nói: “Về sau không được không mang dép mà đi ở trên mặt đất nữa.” Hơn nữa trong phòng khách lại lát gạch, so với sàn nhà lạnh hơn rất nhiều, cô nhóc này sao lại không biết bảo vệ bản thân mình chứ.

“Biết rồi...” Tiểu Hàm ôm lấy cổ anh, độ cong khóe miệng lần nữa giương lên, vùi mặt vào lòng anh, cọ xát, vụng trộm giương mắt nhìn một bên gương mặt đẹp trai của anh, trong lòng ngọt ngào tựa như muốn tràn ra bên ngoài vậy.

Ôm cô ngồi trên ghế sofa, Chu Triển Nguyên xoay người đi lấy đôi dép lê hồng nhạt kia cho cô, “Thân là con gái, cho dù là mùa hè cũng phải chú ý.” Chu Triển Nguyên nói liên miên.

Tiểu Hàm cười lè lưỡi, vể mặt bướng bỉnh ngồi trên ghế sofa, lấy mắt nhìn trộm liếc anh một cái, trong lòng thầm vui: “Được rồi, em biết rồi ~” nói xong, xuống sofa, đi dép vào thuận tiện đẩy anh đi vào toilet: “Khăn mặt và bàn chải đánh răng anh đều biết ở chỗ nào, nhanh đi rửa mặt đi, đợi lát nữa phải đi làm nữa.” Sư tỷ nhắn tin cho cô, nói là cùng đi dạo, ừm, vừa lúc đi mua một ít quần áo, cùng Triển Nguyên đi làm, cô cũng sẽ đến tìm sư tỷ rồi.

“Ăn xong bữa sáng thuận tiện chở em đến cao ốc Long Khê, sư tỷ em đang chờ em ở đó.” Tiểu Hàm vừa nấu cháo, vừa hướng toilet hô. Phòng nhỏ cũng không tồi, nói cái gì cũng không cần lo lắng không nghe được.

“Được.” Chu Triển Nguyên ậm ờ lên tiếng, phun bọt biển trong miệng ra. Sư tỷ kia của tiểu Hàm anh đã gặp qua vài lần, là một nữ nhân rất ngay thẳng, so với Trần Tư Tư còn đáng tin hơn.

Tiểu Hàm luôn lười biếng được thì lười biếng, bữa sáng tất nhiên cũng làm đơn giản, cháo trắng, trứng ~lqd~ vịt muối, món thập cẩm. Trứng vịt muối này là lần trước mua hai quả trứng vàng ở Cao Bưu, mùi vị thơm ngon, Tiểu Hàm cực kỳ thích.

“Đi thôi.” Ăn xong bữa sáng, Chu Triển Nguyên nhận túi trong tay cô, đi trước đến cửa để đi giày.

Tiểu Hàm vào phòng cầm di động lên, đi đến cửa thay giày, thuận tay đưa máy cho Chu Triển Nguyên, khom người bắt lấy cánh tay anh giữ cân bằng.

Chu Triển Nguyên nhú nhú chân mày, lúc mặc váy không nên ngồi chồm hồm, thật sự quá dễ dàng, quá dễ để người ta nghĩ bậy bạ rồi.

“Ra ngoài không được khom lưng như vậy.” Chu Triển Nguyên đỡ cô, ánh mắt không được tự nhiên nhìn đến cánh cửa đen. Chân dài, eo nhỏ nhắn, là đàn ông đều sẽ ném ánh mắt nhìn qua.

Nghĩ như vậy, trong lòng Chu Triển Nguyên càng thêm khó chịu: “Lần sau anh đưa em đi mua váy.” Không thể mua ngắn như vậy được.

Tiểu Hàm kinh ngạc nhìn người đàn ông bỗng nhiên ăn hơi nhiều dấm chua, ý cười nơi đáy mắt dần dần tràn ra, người đàn ông này ghen....., sao lại đáng yêu như vậy chứ? “Được rồi, được rồi, sau này em chỉ mặc váy ngắn trước mặt anh thôi, có được không?” Kéo kéo cánh tay anh, Tiểu Hàm lấy lòng, cọ cọ vào, “Hôm nay không kịp rồi, không đổi được nữa ~”

Kỳ thật cô mặc váy không tính là ngắn, đến đầu gối, cùng so với mấy cái váy ngắn đến bắp đùi, thật sự còn đỡ hơn nhiều. Bởi vì liên quan đến công việc, cô cũng rấy ít khi mua những loại váy này, cơ bản đều mặc đồ công sở, hôm nay mặc váy liền áo như vậy, tuy không thể nói đoan trang thực nữ, nhưng nhìn cũng ra dáng nữ tính.

“Đi thôi, đi thôi, sư tỷ đang đợi em ~” Tiểu Hàm mỉm cười kéo anh ra ngoài.

Chu Triển Nguyên như là đang nghĩ ngợi cái gì, dừng lại một chút, nói thêm một câu nữa: “Nếu Lý Thụy kia cũng ở đó, em phải gọi điện thoại cho anh.” Cho dù là ném công việc cho lão Triệu, anh cũng phải xuất hiện, tên nhóc kia, nhìn như thế nào cũng thấy khó chịu.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Đọc theo đường đi Tiểu Hàm ngoảnh một bên cười mím, mím cười nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang lái xe, đàn ông ghen cực kỳ đáng yêu. Ái chà, ông chủ Chu mặc quần áo hồng nhạt, nhìn như người khác vậy. Tiểu Hàm bưng mặt cười tít mắt, nhìn anh cười ngây ngô.

Toàn thân của người nào đó đang tản mát ra hơi thở của ‘Tuổi trẻ’, bị cô nhìn có chút không được tự nhiên, làm bộ đang tập trung lái xe, nhưng tầm mắt ấm áp kia cũng không thể nào làm ngơ được, nghĩ lại tối hôm qua tiếp xúc thân mật như vậy, luôn bình tĩnh như tổng giám đốc Chu cũng nhin không được trên mặt đỏ bừng. Rõ ràng không còn là thiếu niên ngây thơ nữa, lại cứ bị ánh mắt tùm tùm cười của cô làm cho tâm tình rối loạn.

“Khi nào về gọi cho anh, anh đi đón em.” Chu Triển Nguyên xoa xoa tóc cô, cúi người tháo giầy an toàn cho cô.

Tiểu Hàm cong mi cười cười, khẽ ngử ngử ở gò má anh, “Biết rồi, nhanh đi làm đi, đừng đến muộn ~” lời này nói ra, cảm giác như là vợ chồng già vậy.

Chu Triển Nguyên nhìn cô cười đi đến Diệp Dĩ Mạt, trong lòng ấm áp chỉ có tự anh biết, chỉ là nhìn cô cười, anh dĩ nhiên cũng thấy thỏa mãn.

Hôm nay Diệp Dĩ Mạt gọi cô ra ngoài mua quà, vài ngày nữa cô đi Nam Kinh, Tất Tử Thần ở lại trong quân đội, không tiện xin nghỉ phép về nhà, vì vậy chỉ có mình cô đến thăm anh thôi. Nếu là thăm hỏi, tất nhiên không thể thiếu quà cáp. Đối với Đại lão gia quanh năm ở trong quân đội mà nói, Diệp

Dĩ Mạt cảm thấy tặng quà gì cũng đều lãng phí, cho nên cứ mua cho anh mấy đôi bít tất là thích hợp nhất. ← . ←

Không phải nói tham gia quân ngũ đều rất tốn bít tất sao...

Thực ra, Diệp Dĩ Mạt không muốn thừa nhận là bị nước mắt nước mũi của cha mình bắt đi, thật không có tiền đồ. Tuy nhiên, lqđ hai tám tuổi đối với một cô gái mà nói đã không tính là trẻ nữa, nhưng mà Diệp Dĩ Mạt không chú trọng việc thành gia lập nghiệp, một người hay hai người, đối với cô mà nói, dường như có chút gì đó khác biệt. Tan trường sau đó về ru rú trong chỗ nhỏ của mình đánh máy, chủ nhật đến bắt nạt anh bạn nhỏ Lý Thụy một phen, nhìn bộ dạng xù lông của nó, cuộc sống thật sự rất sinh động.

Nhưng mà, hoàng thượng không gặp thái dám lại gặp, những lời này nếu có thể lưu truyền ở thời xưa, như thế tất nhiên là có đạo lý. Diệp Dĩ Mạt đối với chuyện chung thân đại sự của mình không có chút ý niệm nào, Diệp lão ba lại gặp muốn chết. Hôm trước, ở hội lính gặp lại lão liên trưởng, biết được con trai lão trước mắt cũng chưa có bạn gái, ánh mắt Diệp lão ba liền rực sáng! Vừa hỏi tuổi tác và tình hình, tuyệt, quá hợp!

Lão cha hai nhà hợp lại bàn kế, được rồi, cũng đừng tính toán trước, gặp mặt rồi nói sau!

Tất Trọng Tường hiện giờ đã là Phó Tư Lệnh quân khu, vẫn là con người kiên cường lại thêm lo lắng. Con trai hiện nay đã ba hai tuổi, điều kiện ngoại hình mọi thứ đều tốt, giỏi văn giỏi võ còn có thể hát, tiếng anh, hai bằng học sĩ quân sự, năm đó còn là hạng nhất đấu võ của quân khu. Cởi quân phục, cũng là một chàng trai đẹp trai hợp mốt, như vậy mà cũng không có bạn gái!

Tất Trọng Tường gặp gặp, cháu chắt nhà lão Vương đều đã có thể đi mua xì dầu, cháu chắt của lão bóng dáng cũng không thấy đâu! Ngay cả mẹ

nó, cũng không biết đã trốn đi đường nào!

Không nghĩ tới, gặp mặt chiến hữu, biết Diệp Thông cũng phiền lòng vì con gái lão, hai tám tuổi, ngay cả bạn bè khác giới cũng không có, gặp đến độ lão Diệp tóc bạc đi không ít. Lão Diệp này, vậy mà cũng mang theo ảnh của con gái bên người. Tất Trọng Tường vừa nhìn, một cô gái rất xinh đẹp, còn là cô giáo môn lịch sử, theo nghề nghiệp mà nói, cùng với con trai mình hợp không thể hợp hơn!

Cha mẹ hai nhà thấy vừa mắt, dẫn đến hậu quả trực tiếp đó là, trong lúc Diệp Dĩ Mạt và Tất Tử Thần chưa làm rõ sự tình, cha mẹ hai nhà đã phát động xe cảnh sát đem hai người đưa đi xem mắt rồi.

Thân là một trung sĩ, Diệp ba ba tâm chí mạnh mẽ, nhất định năm nay phải gả được con gái ra cửa, mà lão liên tưởng mở miệng đều là con trai, nhưng vẫn là hi vọng lớn nhất của Diệp ba ba rồi. Ừm, xuất thân là quân nhân, ngoại ngữ, hai bằng học sĩ quân sự, nên có thể hợp với tiểu Mạt. Lại nói, tên nhóc này cũng không tồi, ba mươi tuổi đã làm phó doanh trưởng, quanh năm ở trong quân doanh, cuộc sống đơn giản lại tự gò bó. Con gái nhà mình tự mình hiểu, tính tình kia của tiểu Mạt, cần phải tìm một người mạnh hơn nó, nếu không thì, không thể áp chế được nó.

Cứ như vậy, cô giáo Diệp đã đi trên con đường xem mặt mệnh mệnh, lại còn bị một xe quân đội áp giải lên đường.

“Tiểu Hàm, đi thôi.” Diệp Dĩ Mạt vừa thấy Tiểu Hàm xuống xe, lập tức tiến tới vài bước, nhìn Chu Triễn Nguyên sau đó lễ phép cười cười, tiện thể lôi kéo Tiểu Hàm đi vào cao ốc. Phơi nắng bên ngoài quá nhiều, vẫn không nên đứng quá lâu.

“Này, em nói em trước kia, cái gì mà anh em em, đầu năm nay đâu còn một anh em không cùng huyết thống trong sáng đâu ~~” Diệp Dĩ Mạt một bên nhìn người đàn ông nào đó, một bên thao thao bất tuyệt. Đã nói rồi,

hai người này khẳng định có JQ*, em trai cô liếc mắt một cái xuất hiện, cho nên sống chết gì cũng không thể để thằng em ngu ngốc nhà mình tới nhận một cước, đây không phải là tự nhiên tìm chết sao, cùng cướp đoạt đàn bà với Chu Triển Nguyên.

(*) Gian tình

Tiểu Hàm trợn mắt, biết sự tỷ vẫn còn so đo chuyện lúc trước cô không nói cho cô ấy đầu tiên chuyện cô cùng Chu Triển Nguyên, haiz, cô cũng không nghĩ, sau này cô và Chu Triển Nguyên xác định quan hệ, Tư Tư là người đầu tiên gọi điện thoại cho cô, cho nên cô liền thuận /d!3nd@nL3@uyD0n/ tiện kể trong điện thoại, ai ngờ ngày hôm sau, cô giáo Vương, cô giáo Từ, mấy cô giáo kia đều biết cả, nhao nhao gọi điện đến ‘Chúc mừng’, khoa trương nhất vẫn là cô giáo Từ vậy mà đã dự định tham gia tiệc đầy tháng của con cô, đây là cái quái gì hả!

“Được rồi, sự tỷ, hôm nay chúng ta không bàn về em..., trước tiên dẫn chị đi mua quần áo cho doanh trường Tất cái đã.” Thế mà còn nói cái gì mà chỉ mua cho Tất Tử Thần một đôi bít tất, vậy bây giờ chị đến chọn quần áo nam cho ai chứ! Còn có, doanh trường Tất kia cô đúng là đã gặp qua, ngày đó kết hôn của cô giáo Lý, Tất Tử Thần không mặc quân phục, nhưng lại đẹp trai nhất. Cũng không thể nói ngũ quan, bộ dáng của Tất Tử Thần là đẹp nhất, chủ yếu là, khí chất tốt, đẹp trai phong độ, cực kỳ đàn ông, cực kỳ man, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt người nhìn.

Diệp Dĩ Mạt chép miệng, nếu không phải vì cha một khóc hai nháo ba thất cổ, cô mới không muốn đến Nam Kinh thăm anh ta, còn không bằng ở nhà đọc sách viết chữ.

“Em không mua vài bộ cho ông chủ Chu nhà em sao?” Diệp Dĩ Mạt cầm áo sơ mi trắng trong tay, quay đầu nhìn về nhân viên bán hàng nói: “Làm ơn lấy size M.”

“Không cần, trong tủ của anh ấy đều là quần áo.” Lời này nói là sự thật, lần trước giúp anh dọn phòng, mở tủ quần áo ra, quần áo bên trong treo ngay ngắn chỉnh tề một bên, âu phục, quần áo đơn giản còn có đồ thể thao, không ngờ Triển Nguyên lại dọn dẹp tủ quần áo của mình sạch sẽ, gọn gàng như vậy, bút tất đều đã xếp vào trong ngăn kéo, cà vạt đặt vào trong hộp, quần đùi cũng biết đặt tách bút tất ra.

“Đấy cũng không phải em mua.” Diệp Dĩ Mạt cầm một bộ thể thao màu đỏ khoa tay múa chân, Tất Tử Thần mặc đồ đỏ hăn là vừa mắt nhỉ? Dương như màu đỏ cực kỳ chọn người, ăn mặc không tốt sẽ thành kỳ dị. Nhưng mà Diệp Dĩ Mạt trực giác cảm thấy Tất Tử Thần người này có thể áp chế được sắc đỏ này.

“Hôm nay nhiệm vụ là dẫn chị mua quà cho doanh trưởng Tất. Nói, sự tở, chị có biết doanh trưởng Tất dài ngắn bao nhiêu không?” Tiểu Hàm cười có chút xấu xa, mua quần áo gì đó, chính là khảo nghiệm thực sự hiểu biết của hai người về nhau..., bất luận là nghe đối phương nói, vẫn nên để bản thân ‘thực tế’ trải qua, điều này có thể chứng minh, hai người này không trong sáng, rất không trong sáng.

Một chút mách khéo của Tiểu Hàm, Diệp Dĩ Mạt căn bản không để vào mắt: “Em gái Tất Tử Thần là học trò của chị, cả ngày nói anh trai nó đẹp trai bao nhiêu, nặng bao nhiêu, chị không muốn biết cũng cực kỳ khó khăn.”

Em gái Tất Tử Thần, Tất Tử Nghiêu, lớp cấp ba ở trường trung học phổ thông của cô ấy, thuộc khoa tự nhiên. Ngữ văn và lịch sử đều làm cho người ta cảm phần, mỗi lần thi đều có thể xa xa đem cánh cửa phụ chửi mắng một trận thật lớn, nhưng mà môn toán lại kém đến nỗi làm cho giáo viên số học muốn thổ huyết, đồng cảm với cô giáo Lý vốn đã không có nhiều tóc, còn phải làm cho học trò dốc hết tâm huyết, đương nhiên là không dễ dàng gì.

“Thì ra chị và doanh trưởng Tất cũng có nhiều mối liên quan như vậy.”
Tiểu Hàm có vẻ đăm chiêu gật đầu: “Đây chính là duyên phận trời đã định sẵn ~”

Diệp Dĩ Mạt yên lặng vỗ trán, duyên phận, lại còn là trời đã định sẵn, cô nhất định là cái đại đầu quý a! Đến bây giờ cô mới gặp qua anh ta đúng ba lần! Một lần là trong hôn lễ của cô giáo Lý, một lần là Lý Thụy phụng mệnh áp giải cô đi, và một lần là đích thân cha điều động xe cảnh sát đưa đi, các người tốt cuộc là nhìn ở chỗ nào mà nói bọn cô có duyên phận! Cô cũng không phải bày ra khuôn mặt như Chức Nữ! Hồn đàn mà!

Tiểu Hàm nén cười nhìn bộ dạng cam chịu của sư tỷ, ôi, đã lâu không thấy bộ dạng có sức sống của sư tỷ như vậy, xem ra sức quyến rũ của doanh trưởng Tất đúng là không nhỏ, vậy mà khiến cho sư tỷ như tiên giáng trần lộ ra biểu tình quý dị bất lực như vậy, thật sự là rất không dễ dàng.

Khụ khụ, doanh trưởng Tất, lúc nào thì anh có thể thu phục được vị sư tỷ thân ái của cô đây?

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Editor: Jenda

Khụ khụ, Tiểu Hàm không muốn thừa nhận cô đang vui sướng khi người gặp họa một chút nào. Sau khi tin tức sư tử đi xem mắt bị truyền ra, hoạt bát như Trần Tư Tư, giáo hoạt như cô giáo Từ, đã đem ánh mắt mỗi ngày dõi theo cô và Chu Triển Nguyên gặp nhau mấy lần nói cái gì chuyển sang sư tử và doanh trưởng Tất gọi mấy cuộc điện thoại với nhau! Tung hoa chúc mừng thoát khỏi sự quấy rầy không ngừng của Tư Tư và sức tưởng tượng cực kỳ quý dị của cô giáo Từ ~~

Nghĩ đến mấy chuyện Trần Tư Tư hỏi cái gì mà ‘Cô và anh trai họ Chu nhà cô tiến hành đến bước kia chưa?’ hay là ‘Kỹ thuật hôn của anh trai họ Chu nhà cô có được không?’, Tiểu Hàm liền hận không thể che kín mặt, mấy vấn đề này phải trả lời như thế nào chứ ~ cho nên nói, sư tử, mỗi lần chơi trò chơi em đেম lót cứu chị trong nước sôi biển lửa, bây giờ chị cũng cần phải hi sinh cứu vớt sư muội trong trận bát quái* này chứ ~~

(*) Bát quái: Như mấy bà ‘tám’ với nhau ấy ^^

Ha ha, sư tử, cô thật sự không phải là sung sướng khi người khác gặp họa đâu... ~~

Tiểu Hàm và Diệp Dĩ Mạt cũng không phải người lảm chuyện, đi dạo phố luôn tiến hành bằng tốc độ ánh sáng, một buổi sáng, Diệp Dĩ Mạt đã mua được sáu bộ quần áo nam, ba bộ là cho Tất Tử Thần, một bộ là cho ba ba Diệp, còn có hai bộ để cho Lý Thụy.

Mà Tiểu Hàm tuy ngoài miệng nói không mua quần áo cho Chu Triển Nguyên, cuối cùng cũng không nhịn được, dđlqd nhìn thấy áo sơ mi caro nhịn không được liền mua, Triển Nguyên mặc cái này sẽ rất đẹp nhỉ? Cảm giác cực kỳ nho nhã.

“Đi thôi, đi ăn cơm đi.” Diệp Dĩ Mạt ra vẻ bữu môi, chỉ chỉ nhà hàng Tây bên kia: “Hôm nay chị mời, đi thôi.”

Tiểu Hàm đổi các thứ từ tay phải sang tay trái, thuận tiện hạ cánh tay, thật là nặng quá. “Sư tử, món gì cũng được sao?” Tiểu Hàm nháy mắt lấp lánh hỏi.

Diệp Dĩ Mạt bất lực gật đầu, sao lại làm như anh trai họ Chu nhà cô không cho cô ăn no như thế, xem ra muốn không khí hòa hợp cùng với ông chủ Chu, cô gái nhà bọn họ có chút ‘đá tảng’*.

(*) Mình cũng không hiểu câu này lắm =(

“Đi thôi.” Diệp Dĩ Mạt nhắc chân đi đến nhà hàng bên cạnh, Tiểu Hàm nhanh chóng bắt kịp, khó có khi được ăn chùa của sư tử một bữa cơm, thật không dễ dàng.

Không gian nhà hàng không tồi, chẳng qua là ở khu trung tâm, lượng người nhiều hơn, cũng ít đi người nhàn rỗi. Ăn cơm chậm rì rì, ở thời đại học Diệp Dĩ Mạt và Tiểu Hàm cũng không được thoải mái và nhàn hạ như vậy, ăn xong món điểm tâm ngọt liền từng người về nhà.

Diệp Dĩ Mạt tất nhiên là cực kỳ không khách khí gọi điện cho Lý Thụy bảo em trai đến đón, Tiểu Hàm lại khéo léo từ chối ý định của Lý Thụy muốn đưa cô về nhà, cuối cùng vẫn là mình cô đi về. Đang lúc giữa trưa, vẫn không nên làm phiền Triển Nguyên --- từ công ty anh đến chỗ này, đại khái cũng mất khoảng mười phút lái xe, đưa cô về nhà, anh lại không có thời gian nghỉ ngơi giữa trưa rồi.

Ánh nắng mặt trời bên ngoài đang chiếu, nhưng trong phòng nhỏ của Tiểu Hàm khí lạnh lại gấp mười phần.

Trong tay Vương Lan Phương nắm một sợi tóc từ trên giường của con gái xuống, sắc mặt âm trầm không phù hợp với vóc dáng. Tóc Tiểu Hàm dài, mà còn là chất tóc mảnh mềm, tuyệt đối không phải là như vậy. Hơn nữa, trong tủ đồ treo quần áo đàn ông ngay ngắn chỉnh tề, còn cần chứng cứ khác sao!

Không ngờ thật không ngờ, hôm này vừa mới xuống máy bay, vì ông già có chút bị cảm nắng, nên trước hết đến nhà con gái gần sân bay nghỉ ngơi một chút, nhân tiện bà giúp con gái dọn dẹp phòng dưới. Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp làm thầy thuốc, Vương Lan Phương có chút thích sạch sẽ, suy nghĩ tự nhiên cũng cẩn kẽ hơn, những nơi người khác không chú ý tới, bà cũng sẽ dọn dẹp.

Nếu nói ban đầu nhìn thấy sợi tóc đàn ông hư hư thực thực ở trên giường, trong lòng Vương Lan Phương vẫn có chút nghi hoặc, khi mở ngăn tủ ra, nhìn thấy một loạt quần áo đàn ông chỉnh tề bên trong, đồ bình thường nhất là áo ngủ, thiếu chút nữa Vương Lan Phương đã bão nổi dữ dội rồi. Thế mà ở chung rồi!

Từ nhỏ bà đã giáo dục tiểu Hàm, con gái phải có lòng tự trọng, nhưng mà, bây giờ cô đã đem lời bà nghe lọt ở chỗ nào! Nhìn xem, còn chưa kết hôn, thậm chí cũng không mang về nhà cho bọn họ gặp qua, liền ở cùng nhau! Đây mà làm gương sáng cho người khác, thật sự làm tức chết bà rồi!

Tiểu Kiến có chút ngượng ngùng ngồi ở trên ghế sofa không dám hé răng, tuy nhiên ông rất muốn an ủi bà vợ, để bà bình tĩnh chút, đứa nhỏ tiểu Hàm này luôn luôn có chừng mực, trong nhà có quần áo của đàn ông cũng không có nghĩa lý gì, nói không chừng là giúp giặt đồ cho đồng nghiệp đây mà. Ba ba Tiểu tự an ủi chính mình như vậy.

Cho dù ở cùng một chỗ, cũng không có nghĩa là phát sinh cái gì, Tiểu Kiến vuốt vuốt thái dương, yên lặng xoa ngực. Tuy lúc ông nhìn thấy một loạt đồ đạc ông kia cũng cực kỳ phát điên, nhưng mà dù sao cũng phải có người cố gắng giữ bình tĩnh, bằng không thì vợ chồng bọn ông đều đã nổi giận đùng đùng rồi, đợi lát nữa gặp tiểu Hàm, việc này sẽ không thể nói rõ ràng được.

Tiểu Hàm mở cửa, nhìn thấy sắc mặt âm trầm của mẹ cùng với vẻ mặt bất đắc dĩ của cha đang ngồi ở phòng khách, còn chưa ý thức được mình rốt cuộc đã phạm vào tội không thể tha thứ gì, chỉ có chút kinh ngạc, sao ba và mẹ lại trở về vào lúc này, đồng thời có chút buồn cười, không ‘lê quý đôn’ nghĩ tới ba mẹ và bác Chu dì Thẩm đều thích chơi kiểu tập kích đột ngột này.

“Ba, mẹ, hai người đã về ~” Tiểu Hàm có chút kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng) nói, đặt túi quần áo trong tay lên ghế sofa, thuận tiện rót chén nước.

Sắc mặt Vương Lan Phương trầm xuống không nói lời nào, ánh mắt nhìn đến nhãn hiệu trên mấy túi lớn mà con gái vừa rồi cầm về, sắc mặt càng đen thêm, đồ nam hàng hiệu! Không phải nói với bà đây là mua cho ông già, người già không mặc được nhãn hiệu táo bạo như vậy!

Tiểu Kiến nghĩ đến một loạt quần áo trong tủ của con gái không phải mua cho ông, trên mặt cũng lộ ra biểu tình đau đớn kịch liệt, nuôi con gái làm gì, lúc con gái không ai cần thì trong lòng nóng ruột, chờ đến lúc biết được con gái sắp bị người đàn ông khác ôm chạy đi, thân làm cha, nội tâm lại cực kỳ ảm ức có phải không chứ. Con gái rõ ràng là của ông, con gái là tình nhân đời trước, tiểu Hàm đời này của ông chứ!

Tuy thần kinh Tiểu Hàm không đủ tinh tế, nhưng cũng không có ngốc đến nỗi không nhận thấy được không khí không bình thường, thật sự là sắc mặt của mẹ đã đen đến một tầng cao mới trong lịch sử. Nhớ năm đó, cô và Tiểu Trư nhà bên cùng chuẩn đến nhà bà nội Trần uống hơn nửa vại rượu

nếp sau đó say đến nỗi ngay cả cha mẹ đều không nhận ra, mẹ cũng không có sắc mặt khó coi như vậy.

“Mẹ, sao vậy?” Tiểu Hàm thật cẩn thận hỏi han, nếu nói lão ba nhà bọn cô là Đại Tổng Quản, thì mẹ nhất định là nữ hoàng, việc nhỏ bà quyết định, chuyện lớn cha quyết định, nhưng đó là trên cơ bản, nhà bọn cô không có chuyện gì lớn. ← - ← nói cách khác, mẹ chính là người đứng đầu trong nhà.

“Mẹ hỏi con, có phải con có bạn trai rồi không hả?” Mẹ Tiểu đi thẳng vào vấn đề. Đứa nhỏ tiểu Hàm này, từ nhỏ tới lớn cũng không để bà phải lo lắng gì, công việc của bà và lão Tiểu đều khá bận bịu, đứa nhỏ tiểu Hàm này lại hiểu chuyện, ngoan ngoãn, bà cũng không cần lo lắng. Kết quả cái gì mà kêu ‘Không làm thì thôi, làm thì kinh người’, chính là nói con gái bà như thế này sao?

Tiểu Hàm ngẩn người, nhưng mà lập tức nghĩ tới một việc, quần áo của Triển Nguyên còn đang ở nơi này sao? Buổi sáng lúc hai người rời đi, cô cũng không nghĩ tới việc này, lờ như sau này lúc ngủ lại không có quần áo, cũng cực kỳ phiền phức không phải sao. Xem ra, mẹ đã thấy rồi.

Tiểu Hàm có chút căng thẳng kéo kéo váy của mình, lúc căng thẳng cô liền có những động tác nhỏ này, Vương Lan Phương tất nhiên cũng liếc thấy rồi. Xem ra, việc này là tám chín phần rồi.

“Mẹ.” Tiểu Hàm lấy lòng ngồi vào bên cạnh mẹ, kéo cánh tay của mẹ, “Mẹ, con không nhỏ nữa...” Từng này tuổi yêu đương cũng cực kỳ bình thường, không cần căng thẳng như vậy chứ?

“Khụ khụ.” Tiểu Kiến ho khan hai tiếng, chứng tỏ mình còn tồn tại. Nhà bọn họ luôn là phụ nữ không kém đấng mày râu, phụ nữ lớn phụ nữ nhỏ đều là bảo bối của ông: “Tiểu Hàm, có bạn trai sao lại không mang về nhà cho chúng ta gặp mặt chứ?” Tiểu Kiến cố gắng làm ra một hình tượng ba ba

tốt hòa ái dễ gần, tuy nhiên bây giờ ông hận không thể đem cái thằng dám lừa con gái bảo bối của ông đánh cho một trận.

o(ノ □ ヽ)o lúc trước thì thúc giục con gái tìm đối tượng, lúc này con gái đã có chủ, nhưng mà, sao lại trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu? Loại cảm giác không sao nói rõ quý dị giống như tình địch xuất hiện rồi cuộc là xảy ra chuyện gì chứ? Lật bàn!

Vừa nhìn đến sắc mặt của mẹ, Tiểu Hàm liền theo quán tính cầu cứu cha, từ nhỏ đến lớn đều là bộ dạng này. “Ba ~ ba không cần lo con không gả được ra ngoài ~~” Mắt Tiểu Hàm lấp lánh.

Tiểu Kiến: ... Kỳ thực con gái, cha sống lâu vài năm cũng không có quan hệ ~~ hu hu hu hu ~~ ba mẹ vẫn còn nuôi nấng con ~~

Vẫn là mẹ Tiểu giải quyết nhanh chóng: “Nếu đã đến ở cùng, tìm thời gian dẫn nó về đây cho chúng ta gặp mặt đi.” Đây là tối thiểu đi, chân con rể tới cửa, mẹ vợ không lên mặt là đã cực kỳ nể tình, bây giờ chỉ là cho cậu ta đi qua chào hỏi để bọn họ nhìn người, tóm lại không tính là quá đáng đi.

Vẻ mặt Tiểu Hàm đen sì, cái gì mà ở cùng nhau? “Mẹ, chúng con không đến ở cùng nhau...” Chỉ là tối hôm qua anh ấy ở đây một đêm. Không có thằng cấp đến cái mức độ kia.

Tiểu Hàm rối rắm nhìn mẹ ‘Mẹ không cần che dấu ánh mắt không như vậy thì mẹ phóng’, âm thầm nhéo nhéo tay, quá không hoa lệ rồi.

“Mẹ, những bộ đồ này đều mới mua, hôm trước đến để ở nhà của con.” Tiểu Hàm đen mặt giải thích.

Vương Lan Phương ‘A...’ một tiếng, sau đó yên lặng đem cọng tóc trong tay ném ra sau lưng, quả nhiên con gái bà vẫn làm cho người ta bốt lo lắng, cọng tóc kia không chừng là gốc khác thường trên đầu tiểu Hàm đi. Mẹ Tiểu cực kỳ tự nhiên thay con gái mình tìm cớ.

Nếu không có chuyện ở chung, như vậy sắc mặt của Vương Lan Phương cũng được giảm đi không ít: “Tìm lúc nào đấy đưa bạn trai của con về ăn một bữa cơm đi, cũng để cho ba mẹ giúp con tham khảo chứ.” Phải tin tưởng ánh mắt của người lớn trong nhà, nhìn xem người đàn ông này có đáng giá hay không để bọn họ còn giao phó con gái khi còn sống chứ.

Tiểu Hàm gật gật đầu, Triển Nguyên đã nói muốn đến nhà bọn cô chào hỏi, còn có bác Chu và dì Thẩm nữa. “Kìa mẹ, con gọi điện thoại cho Triển Nguyên, để hai ngày sau anh ấy sắp xếp thời gian đến đây nhé?” Tiểu Hàm nghiêng đầu nhìn mẹ.

“Triển, Triển Nguyên?” Khóe miệng Vương Lan Phương giật giật, Tiểu Kiến cũng là vẻ mặt chấn kinh.

“Triển Nguyên?” Hai vợ chồng bỗng nhiên như là nghĩ đến cái gì, bỗng cùng lúc nói ra, cao giọng hỏi, thiếu chút nữa hù dọa đến Tiểu Hàm.

Này, này không phải là Triển Nguyên mà bọn họ nghĩ đến chứ?

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tiểu Kiến và Vương Lan Phương trợn mắt nhìn vẻ mặt vô tội của con gái.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Editor: Jenda Thảo

Nhìn ba mẹ khó có lúc cùng trừng mắt nhìn cô như vậy, Tiểu Hàm không khỏi co rúm lại, này, phản ứng như vậy hình như có chút làm quá rồi chứ? Tiểu Hàm mấp máy môi, cô biết chuyện của cô và Chu Triển Nguyên, muốn thuyết phục được ba mẹ có lẽ có chút khó khăn, dù sao Triển Nguyên chẳng những tái hôn, mà còn có con trai.

Dựa vào tính cách của Tiểu Hàm, rất không có khả năng xem nhẹ chuyện này. Nhưng mà việc này đúng là không nói chính xác, dựa vào việc trước kia ấn tượng của ba mẹ đối với Triển Nguyên rất tốt, Tiểu Hàm vẫn còn có chút lạc quan, nên là, không hẳn là không thể chấp nhận chứ?

Nhưng mà, xem phản ứng của ba mẹ bây giờ, giống như, cô có chút lạc quan quá mức rồi thì phải? Tiểu Hàm [ ] rồi.

Không khí bên trong lập tức yên lặng hẳn, Tiểu Hàm căng thẳng cả người nhích lại gần dán chặt vào ghế sofa còn hơn cả ôm gối ôm, à, có vấn đề rồi.

“Ba, con và Triển Nguyên bây giờ đang yêu nhau...” Theo bản năng, Tiểu Hàm liền cảm nhận được sẽ thuyết phục được ba hơn là mẹ. “Ba, Triển Nguyên nói, qua vài ngày nữa sẽ qua chào hỏi hai người...”

Khóe miệng Tiểu Kiến giật giật, Triển Nguyên, trước kia không phải đều gọi là anh Triển Nguyên sao! Tên nhóc Chu Triển Nguyên này, nhờ cậu

ta giới thiệu bạn trai cho tiểu Hàm, ngược lại, tự mình đưa đi giới thiệu! Thật sự là hơi quá đáng! Còn nữa, chào hỏi, lấy cái thân phận gì để tới chào hỏi chứ!

Tâm tình Vương Lan Phương cũng không chuyên, con gái yêu đương, bà làm mẹ nó nhất định một chút động tĩnh cũng không được phát tác, hiện tại đã biết rõ chân tướng, con nhóc kia vẫn một vẻ chỉ biết nói với ba nó, bà làm mẹ nó, địa vị ở chỗ nào, chỗ nào chứ!

“Tiểu Hàm, con biết tình hình của Triển Nguyên chứ.” Vương Lan Phương mở miệng, giương mắt: “Tuy đứa nhỏ Triển Nguyên này là chúng ta nhìn nó lớn, nhưng mà,” Vương Lan Phương nghiêm mặt nghiêm túc: “Triển Nguyên lớn tuổi hơn con nhiều, lại có con trai, hai người không thích hợp.” Vương Lan Phương kết luận, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc nhìn về phía gương mặt khẩn trương của con gái.

Bà có một đứa con gái như vậy, từ nhỏ coi như bảo bối mà yêu thương, tất nhiên sẽ muốn đem những điều tốt nhất đến cho nó, nhất là chuyện chung thân đại sự của nó, càng không thể xem thường. Không phải nói /lqđ.dd/ Triển Nguyên không tốt, đứa nhỏ Triển Nguyên này, bất luận là cách đối nhân xử thế hay phẩm chất con người, đều vô cùng tốt, nhưng cậu ta và tiểu Hàm không thích hợp. Không nói cách nhau nhiều tuổi như vậy, riêng Triển Nguyên có một đứa con, bà làm mẹ sẽ không đồng ý.

Bà là người làm mẹ, đương nhiên biết làm mẹ rất khó, con của mình còn lo chưa xong, huống chi đây lại không phải đứa nhỏ do mình sinh ra. Làm mẹ kể biết bao khó nhọc, không phải bây giờ tiểu Hàm có thể suy nghĩ cẩn thận được.

Có thể bây giờ không có vấn đề gì, còn sau này, sau này chờ bọn nó có đứa nhỏ riêng, vậy phải đối đãi như thế nào với đứa nhỏ này đây? “Tiểu Hàm, loại chuyện này, thật sự phải suy nghĩ cho cẩn thận.” Tiểu Kiến nhìn

sắc mặt vợ không được tốt lắm, bước ra hòa giải, “Chuyện này sau này hãy nói đi, hôm nay ba người một nhà chúng ta ra ngoài ăn một bữa, đi.”

Tiểu Hàm cũng không muốn tiếp tục nghĩ đến vấn đề này nữa, cảm giác áp lực thật sự quá mạnh mẽ rồi. Mẹ thân là Phó Viện Trưởng của bệnh viện, tuy bây giờ đã về hưu, nhưng khí thế trên người vẫn như năm này thặng nợ, vẫn làm cho cô có chút ăn không tiêu. “Mẹ, hai người hôm nay cũng mệt mỏi rồi, chúng ta cũng không cần ra ngoài ăn cơm, con đi nấu cho ~~” ra ngoài quá nóng, vẫn nên ăn ở nhà đi, dù sao hôm nay cũng vừa mua đồ ăn.

Nói xong lời này, Tiểu Hàm vội trốn vào bếp. Vào thời điểm này, Tiểu Hàm vẫn biết nên nói cái gì và không nên nói cái gì. Nếu lúc này cô một mặt che chở cho Triển Nguyên, sợ rằng hình tượng của Triển Nguyên trong lòng ba mẹ, còn chưa có hình thành thì đã bị sụp đổ.

Trong lòng ba mẹ Triển Nguyên, nguyên là con cháu vốn cực kỳ tin cậy, nếu lúc này cô cùng ba mẹ tranh cao thấp giống những cô gái trên TV, suy bụng ta ra bụng người, sẽ khiến trong lòng ba mẹ không dễ chịu cho xem? Nếu đổi lại là con gái của cô, còn chưa lấy chồng, mà đã bên người đàn ông khác, làm ba mẹ, trong lòng người nào có thể dễ chịu chứ?

Ba mẹ cô cũng không phải người không phân rõ phải trái, chỉ là xuất phát từ trong lòng đặt vào vị trí của cô mà suy xét thôi. Bây giờ trước khoản đã nói, sau này cùng Triển Nguyên đến đây rồi hãy nói đi, lúc này, cô nói cái gì cũng vô dụng.

Tiểu Hàm đi vào phòng bếp, nhẹ nhàng vượt ngục, vụng trộm thăm dò nhìn nhìn ba mẹ, giờ phút này hai người đều đang ngồi trên ghế sofa, người nào cũng không nói gì, trong phòng khách chỉ có âm thanh của TV.

Hu hu hu hu, thật đáng sợ ~~ Tiểu Hàm vội vàng rút đầu về, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Triển Nguyên: Chết rồi, ba mẹ em đã về!

Gửi xong tin nhắn, Tiểu Hàm nhận mệnh bắt đầu gọt khoai tây, làm món khoai tây chua cay mà mẹ thích nhất để nhận tội ~~ hu hu hu hu~~

‘zizizizi ~~’ chuông rung của tin nhắn.

“Hôm nay anh đến chào hỏi bác với dì luôn.” Chu Triển Nguyên trả lời. Ủm, chắc ba mẹ còn đang ở lại tìm kiếm dấu vết dđlqđ yêu đương của hai người, tạm thời cũng chưa về, hay là anh trước cứ đến gặp đi. Bước chân của con rẽ tới cửa, phải chuẩn bị chút gì chứ? Chu Triển Nguyên đẩy đẩy kính mắt, đợi lát nữa vẫn nên đến hỏi lão Triệu đi, lão ta có vẻ có nhiều kinh nghiệm.

Chu Triển Nguyên lấy kính mắt xuống, néo néo chớp mũi, anh chỉ có lúc đi công tác mới đeo kính. Haiz, dường như có chút phiền phức. Vốn là tính đợi sau khi bác Tiểu và dì Vương trở về rồi đến nói chuyện, không nghĩ tới...

Ài, bên này của Tiểu Hàm cũng cực kỳ buồn rầu, vẻ mặt đau khổ khiến anh khôi phục: Nhưng mà ba mẹ em hình như rất tức giận, làm sao bây giờ?

Hả? Tức giận? Chu Triển Nguyên nhú mày. Xem ra, mẹ vợ và bố vợ tương lai có phần không thích anh. Haiz, muốn kết hôn lần nữa, thực sự không dễ dàng. Quản bao nước thăm non xa, để ta tìm kiếm cho ra bạn lòng. Người xưa đã sớm dạy bảo qua.

“Ba mẹ biết chuyện tình của chúng ta, nhưng mà mẹ nói không đồng ý, ba thì không tỏ thái độ... Rốt cuộc em cũng biết được cảm giác của nữ chính trên TV, khổ tình thêm bi tình!” Tiểu Hàm một tay cầm khoai tây, một tay gửi tin nhắn. Haiz, ra quân chưa thắng trận đã chết, như là nói Triển Nguyên vậy. Còn chưa coi anh là thân phận bạn trai đến gặp ba mẹ cô, đã bị ba mẹ vô điều kiện bác bỏ rồi.

Rõ ràng, rõ ràng trước đây ba mẹ cực kỳ thích anh, còn bảo anh ấy sau này thường xuyên đến nhà ăn cơm.

Haiz, con gái, có thể giống nhau sao? Trước kia trong mắt ba mẹ Tiểu, Chu Triển Nguyên chính là con trai của lão bạn già, bây giờ, là sói xám lớn dám mơ tưởng đến con gái nhà ông! Vật ngã!

“Lan Phương, hay là để bọn trẻ đến đây rồi nói sau.” Tiểu Kiến thở dài, đứa nhỏ Triển Nguyên này, haiz, sự việc đã như này, nếu không phải từng kết hôn, hẳn là một đối tượng tốt, nhưng mà... Haiz.

Vương Lan Phương vuốt trán, có chút đau đầu nhìn thoáng qua phòng bếp, ai ngờ sau khi nghỉ phép về lại gặp được chuyện như vậy, Triển Nguyên, đứa nhỏ này quả thật không tồi, lúc nhỏ rất hiểu chuyện, lúc lão Chu chuyển nhà đi, Triển Nguyên đã học trung học, trong ấn tượng, đứa bé kia luôn có bộ dạng nho nhã, lễ độ, nhưng mà, không phải bà không hiểu lý lẽ, tuổi tiểu Hàm còn nhỏ, bây giờ có rất nhiều chuyện nó còn chưa suy xét đến, bọn họ làm cha mẹ nhất định phải nhắc nhở trước với con gái cho tốt, Triển Nguyên, thực sự không thích hợp với tiểu Hàm.

Nhìn vào phòng bếp, Vương Lan Phương gọi to: “Tiểu Hàm, ăn cơm tối xong, con cùng chúng ta cùng về nhà đi. Dù sao ngày nghỉ, mẹ và ba con bây giờ cũng đã về hưu ở nhà, về nhà cùng với mẹ.”

Tiểu Hàm há miệng thở dốc, cuối cùng vẫn là ‘Vâng’ một tiếng, mẹ nói cũng không sai, cần phải có nhiều thời gian ở bên ba mẹ. Bình thường công việc bận bịu không có thời gian, bây giờ đang nghỉ, cũng nên về nhà sống một thời gian. Còn Triển Nguyên, cứ đợi lát nữa gọi điện thoại báo với anh một tiếng.

“Được ạ, mẹ, con làm canh dưa muối đậu cà vỏ, muốn nhạt chút hay là mặn chút ạ?” Tiểu Hàm hỏi mẹ, khẩu vị của mẹ thay đổi theo mùa, mùa đông nhạt chút, mùa hè phải ăn mặn. Trừ lần đó ra, nguyên nhân thời tiết thay đổi làm cho khẩu vị của mẹ cũng thay đổi. Cho nên Tiểu Hàm mới hỏi như vậy, thật sự là không biết được khẩu vị của mẹ như thế nào.

Sắc mặt của Vương Lan Phương có tốt hơn một chút, tùy ý gật đầu: “Hơi mặn một chút đi, ba con bị cảm nắng, bổ sung thêm tí muối.”

Tiểu Hàm ngoan ngoãn cười trả lời, xoay người đi chuẩn bị món canh cuối cùng. Một nhà ba người, cơm tối có thể làm đơn giản. A, phải nhớ báo cho Triển Nguyên một tiếng, hôm nay cô phải về nhà.

Hay là gửi tin nhắn đi. Bây giờ đang ở trước mặt ba mẹ không cần cố ý đụng vào. “Triển Nguyên, đêm nay em về nhà cùng ba mẹ, có lẽ phải ở nhà một thời gian, cơm tối anh tự giải quyết đi nhé..., đợi Nãi Tích về thay em hỏi thăm nó nhé...” Tiểu Hàm gửi tin đi.

Đợi ba mẹ bình tĩnh lại rồi bàn sau. Tiểu Hàm khe khẽ thở dài, tay chân lạnh lẽo bưng đồ ăn ra: “Ba mẹ, ăn cơm thôi ~~”

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Editor: Jenda Thảo

Hôm nay phải về luôn sao? Nhận được tin nhắn, Chu Triển Nguyên không khỏi cau mày lại, vừa mới nếm được chút ngon ngọt, bây giờ lại bắt anh quay lại làm cái cách từ đầu, không phải quá tàn nhẫn sao? Dù sao, anh nhất định cũng phải đến chào hỏi hai bác, như vậy, chi bằng tối nay đến luôn?

“Trước hết đợi anh tan làm rồi đến chỗ em, anh đưa em và hai bác về nhà luôn.” Để anh đưa về dù sao vẫn thuận tiện hơn đi xa, thân là con rể tương lai, cái này là phải tự hiểu, người già hẳn là đều thích tiểu bối thân thiết đi?

Tiểu Hàm cau mày suy nghĩ, hiện tại Triển Nguyên khoan đã tới, đợi ba mẹ bớt giận rồi nói sau. “Không cần, đợi ba mẹ nguôi giận rồi nói sau, anh phải nhớ ăn cơm đấy. Bữa sáng cũng không được qua loa.” Ừm, cứ như vậy trước đi, giờ đỡ dành ba mẹ đã.

Chu Triển Nguyên không còn cách nào, đành đồng ý, tiểu Hàm nói không sai, lúc này đụng vào bác Tiểu và dì Vương còn đang giận, quả thật không phải là lựa chọn hoàn hảo. “Được rồi, hai ngày nữa anh đến tìm em.” Thuận tiện gọi ba mẹ về, đến chào hỏi ông bà sui gia tương lai, sao có thể thiếu ba và mẹ được chứ.

Một mình lạnh lẽo ăn cơm tối, Chu Triển Nguyên bỗng thấy mình quá đáng thương, nhất định phải khẩn trương giải quyết được ba mẹ vợ, cưới vợ

về nhà mới là chuyện chính.

Buổi chiều hôm sau.

“Lão Triệu, tôi về trước đây.” Chu Triển Nguyên rẽ vào văn phòng của lão Triệu, gõ cửa nói. Hôm nay về sớm thôi, còn có chút việc. Lát nữa phải đến nhà tiểu Hàm, cũng không biết phải nói cái gì. So với đàm phán công việc còn khó hơn.

Lão Triệu phát phát tay, “Đi đi, đi đi, nhớ phải ăn nói với bố vợ cho tốt đấy.” Nói thì như vậy, bố vợ là khó đối phó nhất, ở trong mắt bố vợ, con rể chính là tên xấu xa cướp đoạt con gái cùng mình, cũng giống như bố vợ của anh năm đó nhỉ? Giống như khiến cho anh nửa năm đen mặt, ách, thật không hay chút nào.

“Biết rồi.” Chu Triển Nguyên nhú mày. Áp lực rất lớn, tiểu Hàm vừa nhận tin đến, hôm nay bác Tiểu và dì Vương đều ở nhà.

Mang theo một đồng hồ, Chu Triển Nguyên có chút căng thẳng, ấn chuông cửa, lát nữa gặp bác Tiểu và dì Vương, phải nói gì đây? Chào bác, dì? Cả đời này con sẽ đối xử tốt với tiểu Hàm, xin hai người giao tiểu Hàm cho con đi?

Này, câu trước bình thường quá, câu sau quá lập dị, đúng thật là không nắm chắc được.

Đang nghĩ ngợi, cửa đã mở. Tiểu Hàm mỉm cười nhìn Chu Triển Nguyên mang theo túi lớn túi nhỏ, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía phòng khách, “Triển Nguyên, anh đến rồi?” Nghiêng người, để Chu Triển Nguyên đi vào.

Đối với cha mẹ, Tiểu Hàm luôn nghe theo, ba mẹ đối với cô rất tốt, không ai bằng được. Không muốn vì mình ngang ngược mà làm cho ba mẹ đau lòng, nhưng cũng không muốn vì ba mẹ phản đối liền buông tay Chu

Triển Nguyên. Nếu như vậy, lqd.đđ biện pháp tốt nhất tất nhiên sẽ là mọi người cùng ngồi xuống nói chuyện cho tốt, việc này cũng không phải phạm vào tội lớn gì, không có gì phải sợ.

Mà cô tự hỏi, cái đầu mình kém hơn Chu Triển Nguyên, nếu như vậy, còn không bằng đẩy mọi chuyện giao cho Triển Nguyên xử lý đi.

Chuyện của cô và Triển Nguyên, kỳ thực cần thận suy nghĩ lại, cũng không quá mức phức tạp, ba mẹ phản đối, cũng không phải vì vấn đề tính tình của Triển Nguyên, lại càng không phải loại gọi là môn đăng hộ đối, nhưng mà là vì ba mẹ lo lắng cô gả cho một người tái hôn, nhất là người này lại còn có con trai.

“Ba mẹ, Triển Nguyên đến đây.” Sắc mặt Tiểu Hàm tự nhiên nói với ba mẹ đang ngồi trong phòng khách, thuận tay nhận các thứ trong tay Chu Triển Nguyên đặt ở bên cửa.

Từ lúc chuông cửa vang lên, Tiểu Kiến và Vương Lan Phương đại khái đã đoán được người tới là ai, dù sao cũng là đứa nhỏ nhìn lớn lên, cũng không đến mức cố ý lên mặt.

Tiểu Kiến cực kỳ khách khí mời Chu Triển Nguyên ngồi xuống, bảo Tiểu Hàm đi pha trà.

Mặc dù trong lòng Chu Triển Nguyên có chút căng thẳng, nhưng vẫn không hiện trên mặt, thần sắc thản nhiên mà lịch sự chào hỏi Tiểu Kiến và Vương Lan Phương. “Bác dì, vốn là phải đến sớm chào hỏi hai người. Bây giờ mới đến, thật sự là thất lễ rồi.”

Trên mặt Chu Triển Nguyên một mực ôn hòa, Tiểu Hàm nhìn không khỏi báỉ phục, không hổ là ông chủ Chu hăng hái chiến đấu trên thương trường dẫm máu, đối mặt với ba và mẹ cô vậy mà còn có thể trấn định được như vậy, thật sự vượt qua sức nhẫn nại của người thường. Phải biết rằng,

ngày hôm qua cô cùng ba mẹ về nhà, thiếu chút nữa không chịu được áp lực mà nghĩ muốn chạy xa.

Tiểu Kiến thân là nhất gia chi chủ*, tuy là trên danh nghĩa, nhưng cũng không thể mất mặt trước mặt tiểu bối, nhất là tiểu bối này lại là con trai của bạn tốt mình, sau này còn có thể là con rể của mình, vậy thì càng không thể mất mặt được. “Triển Nguyên, con đã đến rồi, còn chưa có ăn cơm tối đi? Lát nữa cùng ở lại ăn đi.”

(*) Người đứng đầu một nhà. Ý là chủ gia đình ấy ^^

Đầu Tiểu Hàm đầy vạch đen, trời mùa hè, bảy tám giờ tối vẫn còn đang sáng, người nào đó lúc này lại ăn cơm, bên ngoài mặt trời vẫn còn chiếu, ba à, ba kể ra còn chưa đạt.

“Chưa ăn ạ, vậy thì làm phiền cả nhà rồi.” Chu Triển Nguyên cười nhìn Tiểu Kiến cùng Vương Lan Phương nói, còn lén lút ra dấu tay OK với Tiểu Hàm đứng sau lưng anh.

Tiểu Hàm âm thầm thở phào, có anh ở đây, liền tốt hẳn.

Xoay người đi vào bếp, Tiểu Hàm tiếp tục vì cơm tối đêm nay nhất định không yên ổn mà cố gắng. Ba thích ăn thịt, nhưng mà mẹ không cho ba ăn nhiều, cho nên, ba à, ba vẫn nên tiếp tục ăn cà đi. Ủm, lấy lòng mẹ nhất định phải tốt, khoai tây xào chua cay, vịt nấu rượu, trứng rán thịt băm...

Tiểu Hàm lau mồ hôi, không ngờ tủ lạnh nhà mình nhiều nguyên liệu như vậy. Kỳ thực, mẹ đối với Triển Nguyên vẫn tốt như vậy, thức ăn này đều là mẹ đi chợ lúc sáng mua.

Ủm, Triển Nguyên thích ăn sườn chua ngọt, cái này cũng cần.

Trong phòng bếp, Tiểu Hàm nhanh chóng bận bịu, trong phòng khách, ba người nhưng đều có tâm tư riêng.

Tiểu Kiến cực kỳ mâu thuẫn, đứa nhỏ Triển Nguyên là một đứa tốt, tuy tuổi của nó có lớn hơn tiểu Hàm một chút, nhưng may mà cũng biết, gả đến nhà họ Chu cũng không cần lo lắng cho con gái bị mẹ chồng khinh dễ, dù sao lão Chu và Phượng Trân đối xử với con bé không tệ, cũng có thể sánh bằng Triển Nguyên. Nhưng mà, Triển Nguyên đã từng kết hôn, lại có con trai, đây là một vấn đề lớn. Tiểu Kiến có thể không sợ Chu Triển Nguyên nhiều tuổi hơn con gái mình, lại không thể không suy xét đến vấn đề này.

Nhưng mà --- Tiểu Kiến buồn bực quay đầu, thấy vẻ mặt ôn nhu của Triển Nguyên nhìn về phía bóng lưng của con gái mình, Tiểu Kiến lại cảm nhận được, giao con gái cho Triển Nguyên hình như cũng không tồi. Haiz, lòng mâu thuẫn của bố vợ ~~ phát điên mất ~~

Vương Lan Phương lại kiên quyết hơn rất nhiều, biết bây giờ Triển Nguyên đối với tiểu Hàm rất tốt, nhưng sau này thì sao? Sống cũng không phải chỉ có hai đđlqd người hợp là được, đợi sau này bọn chúng có con, đối với đứa nhỏ bây giờ phải làm sao chứ? Vương Lan Phương không thấy được con gái mình có thể vĩ đại đến nỗi đối với đứa bé không phải mình sinh ra cũng đối xử công bằng được, bây giờ tiểu Hàm đối với đứa bé kia rất tốt, còn sau này? Việc này, tiểu Hàm vẫn còn quá trẻ tuổi, chưa nghĩ được.

“Dì Vương,” Chu Triển Nguyên bỗng dừng mở miệng, “Con đối với tiểu Hàm là thật lòng.” Chu Triển Nguyên lẳng lẳng nhìn sắc mặt trưởng bối, hai người là ba mẹ của tiểu Hàm, cũng là bậc trưởng bối mình kính trọng. Tiểu Hàm là cô gái lương thiện, nếu không được hai người họ chúc phúc, tiểu Hàm cũng sẽ không vui.

Anh muốn, tất nhiên không chỉ là tiểu Hàm, anh muốn, còn phải được hai bên gia đình chúc phúc, thì tiểu Hàm sẽ rất vui mừng.

“Bác Thúc, dì Vương, con biết hai người đối với con còn nghi ngờ, dù sao con lớn hơn tiểu Hàm nhiều tuổi như vậy, lại còn có con trai.”

Tiểu Kiến và Vương Lan Phương đều giật mình, không ngờ Chu Triển Nguyên vừa nói liền nói như vậy, trên mặt đều có chút mất tự nhiên. Tuy những thứ này đều là chuyện bọn họ đang băn khoăn, nhưng bị nói toạc ra như vậy vẫn có chút xấu hổ. Dù sao Triển Nguyên cũng không phải người ngoài.

“Triển Nguyên à,” Lúc ý vợ bảo nói Tiểu Kiến mở miệng, “Chúng ta đều biết con là đứa nhỏ tốt, nhưng mà, con cũng đừng trách chúng ta làm ba mẹ mà lo lắng, tiểu Hàm còn nhỏ, có rất nhiều chuyện nó có thể chưa nghĩ tới, nhưng chúng ta làm ba mẹ lại không thể không vì con gái mà nghĩ. Đúng không?” Sau câu nói cuối cùng kia ‘Đúng không’ vừa dứt, mặc cho ai nghe đều thấy đây là một người cha vì con mà lo lắng.

Chu Triển Nguyên nghe vậy, mỉm cười nhàn nhạt: “Bác Tiểu, con biết hai người băn khoăn cái gì, sợ sau này ta sẽ vì Nãi Tích mà làm oan ức cho tiểu Hàm, hoặc sau này con và tiểu Hàm có con, làm cho tiểu Hàm khó xử.” Chu Triển Nguyên dừng một chút, trên mặt trầm tĩnh mà tự tin: “Bác Tiểu, dì Vương, chuyện này xin hai người yên tâm, tuy con không dám cam đoan một chút cũng không để tiểu Hàm chịu oan ức, nhưng con có thể xin thề với hai người, con vẫn sẽ đối xử tốt với tiểu Hàm, Nãi Tích cũng cực kỳ thích tiểu Hàm.”

Nhìn Tiểu Kiến cùng Vương Lan Phương trầm mặc không nói liếc mắt một cái, Chu Triển Nguyên nắm chặt tay, lau mồ hôi, “Bác dì, xin hai người giao tiểu Hàm cho con, con sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy.” Người đàn ông trẻ tuổi chỉ chớp mấy môi, khóe miệng hiện lên nụ cười tự nhiên, đặc biệt xung quanh anh chỉ có duy nhất tự tin cùng ánh hào quang, dường như trời sinh một ma lực khiến cho người tin phục, Tiểu Kiến và Vương Lan Phương nhất thời không biết nên nói tiếp cái gì.

Một lúc sau, Tiểu Kiến mới thở dài một tiếng: “Không nói nữa, ăn cơm trước đi.” Cho dù vợ đã ngầm đồng ý, ông cũng thực sự không biết phải nói gì. Ông cũng không phải là loại bố vợ ác độc ngày xưa nhân tâm chia rẽ

tình cảm của con gái, ông bất giác nhận ra con gái mình là cô nương không biết tốt xấu Trác Văn Quân, Triển Nguyên là chàng trai ôn nhu Tư Mã Tương. Haiz, chủ yếu là, cậu ta là một người rất yêu ba ~~ gào khóc, gào khóc, ba Tiểu muốn phát điên, đúng là quyết định khó khăn, cho nên nói, vợ à, bà ra tay đi, dù sao bà cũng đã quen làm người ác rồi ~~

Vương Lan Phương trừng mắt ông chồng không có tiền đồ của mình một cái, thật là, đây không phải ở trước mặt tiểu bối phá hỏng hình tượng ôn nhu hiền lành của bà rồi sao! Cho nên nói, vẫn nên: “Ăn cơm trước đi, có gì ngày mai nói.” Ông không phải bố vợ phá hoại, chẳng lẽ bà sẽ là mẹ vợ độc ác sao? Bà làm mẹ nó cũng không muốn chia tách bọn họ, sau đó sẽ gả con gái cho người khác sao! Loại chuyện này, sao có thể để Vương Lan Phương bà làm được!

“Được, vậy thì làm phiền hai bác rồi.” Chu Triển Nguyên đứng lên cười nói, “Con đến giúp tiểu Hàm.”

Phía sau, Vương Lan Phương nắm chặt cánh tay của lão chồng mình, đều tại ông đều tại ông, con gái cũng bị đưa đi! Bà vẫn không thể nói nặng lời! Ông không phải là nhất gia chi chủ sao, vừa rồi sao không đứng ra nói thẳng rằng con gái nhà chúng tôi không gả cho cậu! Tiểu Kiến ông đúng là người nhu nhược!

Ba Tiểu vẽ mặt hung hãn trừng mắt nhìn vợ: Vừa nãy bà cũng không nói đó thôi! Chuyện nhà chúng ta không phải đều do bà quyết định sao! Khi nào thì tôi ‘Nói lời giữ lời’! Hai mẹ con nhà bà không vừa ý một cái, lời tôi nói đều thành P!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Editor: Jenda Thảo

Một bữa cơm cực kỳ quý dị, Tiểu Kiến và Vương Lan Phương nhìn con gái gắp miếng vịt lột da vào trong bát Chu Triển Nguyên, nhìn nhau không nói gì, đđ/LQĐ thật là không biết phải nói cái gì đây. Sự việc là như này, tiểu Hàm chỉ một vẻ cúi đầu ăn cơm, mà vẻ mặt kia của Triển Nguyên, nhìn như thế nào cũng thấy nhìn về con gái...

Tiểu Kiến có chút muốn khóc, rõ ràng là con gái của ông, vì bây giờ cảm giác không giống con gái chút nào, mà là có người uy hiếp địa vị làm ba ruột của ông! Láo xược!

Chàng trai trẻ làm việc này hình như rất quen thuộc, mang theo vẻ sùng nịnh trên mặt, gắp hết đồ ăn cô gái thích vào bát cho cô ấy, không nói là ân cần, nhưng mỗi lần cô ăn hết thức ăn trong bát lại gắp lên tiếp.

Tiểu Kiến khách sáo cười cười, “Triển Nguyên, con cũng đừng để ý đến tiểu Hàm, con cũng ăn đi, ăn nhiều một chút.” Không cần giành công việc làm ba ba của ông, yêu thương con gái là nhiệm vụ cả đời của ông!

Chu Triển Nguyên cũng cười, đối với bố vợ tương lai cười khách sáo: “Bác Tiểu, bác không cần để ý đến con, bác ăn cơm được rồi.” Anh kỳ thực không tự coi mình là khách. Bác à, sau này tiểu Hàm sẽ do con chăm sóc, bác có thể trồng hoa nuôi chó, cuộc sống về hưu vẫn cực kỳ muôn màu muôn vẻ.

Được rồi, khói thuốc sung giữa hai người đàn ông, đàn bà nhìn không thấu. Vương Lan Phương tâm lý thở dài một hơi, không thể quản quá chặt, dù sao Triển Nguyên cũng không thể tính là người ngoài, nếu là tên nhóc bên ngoài, bà mới không cho về mặt hòa nhã như vậy, nhưng mà, vẫn nên giữ lại con gái trước mặt đi cái đã, yên tâm. “Tiểu Hàm, ngày nghỉ con cũng không có việc gì, mẹ và ba con đều đã về hưu ở nhà, con hãy về nhà sống với bọn ta đi.” Cũng đừng về nhà của con, đừng tưởng rằng bọn ta không biết con và Triển Nguyên ở gần nhau, trước mắt đem con gái tách ra rồi nói sau.

Tiểu Hàm giương mắt, liếc mẹ nhìn một cái, lại liếc sang nhìn Chu Triển Nguyên một cái, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo đại Boss: “Được, mẹ.” Triển Nguyên, anh phải biết rằng, nhà chúng em mẹ luôn luôn là người quyết định, cho nên, tuyệt đối không thể đắc tội với mẹ!

Chu Triển Nguyên tâm linh tương thông hiểu được ý tứ trong mắt Tiểu Hàm, lập tức sốt ruột nói: “Dì Vương, con biết gần đây mới mở một nhà hàng có món cay Tứ Xuyên dường như không tệ, ngày mai con tới đón mọi người đi ăn thử nhé.”

Wang Lan Phương nâng mắt, thản nhiên nói: “Để tự chúng ta qua đó là được rồi.”

Chu Triển Nguyên ngượng ngùng cười: “Hay là con tới đón đi, dù sao đi xa thì bất tiện.”

Tiểu Hàm yên lặng che mặt, không nên tính toán với người đàn ông này, nói dối cũng không cần chuẩn bị, tiểu khu của bọn cô nổi tiếng là giao thông nhanh và tiện, đừng nói buổi chiều năm sáu giờ, cho dù là mười một giờ đêm xe cộ cũng như cũ. Nhưng mà, cô vẫn không nên đi đả kích anh, nhiều tuổi như vậy vẫn còn phải làm chân con rể, cũng không dễ dàng gì.

Vương Lan Phương cũng không có nói nhiều, gật gật đầu, không tính đối đãi như con rể, ít nhất cũng là con cháu quen nhau mấy đời, về điểm này cũng phải nể chút mặt mũi.

Ăn cơm tối xong, Tiểu Hàm tự dọn dẹp bàn ăn, Chu Triển Nguyên này bình thường ngoài rửa chén bát sẽ không làm mấy việc ở nhà anh, cũng chạy nhanh vào phòng bếp giúp đỡ. Haiz, nếu muốn để lại ấn tượng tốt với ba mẹ vợ, ông chủ Chu cũng không dễ dàng!

“Tiểu Hàm ~~” Chu Triển Nguyên có chút ấm ức kéo kéo tay áo Tiểu Hàm, động tác cũng không dám quá mạnh, thực ra anh rất muốn ôm cô hôn nhẹ, nhưng mà đây là phòng bếp kiểu mở, chỉ cần đứng lên, bác Tiểu và dì Vương có thể nhìn thấy tình hình bên trong, anh không thể mạo hiểm.

“Làm sao vậy?” Tiểu Hàm nhỏ giọng hỏi.

“Em phải về nhà ở bao lâu?” Thực ra anh muốn hỏi chính là, tháng sau cô vẫn đi Hồng Kong hay không? Anh đã sắp xếp xong kế hoạch. Lần đầu đi du lịch cùng cô, không thể quá tùy tiện.

“Chắc là một thời gian ngắn đi, dù sao nghỉ hè cũng lâu như vậy, cũng không có việc gì để làm.” Tiểu Hàm cúi đầu rửa bát.

“Anh không phải sẽ khó gặp được em sao.” Chu Triển Nguyên cau mày nói, từ chỗ anh lái xe đến đây, dù thế nào cũng phải hơn bốn mươi phút, cực kỳ bất tiện. Mà còn, cũng không thể cùng Tiểu Hàm đi ăn sáng, ăn tối, thời gian hai người ở chung một chỗ ít quá đi.

“Không sao, đến lúc đó anh đến đây ăn cơm là được rồi, nếu không em đến tìm anh, dù sao cũng không phải quá xa.”

“Vẫn nên để anh đến gặp em, em đừng đi ra ngoài, phơi nắng nhiều quá rồi.” Chu Triển Nguyên đứng sau lưng cô, nhận bát cô rửa để lau khô. Tiểu

Hàm luôn không thích ra ngoài vào mùa hè, anh đương nhiên không muốn cô đi ra ngoài dưới trời nắng nóng như vậy.

“Nói đúng ra, dù sao gặp mặt cũng thuận tiện như vậy, có cái gì mà phiền chứ.” Tiểu Hàm lau khô tay, buồn cười kiễng chân lên thăm dò anh cau mặt cau mày. Thật là, người này rõ ràng chỉ thích hợp với vẻ mặt nghiêm túc thôi.

“Ừm, anh sẽ mau chóng gọi ba mẹ anh đến chào hỏi bác và dì, chuyện của chúng ta...” Phải mau chóng thuyết phục, nỗi khổ tương tư, thật sự không được chơi đùa như vậy, trách không được cố đại còn có người chết bệnh vì tương tư, bây giờ có điện thoại, có tin nhắn, anh còn cảm thấy khó khăn, càng không cần nói đến lúc trước viết thư đều đã thành vấn đề rồi.

Haiz, lúc này Chu Triển Nguyên xem như đã sâu sắc lĩnh hội được truyền thống đau khổ của tuổi trẻ Trung Quốc rồi.

Rời khỏi tiểu khu nhà Tiểu Hàm, Chu Triển Nguyên cực kỳ đau khổ sờ sờ má mình, hôm nay không có goodbye kiss rồi.

Lấy điện thoại di động ra, nhắn tin cho ba không biết đang chơi đùa ở chỗ nào: “Ba, mời ba mang mẹ trở về, nếu không trở về, con dâu sẽ không có.” Thái độ vừa rồi của ba vợ, rõ ràng là không muốn để anh thường xuyên đến tìm tiểu Hàm! Cái này sao có thể!

Sau một phút đồng hồ, vẻ mặt tươi cười của Chu Nghị Vinh tiến vào cung điện Đại Hùng, thần bí nói với người bạn già đang chiêm ngưỡng thành kính nói: “Về thôi, con trai của bà đang cầu cứu. Nếu không quay về, con dâu không có.” Lúc đến chào hỏi lão Tiểu, đã bao nhiêu năm, cũng chưa cùng lão bằng hữu chơi cờ. Khụ khụ, tên nhóc Triển Nguyên này cũng không làm được việc gì, nói là thế, vẫn là để ông ra tay. Nhà có một ông già, như có một báu vật. Ông vẫn rất hữu dụng.

Bây giờ tuy Chu Nghị Vinh đã về hưu, nhưng mà sức lực lại không giảm, sau hai giờ ngồi một chỗ cùng bạn già trong phòng con trai. Chờ để làm gì? Chờ con trai về bàn bạc xem nên đến nhà thông gia tương lai như thế nào! Lần đầu đến chào hỏi nhà thông gia, không thể sơ sài!

“Được rồi con trai, việc này giao cho ba mẹ con là được rồi. Không cần phải lo lắng, tiểu Hàm nhất định sẽ là con dâu nhà Chu gia chúng ta. Nha.” Thẩm Phượng Trân cười tít mắt vỗ ngực bảo đảm với con trai, chao ôi, con trai mình vì tình mà khổ, đùa thật hay.

Chu Nghị Vinh bất đắc dĩ liếc bạn già một cái, đều đã lớn tuổi như vậy, lại vẫn đùa như thế. “Triển Nguyên, chúng ta sẽ gọi điện thoại cho bác Tiểu, ngày mai ba mẹ sẽ đến chào hỏi bọn họ.” Đúng lúc, ông và lão Tiểu thực sự nhiều năm cũng chưa gặp, bây giờ trở về, về tình về lý đều nên đi chào hỏi. Về phương diện khác, haiz, coi như là vì tên nhóc này đi, khó thấy được bộ dạng như vậy của nó, ông làm ba, cũng không thể ngồi yên không xen vào, cũng là vì chuyện chọn con dâu tương lai của Chu gia nhà bọn ông.

Chu Nghị Vinh nói được là làm được, buổi tối liền gọi cho Tiểu Kiến. Lúc trước khi Tiểu Kiến vừa mới vào làm việc, cùng Chu Nghị Vinh, nói đến cùng, Chu Nghị Vinh coi như cũng là tiền bối của lão, sau này hai người lại thành hàng xóm cùng tri kỉ, nhiều năm qua lại ở nơi đó như vậy, chữ ‘Không’ cũng không nói nên lời.

Tiểu Kiến tất nhiên biết lão bằng hữu gọi tới là vì chuyện gì, nhưng ngoại trừ đồng ý, cũng không còn biện pháp nào khác. Vương Lan Phương đđ.lqđ ngoại trừ nhún nhún vai cũng không nói lời nào, nên vẫn nói rõ ràng đi, một nhà lão Chu cũng không phải người không phân rõ phải trái, nói rõ ràng còn hơn kéo dài mãi.

Lúc hai nhà có lối suy nghĩ khác nhau, cuối cùng hai nhà thông gia tương lai cũng gặp mặt rồi. Chu Nghị Vinh và Thẩm Phượng Trân cười tít mắt, Tiểu Kiến và Vương Lan Phương lại mạnh mẽ áp chế khóe miệng giật

giật, kia là con gái nhà bọn họ, sao có thể vừa thấy mặt đã bị vợ chồng già nhà lão Chu cướp đi.

Haiz, tuy nói năm đó tiểu Hàm thiếu chút nữa đã gọi bọn họ một tiếng cha mẹ nuôi, nhưng cuối cùng cũng không gọi đấy thôi, Phượng Trân là người như thế nào vừa thấy mặt đã khiến cho tiểu Hàm nhà chúng ta gọi một tiếng ‘Mẹ’ chứ!

Chu Triển Nguyên nhìn người một nhà hòa thuận vui vẻ, đầu lông mày không khỏi nâng nhẹ, nếu Nãi Tích cũng ở đây, vậy là đầy đủ rồi. Chỉ là, khóe mắt nhìn vẻ mặt không được hài hòa cho lắm của ba mẹ vợ tương lai, trong lòng Chu Triển Nguyên hơi hơi thở dài, vội vàng ăn không hết đậu hủ nóng*, vẫn nên cứ từ từ sẽ đến.

(* Ý là nóng vội sẽ không được việc gì.

Chu Nghị Vinh khẽ mỉm cười, khách sáo nhìn Tiểu Kiến gật đầu: “Lão Tiểu, người già chúng ta nói chuyện, bọn tiểu bối cũng không nên xen vào, để cho bọn nó tự nói chuyện với nhau đi, đàn bà nói chuyện đàn bà, đàn ông chúng ta nói chuyện của chúng ta. Haiz, chúng ta đi đánh ván cờ đi, nhiều năm không cùng chơi cờ rồi.” Nói xong, cười nhìn nữ chủ nhân hai nhà líu ríu cùng một chỗ.

Chu Nghị Vinh là tiền bối của Tiểu Kiến, nói chuyện tất nhiên có phân lượng, lúc này, Thẩm Phượng Trân cũng lưu luyến không rời buông tay Tiểu Hàm ra, cười tí mắt võ võ mu bàn tay cô nói: “Đi đi, người trẻ tuổi các con cùng nói chuyện, không cần nói với bà già như chúng ta.”

Nếu người khác đã nói như vậy, Vương Lan Phương tất nhiên cũng nói với con gái: “Nghe lời dì Thẩm, không cần theo chúng ta.”

Tiểu Hàm ‘Vâng’ một tiếng, đứng dậy, sắc mặt như thường nhìn Chu Triển Nguyên gật đầu, nói: “Anh Triển Nguyên, em dẫn anh đến phòng của em xem.” Lúc nói lời này, Tiểu Hàm cố gắng để cho mình giống như một

người chủ nhà lịch sự tiếp đãi khách, ai biết được trong lòng cô có bao nhiêu căng thẳng, mẹ à, mẹ không cần dùng loại ánh mắt tức giận không nói nhìn con có được hay không! Trong nhà ngoại trừ phòng khách thì còn phòng sách, phòng sách bị ba ba và bác Chu chiếm lấy chỗ chơi cờ, chẳng lẽ muốn cô đưa Triển Nguyên vào phòng bếp nói chuyện!

“Đi thôi, anh Triển Nguyên.” Tiểu Hàm đỏ mặt nhìn người nào đó có chút ngu ngơ giơ tay, còn không nhanh đi, đợi mẹ em nổi bão mới bằng lòng!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Editor: Jenda Thảo

Chu Triển Nguyên đứng dậy bắt kịp bước chân của Tiểu Hàm, nhưng mà độ cong của khoe miệng lại càng thêm rõ ràng, Thẩm Phượng Trên nhìn, thầm mắng không có tiền đồ.

Khoe miệng Vương Lan Phương giật giật, nhìn con gái mang theo Chu Triển Nguyên vào phòng, bị Thẩm Phượng Trân lôi kéo thần bí lăm nhăm lại ôn chuyện, ánh mắt bận bịu không có thời gian mà chú ý đến động tĩnh của con gái.

Phải biết rằng, công việc bà chủ nhà cực kỳ thiêng liêng, cũng không phải người bình thường có thể làm được, nhất là bộ dạng phu nhân của Thẩm Phượng Trân, chen chúc được ngoài chợ rau, đó mới chính là bà chủ gia đình phù hợp với máy bay chiến đấu, nói chuyện tán gẫu tào lao chính là người lão luyện, ai có thể khiến bà bình thường không có việc gì liền đi theo vài bác gái hàng xóm trò chuyện trời nam đất bắc, nói không hết chuyện nhà.

Mà trình độ chuyên ngành về phụ nữ của Vương Lan Phương nhất định phải thuộc loại ‘trạch’ mẹ, trước kia khi chưa về hưu, cơ bản đều chạy đi chạy lại cả hai nơi bệnh viện và nhà, đi chợ mua rau cũng phải vội vã, mua đồ ăn cũng phải nhanh mà về, chỉ sợ nấu cơm không kịp, trình độ kia tất nhiên không thể sánh bằng Thẩm Phượng Trân.

Chu Triển Nguyên vào phòng trước, cực kì chắc chắn nhìn thấy mẹ đá lông nheo với mình, ý tứ cực kỳ rõ ràng: Con trai, năm chắc cơ hội ~ haiz, Chu Triển Nguyên nhin không được, vỗ trán.

Tiểu Hàm lôi kéo Chu Triển Nguyên vào phòng, đóng cửa phòng lại liền chu mặt oán giận nhìn anh: “Anh thấy chưa, ba mẹ vợ tương lai của anh rất khó trị đấy, haiz.” Hai ngày trước mới về nhà còn dễ nói, cô cũng ở nhà cả ngày, ba mẹ cũng không có động tĩnh gì, cũng không giống như trên TV diễn gì mà nói Triển Nguyên không tốt hay là cường điệu thái độ cứng rắn của họ.

Nhưng mà sau vài ngày, tình hình bắt đầu phát triển theo hướng quý dị, ba mẹ bắt đầu nghĩ cách tìm bạn trai cho cô rồi! Cái này làm sao có thể! Thì ra ở đơn vị ba có mấy chàng trai mới đến, nghe nói điều kiện không tồi, sinh viên luật xuất sắc đại học H, mà mẹ cũng có một vị bác sĩ điều kiện không tồi, ba mươi tuổi, chưa lập gia đình.

Từ lúc biết con gái và Triển Nguyên yêu nhau, theo trực giác của phụ nữ thì Tiêu mẹ thấy đây là một người đàn ông tốt, theo lẽ (dđ*lqđ) mà nói, chính là gần như là chú rồi. Cho nên, mẹ Tiêu trực tiếp loại bỏ mấy người thạc sĩ nghiên cứu sinh y học ở đại học Z, trực tiếp nhắm vào mấy người đàn ông ở khoa tim mạch.

Chú ý, ba mươi tuổi, chưa kết hôn. Mặc dù thấp hơn so với mặt biển.

Khóe miệng Chu Triển Nguyên mỉm cười, ánh mắt dịu dàng nhìn bộ dạng nhăn mặt buồn rầu của cô, thật tốt, vừa rồi cô nói đúng lắm, ‘Ba mẹ vợ tương lai của anh rất khó trị đấy’, mà không phải ‘Chúng ta không có khả năng’. Đây là hai người đang đứng cùng một chỗ suy nghĩ, làm cho tâm tình anh vui mừng cực kỳ, ngay cả phiền não mấy ngày này cũng bỗng dưng như khói như mây tan đi, nhẹ nhàng mát rượi trút vào lòng.

“Được,” Chu Triển Nguyên ôm cô từ phía sau, cảm đặt trên vai cô, cảm nhận được nhiệt độ của cô, trái tim liền yên lắng xuống: “Không sao, bác Tiểu và dì Vương chỉ là lo lắng cho em, anh sẽ nói rõ ràng với hai bác.” Hơn nữa, anh lại còn mời được hai tòa núi cao trong nhà tới, chưa từng nghe qua câu này sao? Nhà có một người già, như có của báu. Mà nhà anh lại có tới hai người già, nhất định là báu càng báu.

“Vâng.” Tiểu Hàm đem cả người dựa vào trong lòng anh, người thấy trên người anh hương vị quen thuộc, không biết vì sao, lại cảm thấy cực kỳ tin tưởng, vẫn biết phía trước còn có nhiều con đường, cũng sẽ không cảm thấy mờ mịt không từ bỏ, bởi vì có anh.

Tất nhiên, biết giải quyết chuyện này sẽ không đơn giản, giống như hôm qua, bác Chu, dì Thẩm đến nhà, cũng là trên danh nghĩa chào hỏi bạn bè, chuyện của cô và anh, ba mẹ vẫn không chịu chấp nhận. Có chút đau đầu, tay Tiểu Hàm nhay nhay huyệt Thái Dương.

Chu Triển Nguyên có chút lo lắng nhìn cô một cái, ngón tay thon dài nhẹ nhàng day nhẹ trên trán cô, chạm nhẹ, mang theo chút xúc cảm mát mẻ, làm cho Tiểu Hàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Có sao không? Đau đầu sao?” Khí tức ấm áp quanh quẩn bên tai, nghe anh không giấu diếm thân mật mà nói, Tiểu Hàm chột đỏ mặt, cô cực kỳ thích anh ôm, hơn nữa tư thế như vậy, chiêu này của anh ôm cô hoàn toàn áp sát vào trong ngực, hương vị sữa tắm nhàn nhạt tại chóp mũi tỏa ra, Tiểu Hàm người được, đó là cô vì anh mà chọn hương vị, bởi vì cô thích.

“Vâng.” Xoay người, vòng qua eo anh, Tiểu Hàm vui mặt tiến vào trong lòng anh, người cao chênh lệch như vậy, thật sự rất tốt. “Triển Nguyên, nếu ba mẹ em không đồng ý, anh có cần em nữa không?”

Nghe cô phòng má hỏi vấn đề trẻ con như vậy, đáy mắt Chu Triển Nguyên dần dần tràn ngập sung ý, cô nhóc này biết rõ còn cố hỏi, “Em nói

xem?” Cố ý không trả lời trực tiếp, Chu Triển Nguyên bỗng nổi lên tâm tư đùa giỡn cô, nhìn cô nhóc này xù lông, kỳ thật đùa rất vui.

“Anh dám không cần em!” Tiểu Hàm nghiêm mặt, thở phì phì, tóm chặt bên hông anh, một chút cũng không lưu tình, “Dám không cần em, em liền cắn chết anh!” Tiểu Hàm nhe răng trợn mắt, tức giận trừng mắt nhìn anh, người đàn ông này sao đáng ghét như vậy, nói một câu lừa cô khó như vậy sao.

“Hừ, anh không cần em, em liền nghe lời mẹ đi xem mắt! ~” nhìn anh làm sao giờ!

Chu Triển Nguyên buồn cười, néo néo chớp mũi của cô, cô gái này, phải ngốc như vậy không chứ, biết anh lo lắng, cho nên cố tình giả ngốc tới chọc anh sao? Thật đúng là khiến cho anh, không thể không yêu.

“Anh làm sao dám không cần em, anh sợ đến lúc đó Nãi Tích đi theo em mà bỏ nhà đi, đến lúc đó người cô đơn là anh phải làm sao bây giờ?” Chu Triển Nguyên mỉm cười, bị cô nháo một trận như vậy, những bất an trong lòng tựa hồ cũng giảm đi không ít.

Tiểu Hàm tựa trên người anh, rầu rĩ không nói lời nào, Nãi Tích, đã lâu không gặp nó, thật đúng là nghĩ nhớ nó. “Em nhớ Nãi Tích rồi...” Thanh âm rầu rĩ, mang theo một chút lười nhác của mùa hè.

Vẻ mặt của Chu Triển Nguyên tối sầm, rốt cuộc cô có biết bộ dạng lười biếng xinh đẹp của cô có bao nhiêu mê hoặc không, vài ngày không thấy cô, anh nhớ đến phát hoảng, bây giờ người đẹp ở trong ngực, dđ.lqđ tất nhiên không thể bỏ qua. Cúi đầu, phủ lên đôi môi đỏ mọng của cô, chế trụ eo cô, càng hôn thêm sâu hơn.

Cái lưỡi thơm tho mềm mềm dẻo dẻo quấn lấy khiến anh thiếu chút nữa không khống chế được, nhưng nghĩ đến hai tòa núi cao đang ngồi bên ngoài, Chu Triển Nguyên lại không thể không kịp thời hãm phanh lại. Mẹ,

nhất định mẹ phải thu phục được dì Vương đấy! Cứ tiếp tục như vậy, con trai của mẹ nhất định sẽ biến mình thành người đàn ông họ Trương được bệnh viện giảm giá rồi!

Hô hấp dồn dập dập đi, Chu Triển Nguyên kiềm nén nói: “Đợi Nãi Tích trở về, một nhà chúng ta cùng đi nông trại vui vẻ đi, đưa cả ba mẹ đi cùng.”

Chu Triển Nguyên vỗ về mái tóc dài mềm mại của cô, trong lòng vô cùng kiên định, nhất định phải mau chóng thu phục được ba mẹ vợ tương lai, chuyện khẩn cấp! Anh là người đàn ông bình thường đấy! Mỗi ngày được nhìn không được ăn, cực kỳ bi thương có phải không!

Tiểu Hàm cúi đầu lên tiếng, trong lòng không nghĩ ngợi gì, cũng không biết ba mẹ sẽ phản ứng như thế nào, bây giờ đồng ý hình như có chút tự tin thái quá. “Nếu ba mẹ không đồng ý làm sao bây giờ?”

Chu Triển Nguyên sờ đầu cô, cười nói: “Nãi Tích nhất định phải về.”

Tiểu Hàm khó hiểu, ngẩng đầu lên, chuyện này và Nãi Tích có quan hệ gì chứ?

Chu Triển Nguyên cười ra tiếng, nha đầu này. Bác Tiểu và dì Vương không phải lo lắng sau này cô và Nãi Tích sống cùng không tốt sao, đợi Nãi Tích trở về, để cho bác Tiểu và dì Vương gặp Nãi Tích, tất cả đều không phải đã được giải quyết dễ dàng sao?

Được rồi, Chu Triển Nguyên nhú mày, thực ra chiêu này không phải anh nghĩ ra, không ai sánh bằng chính là mẹ của anh. Nghĩ lại tối hôm qua, mẹ thần bí nói với anh một vũ khí bí mật như vậy, Chu Triển Nguyên còn có chút không tin tưởng lắm, nhưng mà sau đó nghe mẹ nói kế hoạch ‘chu đáo chặt chẽ’ xong, Chu Triển Nguyên cũng không thể không xem xét lại bản thân đối với hiếu hạnh của bà chủ gia đình, nhìn nhìn, ai nói bà chủ gia đình chỉ biết củi gạo dầu muối tương dấm chua trà, nói tới binh pháp Tôn Tử, bà ấy cũng không tồi.

Ý tứ của Thẩm Phụng Trân rất đơn giản, để Nãi Tích đi thu phục ông bà ngoại tương lai đi, thân là bà nội của nó, bà đặc biệt biết rõ cháu nội của mình manh kế có thừa, phát huy như bình thường mà nói là xác định chắc chắn có thể đạt được, nếu như còn phát huy vượt xa hơn cả người thường, tuyệt đối sẽ phải nỗ lực. Đối với Tiểu Kiếm và Vương Lan Phương vừa mới về hưu gặp phải tâm lý rỗng không mà nói, còn có cái gì có thể so với một đứa cháu ngoại có sẵn vừa chạy vừa nhảy, miệng lại ngọt còn có thể nũng nịu, nhõng nhẽo làm cho người ta vui mừng đây?

‘piapiapiapia ~~’ Thẩm Phụng Trân bàn tính như ý đánh cho sáng bừng, Chu Triển Nguyên chống đỡ trán, quả thực nên gọi lão Triệu đến quan sát trình độ mẹ mình bày mưu tính kế, nhất định làm cho lão Triệu tới bái sư, nhìn lão bình thường có mấy cái chủ ý thối tha, nhưng vẫn không biết xấu hổ mà nói mình chỉ thối bằng một phần ba thợ giày, cũng không ngại dọa người.

Bạn nhỏ Nãi Tích chưa có về nhà mà đã bị ủy thác trọng trách, ra khỏi phòng, Tiểu Hàm cực kỳ quần bách nhìn mẹ đang thực sự tán gẫu cùng dì Thẩm, còn có cả ba chơi cờ với bác Chu đến quên hết tất cả, ngẩng đầu nhìn ánh mắt Chu Triển Nguyên, thấy vẻ mặt anh hiểu rõ, nhất thời hiểu ra, đây là chiến thuật, là chiến thuật! Người quần chúng vĩ đại nghĩ ra được chiến thật vĩ đại! Không thể coi thường, thật sự không thể coi thường.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Phải nói lần chào hỏi ngày đó của Chu Nghị Vinh và Thẩm Phượng Trân chính là cái lợi tốt nhất, Vương Lan Phương không bắt Tiểu Hàm lại đi xem mắt, ngay cả mấy bức ảnh của người đi xem mắt cũng không xuất hiện ở trong nhà mình nữa. Tiểu Hàm thật sự rất tò mò rốt cuộc ngày đó dì Thẩm đã nói cái gì với mẹ, sao lại có biến hóa lớn như vậy.

Kỳ thực Tiểu Hàm có chút suy nghĩ nhiều, một bà nội trợ cộng thêm một người phụ nữ đã về hưu, hai người nói chuyện cũng chỉ có đề tài là gia đình, cô không thể khiến Vương Lan Phương và Thẩm Phượng Trân nói chuyện trên bàn mổ, cũng không thể trông cậy vào Thẩm Phượng Trân và Vương Lan Phương chia sẻ cảm thụ về nề nếp gia đình, cái này hoàn toàn không ăn khớp.

Không phải là nói chút chuyện trước đây của Tiểu Hàm và Chu Triển Nguyên thôi sao, kể một chút ngày đó Chu Triển Nguyên mỗi ngày đi học hay tan trường đều đưa đón Tiểu Hàm, nói một chút vào ngày chủ nhật, Chu Triển Nguyên liền đưa Tiểu Hàm đi công viên chơi, nói một chút trước đây Tiểu Hàm học toán rất kém, mỗi ngày sau khi tan học Chu Triển Nguyên dạy thêm cho cô...

Nói cách khác nói đến những thứ việc nhỏ này, lại thuận tiện cảm khái năm tháng dễ dàng qua đi, thanh xuân không còn nữa, các bà đều làm bà nội với ‘phải làm bà ngoại’. Lời nói này của Thẩm Phượng Trân thực sự nói quá khéo léo, chẳng những ám chỉ Vương Lan Phương sẽ làm bà ngoại tương lai của Nãi Tích, lại còn theo lời này đã nhấn mạnh đến bảo bối cháu

traì của bà, nói xong liền lấy trong ví tiền ra bức ảnh chụp Nãi Tích một tuổi và năm tuổi, trên trán dán ngôi sao năm cánh của trẻ con, kỳ thực chính xác là để ứng phó với các bà nội trợ cấp độ đại sát khí mà.

Vương Lan Phương đầu tiên là nhìn bức ảnh Nãi Tích cười trần lúc một tuổi còn có chút bỏ qua, lại nhìn đến lần thứ hai, đã hận không thể giật lấy nó bỏ vào trong ví tiền của mình rồi. Chao ôi, sao lại có đứa trẻ đáng yêu như vậy chứ?

Nãi Tích có bộ dạng rất giống Chu Triển Nguyên, mày rậm mắt to, màu da lại trắng, trên ảnh chụp Nãi Tích so với bây giờ có chút béo hơn, thịt phúng phình chọc cực kỳ thích.

“Sao nào? Cháu trai của tôi đang yêu chứ?” Thẩm Phụng Trân cười rất đắc ý.

Vương Lan Phương thu hồi tầm mắt long lanh, bà một chút cũng không muốn thừa nhận bà rất muốn ôm thẳng bé sát vào trong lòng hung hăng chà đạp, /dđ/lqđ/ muốn trách thì phải trách năm đó bà quá ủng hộ chính sách nhà nước, rõ ràng chỉ nhỏ hơn Phụng Trân có ba tuổi, lại sinh con sau bà ấy nhiều năm như vậy, làm hại bà bây giờ còn phát sầu vì hôn sự của con gái, đừng nói cháu ngoại, ngay cả bóng dáng bố của cháu ngoại cũng không thấy nữa là.

TAT, Chu mỗ vẫn bị coi như không tính.

“Ấy ấy, Lan Phương tôi nói bà nghe, tôi cùng với ba của Chu Triển Nguyên hai ngày nữa là phải về Thượng Hải, trại hè của Nãi Tích cũng phải kết thúc, Triển Nguyên một mình nuôi con trai tôi đây làm mẹ cũng thấy lo lắng, hóa ra còn có tiểu Hàm ở bên cạnh giúp đỡ chăm sóc, bây giờ tiểu Hàm đã về ở nhà, Triển Nguyên đi làm liền không có ai chăm sóc Nãi Tích, có thể nhờ bà tới chăm sóc nó được không? Đợi chúng tôi giải quyết xong mọi chuyện ở Thượng Hải, sẽ đến đón Nãi Tích về, chờ nó đi học lại đưa

trở lại. Bà xem có được không?” Thẩm Phương Trân cười cực kỳ vô tội, giả vờ không thấy vẻ mặt Vương Lan Phương đã cực kỳ xúc động, vẻ mặt khẩn cầu xin giúp.

Vương Lan Phương có cú không được tự nhiên, mấp máy miệng, ánh mắt chuyển động nhìn đứa trẻ cực kỳ Q* trên ảnh, bà thật sự chỉ là giúp người làm niềm vui thôi, không có nửa điểm thừa nhận ý tứ của ba nó.

“Vậy được rồi, tôi sẽ giúp chăm sóc nó vài ngày đi.” Không biết đứa bé kia có làn da trơn nhẵn không nhỉ, rất muốn nheo a ~~

Ha ~~ Thành công ~~ Thẩm Phương Trân ở trong lòng giơ tay chữ V, con trai của con trai, mẹ của con thật lợi hại chứ? Vì con trai của con trai, con hãy nhanh đến tìm vợ đi, mẹ của con đã hy sinh để mẹ của cô ấy ở cùng với cháu trai một thời gian đó ~~

“Ấy ấy, điện thoại của cháu trai tôi ~~” Thẩm Phương Trân bỗng cực kỳ ‘vui mừng’ cầm điện thoại lên. Trong lòng, bà một chút cũng không muốn thừa nhận là ngày hôm qua bà đã thương lượng rất tốt với cháu trai rồi, hoàn toàn dựa theo kịch bản mà gọi tới, cháu trai, sau này cháu nhất định là người cực kỳ đúng giờ nha, một phút đồng hồ cũng không quá. TAT

“Alo, Nãi Tích hả? Có nhớ bà nội không?” Thẩm Phương Trân bật di động ở chế độ loa to, haiz, bà già rồi, lỗ tai không tốt.

“Bà nội ~~ Nãi Tích rất nhớ bà ~~” thanh âm mềm mại qua đường truyền di động tới trong lỗ tai hai lão bà già, lời nói dễ nghe, ánh mắt Vương Lan Phương đã phát sáng, nhưng vẫn rụt rè không chịu mở miệng.

Trong lòng Thẩm Phương Trân cười thầm, đẩy vai Vương Lan Phương: “Lan Phương, bà cũng nói với Nãi Tích vài câu đi.” Nói xong, lại nói vào di động nói: “Nãi Tích, bà Vương cũng ở đây, là mẹ của cô giáo Tiểu, có muốn nói với bà Vương vài câu không?”

Bạn nhỏ Nãi Tích xứng làm diễn viên, cực kỳ theo kịch bản diễn: “Bà nội, mẹ của cô giáo Tiểu, Nãi Tích không phải nên gọi là bà ngoại sao? Cháu chào bà ngoại, con là Nãi Tích đây... ~ hai ngày nữa con sẽ về, con đã mua quà cho bà nội, bà ngoại còn có ba và cô giáo Tiểu nữa... ~~ Nãi Tích tự mình đi nhặt vỏ sò, chỉ tặng cho cô giáo Tiểu và bà ngoại thôi... ~~”

Hắc, nghe được Thẩm Phượng Trân ngậm vổ tay, tên nhóc này, miệng lưỡi có cần ngọt như vậy không, còn dám tự tiện thêm từ, hoàn toàn không để bà là đạo diễn này vào mắt mà, nhưng mà, thêm từ thêm thật sự rất đúng chỗ ~ chỉ tặng cho cô giáo Tiểu và bà ngoại vỏ sò, ôi cháu trai ngoan, sao cháu có thể đáng yêu như vậy chứ ~~

Trên mặt Vương Lan Phương có chút ửng hồng, giọng nói đáng yêu tên nhóc này thật sự cực kỳ dễ dàng làm cho người ta sinh ra hảo cảm, hơn nữa trước kia bà cứ cho rằng con cái của gia đình đơn thân luôn luôn có vài phần quái gở khó ở chung, bây giờ Nãi Tích đáng yêu xuất hiện, mới biết là nhận thức quá kém, Vương Lan Phương đột nhiên không động, ngồi thần thờ, mãi đến khi Thẩm Phượng Trân đẩy vai bà, mới xấu hổ nhận điện thoại.

“Nãi Tích phải không? Bà là bà Vương. Nãi Tích ở trại hè chơi có vui không?” Vương Lan Phương cũng không biết nên nói cái gì, đành phải hỏi câu mới để nói tiếp. Nói ra, bà vẫn thật không biết phải sống cùng một đứa trẻ như thế nào, tiểu Hàm sinh ra sau đó liền giao cho nhà bà nội nuôi, mãi cho đến khi lên tiểu học mới đón về. Mà sau đó, cũng đều là ông bà chăm sóc tiểu Hàm, bà luôn luôn trực ca đêm, thời gian ở cùng với tiểu Hàm ngược lại so với ba nó còn ít hơn.

Thẩm Phượng Trân che miệng cười tí mắt, nhìn bà thông tương lai gia cầm điện thoại nói chuyện với Nãi Tích cực kỳ khoái trá, trong lòng âm thầm giơ ngón tay cái với cháu trai, cháu trai ngoan, cháu thật sự quá thông minh, bà nội nói với cháu chẳng những nhớ kỹ toàn bộ, còn có thể ngẫu

hứng phát huy. Nghe một chút, lqđ.dd cái gì mà kêu Nãi Tích rất nhớ cô giáo Tiểu, Nãi Tích rất muốn gặp ông bà ngoại? Ôi chao, quá thông minh ~ nhất là làm nũng sau cùng kia, đây không phải là muốn bà già này nhận mệnh lệnh sao!

Cúp điện thoại, Vương Lan Phương có chút xấu hổ, không nghĩ tới lại nói chuyện đến nỗi quên mất thời gian, vậy mà đã quá năm phút đồng hồ rồi. “Phượng Trân, bà yên tâm, cháu trai bà ở nơi này của tôi sẽ không bị đói.” Vương Lan Phương thề son sắt.

Thẩm Phượng Trân mếu, thì ra yêu cầu của Lan Phương bà đúng là không cao, cháu trai tôi không đói bụng thì xong việc... Cháu trai, bà nội cháu hối hận được không? Giao cháu cho bà ngoại tương lai hình như có chút nguy hiểm? Lỡ như lúc bà nội gặp lại cháu, bánh bao nhân thịt đã gầy thành bánh quẩy thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà... Thẩm Phượng Trân cắn răng, vì tương lai của cha con, cháu trai, cháu vẫn nên nhịn đói mấy ngày đi ~

Như vậy, lúc cha con còn chưa biết chuyện gì, con của anh đã thuận lợi hoàn thành thủ tục kết giao.

Đến lúc tối, Chu Triển Nguyên liền nhận được điện thoại của mẹ, khi đó, Chu Nghị Vinh và Thẩm Phượng Trân đã trên đường về Thượng Hải rồi.

“Con trai, chỗ bác ba con có chút việc, mẹ và ba con phải nhanh chóng trở về, ngày mai Nãi Tích về, mẹ đã nhờ mẹ tiểu Hàm giúp đỡ chăm sóc, đến lúc đó con đón Nãi Tích về sau đó cứ trực tiếp đưa đến nhà bác Tiểu đi ~” dặn dò xong lời này, Thẩm Phượng Trân lại bổ sung thêm câu: “Con trai, cố lên ~” Không được cô phụ lại kỳ vọng của người mẹ này đấy ~~ mẹ con muốn tiểu Hàm gọi một tiếng mẹ đã nghĩ hơn hai mươi mấy năm ~~ mẹ nuôi không được, mẹ chồng cũng được!

Chu Triển Nguyên vẫn chưa kịp nói một câu, mẹ đã cúp điện thoại rồi. Khóe miệng giương lên một độ cong rất nhỏ, Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ vỗ trán, cái tính tình này của mẹ anh thật đúng là mấy chục năm như một ngày, may có ba là chịu được.

Nghĩ lại trong nhà bộ dạng bố cứng chiều vợ, Chu Triển Nguyên không khỏi mỉm cười, cái này như truyền thống, hình như cũng không tồi. Haiz, mới có một ngày không gặp tiểu Hàm, Chu Triển Nguyên nhìn bức ảnh trên bàn làm việc, trong ảnh, là hình anh chụp chung cùng cô, lần đó đi công viên, chụp chỉ có hai người bọn họ.

Bỗng nhiên rất muốn nhìn bộ dạng cô mặc áo cưới. Chu Triển Nguyên nhẹ nhàng mân mê người tươi cười sáng lạn trên bức ảnh, khóe miệng cong lên một độ cong vừa đẹp --- lấy họ của anh, thêm tên của cô. Bà Chu, đúng là một cái tên không tồi.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Editor: Đào Cindy

Betaer: Thổ Lạt, Mẹ Bầu

“Triển Nguyên, chúng ta mau đi đón Nãi Tích về nhà thôi, mẹ em đã chuẩn bị một bữa tiệc lớn chờ đón Nãi Tích rồi đấy.” Tiểu Hàm ngồi trên xe cười, chu miệng uống hộp sữa chua. Hôm nay vì muốn đi đón Nãi Tích, nên cô vẫn chưa kịp ăn sáng, đành phải xử lí ở trên xe.

Chu Triển Nguyên rút một tờ khăn giấy đưa cho cô, cô nhóc này, uống sữa chua mà cũng có thể dính đầy ra miệng thế kia, còn tệ hơn Nãi Tích.”Lau đi.” Tiểu Hàm bĩu môi nhận lấy, tại cô uống rất vội đó chứ.”Mẹ em nói, vì bà không muốn phụ sự tín nhiệm của mẹ anh, cho nên, khi trao con của anh cho mẹ em, anh không được có gì sơ suất đấy nhé...” Tiểu Hàm cười nói. Ai dà, không ngờ mẹ lại chịu giơ tay nhận lấy trách nhiệm chăm sóc Nãi Tích như vậy. Cũng chỉ có thể nói, do thủ đoạn của dì Thẩm quá cao thâm, mà mẹ của cô lại không thể chống đỡ nổi sức mạnh này...

“Biết rồi, để Nãi Tích ở nhà với mọi người thì đâu có gì phải lo lắng. Có cả mẹ của đứa trẻ và bà ngoại của mình cùng chăm sóc, Nãi Tích thật là hạnh phúc. Ai.” Chu Triển Nguyên thở dài một hơi tỏ vẻ buồn rầu: “Hay là anh cũng đóng gói sang nhà em ở luôn nhé? Ở nhà một mình anh thấy vắng vẻ lắm.” Thực sự không phải anh làm bộ đáng thương, trước kia tốt xấu gì còn có thể được cùng Tiểu Hàm ăn chung cơm tối, về đến nhà còn có thể được nghe tiếng cười đùa vui vẻ của con trai. Nhưng hiện tại, trở về nhà,

giường chiếu lạnh tanh, nôi niêu cũng nguội lạnh, một người có nội tâm mạnh mẽ như Chu Triển Nguyên cũng đã hiểu được thế nào là hiu quạnh.

Tiểu Hàm trợn mắt nhìn anh: “Anh nói với mẹ em ấy, nói với em thì có tác dụng gì.” Ở nhà, mẹ cô luôn là bà chủ, cho dù ba cô có đồng ý rồi cũng vô dụng. Đừng tưởng rằng cô không nhận ra, từ ngày chơi cờ với chú Chu xong, ba cô đã làm phản, ánh mắt của ba khi nhìn Chu Triển Nguyên, rõ ràng là ánh mắt ba vợ nhìn con rể, chọn chọn lựa lựa mãi mà vẫn không hài lòng.

Tiểu Hàm im lặng, nhà họ toàn là người lương thiện, ba mẹ vất vả cần cù làm việc. Qua bao vất vả lẫn lộn, vậy mà về hưu rồi vẫn không quên tìm cách mang rất nhiều phúc lợi về cho tiểu khu. Trong phòng sinh hoạt chung cho người già ở tiểu khu, ba cô đã dâng tặng ít nhất mười bộ cờ, việc xây dựng nhà vệ sinh chung cho khu nhà, mẹ cô lại thành cố vấn miễn phí.

Ba cô thì không cần phải nói, chỉ qua buổi trò chuyện với chú Chu, đã sớm nhận ra hai người họ có chung quan điểm rồi. Còn mẹ già, ngoài miệng nói không đồng ý, nhưng chẳng phải là vẫn cam tâm tình nguyện, chỉ vì một câu nói của dì Thắm đã đến giúp đỡ đón đưa nhỏ đi. Cho nên mới nói, Chu Triển Nguyên à, anh phải có phúc lắm mới có được ba mẹ vợ tốt như vậy đó, thật sự khó khăn lắm mới gặp được đó.

Chu Triển Nguyên có chút không được tự nhiên sờ mũi, sao Tiểu Hàm lại dùng ánh mắt tựa như “Anh đã bắt được một món hời lớn đấy” để nhìn anh thế nhỉ? Thật sự rất lạ: “Nghĩ gì thế?”

Tiểu Hàm lắc đầu, nói ra vẻ đáng tiếc: “Không nghĩ gì cả, em chỉ nghĩ, tại sao lại có người có thể có vận khí tốt như thế, có thể tìm được một bạn gái tốt như em đây.”

Chu Triển Nguyên khẽ cười lên một tiếng, cô nhóc này, trong đầu chỉ toàn những suy nghĩ lung tung.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Tiểu Hàm phồng má trợn mắt với anh, kiểu như Chu Triển Nguyên dám nói “Không đúng” cô sẽ dốc hết sức để liều mạng với anh.

“Đúng, đúng, đúng, sao anh lại có vận khí tốt như thế nhỉ, lại có thể tìm được một cô vợ tốt như Tiểu Hàm em, đúng không, vợ yêu?” Chu Triển Nguyên vừa cười vừa nói. Được rồi, ông chủ Chu mà đấu với cô giáo Tiểu, cô giáo Tiểu chỉ có bại hoàn toàn.

Anh vừa nói một câu vợ yêu, Tiểu Hàm đã rất không có tiền đồ, mặt liền đỏ rực cả lên, sao anh ấy có thể gọi như vậy chứ, cái kiểu gọi ấy nghe vừa dịu dàng lại mập mờ vô cùng!

“Anh đừng gọi em là vợ yêu mà...” Tiểu Hàm chống trả vẻ yếu ớt.

“Không gọi em là vợ yêu của anh thì gọi là vợ yêu của ai nhé?” Chu Triển Nguyên lén đổi khái niệm, hỏi lại một câu rất vô lại.

Tiểu Hàm cạn lời, ý của cô rõ ràng chị là muốn anh đừng gọi cô là “Vợ yêu” nữa thôi, tại sao anh lại đổi thành là “vợ yêu của ai” chứ. Người này, vậy mà còn chơi chữ! Hừ hừ hừ, quên cô làm nghề gì phải không? Cô là giáo viên dạy Ngữ Văn vĩ đại đấy!

“Anh gọi vợ yêu của ai thì đi mà gọi người ấy đi, dù sao bây giờ anh cũng không được gọi là vợ yêu của anh nữa...” Tiểu Hàm quay đi chỗ khác, người đàn ông này, càng ngày càng vô lại. Thế nhưng cô lại không thể chán ghét anh nổi.

Ngay cả bản thân Tiểu Hàm cũng cảm thấy kỳ lạ, nếu như những người khác dám nói với cô cái kiểu đùa giỡn như vậy, phỏng chừng cô đã sớm dán lên cái miệng lưỡi trơn tru kia cái nhãn hiệu hoa tâm đại củ cải rồi, sau đó cô sẽ đứng xa mà nhìn. Thế nhưng đối với Chu Triển Nguyên, cô chỉ biết dùng miệng cãi chày cãi cối bên ngoài, sau đó trong lòng lại dâng lên biết bao ngọt ngào. Đây là sự khác biệt giữa thích và không thích sao?

Vì thích, nên bạn thấy người ta làm gì cũng tốt đẹp; nhưng nếu bạn không thích, cho dù người ta có làm gì đi nữa cũng không thể làm bạn cảm động nổi.

Thì ra sự khác biệt là như vậy.

“Đúng rồi Tiểu Hàm, “ Bỗng nhiên Chu Triển Nguyên đổi thành giọng điệu nghiêm túc: “Vé máy bay đi Hồng Kong cuối tuần này anh đã bảo thư kí đặt rồi, Nãi Tích đã có dì Vương chăm sóc, chúng ta cũng không cần phải lo lắng nữa, đến lúc đó hãy chơi vui một chút.” Lúc nói câu này, Chu Triển Nguyên vẫn có chút chột dạ, ném con trai để đi chơi với vợ, hình như có chút gì đó không đúng lắm.

Tiểu Hàm cũng nghĩ đến chuyện này, trừng mắt nhìn hỏi: “Không cần đưa Nãi Tích đi thật sao?”

Gương mặt Chu Triển Nguyên đỏ lên, có chút bị mất tự nhiên, khụ khụ, anh đến Hồng Kông là có kế hoạch đấy, sao có thể đem bóng đèn nhỏ theo chứ.”Không sao, để thằng bé sống ở nhà em một chút cũng được, sẵn tiện có em giúp đỡ anh thêm một chút.” Thật đau buồn, lại phải dựa vào nhóc con kia để tăng thêm chút ấn tượng. Tổng quản lý Chu trước nay vẫn luôn tự tin vậy mà lúc này cũng không khỏi thấy xấu hổ, dường như đi đến đâu, con trai của anh vẫn luôn nổi bật hơn anh. Khụ khụ. Ăn dấm chua với con trai thực không được tốt lắm...

“Đến nơi rồi.” Trong lúc mãi nói chuyện, thì đã đến nhà trẻ. Các bạn nhỏ đều ngồi trong phòng, chờ ba mẹ mình đến đón.

Lúc Chu Triển Nguyên và Tiểu Hàm đến, có rất nhiều bạn nhỏ đang nũng nịu trong lòng ba mẹ. Đi vào, Tiểu Hàm liếc mắt một cái đã nhìn thấy ngay nhóc con nhà mình đang ngồi ở dãy ghế thứ ba. Sau chuyến đi Hạ Môn về, đoán chừng do gió biển thổi, nên cũng đã bị đen đi khá nhiều, còn khuôn mặt nhỏ nhắn kia vốn trước có chút thịt có phúng phính dường như

cũng đã gãy đi không ít. Nhưng đôi mắt đen láy tròn như hai hạt châu nhỏ kia, ngược lại đã linh động hơn rất nhiều. Giờ phút này, Nãi Tích đang túm lấy bím tóc của Vương Tiểu Bàn ở phía trước mà đùa giỡn.

Tiểu Hàm đứng ở bên cạnh Chu Triển Nguyên, hé mở một nụ cười nhẹ nhàng. Cậu nhóc kia hình như cũng không cảm thấy đặc biệt nhớ nhà lắm, được chơi chung với các bạn nhỏ của mình, đoán chừng thấy rất thú vị.

“Nãi Tích...” Tiểu Hàm gọi.

Nghe thấy tiếng gọi của cô giáo Tiểu, Nãi Tích buông tóc Vương Tiểu Bàn ra, vui mừng quay đầu lại: “Cô giáo Tiểu! Ba!”

Chu Triển Nguyên giang hai cánh tay, nhìn con trai cười nói: “Nãi Tích, chúng ta về thôi...”

Ôm cơ thể nóng hừng hực của con trai, Chu Triển Nguyên cảm thấy một nửa trong lòng đã được lấp đầy, thật tốt, bên trái là cô, bên phải con trai. Thế giới của anh coi như đã hoàn chỉnh.

“Ba, bà nội nói, về sau con sẽ ở nhà bà ngoại, đúng không?” Nãi Tích chớp chớp đôi mắt to tò mò hỏi. Tuy rằng bà nội nói bà ngoại rất thích cậu, muốn cậu đến ở nhà bà, thế nhưng tại sao ba lại không ở chung với cậu chứ? Bà nội nói, phải chờ đến khi nào ba ba đã kết hôn với cô giáo Tiểu đã, từ đó hai người mới có thể được ở cùng nhau. Nhưng vì sao ba vẫn chưa chịu kết hôn với cô Tiểu vậy nhỉ? Nếu như vậy chẳng phải mọi người sẽ có thể được ở cùng nhau hay sao? Cậu cũng có thể được ăn cơm cô giáo Tiểu nấu, meo meo, những đồ ăn mà cô giáo Tiểu nấu thật sự ăn rất ngon...

Bạn nhỏ Nãi Tích có rất nhiều nghi vấn, hỏi Chu Triển Nguyên đến không chống đỡ nổi. Con trai à, ba của con rất muốn mang cô giáo Tiểu về nhà đây, nhưng ba còn chưa hoàn toàn thuyết phục được phía nhà bà ngoại con, vì vậy con ngoan, phải biểu hiện thật tốt giúp ba nhé. Ba không mong được điểm tối đa, nhưng tốt xấu gì cũng phải đạt tiêu chuẩn!

Một người luôn có thành tích ưu tú như Chu tổng quản lý lúc này cũng chỉ biết im lặng. Tất cả mọi nguyện vọng của mình, anh đều đã hạ xuống thấp đến mức như vậy rồi, cha mẹ vợ tương lai cũng nên cho anh pass được rồi chứ?

“Tốt lắm, Nãi Tích chúng ta trở về nhà thôi, bà ngoại Vương đã làm cho con rất nhiều đồ ăn ngon rồi đó!” Tiểu Hàm đón lấy cậu nhóc từ trong ngực Chu Triển Nguyên, cười híp mắt sờ sờ cái mũi nhỏ của cậu. Thật không nhận ra nữa, nhìn thì có vẻ gầy đi, không ngờ trọng lượng cũng vẫn nặng như vậy. Hóa ra là cậu nhóc đã lớn lên thêm rồi.

“Ái chà, xem Nãi Tích nhà chúng ta lớn chưa này!” Tiểu Hàm ngược mặt lên, nghiêng đầu, hướng về phía Chu Triển Nguyên cười nói, không biết vừa rồi mình đã nói một câu cực kỳ vô tâm, khiến hai người đàn ông kia cũng không khỏi lộ ra nụ cười rất vừa lòng.

“Nãi Tích của nhà chúng ta ” – là của Chu Triển Nguyên và Nãi Tích.

Xem ra, anh cũng nên mang người về nhà sớm một chút mới được, Chu Triển Nguyên sờ sờ cái cằm một cái.

Ba à, ba phải cố gắng lên đi, nhanh chóng cười cô giáo Tiểu về nhà đi. Nếu không lại sắp xuất hiện cái miệng rộng, với cây gậy trúc gầy rồi! Nãi Tích đập đập túi hạt dưa ở trên vai Tiểu Hàm, hướng về phía cha mình nháy mắt như điên.

“Đi thôi!” Một tay Chu Triển Nguyên ôm lấy con trai, tay kia dắt Tiểu Hàm, sau khi chào hỏi giáo viên xong liền dự định quay trở về nhà. Hôm nay anh phải nương nhờ vào ánh sáng của con trai, rốt cuộc anh cũng được cha mẹ vợ mời đi ăn cơm! TAT, Chu tổng quản lý cũng thật là khổ sở.

“Vương Tiểu Nha, Lí Mạnh Mạnh, Trần Hi, gặp lại sau nhé, ba mẹ của tớ tới đón tớ rồi...” Nãi Tích nằm ở trên bả vai của ba, hướng về mấy người bạn nhỏ của mình cười cười vẫy vẫy tay.

Đôi mắt nhỏ của Vương Tiểu Bàn phản ứng đầu tiên, cô bé ngượng ngùng hướng về phía Nãi Tích nhếch miệng: “Chu Thiên thần gặp lại sau nhé!”

Nãi Tích nghiêng đầu: hừ, tớ đâu có nói gặp lại cậu mà! Mồm với miệng, hừ! Lại nhớ lúc thời gian ở trại hè cậu mang theo kẹo que, lừa gạt Vương Tiểu Nha, Trần Hi và Lí Mạnh Mạnh chơi cùng với cậu! Mồm với miệng làm sao vậy, hừ! Hu hu hu hu... Cô giáo Tiểu, cô đã quên để kẹo que vào trong ba lô của cậu rồi...

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Đây là lần đầu tiên Nãi Tích đến nhà của Tiểu Hàm. Căn phòng nhỏ mà Tiểu Hàm thuê kia thì cậu đã đến nhiều lần, gần như quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn nữa, nhưng ngôi nhà này thật sự là lần đầu tiên cậu tới.

Cậu nhóc rất thận trọng, chú ý đi ở giữa ba và cô giáo Tiểu, một tay của cậu dặt tay ba, một tay kia cầm tay cô giáo Tiểu, trên lưng của cậu là chiếc ba lô nhỏ dùng đựng sách vở, bên trong là món quà đặc biệt cho bà ngoại và cô giáo Tiểu, đó là những chiếc vỏ sò, vỏ ốc mà cậu đã nhặt ở biển.

"Cha, mẹ, chúng con đã về rồi." Tiểu Hàm vừa vào cửa lập tức vừa cười tủm tủm vừa hưởng về phía ba mẹ mình cất tiếng chào hỏi. Hôm nay mới sáng sớm mẹ đã thúc giục cha đi mua đồ để nấu nướng, nói là đồ ăn buổi sáng mới là đồ tươi mới, hôm nay bà muốn biểu hiện bản lĩnh của mình, bà muốn nấu nướng cho cậu nhóc kia một bữa ăn thật hoàn hảo.

Ài ài, cô vốn là khuê nữ của nhà này, vậy mà ngày thường trở lại sao cô không thấy mẹ mình tích cực như vậy nhỉ, quả thật có sự đối xử khác biệt mà...

"Đã về rồi đấy à?" Từ trong phòng bếp, Vương Lan Phương nhô đầu ra, vừa nhìn thấy cậu nhóc đang cười híp mắt kia, đôi mắt lập tức sáng lên, cời luôn cái tạp dề rai, dứt khoát nhét vào trong ngực lão già, mặt mày rạng rỡ đi ra khỏi phòng bếp, dùng ngữ điệu không thể nào dịu dàng hơn nữa, lên tiếng hỏi: "Nãi Tích đã tới rồi à? Cháu có đói bụng không? Có khát hay

không vậy? Muốn uống sữa tươi hay là cola đây? Hay là bà ngoại ép cho con ly nước trái cây nhé?"

Tiểu Hàm mặt xạm lại, nhìn mẹ mình trước mặt dưới dạng là một bà ngoại sói, có cần thiết phải khoa trương như vậy hay không. Vẫn còn may đây không phải là trên đường cái, nếu không người ta sẽ cho rằng bà muốn dùng những thứ này để lừa trẻ con để bán đi đấy. "Mẹ, Nãi Tích uống nước là được rồi, trẻ con vẫn nên uống ít nước trái cây sẽ tốt hơn."

Vương Lan Phương trừng mắt nhìn con gái, con nhóc này, đã sắp làm mẹ người ta rồi đó, vậy mà vẫn còn chưa tỉnh ngộ phải không! Bà làm như vậy là khách khí, khách khí đấy, có biết hay không hả!

"Bà ngoại, Nãi Tích không đói bụng đâu ạ, ở trên xe Nãi Tích được ăn bánh mì rồi ạ, còn cái này nữa..." Nãi Tích tránh ra khỏi tay của ba và cô giáo Tiểu, lấy chiếc ba lô từ trên lưng xuống, lục trong đó ra một túi ny lon lớn bao kín, cũng không biết trong đó có thứ gì đồ. Cậu nhóc cười đến cong cả mắt, hướng về phía Vương Lan Phương làm nũng: "Bà ngoại, cháu nhặt vỏ ốc vỏ sò để tặng cho bà đấy. Cô giáo còn khen cháu đã nhặt được những vỏ ốc vỏ sò xinh đẹp nhất... Vương Tiểu Nha cũng muốn cháu tặng, nhưng cháu cũng không tặng cho bạn ấy đâu, cháu nói đây là quà để tặng cho bà ngoại, không thể tặng ai được..."

"Ôi chao, cháu ngoan của tôi..." Lúc này khóe miệng của Vương Lan Phương đã cong lên thành một đường cong quá mức rõ ràng, khiến Tiêu Kiến đang bị một đồng rau dưa để đầy ở trong phòng bếp kia tự dưng cảm thấy sự biến đổi kia thật quá trơ trẽn. Rốt cuộc, ngày hôm qua ai là người nắm quyền đã thề rằng, mình sẽ không chịu thất thủ đây!

Còn dùng những ngôn từ chính nghĩa mà tỏ ra mình chỉ xuất phát từ Chủ Nghĩa Nhân Đạo mới chịu giúp một tay để chăm sóc cho đứa trẻ mà thôi. Vậy mà khi thằng nhóc nhà người ta cứ một câu gọi bà ngoại, hai câu

gọi bà ngoại như thế, tại sao cũng không thấy bà có nửa điểm phản ứng vậy?

Lúc này trong đầu Tiêu Kiến này đang tức giận lắm, Nãi Tích vừa quay đầu liền đối mặt với ông: "Ông ngoại, Nãi Tích cũng mang quà tặng cho ông đây ạ..." nói xong, cậu bé cười híp mắt lắc lắc bình rượu thuốc trong tay, cô giáo cháu đã nói rằng, đây là thứ quà tốt nhất để tặng cho ông ngoại đó."

Tiêu Kiến lập tức phản bội, cười đến mức mặt đầy nếp nhăn: "Ái chà, thật là ngoan ngoãn, thật là quá ngoan ngoãn, ông ngoại sẽ nấu cho cháu thật nhiều đồ ăn ngon nhé, cháu chờ ông một lát..."

Tiểu Hàm:...

... Cô thật sự không thể không bội phục cậu nhóc này, nhưng, sự thật đã chứng minh, sức cuốn hút của cậu nhóc này là vô cùng! Nói không chừng, về sau khi mang theo cậu nhóc này đi shop-ping, còn có thể được giảm giá! Đây chính là hoạt động để được giảm giá mà!

"Ông ngoại à, ngài thật cực khổ, để Nãi Tích tới giúp ông nhé..."

Chu Triển Nguyên cũng toát mồ hôi, nhóc con này sau một đợt đi trại hè trở về nhà thì đã trở nên một người biết nói những lời ngon tiếng ngọt như vậy. Chu Triển Nguyên cũng không hề biết rằng mẹ của mình đã sớm âm thầm dặn dò thằng cháu nội của mình đầy đủ, khi đến nhà bà ngoại, miệng lưỡi phải ngọt thế nào, phải dùng những lời lẽ ngoan ngoãn để dụ dỗ ông ngoại và bà ngoại ra sao, ông ngoại thích nghe cái gì, bà ngoại cùng ông ngoại cũng thích nghe cái gì...

Cho nên mới nói, bà nội Chu cũng rất thích nghe cháu mình nói lời nịnh nọt, ngài cũng đã làm một chuyện thật tốt đó...

"Ấy ấy ấy, Nãi Tích cháu không phải cực khổ đâu, đi ra ngồi ở trên ghế sofa đi! Tiểu Hàm à, đi lấy mấy quyển sách mang mà ngày hôm qua ba đã mua đó, con mang ra cho Nãi Tích đọc đi..." Tiêu Kiến vui sướng hài lòng tay cầm chiếc xèng đảo món ăn vừa lên tiếng dặn dò với Tiểu Hàm.

Trán Tiểu Hàm đầy vạch đen, cha, rốt cuộc hai người đã chuẩn bị được bao nhiêu thứ rồi?

"Cám ơn ông ngoại..." người bạn nhỏ nói năng rất có lễ phép. Các ông bà già bình thường chỉ thích những đứa bé có lễ phép, cho nên ở trước mặt ông bà ngoại, cậu cũng muốn làm đứa bé ngoan có lễ phép.

"Không cần không cần... mà bà nó đâu, buổi sáng hôm nay không phải bà đã đi mua toàn bộ đĩa DVD của bộ phim gì nói về vương tử đó, đi lấy ra cho Nãi Tích xem đi." Ba Tiêu vẻ rất bất mãn trợn mắt nhìn bạn già một cái, thế nào mà động tác lại chậm như vậy chứ, nếu như làm người bạn nhỏ kia lạnh nhạt, vậy phải làm sao bây giờ đây!

Vương Lan Phương liếc mắt xem thường, không phải là bà đang đi tìm đây sao, ông già lắm điều kia!

"Nãi Tích chờ một lát nữa nhé, bà ngoại cùng ông ngoại đi làm cơm, đợi lát nữa là có thể được ăn rồi." Vương Lan Phương bưng nước tới, cười cười vừa vuốt ve cái đầu của cậu nhóc, đối lấy gương mặt rạng ngời với nụ cười rực rỡ như ánh nắng của người bạn nhỏ.

Ôi trời à, đáng yêu quá, thật sự là rất đáng yêu... Mặt mày của Vương Lan Phương tràn đầy tình yêu yêu thương.

"Ba, cô giáo Tiểu, con mời hai người uống nước nước ạ..." cậu nhóc nở nụ cười đầy lý nước tới trước mặt ba và cô giáo Tiểu, nụ cười rất tự nhiên.

Vương Lan Phương nhìn ở trong mắt, khen ở trong lòng, là một đứa bé ngoan, rất có lễ phép, xem ra trước kia Triển Nguyên đã tốn không ít công

sức đây. Nghĩ như vậy, sắc mặt của Vương Lan Phương khi nhìn Chu Triển Nguyên trước mặt mình không khỏi tốt hơn một chút: "Triển Nguyên à, cháu cũng đừng đứng như vậy nữa, nhanh ngồi xuống đi, đợi lát nữa chúng ta sẽ cùng ăn cơm."

Đáng thương cho Chu tổng quản lý, rốt cuộc anh bị người nhìn chăm chú như vậy mà trên mặt vẫn không thể lộ ra sự uất ức."Dì à, ngài không cần khách khí như vậy đâu ạ, là chúng cháu đã quấy rầy." Con trai à, con làm rất khá đấy, lượng thay đổi sẽ thúc đẩy chất biến đổi theo, trước hết phải từ xưng hô đã.

Vương Lan Phương không đồng ý trừng mắt một cái nhìn anh: "Nãi Tích ở trại hè một thời gian dài như vậy, khẳng định không được ăn ngon ngủ yên, về đến nhà đương nhiên phải bồi bổ lại cho nó thật tốt, chờ dì nấu cho nó một bữa ăn có dinh dưỡng một chút." Đã làm bác sĩ nhiều năm như vậy, Vương Lan Phương tự tìm cho mình một phương thuốc để dưỡng sinh, nói đến dinh dưỡng của bữa ăn lại càng có căn cứ rõ ràng.

Nhìn Tiểu Hàm đã biết mà, những thí nghiệm của bà đã thành công đến mức nào, nhìn xem, bà đã nuôi con gái mình phổng phao nhuận sắc thế nào...

Chu Triển Nguyên lặng lẽ liếc mắt về phía con trai, thấy gương mặt của con trai có màu da khỏe mạnh, lặng lẽ thương tiếc cho bản thân. Rõ ràng là so với con trai, anh đã phải chịu quá nhiều khổ cực, mỗi ngày đều phải tăng giờ làm việc, chỉ vì cho muốn tạo dựng cho bà xã và con trai của mình có một tương lai tốt đẹp, anh đã phải vất vả biết nhường nào. Lại còn phải đấu trí đấu dũng cùng với cha mẹ vợ tương lai đã già kia nữa. Anh đã hoàn toàn mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần thế này, làm sao lại không có ai nghĩ tới để an ủi anh chứ.

Vừa nghĩ đến đoạn này, anh liền nhìn thấy gương mặt dịu dàng của tiểu Hàm đang nhìn mình, trái tim của Chu Triển Nguyên không khỏi liền mềm

nhũn ra. Thật tốt, vẫn còn có tiểu Hàm đau lòng vì anh... nhưng anh không biết, Tiểu Hàm đang nghĩ, chẳng lẽ lúc nhỏ anh Triển Nguyên cũng có những lời nói ngọt như mật hay sao? Không trách được ngày đó hàng ngày trên đường về nhà, cô luôn đựng phải rất nhiều bà chị đưa cho cô những cây kẹo ngọt ngào...

Được rồi, ông chủ Chu kia thật đáng thương mà.

"Xong rồi đây, ăn cơm thôi." Tiêu Kiến nhô đầu ra hô.

Tiểu Hàm dẫn đầu đi vào phòng bếp, giúp một tay bưng thức ăn, Chu Triển Nguyên liền dắt con trai đi theo để rửa tay.

Hôm nay Vương Lan Phương tuyệt đối đã sử dụng tối đa tuyệt chiêu của mình rồi, cả một bàn tràn ngập những món ăn, cũng sắp vượt qua cả bữa tiệc Mãn Hán rồi.

"Nãi Tích à, đến lát nữa cháu phải ăn nhiều một chút nhé. Bà nội của cháu đã nói với bà, cháu rất thích ăn thịt bò, bà ngoại làm cho cháu thịt bò nạm kho tàuđây này..." Vương Lan Phương ôm Nãi Tích ngồi vào bên cạnh chỗ ngồi của mình, lấy ra chiếc chén và thìa nhựa nhỏ đưa cho cậu. Nãi Tích lắc đầu một cái, chỉ chỉ vào đôi đũa, nói ngọt ngào: "Bà ngoại, cháu dùng đũa."

Wương Lan Phương mặt mày hớn hờ: "Được rồi được rồi... Nãi Tích nhà chúng ta thật thông minh..."

Tiểu Hàm lặng người lần nữa, mẹ, mẹ thật sự không hề phát hiện được rằng thật ra là mẹ đã chấp nhận điều gì đó rồi sao? Nếu như mẹ là bà ngoại của Nãi Tích, như vậy ba của Nãi Tích và con gái của mẹ là như thế nào đây? Mẹ thật sự đã thông suốt rồi sao?

"Triển Nguyên, anh ăn cái này." Nhìn cha mẹ mình đều nhiệt tình vây quanh cậu nhóc kia như vậy, Tiểu Hàm tự cho rằng bản thân không cần để

cập đến chuyện gì khác nữa, không thể làm gì khác hơn, cô quay đầu chiêu đãi Chu Triển Nguyên. Người tới cửa là khách, không thể nặng bên này mà để bên kia nhẹ hơn.

Ai ngờ khi Tiểu Hàm vừa thốt ra lời kia, đã lập tức khiến Vương Lan Phương nghĩ tới chút chuyện, cha của cháu ngoại ngoan kia... Bà có nên chỉ nhận cháu trai mà không chấp nhận cha của cháu hay không?

Lại nói, trên thế giới này có thể có những chuyện tốt như vậy hay sao? Mua nhỏ còn được thêm cả lớn...

"Triển Nguyên à, cháu cũng ăn đi." Cha Tiêu đã đồng ý người con rể tương lai này tới tám phần rồi, trong giọng nói cũng mang theo chút hương vị trường bối khi nói đối với văn bối, rốt cuộc lại nhìn thấy vẻ mặt Chu Triển Nguyên đang hết sức cảm động!

Anh đã là người trưởng thành thế này, không còn tồn tại cảm xúc mạnh mẽ được như con trai, nói ra cũng thật mất mặt.

"Chú Tiểu, dì Vương, cứ để cháu tự nhiên ạ. Nãi Tích, con còn không mau nói cảm ơn với ông bà đi chứ?"

Nãi Tích bĩu môi, mặt nghiêm nghị cải chính lời nói của ba: "Ba, là ông ngoại và bà ngoại, ông nội và bà nội đang ở Thượng Hải cơ." Được rồi, quan niệm về thân phận của cậu nhóc này vẫn còn rất mạnh, những suy nghĩ này phải cảm tạ các cô giáo ở vườn trẻ. Thật sự là những giáo viên có một bài học vỡ lòng rất nghiêm túc, đó là một chuyện rất quan trọng. Có rất nhiều các các bạn nhỏ khác vẫn còn không biết rõ các mối quan hệ chú bác, thì khi đó cậu nhóc nhà anh lại có thể cứ lặ đi lặ lại hết lần này tới lần khác, kiên quyết sửa sang lại mối quan hệ thân thích phức tạp này. Không thể không nói, đây là một điều rất quan trọng đối với người bạn nhỏ cho sự trưởng thành của mình sau này... Phải biết rằng, có rất nhiều người lớn hiện

giờ cũng còn chưa hiểu rõ ràng về mối quan hệ của cô, dì, thím như thế nào...

Cho nên, người bạn nhỏ Nãi Tích kia, thật sự đã thắng được rất nhiều người trưởng thành, bao gồm cả tác giả...

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Chu Triển Nguyên ngượng ngùng nhìn Tiểu Kiến và Vương Lan Phương cười cười, con trai, mặc dù ba con trông cậy vào con để kiếm chút điểm cộng trước mặt ông ngoại và bà ngoại tương lai, nhưng mà ba phải sử dụng chiến thuật vòng vèo đấy, trực tiếp như thế, sẽ hoàn toàn phản tác dụng đó? Chờ bà ngoại và ông ngoại tương lai của con nổi đóa, thì ba con thật sự chịu không nổi đâu ~~T-T

Song Chu Triển Nguyên đã đánh giá thấp lực sát thương của con trai mình. Tiểu Kiến càng không cần phải nói, vốn đã nửa thừa nhận con rể tương lai này rồi, đương nhiên đối với loại xưng hô ông ngoại này cũng không phản bác gì, nói không chừng còn vui khi việc thành. Còn Vương Lan Phương, hiện tại cả người cũng hận không thể nhào vào trên người chú nhóc con, hoàn toàn không chú ý tới vấn đề xưng hô này, ngược lại cảm thấy chú nhóc này thật nghiêm trang, ừm, bộ dạng chú nhóc con nghiêm mặt cường điệu vấn đề, rất có phong độ của bà.

"Nãi Tích, con thích gọi bà ngoại thì gọi bà ngoại đi, đợi lát nữa bà ngoại dẫn con đi ăn chè đậu xanh, ăn rất ngon đấy, man mát lành lạnh, ăn ngon lại còn bổ hơn kem kia nhiều." Vương Lan Phương cười ha hả gấp thức ăn vào chén Nãi Tích, đều là món nhóc con thích ăn, bà nội nó đã có nói qua, Nãi Tích thích ăn gì, không thích ăn gì, thói quen khi ngủ..., Vương Lan Phương đã nhớ đầy một trang giấy rồi. Thấy mẹ rõ ràng có xu hướng phát triển thành bà ngoại cứng chiều cháu trai, Tiểu Hàm rất bất đắc dĩ, mẹ, mẹ như vậy, con gái mẹ sẽ ghen tỵ đó ~

"Triển Nguyên, chúng ta ăn đồ của chúng ta, mặc kệ bọn họ." Tiểu Hàm gấp miếng thịt bò vào trong chén của Chu Triển Nguyên. Hai người lớn vây quanh một đĩa nhỏ, hắc, đoạn thời gian trước ba còn phê bình ngoài xã hội có nhiều người gia trưởng, nhất là ông nội, bà nội quá mức cưng chiều cháu trai cháu gái trong nhà, kết quả mình không phải cũng như vậy sao, con người mà, không thể nói trước được gì.

"Khụ khụ." Tiểu Kiến ho khan hai tiếng, con gái, con ghen tỵ cũng không cần rõ ràng như vậy, mặc dù mẹ con đúng thật là đối xử với nhóc con này tốt một chút —Tiểu Hàm đáng thương, khi còn bé mẹ của nó quá bận rộn, không có cơ hội quan tâm tiểu Hàm. Nhưng mà, Tiểu Kiến che miệng cười, ba của nhóc con này, không phải cũng đối xử rất tốt với con sao? Đây chính là sự qua lại công bằng ....

"Cô giáo Tiểu, cho cô viên thịt ~" Nãi Tích ngẩng đầu cười cười với Vương Lan Phương, lại quay đầu nhìn cô giáo Tiểu một cái, run run rẩy rẩy gấp một viên thịt, cố gắng đưa vào trong chén của Tiểu Hàm.

Tiểu Hàm sợ hết hồn, vội vàng đưa chén tới, cách cái bàn nhận lấy thịnh tình tiếp đãi của chú nhóc con, "Cẩn thận một chút~" Trong lòng Tiểu Hàm vẫn còn sợ hãi, nếu tự mình bị phỏng thì làm thế nào, da mịn thịt mềm này, còn không phải đau lòng chết người sao.

Nãi Tích cười đến mắt to híp lại thành đường chỉ: "Cô giáo Tiểu, cô thích ăn nhất cái này hả ~ Nãi Tích gấp cho cô ăn ~"

Tiểu Hàm cũng nhếch khóe miệng lên cười cười, thật ra thì, nhóc con nhớ lộn, thích ăn thịt viên chính là ba nó, cô thì chỉ vì Triển Nguyên thích ăn cho nên làm nhiều mấy lần mà thôi, song không thể đánh gãy tính tích cực của người bạn nhỏ." Nãi Tích ngoan quá, cô giáo Tiểu cảm ơn Nãi Tích ~"

Vương Lan Phương nhìn thấy thì lòng tràn đầy vui mừng, nếu biết rõ chuyện giữa con gái và Triển Nguyên 89% sẽ không như mong muốn của bà, như vậy con gái có thể cùng Nãi Tích chung đụng tốt, dĩ nhiên cũng là hy vọng của bà. "Nãi Tích ngoan quá, bà ngoại gắp thịt bò cho ăn nhé ~"

"Dì Vương, dì đừng quá cứng chiều nó, đứa nhỏ này có thể tự mình ăn cơm." Chu Triển Nguyên cười nói với Vương Lan Phương, sau đó cố ra vẻ nghiêm túc nhìn về phía con trai mình dạy dỗ.

"Ơ kìa, có đứa nhỏ ngoan như Nãi Tích vậy hiếm vô cùng, con làm ba sao lại hung dữ với nó chứ." Vương Lan Phương trừng anh: "Nãi Tích đừng tủi thân nhé, bà ngoại bóc tôm cho con ăn."

Chu Triển Nguyên bắt đắ dĩ cùng Tiểu Hàm liếc mắt nhìn nhau, như thế này tương lai đã có thể đoán được rồi, sau này núi dựa của tiểu tử này lại thêm một tòa, còn vô cùng cao lớn, vững chãi.

"Ba, mẹ." Tiểu Hàm nuốt viên thịt trong miệng xuống, hé miệng nói: "Tuần sau con và Triển Nguyên đi Hồng Kông, Nãi Tích đành làm phiền hai người rồi." Rèn sắt khi còn nóng, nói phải làm liền, thừa dịp lúc này đầu óc mẹ cô còn choáng váng nên tranh thủ thời gian nói ra, nếu không chờ mẹ tỉnh táo lại, tất cả đều vô ích.

Chu Triển Nguyên tán thưởng cong khóe môi, xem ra buổi sáng anh nhắc tới đi du lịch Hồng Kông vẫn rất có sức hấp dẫn. "Chú dì, tuần sau công ty chúng con phải đi Hồng Kông tham gia buổi triển lãm, tiểu Hàm cùng đi với con, coi như thuận tiện đi du lịch." Chu Triển Nguyên cố gắng để mình mặt không đỏ tim không đập, nhưng không biết vì sao đối với chuyến đi Hồng Kông lần này lòng mang anh ý đồ ‘ bất chính ’, nên lời nói này vừa ra khỏi cửa miệng, tác phong có chút không bình thường, song những lời này rơi vào trong lỗ tai của Tiểu Kiến và Vương Lan Phương, lại trở thành Triển Nguyên rất tôn trọng tâm nguyện ý tứ của bọn họ.

"Được rồi, tiểu Hàm cũng lớn như vậy rồi, muốn đi đâu chơi cũng không cần nói với chúng ta." Ba Tiêu mở miệng trước, "Ăn cơm trước đi, mẹ con làm một bàn thức ăn như vậy không thể lãng phí được." Hơn nữa bên trong còn có món súp rau tươi ông làm, vậy thì càng không thể bỏ qua.

"Dạ." Tiểu Hàm gật đầu, miệng cười toe toét gắp một đĩa măng tây lớn vào trong chén ba mình, ba đúng là bạn chí cốt ~

Nãi Tích như có điều suy nghĩ chớp chớp mắt, qua một lúc lâu, giống như là đã suy nghĩ ra cái gì đó, liền mở miệng bắt đầu cười. Bà nội nói, ba và cô giáo Tiểu phải đi Hồng Kông làm chuyện đại sự, đợi ba và cô giáo Tiểu từ Hồng Kông trở lại, nó sẽ có em gái hoặc là em trai ~ mặc dù nó không rõ tại sao đi Hồng Kông một lần thì có em trai em gái, nhưng cái này không quan trọng á..., quan trọng là nó sắp làm anh trai~~~

Trần Hi và Vương Tiểu Nha đều gọi Vương Tiểu Bàn là anh Tiểu Bàn, còn nói dáng dấp nó gầy như vậy, không có chút nào giống anh trai, hừ hừ, lập tức nó sẽ có em trai em gái của mình, em trai em gái còn thân hơn Vương Tiểu Nha và Trần Hi! Ha ha, chỉ nghĩ thôi mà đã thấy hài lòng quá ~ có thể thương yêu em gái ~ mắt lấp lánh ~ cho nên ba, đừng nên chậm trễ hành trình ~~

Kể từ khi si mê một bộ truyện tranh người bạn nhỏ Nãi Tích năm qua đắm học từ một thủ lĩnh lạnh lùng nào đó, ba, vì em trai em gái của con, nhất định không nên chậm trễ~ nếu không, phạt chạy vòng tròn! Tương đương với 200 vòng!

Ăn cơm trưa xong, Vương Lan Phương liền dẫn Nãi Tích đi ngủ trưa. Hoàn toàn mới thể nghiệm mùi vị một bà ngoại tiêu chuẩn Vương Lan Phương chẳng những không cảm thấy khổ cực, ngược lại rất thích thú. Đáng vẻ khi ngủ của nhóc con thật đáng yêu~ bụng nhô lên xẹp xuống, tiếng hít thở nhẹ nhàng quy luật, lúc ngủ còn vô tình chép chép miệng, giống như là đang nhớ tới chuyện thú vị gì đó.

Ôi chao ôi chao, nếu tiểu Hàm có thể nhanh chóng sinh cho bà một đứa cháu ngoại chơi đùa thì thích rồi ~

"Bà à, bà đừng cười nữa, cười đến nỗi tôi phải hoảng sợ ~" Tiểu Kiến thấp giọng oán trách, bà lão này giữ bộ dạng dẹt dẹt không thay đổi này đã hơn ba tiếng rồi, từ lúc nhóc con vào cửa đến sau đó vẫn cười đến rục rở hơn hoa đào, cũng khó trách tiểu Hàm phải ghen tị, ông cũng sắp ghen tị đây này.

Vương Lan Phương hung hăng trừng mắt nhìn ông một cái, làm động tác suýt, đừng làm ồn đến Nãi Tích đang ngủ!

Tiểu Kiến hoàn toàn không nói nên lời, xem đi, địa vị trong cái nhà này của ông lại sắp rớt xuống một bậc rồi. Ho khan một cái, Tiểu Kiến đau lòng sờ lỗ mũi một cái, bây giờ mục tiêu to lớn nhất của ông, chính là bảo vệ vị trí thứ hai của mình, kiên quyết không thể để Triển Nguyên lật đổ!

Tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, Vương Lan Phương lại cùng với Nãi Tích xem hoàng tử tennis, đã hoàn toàn vô tâm đi quán ba của nó và những chuyện mẹ kế tương lai của nó nữa rồi, dù sao bà nói gì cũng vô dụng không phải sao? Ngược lại làm cho mọi người khó chịu. Vẫn nên thuận theo tự nhiên thôi. Có một số việc, phải xảy ra mới biết được kết cục.

Mặc kệ sau này như thế nào, dù sao cái nhà này chung quy vẫn phải giữ lại vì tiểu Hàm, kết cục xấu nhất, bất quá cũng chỉ là bọn họ nuôi con gái cả đời, sợ cái gì nữa chứ.

"Bà à, quần áo và đồ chơi của Nãi Tích đều để ở chỗ này à, buổi tối Nãi Tích ngủ cùng chúng ta hay ngủ cùng tiểu Hàm hả?" Tiểu Kiến giơ cái va ly nhỏ của Nãi Tích về phía bạn già đang cùng với chú nhóc con xem DVD hỏi.

Vương Lan Phương không dời mắt rời khỏi người của Nãi Tích, rất khó chịu phát phát tay: "Đương nhiên là ngủ cùng chúng ta, tiểu Hàm là một cô

gái mới lớn làm sao biết cách chăm sóc trẻ con chứ. Ôi ôi, tránh ra một chút, che khuất ti vi ~"

Tiêu Kiến lặng lẽ lui ra, ông bị ruồng bỏ rồi.....

Còn nữa, tiểu Hàm không biết chăm sóc trẻ con, chẳng lẽ bà biết sao? Khi Tiểu Hàm còn bé khóc lên, không phải ông người làm ba này bò dậy ôm nó dỗ à? Cái người làm mẹ này, chẳng phải vì bận rộn trực đêm nên mệt mỏi không dậy nổi đó sao ~ vào lúc này ngược lại nói mạnh miệng, đợi lát nữa đến khuya nếu Nãi Tích muốn đi nhà vệ sinh..., còn không phải là dựa vào ông ư!

Ba Tiểu kiều ngạo, vênh lên cái đuôi không để ý tới một già một trẻ đang chơi rất vui vẻ kia, nhưng chẳng được bao lâu liền không nhịn nổi, vẻ mặt nhỉnh hót tới gần phía trước: "Bà à, Nãi Tích, có muốn uống nước dưa hấu hay không? Tôi ép cho hai người?" Có được hay không vậy~~ để ý tôi đi ~ tiểu Hàm và Triển Nguyên ở trong phòng, ông không thể đi tham gia náo nhiệt. Quấy rầy người ta nói chuyện yêu đương là không đạo đức, các người không thể cũng vứt bỏ tôi ~~

Ba Tiểu cúi đầu buồn bực, tại sao không có ai cùng chơi với ông! Khi gió thật!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Beta: Ngọc Hân

Nãi Tích ở nhà Tiểu Hàm như cá gặp nước, Vương Lan Phương cùng Tiểu Kiến đều về hưu ở nhà, đang nhàm chán, hiện tại cuối cùng cũng tìm được việc làm.

Cùng cháu ngoại tản bộ loanh quanh nè, cùng cháu ngoại đi học đánh tennis nè, cùng cháu ngoại xem DVD nè, làm thức ăn ngon cho cháu ngoại nè, dẫn cháu ngoại đi lớp bơi lội nữa~~

Vương Lan Phương và Tiểu Kiến cảm thấy mình giống như ánh nắng chiều tươi đẹp, cuộc sống mới ý nghĩa đang ở trước mắt, đó chính là — Chơi cùng! Cháu! Ngoại!

"Được rồi, Nãi Tích đã có ba mẹ chăm sóc, em không cần lo lắng." Chu Triển Nguyên cười vỗ vỗ vai Tiểu Hàm an ủi.

Thật ra, phải đi Hồng Kông một tuần lễ, nói anh người làm ba này không có chút nào nhớ thương con trai đó là không đúng. Con trai càng ngày càng lớn, năm nay số lần tách khỏi anh nhiều nhất, thời gian cũng dài nhất. Đầu tiên là trại hè trong hai tuần lễ, tiếp đó là ở nhà chú Tiểu hơn một tuần lễ, mặc dù tối nào cũng đều đi thăm nó, dì Vương và chú Tiểu cũng chăm sóc Nãi Tích rất tốt, nhưng rốt cuộc không phải ở nhà mình, Chu Triển Nguyên vẫn sợ Nãi Tích sẽ không quen. Hiện tại, anh lại phải đi Hồng Kông một tuần, trong lòng càng thêm không bỏ được con trai, nhưng nhìn thấy bộ dạng mặt ủ mày ê của tiểu Hàm, Chu Triển Nguyên cảm thấy,

anh vẫn phải tỏ ra chút dáng vẻ của người đàn ông, = =, trước mắt phải an ủi cô gái nhỏ này đã.

"Nãi Tích rất thích chú dì, em không cần lo lắng, hơn nữa chúng ta cũng chỉ đi một tuần rồi lập tức trở về." Sau khi trở về, là anh có thể đón cô về chỗ của anh ở, đến lúc đó cả nhà bọn họ có thể danh chánh ngôn thuận ở cùng một nơi, anh cũng không cần chạy đi chạy về, sống cuộc sống ở hai đầu nỗi nhớ.

Cho nên, vì tương lai tốt đẹp, Chu Triển Nguyên anh phải cố gắng lên! Trong lòng Chu tổng thầm động viên chính mình.

Thấy các nhân viên bên cạnh nhìn như lơ đãng nhưng liên tục bắn ánh mắt qua đây, Chu Triển Nguyên không biến sắc đưa tay lên ôm bả vai của Tiểu Hàm, đây là bà chủ tương lai của các người, đừng có nhận lầm!

Lão Triệu rất vô tội, vốn là anh không cần vất vả bôn ba tham gia hội triển lãm này, nhưng không biết làm sao chuyến này lão Chu có nhiệm vụ quan trọng cần phải làm, cho nên người phụ trách biến thành là anh ta. Cho nên nói, lão Chu anh chính là mượn danh nghĩa công việc để đi tán gái, đúng không?

"Được rồi, nên lên máy bay thôi." Lão Triệu kêu mọi người, đừng nhìn nữa, đó là bảo bối của lão tổng các người, nhìn nữa, coi chừng bị trừ tiền lương!

Lúc đến Hồng Kông đã là buổi tối, tới khách sạn đã đặt trước đó, lão Triệu bắt đầu sắp xếp chỗ ở. Trong công ty có năm nam bốn nữ, cộng thêm Tiểu Hàm, tổng cộng là năm nam năm nữ.

Đặt năm phòng, không có nghi vấn gì, thân là đôi tình nhân duy nhất trong mọi người, đương nhiên Tiểu Hàm ở cùng phòng với Chu Triển Nguyên.

"Triển Nguyên, chúng ta đây là?" Lúc Tiểu Hàm được Chu Triển Nguyên dắt đi vào phòng còn có chút mờ mịt, tại sao vừa rồi lão Triệu nhìn về phía cô cười đến mức phờ phợt như vậy?

Ai nói cùng phòng thì phải xảy ra chuyện gì chứ! Cô rất hiểu sự tự chủ của Triển Nguyên, lão Triệu này thật sự giống như Triển Nguyên nói vậy, khi lưu manh nổi lên thì không phải là người! Tiểu Hàm oán giận bĩu môi. Chỉ là, đợi đến lúc tối, cô giáo Tiểu, cô sẽ biết rõ về mặt kia của lão Triệu là đúng hay là sai.

Bởi vì ngày hôm sau phải dậy sớm chuẩn bị cho việc triển lãm, cho nên mọi người đều không đi chơi mà nghỉ ngơi từ rất sớm. Vào phòng, Tiểu Hàm liền xoay người đi phòng tắm, ai bảo thời tiết nóng như vậy, cả người toàn mồ hôi, khó chịu chết đi được.

Nghe thấy cửa phòng tắm truyền tới một tiếng ‘cạch’, Chu Triển Nguyên móc cái hộp nhung màu đỏ trong túi ra, âm thầm nuốt nước miếng, nói không khẩn trương là giả, đợi lát nữa sẽ phải thực hiện kế hoạch lớn của cuộc đời anh, không thể làm hỏng! Cũng may chuyện của công ty đều giao cho lão Triệu, ngày mai anh không tới buổi triển lãm cũng không có vấn đề gì lớn, như vậy đợi lát nữa bắt đầu được không?

Đang suy nghĩ, Tiểu Hàm ở trong phòng tắm gọi một tiếng: "Triển Nguyên, áo ngủ của em ở bên ngoài, anh lấy giùm em đi~" một đồng hành lý, vừa rồi lật tìm đồ nên quên lấy áo ngủ ra.

Chu Triển Nguyên nhìn túi du lịch trên giường, bên trong lộ ra một nửa quần ngủ vàng nhạt, con mắt tối sầm xuống, cùng nhau tắm, tiểu Hàm không ngại chứ?

"Triển Nguyên, giúp em đặt áo ngủ lên trên sào bên kia là được rồi." Tiểu Hàm thổi bong bóng trong tay, tâm tình rất tốt, điều kiện khách sạn cũng không tệ lắm, lại có cả bồn tắm.

Đi vào phòng tắm, cách tắm rèm Chu Triển Nguyên chỉ có thể nhìn thấy tầng tầng sương mù, còn có dường như anh mơ hồ nhìn thấy dáng người huyền ảo.

Thân thể của Tiểu Hàm không phải anh chưa từng thấy qua, chính là buổi tối nợ thiếu chút nữa lau súng cướp cò, trừ một bước cuối cùng, nên nhìn, nên động, anh cũng sớm đã thử nghiệm qua, cũng chính bởi vì như thế, anh mới có thể càng thêm khó nhin, bởi vì biết cô gái cách rèm kia, da thịt toàn thân trơn mềm nhẵn nhụi đến cỡ nào.....

Trong vô thanh vô thức (âm thầm không tiếng động), Chu Triển Nguyên cầm quần áo đi tới mép bồn tắm, đưa tay vén rèm lên, khiến Tiểu Hàm đang hưởng thụ chơi đùa bọt bong bóng sợ hết hồn: "Để ở đâu thì được." Tiểu Hàm hơi mất tự nhiên rụt người một cái, làm bộ như vô tình đưa mắt liếc về phía sữa tắm ở bên cạnh. Có gì mà căng thẳng chứ, lúc ở chung một chỗ cũng biết những chuyện này là chẳng thể tránh khỏi. Cũng không phải là lần đầu tiên ở cùng một chỗ, có cái gì mà căng thẳng, Tiểu Hàm, mà thật không có tiền đồ! Trong lòng Tiểu Hàm âm thầm khinh bỉ mình.

"Anh sợ em với không tới, cho nên giúp em lấy tới đây." Xuyên thấu qua sương mù mờ ảo, Chu Triển Nguyên nhìn thấy bả vai trắng nõn của cô gái lộ ra bên ngoài, còn có gương mặt bị hơi nóng xông lên hơi ửng đỏ, có thể bởi vì xấu hổ, cô gái cúi đầu tóc dài bị dặt ở sau ót, lộ ra lỗ tai trắng mịn tinh tế, còn có cái cổ không hề che dấu, càng thêm trêu chọc khiến anh miệng đắng lưỡi khô.

Ngồi trên mép bồn tắm, Chu Triển Nguyên cầm bông tắm lên, "Anh giúp em xoa nhé." Lời nói ra khỏi miệng mang theo tiếng khàn trầm thấp mà chính anh cũng không nhận ra, nghe vào trong lỗ tai Tiểu Hàm, càng cảm thấy ần chứa bá đạo cùng uy hiếp mà thường ngày không thấy.

"Tự em làm là được rồi....." Tiểu Hàm rụt vào bên trong một cái, giả vờ mượn động tác vén tóc, gom bọt ở trước ngực lại, nhưng cho dù là như vậy,

cũng không thể che hết ánh mắt xâm lược của người đàn ông.

Chu Triển Nguyên không nói thêm gì nữa, cầm bông tắm lau cái lưng sáng bóng của cô, trong nháy mắt chạm vào nhau đó, hai người cũng đều nhận ra đối phương đang cứng ngắc, chỉ chốc lát sau, Chu Triển Nguyên cảm thấy cô thả lỏng, mới lại tiếp tục.

"Tiểu Hàm ~" đến gần bên tai của cô, Chu Triển Nguyên nói thật nhỏ: "Hôm nay, giao em cho anh, có được không?"

Giao cho anh? Tiểu Hàm vẫn còn đang nghi hoặc, thì anh đã ném bông tắm đi, nhẹ nhàng hôn lên vai cô gái, tay lướt qua mặt nước, xoa cái hông mềm mại.

"Triển Nguyên....." Cảm thấy anh không thu liễm và đè nén giống thường ngày, trong nháy mắt Tiểu Hàm có chút khẩn trương, nhưng chỉ trong chốc lát, lại yên tĩnh như thường, là anh, không phải sao?

Cô đã xác định là anh, cho nên, có sao đâu chứ?

Nghĩ như vậy, Tiểu Hàm cũng không do dự nữa, đưa tay ôm cổ anh, thuận theo lực của anh đứng dậy mềm mại dựa vào ngực anh, Tiểu Hàm chợt cảm thấy hơi thở mềm nhũn.

Cả người bị anh ôm vào trong ngực, cách áo sơ mi ẩm ướt, cô có thể cảm giác được cơ thịt căng chặt của anh. Bị anh ôm ngang từ trong bồn tắm đi ra ngoài, Tiểu Hàm siết chặt vạt áo trong ngực anh, cảm thấy toàn thân mình giống như lửa đốt, muốn giữ vững bình tĩnh, quả nhiên rất khó.

Chu Triển Nguyên mỉm cười nhìn cô gái đỏ hết cả mặt, cúi đầu chạm nhẹ chóp mũi của cô một cái, ôm cô đến dưới vòi sen, mới bắt đầu cởi quần áo của mình.

"Tiểu Hàm, em giúp anh cởi có được không?" Chu Triển Nguyên cố ý mập mờ nói khẽ ở bên tai cô, thấy lỗ tai cô trong nháy mắt đỏ lên như mong muốn. Cô gái nhỏ này vẫn thẹn như vậy.

Chu Triển Nguyên cảm giác mình hoàn toàn đang tự làm khổ mình, cô gái yêu thích cứ như thế đứng ở trước mặt mình, anh vẫn còn ý định giúp cô tắm rửa sạch sẽ, thật đúng là, tính nhẫn nại không tầm thường mà.....

Có thể chỉ mình anh mới biết, anh làm như vậy, cũng chỉ là vì cho anh, còn có cô là lần đầu tiên, giữ lại ấn tượng tốt nhất thôi.....Anh không muốn hù dọa cô đâu. Vì vô số lần tốt đẹp về sau, lần này kiềm chế, là không thể tránh khỏi.

Cho nên nói, Chu tổng anh nhìn xa trông rộng như vậy sao?

Tiểu Hàm nhắm hai mắt tùy cho bàn tay to của anh dạo chơi trên người mình, các đốt ngón tay của người đàn ông mang theo thô ráp rõ rệt, dừng ở trên da thịt mềm mại của cô gái, giống như là đốt lên từng đốm lửa nhỏ.

Dạo chơi một lát, môi của anh cúi thấp xuống, bắt đầu từ cái trán, giống như tôn thờ, dần dần trượt xuống, lưu luyến đôi môi đỏ mọng của cô, cuối cùng giống như là khó chịu, cắn nhẹ rồi mới dời xuống xương quai xanh.

Mập mờ thở dốc tràn ngập ở trong phòng tắm thu hẹp, răng môi giao nhau, cô khẽ ngậm lên: "Triển Nguyên..... Đi lên giường....." Dừng ở đây, dùng phương thức xấu hổ này, giao lần đầu tiên của cô. Đây là suy nghĩ cuối cùng trước khi mất đi ý thức, Tiểu Hàm chợt nghĩ ra.

Như cô mong muốn, Chu Triển Nguyên tăng sức, ôm ngang cô gái lên, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, cười cầm khăn tắm vừa để ở bên cạnh, dịu dàng nhanh chóng lau khô cho cô.

"Triển Nguyên....." Tiểu Hàm đỏ mặt nhìn, khẽ cắn môi, lẩm bẫm nói khẽ.

"Ừm?" Chu Triển Nguyên ném khăn tắm xuống, buồn cười nhìn mặt cô gái đang đỏ lên, cúi đầu, khẽ hôn trên eo mềm nhuyễn của cô, cảm thấy cô cứng ngắc, anh giống như đứa trẻ cười đắc ý, hai tay đi xuống, càng quá đáng hơn.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Editor: KẹoĐắng

Beta-ers: coki, Lạc Thần

Nghe được tiếng cười khê của anh, Tiểu Hàm càng cảm giác mặt mình nóng đến mức muốn nổ tung. Tại sao người này lại có thể như vậy.....

Trước ngực truyền đến cảm giác hơi đau nhói, là hàm răng của anh.

“Tiểu Hàm, anh yêu em.....” Chu Triển Nguyên liếm tai của cô, anh cảm thấy được cô đang run rẩy nên cười rất hài lòng.

Tiểu Hàm cũng không biết chỗ nào không được tự nhiên nhưng đột nhiên cô lại không muốn. Tại sao cô lại ở phía dưới? Tiểu Hàm nheo mắt, khóe miệng hơi cong lên, sau đó cô gái nhỏ lật người giành thế chủ động.

Tiểu Hàm dạng chân ngồi trên eo Chu Triển Nguyên, cười rất đặc ý: “Em muốn ở phía trên ~ “hừ” ~

Chu Triển Nguyên bất đắc dĩ nhìn cô gái nào đó đột nhiên đột nhiên thay đổi, trong đáy mắt không giấu được cứng chiu. Dù sao cuối cùng kết quả cũng không thay đổi, như vậy cứ xem thử cô muốn chơi như thế nào.

Tiểu Hàm bĩu môi một cái, hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn là cúi đầu đưa lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm môi dưới của anh. Mỗi lần đều là anh chủ động, thì ra nhìn bộ dáng chột ngẩn người của đối phương lại vui như vậy, khó trách lần nào anh cũng nhiệt tình.

Đầu lưỡi màu hồng dạo chơi trên môi Chu Triển Nguyên, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của nhau. Tiểu Hàm trêu chọc anh, nhìn thấy anh cau mày chịu đựng thì cô cười rất đắc ý.

“Ừhm~” Một thoáng không chú ý, đầu lưỡi đã bị anh cuốn lấy.

Lông mi cong cong, lực chú ý của Tiểu Hàm đều tập trung vào đầu lưỡi đột nhiên bị anh cuốn lấy. Không còn kiểm chế giống như bình thường, vào lúc này anh hoàn toàn phóng thích ra, không còn phong độ thường ngày chỉ còn răng môi giao nhau, thể hiện rõ sự bá đạo của anh.

Không biết từ lúc nào, cả người Tiểu Hàm đã ở dưới người Chu Triển Nguyên, mặc cho anh lần lượt để lại dấu vết trên người cô.

Không hài lòng.

Hôm nay Tiểu Hàm thật sự muốn vùng dậy, cô đẩy Chu Triển Nguyên ra. Đôi mắt quyến rũ như tơ, má phấn hàm chứa xuân tình, cô chống đỡ lồng ngực của anh, không muốn thuận theo nhưng cũng không muốn buông tha, giọng nói hơi tức giận: “Em muốn ở phía trên.”

Chu Triển Nguyên cắn răng, phía trên thì phía trên. Còn chơi như vậy nữa là sẽ thật sự xảy ra chuyện đây.

Cô cười “ha, ha” hai tiếng, dường như lúc này Tiểu Hàm mới ý thức được là bản thân đang ở chỗ nào, khuôn mặt đỏ bừng lần nữa, cô yếu ớt liếc Chu Triển Nguyên một cái, giống như là quyết tâm làm cái gì đó sau đó cô cúi người xuống lần nữa, hôn lên cằm của anh.

Từ cằm bắt đầu mở rộng ra, cô từ từ đi xuống, hôn từng cái từng cái một, giống như trêu chọc nhưng cũng giống như đang hưởng thụ. Cô hôn lên đường cong bắp thịt hoàn mỹ trước ngực anh, bàn tay trắng nõn đi xuống, đặt bên eo của anh....

“Thả lỏng nào.....” Hai tay Chu Triển Nguyên dùng sức nhắc cả người Tiểu Hàm lên, anh tìm được môi của cô, làm nụ hôn sâu hơn sau đó đắm chìm trong sự ngọt ngào tốt đẹp này.

“Tiểu Hàm, thả lỏng đi.....” Lần lượt thay đổi quyền chủ động khiến Tiểu Hàm đã sớm đánh mất lãnh địa. Vòng eo nhỏ nhắn của cô bị anh nắm chặt sau đó trầm luân vào trong nụ hôn thân mật của anh.

“Triển Nguyên....” Tiểu Hàm không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả cảm giác vào giờ phút này. Cô chỉ nhớ rõ tên của anh, Triển Nguyên, Triển Nguyên, Triển Nguyên của cô.....

“Tiểu Hàm, giao bản thân cho anh.....” Mồ hôi từ trên trán theo ngực chảy xuống phía dưới. Dưới ánh đèn vàng Tiểu Hàm có thể nhìn thấy đường cong bắp thịt duyên dáng của người đàn ông này. Cô gái nhỏ bên dưới vẫn hồn nhiên không biết chuyện thế gian, miệng rên khẽ, toàn bộ đều là vô ý thức. Cô chỉ là dựa vào bản năng mà gọi tên của anh thôi.

Rõ ràng máy điều hòa trong nhà bật đến hai mươi độ nhưng mà Chu Triển Nguyên vẫn cảm thấy giống như đang ở gần miệng núi lửa mà người trong ngực cũng giống như là vật bắt lửa. Tuy cả hai đều nóng hầm hập giống như nhau nhưng không ai buông đối phương ra cả. Cho dù bị đốt thành tro bụi cũng không muốn buông tay.

Răng môi lần lượt giao nhau, Chu Triển Nguyên tỉ mỉ liếm láp hàm răng của Tiểu Hàm. Anh dùng hết sức để hấp dẫn sự chú ý của cô. Tiểu Hàm ôm cổ anh, cảm giác được bàn tay anh đang dạo chơi trên người cô, thô ráp lại an toàn. Trên người cũng giống như bị bắt lửa, cô muốn tìm chỗ phát tiết nhưng mà chạy tới chạy lui mà mãi không tìm được đường. Cô khó chịu “ưm” một tiếng, nhúu mày rồi đưa tay chạm vào hông anh. Đầu ngón tay xẹt qua bên trong bắp đùi anh sau đó cô nhận thấy người phía trên đột nhiên run rẩy.

Nhìn Tiểu Hàm bởi vì khó chịu mà nhú chặt lông mày, rốt cuộc Chu Triển Nguyên cũng quyết định. Anh nâng eo nhỏ của cô lên, dùng sức đi vào. Một giây khi anh đi vào, anh lập tức cảm nhận được cô khít khao bao bọc làm anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Giống như là con thuyền trôi lơ lửng trên biển tìm được bến cảng, Chu Triển Nguyên đắm chìm trong vui thích cực hạn, nóng bỏng, ấm áp.

Ngay sau đó anh tinh tế hôn lên môi cô, vai cô, tai cô, tất cả của cô. Anh muốn truyền đạt toàn bộ những vui sướng và thỏa mãn của bản thân cho cô.

Cô gái này là của anh, cả đời cũng đều là của anh.

Một giây khi anh tiến vào, móng tay Tiểu Hàm cào lên lưng của anh để lại dấu vết không nặng không nhẹ nhưng lại giống như là chỉ thị làm cho người đàn ông phía trên thức tỉnh, toàn tâm tập trung tinh thần.

Ánh trăng ngoài cửa sổ sáng ngời, trong veo. Thời tiết ấm áp, gió nhẹ thổi qua tán cây, thỉnh thoảng lại truyền đến những âm thanh “xào xạt” còn lại hầu như là yên tĩnh. Bên trong nhà, sau khi kích tình qua đi có một đôi nam nữ đang ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau, lúc Tiểu Hàm tỉnh lại thì chợt ý thức được tất cả mọi chuyện đã có sự thay đổi, cánh tay vòng qua eo cô và khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc.

Hô hấp của bọn họ đan vào nhau, khuôn mặt Tiểu Hàm chậm rãi nở nụ cười, đáy mắt ẩn chứa ấm áp nhàn nhạt. Cô vươn tay chạm vào gò má của anh. Tối hôm qua, là anh đã ôm cô không còn hơi sức đi tắm rửa. Bây giờ nhớ lại sự dịu dàng lúc đó của anh thì cô không nhịn được đỏ mặt.

Mọi người đều nói chuyện hạnh phúc nhất cuộc đời người phụ nữ là có thể tìm được người yêu mình và người mình yêu. Rất may mắn là cô đã tìm được.

Tiểu Hàm nhếch khóe môi, nhẹ nhàng cử động thân thể đau đớn, ngay lập tức cô cảm giác được cái tay đang vòng qua eo mình tăng thêm sức lực.

Tiểu Hàm ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Chu Triển Nguyên đang mỉm cười.

“Anh tỉnh rồi hả?” Tiểu Hàm có chút ngỡ ngàng, hỏi. Cô thật sự không dám nhìn vào mắt anh, rõ ràng là đã làm chuyện thân mật nhất nhưng cô vẫn cảm thấy ngỡ ngàng khi sáng sớm vừa mới tỉnh dậy, người đầu tiên nhìn thấy là anh.

Chu Triển Nguyên mỉm cười dịu dàng nhìn Tiểu Hàm đỏ mặt cúi đầu, trong lòng tràn đầy ấm áp: “Còn mệt hay không? Có muốn ngủ thêm một lát không?”

Tiểu Hàm hiểu ý tứ trong lời nói của anh, đỏ mặt thẹn thùng, tức giận liếc anh một cái muốn quay lưng đi nhưng cũng không biết là động đến nơi nào mà hít vào một hơi, chân mày cũng nhíu lại.

“Còn đau sao?” Chu Triển Nguyên lại gần, đáy mắt mang theo lo lắng đồng thời còn có trêu chọc. Nhìn dấu hôn nhàn nhạt trên cổ của cô, anh không khỏi cười đến thỏa mãn. Ngày hôm qua anh rất muốn kiềm chế nhưng mà cô quá xinh đẹp nên cuối cùng vẫn là không nhịn được. Về phần muốn dành cho cô đêm đầu tiên tốt đẹp lý tưởng thì đoán chừng đã sụp đổ rồi.

“Không đau...” Mặt Tiểu Hàm đỏ lên, nhẹ nhàng đẩy tay anh ra. Tại sao người này lại như vậy chứ..... Mới sáng sớm.....

Chu Triển Nguyên biết Tiểu Hàm hiểu lầm ý của mình. Anh chỉ muốn xem thử một chút, xem cô có bị thương hay không thôi mà nhưng hình như không giải thích thì tốt hơn. “Em ngủ thêm một chút nữa đi, anh đi gọi phục vụ mang bữa sáng vào.”

Tiểu Hàm “vâng” một tiếng, nghe lời nhắm mắt lại. Quả thật là mệt chết đi được làm cô không muốn động đậy một chút nào cả. Chuyển đi Hồng Kông tốt đẹp lại bị cô lãng phí trong khách sạn, đều là tại anh.....

Hôm nay Chu Triển Nguyên không có ý định ra cửa. Chuyện của công ty có lão Triệu lo là tốt rồi. Nhiệm vụ của anh là ở cùng với cô. Ngày đầu tiên mà bỏ cô một mình ở trong khách sạn thì anh không làm được.

“Ngồi dậy ăn sáng đi, đây là bữa sáng kiểu Hồng Kông, mùi vị có vẻ rất ngon.” Chu Triển Nguyên bưng bữa sáng vào phòng, quả nhiên nhìn thấy bộ dáng trợn to hai mắt của Tiểu Hàm. Cô gái nhỏ này, vừa nói đến đồ ăn là lập tức có sức lực ngay.

“Em đi đánh răng đã.” Tiểu Hàm đã sớm ngủ được mùi thơm nên nhảy dựng lên giống như bình thường nhưng lại quên mất bản thân đang thuộc về thời kỳ sau khi “vận động” quá độ nên cả người đau đớn dữ dội. Cô lão đảo một cái, thiếu chút nữa đã ngã từ trên giường xuống. Cũng may là nhờ Chu Triển Nguyên tay mắt lanh lẹ kịp thời đặt bữa sáng xuống rồi ôm lấy cô.

“Được rồi, vẫn là để anh ôm em đi.” Chu Triển Nguyên bắt đặc dĩ néo néo cái mũi của Tiểu Hàm. Như vậy thì làm sao anh có thể yên tâm cho được nhưng hình như cũng là lỗi do anh mà? Xem ra là anh phải lấy công chuộc tội, phục vụ cô gái nhỏ này thật tốt thôi.

Tiểu Hàm tức giận trừng mắt nhìn Chu Triển Nguyên. Nếu không phải tại anh thì cô có thể mất mặt như vậy sao? Lại còn dám cười nhạo cô? Thật đáng ghét~

Nhìn người phụ nữ ở trong gương, trong nháy mắt Tiểu Hàm đã bị giật mình. Người phụ nữ quyến rũ xinh đẹp kia thật sự là cô sao? Ánh mắt vừa lười nhác lại mệt mỏi, nửa khép nửa mở, nhìn kỹ trong đáy mắt còn có sóng nước. Đôi môi đỏ mọng nước xinh đẹp tựa như anh đào. Căn cổ trắng nõn như có như không lộ ra mấy dấu hôn màu hồng. Bộ quần áo ngủ nửa kín

nửa hở ở trên người cô làm lộ ra xương quai xanh tinh xảo và một nửa bộ ngực trắng nõn mềm mại. Toàn thân Tiểu Hàm vô lực dựa vào người đàn ông đang ôm cô, nhìn thế nào cũng không giống cô nha.

“Em....” Tại sao lại là dáng vẻ này? Tiểu Hàm mở miệng nhưng không biết nên nói như thế nào. Ngược lại hình như Chu Triển Nguyên đã hiểu ý của cô, anh nhẹ nhàng thổi khí bên tai cô: “Chu phu nhân xinh đẹp, em biết mà, tối hôm qua Chu tiên sinh đã mất tự chủ đến cỡ nào.....” Ấm áp của cô, uyển chuyển của cô đều làm cho anh không thể tự kiềm chế được.

“Ai là Chu phu nhân chứ~” Tiểu Hàm đỏ mặt, lấy cùi chỏ chạm Chu Triển Nguyên. Tiểu Hàm nhìn thấy hai người trong gương càng xích lại gần nhau, gần bó như môi với răng, đột nhiên cô cảm thấy ngón áp út tay phải truyền đến xúc cảm lạnh lạnh, cô muốn cúi đầu xuống nhìn nhưng đã bị anh giữ lại. Một nụ hôn rơi xuống làm cho cô thiếu chút nữa hít thở không thông.

“Gả cho anh có được hay không?” Chu Triển Nguyên ôm chặt Tiểu Hàm, cằm đặt trên đỉnh đầu cô, cảm nhận hô hấp gấp rút của cô, nhỏ giọng thỉnh cầu. Anh muốn mỗi sáng sớm tỉnh lại đều có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô, muốn mỗi giây mỗi phút đều nhìn thấy cô yên tĩnh, ấm áp nở nụ cười.

Chu Triển Nguyên nhẹ nhàng dùng môi hôn trán Tiểu Hàm. Anh mở miệng lần nữa: “Tiểu Hàm, gả cho anh đi, chúng ta hãy trở về thừa chuyện với ba mẹ, được không?”

Tiểu Hàm cúi đầu xuống, nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay sau đó dựa vào ngực Chu Triển Nguyên. Cô có thể nghe thấy được nhịp tim mạnh mẽ mà có lực của anh, ngửi được mùi vị quen thuộc trên người người đàn ông đang ôm cô. Mới vừa rồi trái tim còn đang nhảy lên kịch liệt đột nhiên bị cảm giác yên bình thay thế. Gả cho anh, trở thành bà xã của anh, được hay không?

Tiểu Hàm ngẩng đầu lên, khi cô nhìn thấy gò má của Chu Triển Nguyên thì nhẹ nhàng mỉm cười. Triển Nguyên, cô lẩm nhẩm không tiếng động ở trong lòng. Đột nhiên trái tim giống như bị thứ gì lướt nhẹ qua, mềm mại và bình yên.

“Được.” Tiểu Hàm xích lại gần trong ngực anh, vòng tay ôm chặt hông anh. Nơi bình yên trong lòng em chính là nhà. Nơi đó có anh là tốt rồi, không phải sao?

Nghe được một chữ này, trong lúc nhất thời Chu Triển Nguyên cảm thấy cả thế giới đột nhiên trở nên yên tĩnh, bốn phía im lặng giống như chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người. Khóe miệng anh chọt nhếch lên thành một đường cong, tạo nên cảm giác rục rỡ, vui sướng. Chu Triển Nguyên cúi thấp đầu tìm được môi Tiểu Hàm, tinh tế thưởng thức, triền miên giao nhau. A, bà xã của anh, thật là tốt!

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Editor: Kẹo Đăng

Beta: coki, Lạc Thần

Ngày đó Tiểu Hàm không ra khỏi phòng, cơm trưa và cơm tối đều do Chu Triển Nguyên gọi bên ngoài đưa vào. Thật ra cũng không phải là mệt đến mức không nhúc nhích được, chẳng qua là trên cổ cô có dấu hôn nên bây giờ không có cách nào gặp người khác cả. Nhất là mới vừa rồi, người nào đó lại ôn tập thêm một lần nên dấu hôn càng thêm rõ ràng, quá đáng ghét.

Ngày hôm sau, lúc bọn lão Triệu ra cửa thì Tiểu Hàm vẫn còn chưa tỉnh ngủ, đến khi bọn lão Triệu kết thúc công việc trở lại thì Tiểu Hàm đã ngủ nên lúc cô nhìn thấy đám người lão Triệu thì đã là ba ngày sau rồi.

Nhìn bộ mặt lão Triệu bỉ ổi nhưng lại cố gắng muốn thể hiện mình là chính nhân quân tử khiến Tiểu Hàm không biết nên ôn như thế nào. Có một số việc trong lòng mọi người biết là tốt rồi, cần gì cười đến rõ ràng như vậy chứ! Hừ! Mọi người đều là người trưởng thành, cho nhau chút mặt mũi có được hay không? Đừng cười đến chế nhạo như vậy chứ, Tiểu Hàm lặng lẽ vùi đầu, hận không thể nhận thân thích với đà điểu.

Chu Triển Nguyên thì vẫn tự nhiên, bình tĩnh nắm lấy tay Tiểu Hàm sau đó đi tới trước mặt lão Triệu cười thản nhiên: “Tôi muốn mang bà xã đi ăn bánh trứng gà non, chuyện kế tiếp vẫn phải làm phiền cậu rồi.” Chỉ còn có hai ngày nữa là triển lãm kết thúc, lúc này phải khao nhân viên đồng thời

mọi người có thể tự do ra ngoài chơi một ngày, còn về phần anh thì đương nhiên là anh muốn cùng bà xã đi nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp rồi.

Trong giây phút khi Chu Triển Nguyên vừa dứt lời thì Tiểu Hàm thề là cô đã nhìn thấy vẻ mặt mờ và hiểu rõ trong mắt lão Triệu và những người sau lưng anh ta. Bà xã, có cần trực tiếp như vậy hay không? Hại cô chuẩn bị quần áo đẹp để ra cửa mà bây giờ lại chẳng có chỗ dùng. Đây không phải là trực tiếp nói cho người ta biết lý do vì sao bọn họ một ngày một đêm không ra khỏi cửa phòng hay sao?

Nghĩ đến dấu hôn màu hồng mặt mờ trên cổ vào sáng nay do người nào đó để lại, Tiểu Hàm không tự chủ được đỏ mặt.

Thật ra thì cô giáo Tiểu à, cho dù ông chủ Chu nhà cô không nói gì thì trong lòng mọi người đều rõ cả. Mới hôm qua vẻ mặt của giám đốc Chu còn là chịu đựng nhưng lúc này lại cười như cảnh xuân rục rĩ, rõ ràng là đáng vẻ thỏa mãn mà, như thế này thì làm sao mọi người có thể không biết cho được? Rốt cuộc tổng giám đốc của bọn họ cũng khai trai* rồi. Nhìn dáng vẻ mời ngon tay đan xen ngọt ngào của hai người, có cần phải làm cho người ta ganh tỵ như vậy hay không?

*Khai trai: ăn mặn sau khi hết ăn chay.

A~~ Mọi người sờ cằm cười gian. Không biết tâm tình ông chủ tốt như vậy thì ngày nghỉ vẫn có tiền thưởng hay không?

Hành trình tiếp theo hết sức thuận lợi. Triển lãm vừa kết thúc thì mọi người đã chạy như bay đi mua sắm. Đặc biệt là mấy người có chồng, dáng vẻ của bọn họ giống như dốc toàn bộ của cải để mua sắm vậy. Lão Triệu nhìn đám người kia mà mồ hôi lạnh toát ra. Cũng may là bà xã đại nhân của anh ta không đi cùng, nếu không tiền gửi ngân hàng lại ngâm nước một nửa rồi.

Chu Triển Nguyên và Tiểu Hàm cũng không về tay không. Vì để lấy lòng ông bà cụ và cha mẹ vợ tương lai nên tổng giám đốc Chu gần như là dùng hết sức, ra tay rất hung ác khiến Tiểu Hàm nhìn thấy không khỏi co rúm.

“Triển Nguyên, không cần phải mua cái này đâu. Mẹ em không dùng được.” Tiểu Hàm nhìn cái ví da hàng hiệu số lượng có hạn, trong đầu xuất hiện một chữ “X”*. Chẳng lẽ lại muốn mẹ cô xách cái túi này chen chúc trong chợ sao? Quá đại tài tiểu dụng* rồi.

*Chữ X là không đồng ý/không được/không còn O là ngược lại đó

*Đại tài tiểu dụng: tài lớn mà làm việc nhỏ, ý chỉ lãng phí

Chu Triển Nguyên cau mày lại, vậy mua cái gì mới tốt đây? Muốn kết hôn với con gái duy nhất nhà người ta thì nên dùng cái gì đến đổi mới phải?

“Vậy em nói nên mua cái gì cho dì?” Chu Triển Nguyên khiêm tốn hỏi.

Tiểu Hàm mím môi suy nghĩ nói: “Sau khi mẹ em về hưu thì rất say mê chụp ảnh, mua cho mẹ một cái máy quay phim chụp ảnh đi.” Đây coi như là hợp lý hơn nữa mua về cũng có chỗ dùng, cũng không trở thành đồ lãng phí.

“Đúng rồi, em muốn mua một ít đồ cho dì Thẩm và chú Chu, anh nói chú và dì sẽ thích gì nhỉ?” Tiểu Hàm xoay người nhìn về phía Chu Triển Nguyên, cau mày hỏi.

Chu Triển Nguyên cười vuốt tóc cô, nhàn nhạt nói: “Em mua cái gì thì bọn họ cũng sẽ thích.” Lời này không phải giả. Trình độ yêu thích của ba mẹ anh đối với Tiểu Hàm đã vượt xa đứa con trai này rồi. Lúc nhỏ anh nhớ mẹ đã từng nói muốn đổi đứa con trai không có một chút đáng yêu nhà mình với cô bé Tiểu Hàm mềm mại núc ních nhà cách vách. Hôm nay, anh, đứa con trai không có một chút đáng yêu nào đã giúp bà lừa gạt cô gái mềm

mại nhà cách vách về làm con dâu rồi đấy, còn có chuyện gì có thể làm bà vui vẻ hơn chuyện này sao? Về phần cha thì càng dễ lấy lòng. Đàn ông mà, vốn không chú trọng những chuyện nhỏ nhặt này. Con cháu có tấm lòng là đủ rồi, dù là cái gì thì ông cũng đều thỏa mãn.

Chu Triển Nguyên thích nhìn bộ dáng nghiêm túc, tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng cho người nhà anh của cô đồng thời cũng vui vẻ hưởng thụ cảm giác được cô ỷ lại. Mỗi lần thấy cái gì thì Tiểu Hàm đều không tự chủ xoay người hỏi ý kiến của anh. Nhìn cô khẽ nhú mày, dáng vẻ phân vân thì Chu Triển Nguyên cảm thấy mình giống như được một sóng suối ấm áp bao quanh. Anh vươn tay nắm lấy tay cô, khéo môi nhẹ nhàng cong lên, muốn cứ như vậy mãi mãi.

Lúc từ Hồng Kông trở lại thì Vương Lang Phương và Tiểu Kiến đã dẫn theo Nãi Tích đến sân bay đón bọn họ.

Khi Vương Lan Phương nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay con gái thì cũng chỉ liếc qua rồi không nói gì cả. Có cái gì tốt để nói đây, con gái đã lớn, có thể tự làm chủ chuyện của mình nên phận làm mẹ như bà chỉ cần đứng ở phía sau giúp đỡ là được. Sau này bà sẽ giúp đỡ chăm sóc Nãi Tích, chờ đến khi Tiểu Hàm sinh em bé mà cần bà giúp đỡ thì bà sẽ giúp một tay nếu không muốn bà giúp thì bà cũng vui vẻ thanh nhàn, không có gì không tốt cả.

Về đến nhà, sau khi mọi người ăn một bữa cơm tối rất là phong phú thì Tiểu Hàm liền bị Nãi Tích lôi kéo đi xem truyện tranh còn Chu Triển Nguyên lại theo chân cha vợ tương lai vào phòng sách “đánh cờ.”

“Triển Nguyên.” Tiểu Kiến để con cờ xuống, ngẩng đầu lên: “Chú và dì Vương của con chỉ có một đứa con gái là Tiểu Hàm, con cũng biết chúng ta yêu thương con bé đến cỡ nào. Sau này chú giao con bé lại cho con.” Giọng Tiểu Kiến nhàn nhạt nhưng trọng lượng lại không nhẹ. Đây là lời dặn dò trịnh trọng nhất của một người làm cha.

Chu Triển Nguyên nghiêm túc, ngời thẳng lên: “Chú, xin chú yên tâm. Con sẽ đối xử với Tiểu Hàm thật tốt.” Chu Triển Nguyên nhìn thẳng vào mắt Tiểu Kiến, không hề lùì bước. Nếu như đã nhận định thì anh sẽ không buông tay. Tiểu Hàm rất tốt, anh biết rõ điều này. Có thể nắm tay cô là may mắn của anh.

Đều nói kiếp trước ở trước mặt Phật Tổ cầu xin trăm ngàn lần mới đổi lấy một lần quay đầu ở kiếp này. Duyên phận giữa anh và cô, anh đã dùng thân phận anh trai để bảo vệ cô mười năm, thẳng đến về sau rẽ tình cảm sâu rồi dần dần ứng nghiệm vô số lời cầu xin của anh kiếp trước.

“Chú, chú và dì hãy yên tâm. Con không dám hứa có thể cho Tiểu Hàm những thứ tốt nhất nhưng nhất định con sẽ không để em ấy chịu uất ức.” Chu Triển Nguyên nhớ tới nụ cười tỏa sáng của Tiểu Hàm, ánh mắt không khỏi trở nên dịu dàng: “Có thể cưới Tiểu Hàm là may mắn của con. Nếu như con làm không tốt thì chú có thể đánh con, con sẽ không có một câu oán hận.”

Người ta gả con gái duy nhất cho anh, yêu cầu chỉ có một, đó chính là đối xử tốt với con gái của người ta. Một người cha như vậy, ngoại trừ cảm kích và tôn kính thì anh còn có thể nói gì nữa?

“Được rồi, có thời gian thì dẫn ba mẹ con tới đây một chuyến, con cũng không còn nhỏ nữa, kéo dài chuyện này cũng không tốt.” Tiểu Kiến đứng lên, nhẹ nhàng duỗi lưng một cái: “Ai, già rồi, mới ngồi một lát mà đã đau lưng.”

Chu Triển Nguyên cũng đứng lên theo, quan tâm nói: “Chú, con và Tiểu Hàm có mua một cái ghế massage cho chú và dì. Chú hãy thử một chút đi, có vẻ rất hiệu quả.” Đối với bốn người già trong nhà, anh và Tiểu Hàm đều cố hết sức để chăm sóc. Dù sao cô cũng là đứa con duy nhất, tuy nói thân thể ba mẹ vẫn khỏe mạnh nhưng không thể không đề phòng trước được.

“Chú, con có chuyện muốn nói với chú một tiếng. Ba mẹ con chuẩn bị trở về rồi. Chuyện ở Thượng Hải vừa kết thúc thì bọn họ sẽ trở lại.” Mấy năm trước sự nghiệp tại Thượng Hải của ba anh đã chuyển giao cho anh. Lần này trở về là để làm chuyện cuối cùng. Sau khi ở đó xong xuôi thì ba mẹ anh sẽ trở về đây dưỡng lão.

Nguyên nhân thúc giục ba mẹ ra quyết định phải tính tới chuyện của anh và Tiểu Hàm. Trong điện thoại mẹ đã nói sợ sau này bọn họ sinh em bé mà không có ai chăm sóc cho nên mới vội vàng trở về. Chu Triển Nguyên cười khổ lắc đầu một cái, tại sao nghe giọng của mẹ cứ giống như không nhận được nữa mà muốn bồi dưỡng cháu vậy? Không phải bà đã có cháu rồi sao? Tiểu Hàm vẫn còn trẻ, anh định để cho cô tự do thêm vài năm nữa.

Chờ thêm vài năm nữa, đến khi Nãi Tích lớn một chút, lớn đến độ có thể làm một anh trai đạt chuẩn thì anh và Tiểu Hàm sẽ suy nghĩ đến chuyện có thêm em bé. Khi đó nếu cô muốn tiếp tục công việc thì giao đứa bé cho mẹ hoặc là tìm vú em cũng được, còn nếu cô muốn tự mình chăm sóc con vậy thì xin nghỉ ở nhà, anh nuôi cô cũng không có vấn đề.

Nghĩ đến đứa bé mềm mại, đáng yêu của anh và cô, trên mặt Chu Triển Nguyên lập tức hiện lên nụ cười ấm áp. Đến lúc đó nên đổi xe, phải đổi loại lớn một chút. Xe trẻ em, sữa bột, tã... Đều phải chuẩn bị. A, anh đang suy nghĩ cái gì vậy? Chu Triển Nguyên cười lắc đầu một cái, nghĩ xa quá rồi. Hiện tại việc nên suy nghĩ chính là rước mẹ con Tiểu Hàm về nhà.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Editor: ♡Du♡

Beta: ViVu

Động tác của Chu Nghị Vinh và Thẩm Phụng Trân vô cùng nhanh, sau khi nhận được điện thoại của con trai, không được nửa ngày đã xuất hiện trong nhà thông gia tương lai. Hết cách rồi, bây giờ giao thông quá thuận tiện, huống chi bọn họ ở Thượng Hải cũng không có làm việc gì, ước gì sớm chút trở về nhìn cháu trai.

"Thông gia, bà nói tôi nên tổ chức tiệc rượu ở Duyệt Lai Cư hay Quang Dương? Tôi vẫn thấy Quang Dương được hơn, ở đó rộng rãi, nhưng bên Duyệt Lai Cư thì đặc sắc hơn... Nay, rốt cuộc chọn ở đâu đây?" Thẩm Phụng Trân cầm danh sách khách sạn trong tay, nhíu mày do dự thương lượng với Vương Lan Phương, vẻ mặt của Vương Lan Phương không biết chọn chỗ nào, dù sao cũng là chuyện lớn cả đời của con gái, dĩ nhiên bà hi vọng con gái gả được nở mày nở mặt.

Ngồi ở bên cạnh Chu Triển Nguyên, Tiểu Hàm dở khóc dở cười, cô cũng không nói sẽ lập tức kết hôn với Triển Nguyên, mới quen nhau được mấy tháng, có cần nhanh như vậy không. "Triển Nguyên, có phải hai người họ có chút gấp gáp hay không? Chúng ta nói muốn kết hôn khi nào chứ?" Tiểu Hàm xoay người, tức giận nhìn người đàn ông bên cạnh.

Chu Triển Nguyên cứng chiều néo chóp mũi của cô, cười nói: "Thế nào? Còn không định gả cho anh hả? Nhưng mẹ anh không kịp đợi muốn

em gọi một tiếng mẹ."

Tiểu Hàm bĩu môi, quẹt mũi cô một cái, sẽ sẹp. Nhẹ nhàng nằm úp ghé vào tai anh nói: "Kêu dì Vương là mẹ thật kỳ..." Kêu dì hơn hai mươi năm, chợt muốn cô kêu là mẹ, đó là một vấn đề lớn.

Vốn Tiểu Hàm là một người không thích thay đổi, nói dễ nghe là yên ổn ở tình trạng hiện tại, nói khó nghe một chút chính là nhát gan, sợ không thích ứng với thay đổi sau này. Bằng không khi còn bé cô cũng sẽ không cứng đầu không chịu kêu Thẩm Phượng Trân là mẹ nuôi.

Bây giờ trưởng thành, trên mặt cũng không còn non nớt như trước, nhưng tật xấu này ít nhiều vẫn còn sót lại, Mạnh Bất Đĩnh muốn cô thay đổi cách gọi, vẫn sẽ cảm thấy có chút kỳ quái, dù sao cũng từ dì trực tiếp biến thành mẹ.

Hơn nữa, sau khi chính thức cử hành hôn lễ mới gọi, hay là hiện tại nên đổi cách kêu mẹ? Hoặc là sau khi cầm giấy kết hôn? Thật là một vấn đề lớn, Tiểu Hàm lặng lẽ vỗ trán.

Chu Triển Nguyên buồn cười vuốt tóc của cô, nhẹ nhàng chống đỡ trán của cô cười nói: "Thế nào, không muốn trở thành người của nhà họ Chu anh?"

Tiểu Hàm đẩy anh ra, trên mặt ửng đỏ, thiệt là, ba mẹ đang ngồi cách đó không xa, sao người này không chút kiêng kỵ, đợi lát nữa sẽ bị nói. "Nói gì đó, bây giờ cũng không lưu hành sửa họ." Chu Hàm, một chút cũng không dễ nghe như Tiểu Hàm.

"Tốt lắm, đợi lát nữa em thu xếp quần áo, theo anh trở về thôi." Chu Triển Nguyên đưa tay cầm tay của cô, nhẹ nhàng cầm ngón trỏ của cô đùa giỡn, không nặng không nhẹ.

Tiểu Hàm suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu, "Chúng ta cũng nên nói với ba mẹ một tiếng, cũng gần khai giảng, em phải về chuẩn bị một chút." Hơn nữa Milk cũng được ông bà nội anh ôm đi, làm cho mẹ gần đây không có quen, la hét muốn đoạt Milk về.

Chu Triển Nguyên nheo họng, chẳng lẽ bạn gái nhỏ của anh còn tưởng rằng anh muốn cô trở về phòng trọ nhỏ của cô ấy sao? Nói tới, phòng ở kia cũng nên thay đổi dụng cụ trong nhà, ngày nào đó chờ Tiểu Hàm rảnh rỗi thì đi xem dụng cụ một chút, đổi lại những kiểu dáng cô ấy thích. Cuối cùng cũng nên có chút cảm giác gia đình, dù sao cũng có rất nhiều người.

Đợi đến tất cả đồ đạc bị dời đến chỗ của Chu Triển Nguyên, Tiểu Hàm mới phục hồi tinh thần. Nhìn vẻ mặt thản nhiên của người đàn ông kia, Tiểu Hàm chỉ cảm thấy buồn cười. Chỉ là, cũng không có gì không được tự nhiên, nếu trường bối hai nhà cũng đã thương lượng chuyện tổ chức tiệc rượu, cô còn nói thêm gì nữa? Chỉ là, bé con không có ở đây, thật có chút không quen. Phòng ở lớn như vậy, chỉ có hai người, có chút cảm giác vắng vẻ, nhất là trong nhà của Triển Nguyên, đều là màu sắc lạnh lùng.

Nhìn cô gái liếc nhìn xung quanh, Chu Triển Nguyên cười khẽ ôm cô nói: "Ngày mai anh không làm gì, chúng ta đi chọn mua mấy vật dụng mà em thích."

Tiểu Hàm gật đầu một cái, mặc dù chưa định ngày cưới, nhưng chuyện này ngược lại có thể làm trước, dù sao cũng là kế hoạch lâu dài.

Có điều, bây giờ có chuyện quan trọng hơn, để cô mở TV, đợi một tuần lễ mới cập nhật phim Hàn!

Chu Triển Nguyên ngồi trên ghế sofa, cô gái lười biếng dựa vào trong ngực, bất đắc dĩ nhìn người trong ngực, mắt to cũng trừng thành như vậy rồi, phải tới như vậy sao? Có trai đẹp bên ngoài không nhìn, khẩn trương với trai đẹp toả hào quang rực rỡ trên TV, đúng là, thiếu dạy dỗ.

Chu đại soái ca có chút không vui, chẳng lẽ sức quyến rũ của chồng em còn không bằng tên trẻ tuổi này? Xoay đầu qua, lấy môi chặn lưỡi, để cho cô không nghe anh nói chuyện, đây là trừng phạt.

Vừa hôn xong, Tiểu Hàm mềm nhũn thờ hồn hển nằm ở trong ngực anh, nhưng lại không lá gan đi trêu chọc anh, đành phải thầm hận căn môi của mình, không biết người nào đó giờ phút này đang động dục ở bên cạnh, chỉ một động tác nhỏ như vậy, để cho anh không nhị được, mút chặt, lần nữa.

Đến cuối cùng, rốt cuộc cô Tiểu nể thử cái gì gọi là sinh vật đàn ông bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng có thể động dục, vì sao ở trên ghế sofa cũng có thể! Hoàn hảo bé con không ở nhà, ngộ nhờ tiểu thơ của bé lưu lại ám ảnh, cô sẽ liều mạng với anh!

Chẳng qua, khi anh ôm cô nhẹ nhàng nói ở bên tai cô: "Tiểu Hàm, thật tốt." Lúc này, trong lòng Tiểu Hàm như chảy qua một dòng nước ấm, trong trẻo, ấm áp thoải mái, thì ra kháng khí gần bó với người yêu, sẽ có cảm giác như vậy.

Nhìn mười ngón tay đan xen nhau, trong đầu Tiểu Hàm chợt hiện lên những lời này: nắm tay cả đời, bên nhau đến già; tử sinh xa cách, cùng chết cùng vui vẻ.

Thứ cảm giác này, thật tốt.

Cứ như vậy, cùng anh đi qua những năm tháng yên tĩnh, nhìn mây cuốn mây tan, cho dù bình thản nhạt nhẽo, nhưng cũng tràn ngập hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Tiểu Hàm thừa dịp nghỉ hè còn chưa kết thúc, lôi một người đàn ông đi mua vật dụng, chuyện trang trí nhà cửa này người phụ nữ nào cũng yêu thích.

Chọn chọn lựa lựa, cuối cùng cũng không chọn được món thích hợp. Chu Triển Nguyên vui vẻ nhìn dáng vẻ bận rộn của cô vì nhà của bọn họ, dọc theo đường đi vẫn cứ chiều dịu dàng nghe theo, để cho ông chủ bên cạnh cũng tấm tắc lấy làm kỳ, đôi vợ chồng này tình cảm thật tốt.

Từ chợ vật dụng trở về, đã hơn chín giờ tối. Tiểu Hàm thông thả đi tắm, có điều mới tắm được một nửa, người đàn ông nào đó đã ăn không biết ngon tới tham gia náo nhiệt, nói cho oai giúp một tay, nhưng mục đích xấu xa cũng không nói cũng biết.

Xong chuyện, ôm cô gái mệt mỏi đi đường cũng không được tắm sạch, Chu Triển Nguyên cười rất vui vẻ, quả nhiên không trách được ai cũng nói nam nữ phối hợp, làm việc không mệt mỏi, mấy ngày nay tinh thần anh luôn tốt khiến ông Triệu thấy kỳ lạ, theo cách nói của ông Triệu mà nói, chính là đi bộ cũng mang theo gió, chẳng lẽ thật thần kỳ như vậy?

Có điều, chỉ khổ cho cô gái nhỏ kia. Mỗi ngày đều mệt mỏi không muốn bò dậy, hận không thể cắm rễ ở trên giường. Dĩ nhiên, tổng giám đốc nào đó muốn giơ hai tay hai chân đồng ý, chẳng qua, cuối cùng vẫn bị người cô giáo nào đó lấy vũ lực trấn áp, nếu thật sự như vậy, cô không cần sống nữa sao? Ý nghĩa của cuộc sống là ở vận động, nhưng không phải chỉ vận động, không thể thay đổi quan niệm!

"Tiểu Hàm, chúng ta kết hôn đi." Chu Triển Nguyên ôm người trong ngực, vùi mặt ở vai của cô, trên người cô có hương thơm nhàn nhạt anh quen thuộc, chóp mũi chạm vào vai trắng nõn của cô, lè lưỡi khẽ liếm, như nguyện nghe được âm thanh hít vào một ngụm khí lạnh của cô, Chu Triển Nguyên cười hài lòng.

"Còn sớm mà..." Tiểu Hàm khẽ nói, trong lòng không quyết định chắc chắn được. Bọn họ mới ở chung không đến nửa năm.

Dường như biết cô đang suy nghĩ gì, Chu Triển Nguyên ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng cười dịu dàng: "Chúng ta quen biết đã bao nhiêu năm? Chẳng lẽ em còn muốn giống như những đôi tình nhân khác quen nhau ba năm năm năm hay sao?" Nói xong, lại cúi người mút xương quai xanh của cô.

Tiểu Hàm đỏ mặt, muốn đẩy anh ra, lại không đành lòng, hết cách chỉ mặc anh muốn làm gì thì làm, có điều cũng may người nào đó vẫn biết kiềm chế, ngoài miệng động động, cũng không có hành động thật.

Đúng vậy, Triển Nguyên nói cũng đúng, bọn họ biết nhau từ nhỏ, đâu cần xem trọng những thứ đó, hơn nữa nhìn ý của ba mẹ, dường như họ cũng đang chuẩn bị gả con gái rồi? Không thể trách cô suy nghĩ nhiều, bởi vì cô rõ ràng nghe được ba mẹ thương lượng chuẩn bị muốn lấy chiếc nhẫn bà nội để lại, còn dây chuyền cũng lấy ra, đây là vật gia truyền của Tiểu gia, bình thường đều truyền cho dâu cả, nhưng đến thế hệ Tiểu Hàm cũng không có anh em, dĩ nhiên sẽ cho người con gái là cô.

Nói cách khác, ba mẹ cũng chuẩn bị gả con gái, Triển Nguyên cũng chuẩn bị cưới vợ, còn thiếu một người cô dâu mà thôi? Cô giáo Tiểu vượt cầm, ầm ỨC, tại sao cô là người trong cuộc lại không biết tình huống gì hết, chuyện đã phát triển thần tốc như thế rồi hả?

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Edit: voi còi

Beta: ViVu

"Đã dậy rồi..., có muốn ăn cơm tối hay không?" Không nghĩ ra, vậy cũng không cần suy nghĩ. Cô giáo Tiểu đẩy người đàn ông thừa dịp cô ngủ trưa bèn đến ăn đậu hũ non trên người ra, nghiêm mặt nói, "Buổi tối em nấu cơm, anh rửa chén nha. Phân công rõ ràng."

Tay nghề nấu ăn của Triển Nguyên, vẫn không cần thử cũng biết dễ dàng vào bệnh viện rửa ruột. Suy nghĩ vì an toàn tính mạng, vẫn là để cho anh cách xa phòng bếp ra. Nhưng mà, tay nghề rửa chén của Chu tổng vẫn là còn dùng được, chặc chặc, sạch sẽ sáng bóng loáng, Tiểu Hàm nhìn bàn tay thon dài của người khác bình thường dùng để ký tên phối với chén sứ hoa văn xanh, cảm thấy vẫn rất đáng xem.

Thật ra Tiểu Hàm là người rất đơn giản, rất nhiều chuyện cô đều thích nghĩ theo hướng đơn giản, bởi vì một khi phức tạp, cô đã cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng, tựa như toán học, chỉ cần vừa có khó khăn, cô nhất định phải bỏ qua.

Cho nên, đối với vợ trước của Chu Triển Nguyên, cô chỉ biết là cô ấy bị bệnh qua đời, còn lại hoàn toàn không biết, mà trong nhà của Triển Nguyên, cũng chưa từng có xuất hiện ảnh anh và cô ấy chụp chung, chứ đừng nói chi là ảnh cưới.

Sau này, cô đã hỏi anh, Chu Triển Nguyên giải thích nói, phòng này là sau khi mẹ của Milk qua đời mới mua, rất nhiều thứ cũng để ở trong nhà cũ, mà căn nhà cũ kia, lại ở tận Mỹ.

Khó trách trang trí nơi này lại lạnh lạnh như vậy, nhìn thế nào cũng không giống là một gia đình. Tiểu Hàm kinh ngạc, thì ra nơi này chưa từng xuất hiện nữ chủ nhân. Không biết vì sao, nghĩ như vậy, Tiểu Hàm cảm giác mình thậm chí có chút vui vẻ?

Thì ra là, cô cũng sẽ có chút để ý sao? Tim Tiểu Hàm đập mạnh và loạn nhịp.

Lúc ở trong phòng sách của Chu Triển Nguyên nhìn thấy tấm hình kia, Tiểu Hàm không có ấn tượng với phản ứng đầu tiên của mình, chỉ biết là mình có chút không phản ứng kịp.

Trong hình, Chu Triển Nguyên trẻ tuổi ôm một cô gái tóc dài, tươi cười rạng rỡ. Thì ra là, ở trong năm tháng cô không biết, Triển Nguyên cũng đã từng có lúc tính cách thư sinh như vậy, mà cô gái bên cạnh, cô ta cũng không quá xinh đẹp, chỉ là vẻ trong sáng tự tin này, nhưng không có đến mức làm cho người ta tin phục.

Thì ra, đây chính là vợ trước của Triển Nguyên. Tiểu Hàm nhẹ nhàng đặt hình trở lại chỗ cũ trong ngăn kéo, khóe miệng cong lên nhàn nhạt, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng, cảm ơn cô, trong những năm tháng ấy, đã cho anh ấy hồi ức đẹp nhất.

Ngẩng đầu lên, nhìn về tấm ảnh chụp chung ở công viên trò chơi trên bàn sách, Milk ăn kem tươi cười rạng rỡ như ánh nắng, mà cô tựa vào trong ngực Triển Nguyên, ánh mắt lơ đãng nhìn ánh mắt anh, ba người, không nói ra được ấm áp vui vẻ.

Có cái gì đáng để nói đâu, chuyện cũ đã qua. Tiểu Hàm cười nhạt một tiếng, ánh mắt lại rơi vào tấm hình anh và cô chụp chung một lần nữa, cho

dù như thế nào, cảm ơn cô, đã đưa Milk đến thế giới này.

Đáy mắt mặc dù vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn kỹ lại có thể tìm được vẻ kiên định, Tiểu Hàm đứng lên, cầm cuốn sách mình muốn tìm lên, đi ra phòng sách.

Chuyện lúc trước đã qua. Mà cuộc sống sau này của anh, cô sẽ không vắng mặt nữa.

"Triển Nguyên, hôm nay em cùng đồng nghiệp đi làm tóc, buổi tối về muộn, anh đi ăn bên ngoài rồi trở về nhà." Tiểu Hàm vừa để mặc nhà tạo mẫu làm đầu vừa gửi tin nhắn cho Chu Triển Nguyên.

Học kỳ mới, tương mạo mới. Không chỉ có học sinh phải làm như vậy, cô giáo cũng phải như vậy.

"Tiểu Hàm, em và anh Chu nhà em định khi nào cho chúng ta uống rượu mừng hả?" Diệp Dĩ Mạt mới từ Nam Kinh ‘thăm người thân’ trở về, đen ít nhất một tông, nghe nói, Diệp doanh trưởng bị phái đi quân huấn cùng với người nào đó rồi, đàn chị thân là ‘bạn gái’ cũng bị bọn họ chỉ đạo cắt cử cho nhiệm vụ quan trọng, kết quả sau cùng chính là, quá dữ dội đi gần một tháng, một tháng đấy...

Một trạch nữ Diệp Dĩ Mạt, thế nhưng cũng có loại thời điểm này, mệt sống mệt chết, quay đầu lại vẫn bị Tất Tử Thần khi dễ, nói cô quá yếu! Cô cũng không phải là binh lính dưới tay anh ta, muốn nào chạy trốn nào nhảy nào bán mạng làm gì? Mở miệng một tiếng là chị dâu, thật muốn mang tất cả những tên nhóc kia trở về với ông bà...

Tiểu Hàm đang bị nhà tạo mẫu giày xéo, hoàn toàn không thấy được vẻ mặt vụn vẹo của đàn chị, ngược lại nhà tạo mẫu bất thành linh rùng mình

một cái, bây giờ mỹ nữ cũng khủng bố như vậy sao? Wow, anh ta vẫn còn là độc thân ~

"Còn sớm mà, chị cứ chậm chậm thôi." Nói thì nói như thế, trong lòng Tiểu Hàm cũng đang nói thầm, nhìn hiệu suất của người lớn hai nhà, chuyện này thật ra thì chắc cũng không xa? Nhất là mẹ cô, chút thời gian trước còn lôi kéo cô nói lái nhại thật lâu, nói gì mặc dù ở cùng một chỗ, nhưng là các biện pháp vẫn là phải làm tốt, nếu không lớn bụng kết hôn rất khó coi đó...

Tiểu Hàm buồn bực ghê, mẹ nghĩ quá nhiều rồi có được hay không! Triển Nguyên mỗi lần đều có làm các biện pháp... Lời này Tiểu Hàm không định nói ra khỏi miệng, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt gật đầu một cái, trước tiên đẩy lùi nhiệt huyết của mẹ qua trước đã, cô rất sợ mẹ làm bác sĩ cả đời nay lại cho cô thêm một lớp học kiến thức về sinh lý, đó cũng quá cầu huyết.

Nhất là, mẹ nói đến thuật ngữ chuyên nghiệp, hoàn toàn không chú ý mặt cô đỏ bừng xấu hổ.

"Ai, chị nói xong rồi đó, chờ bé cưng nhà em ra đời, chị nhất định phải làm mẹ nuôi." Diệp Dĩ Mạt trông mong, bổ sung. Tiểu Hàm rất không có hình tượng liếc mắt xem thường, cũng không biết đây là người thứ mấy có ý định làm mẹ nuôi của cục cưng nhà cô rồi, Trần Tư Tư coi là một người, cô giáo tiểu Từ coi là một người, Hoàng chủ nhiệm... Cũng coi như một.

"Chị chuẩn bị xong bao tiền lì xì đi, ngày lễ ngày tết không thiếu được chị." Tiểu Hàm lặng lẽ bẻ ngón tay, bên trong, mặc dù nói sau này tiểu băng hữu nhà bọn họ bao tiền lì xì đoán chừng không thiếu được, nhưng cô là người làm mẹ cũng không muốn tuyên bố! Không đúng không đúng, vì sao bây giờ cô đang suy nghĩ cái này? "Tốt lắm, đi trước ăn cơm tối đi, cũng hơn tám giờ đây." Diệp Dĩ Mạt vuốt vuốt bả vai có chút đau nhức, làm phụ nữ thật khổ cực, làm tóc cũng muốn lãng phí một buổi chiều, nếu như bị phó trưởng nào đó biết được, nhất định lại muốn mặt nghiêm nghị nói này

là lãng phí thời gian lãng phí sinh mạng. Haizz, vì sao cô lại nhớ tới anh? Khốn kiếp!

"Đi thôi, đói chết em." Làm một mái tóc mất năm giờ đồng hồ, như thế vẫn tính là tốc độ rồi.

Đi vào Kỳ Duyên, Tiểu Hàm đang cúi đầu nhìn thực đơn, Diệp Dĩ Mạt chợt đẩy cô một cái, nghi hoặc nói: "Mới vừa rồi hình như chị nhìn thấy anh Chu nhà em rồi, còn mang theo người bạn nhỏ nhà em, chỉ là, anh ta giống như đi ăn cùng người khác." Diệp Dĩ Mạt cũng không biết nên biểu đạt thế nào, mới vừa rồi dường như cô thấy Chu Triển Nguyên cùng một người phụ nữ khác khác mang theo người bạn nhỏ đi ăn cơm, nhìn dáng vẻ, giống như rất quen thuộc. Tiểu Hàm giương mắt, nhìn quanh, không nhìn thấy người, nhún vai một cái nói: "Chắc là chị nhìn lầm rồi đi, chắc là bọn họ cùng mấy người lão Triệu." Người bạn nhỏ gửi ở nhà bà nội rồi, Triển Nguyên cũng không nói muốn mời khách ăn cơm cái gì.

Đang suy nghĩ, lại thấy gương mặt Diệp Dĩ Mạt không đồng ý, còn đưa tay chỉ nơi xa: "Em xem đi, chị không nhìn lầm." Mặc dù cô chỉ gặp qua Chu Triển Nguyên mấy lần, nhưng là ấn tượng vẫn là rất sâu, chủ yếu anh Chukhi thể cường đại, cộng thêm phong cách ôn nhã, muốn nhận lầm cũng rất khó khăn.

Chỉ là, anh Chu cũng sẽ ăn vụng? Cái này ần trải qua khảo chứng. Cô từ góc độ lịch sử phát triển đến xem, anh Chu phải là một người đàn ông tốt, hơn nữa mẫu chốt nhất là, giữa hai người này không có toát ra bong bóng phấn hồng, nói cách khác, nhìn cũng không giống như là loại quan hệ kia.

Tiểu Hàm theo tay đàn chị nhìn lại, quả thật nhìn thấy Chu Triển Nguyên mang theo Milk, đang ăn cơm cùng với một cô gái tóc dài. Mặc dù không thấy được mặt cô gái kia, nhưng nhìn cách ăn mặc, chắc cũng là một mỹ nữ xinh đẹp, hơn nữa còn là kiểu giỏi giang.

Tiểu Hàm nhú nhú mày, cuối cùng vẫn là làm thủ hiệu với đàn chị, "Em đi sang chào hỏi, chị chờ em." Nếu gặp được, không có lý gì làm bộ như không nhìn thấy. Hơn nữa, có một số việc, nói trực tiếp rõ ràng dù sao cũng hơn sau lưng hiểu lầm lẫn, huống chi, cô cũng không đến nỗi không bản lĩnh không nhận ra người chứ?

Phải nói ngay thơ đến 'Vị kia nhất định là đồng nghiệp của anh' loại ý tưởng lừa mình dối người này, Tiểu Hàm không có, mặc dù cô không dám nói đã gặp tất cả đồng nghiệp của Chu Triển Nguyên, nhưng cô dám khẳng định, Triển Nguyên tuyệt đối sẽ không mang theo Milk tới ăn cơm cùng đồng nghiệp. Hơn nữa, hai người mặc dù không thể nói thân mật bao nhiêu, nhưng là nhìn cũng không giống là cái loại khách sáo giữa khách hàng. Nhất là, Milk lại vẫn dễ chịu ngồi ở bên người cô ta, vậy đã nói rõ, trước đây bọn họ nhất định là quen biết.

Tiểu Hàm thuận tay vén vén tóc, hoàn hảo hôm nay mới vừa làm tóc, tối thiểu không thua trận. Hất đầu một cái, cô giáo Tiểu âm thầm khinh bỉ mình, người đang suy nghĩ cái gì đấy, không phải chào hỏi thôi sao, phải làm khẩn trương như vậy sao?

"Triển Nguyên." Tiểu Hàm đi tới, cười tủm tỉm vẫy vẫy tay hướng Milk, rồi hướng cô gái ngồi ở đối diện Triển Nguyên lễ phép lộ mặt tươi cười: "Chào cô."

Chu Triển Nguyên nhìn thấy Tiểu Hàm, đầu tiên là sửng sốt một chút, chỉ là treo lên khuôn mặt tươi cười ngay lập tức, lôi kéo cô ngồi vào bên cạnh mình: "Làm sao em ở nơi này? Không phải là cùng đàn chị đang làm tóc sao?"

Tiểu Hàm ngồi vào bên cạnh anh, vẫn không quên hướng đối diện Milk nháy mắt mấy cái: "Milk có nhớ cô hay không?"

Người bạn nhỏ Milk rất cho mặt mũi toét miệng dùng sức nói: "Có có, Milk ngày ngày đều có nhớ cô giáo Tiểu, nhưng bà nội không để cho cháu trở lại, nói là sẽ quấy rầy ba và cô giáo Tiểu, nhưng Milk sẽ ngoan ngoãn, làm sao sẽ quấy rầy đến ba và cô giáo Tiểu được?"

Đối mặt với ánh mắt tiểu tử ngây thơ như thế, Cô giáo Tiểu nghĩ tới chuyện ngày nào đó người đàn ông kia đê cô té ở trên ghế sa lon, coi như là hiếu lo lắng của dì Trầm, thật sự là sẽ ‘quấy rầy’...

Trấn định, Tiểu Hàm mới miễn cưỡng không có đỏ mặt, ho khan hai tiếng, thật không dám đi xem khuôn mặt tươi cười đùa giỡn của cô gái đối diện, nghiêng đầu hướng về phía Chu Triển Nguyên nói: "Không giới thiệu sao?"

Dưới mặt bàn, tay Chu Triển Nguyên vẫn luôn nắm tay cô, trên mặt luôn dịu dàng cười yếu ớt, cũng đang nhìn về phía cô: "Đây là dì nhỏ của Milk, Trần Mẫn Mẫn, hôm nay vừa tới, vốn nghĩ ngày mai lại dẫn em cùng đi ra ngoài ăn một bữa, nhưng mà nếu gặp được, cũng không cần đợi ngày mai rồi." Nói xong, lại chuyển hướng tới Trần Mẫn Mẫn, ánh mắt ôn hòa: "Đây là vợ của anh, Tiểu Hàm, bọn anh lập tức sẽ kết hôn, đến lúc đó gửi thiệp mời cho em."

Trần Mẫn Mẫn dịu dàng cười một tiếng, hướng về phía Tiểu Hàm rộng rãi vươn tay: "Xin chào, tôi gọi cô tiểu Hàm có thể không? Anh rể và Milk nhờ cô chăm sóc."

Tiểu Hàm bất động vẻ mặt hồi hồn, khóe miệng khẽ ngoắc ngoắc, đối phương mặc dù cười đến dịu dàng hào phóng, nụ cười lại không chạm đáy mắt, xem kỹ trong mắt kia, rõ ràng. Huống chi, cái gì gọi là nhờ ‘cô’ chăm sóc?

"Triển Nguyên nơi nào cần tôi chăm sóc, trên căn bản cũng là Triển Nguyên đang chăm sóc tôi, Milk cũng ngoan cực kì." Tiểu Hàm ngưng mắt

cười nói, thuận thế nâng lên cánh tay của anh, dịu dàng nhoèn miệng cười với anh.

Dì nhỏ của Milk, thật giống như có chút ý kiến với cô. Nói thật, thấy gương mặt có ba bốn phần tương tự vợ trước của Triển Nguyên, Tiểu Hàm quả thật có chút không thoải mái, nhưng là lịch sự trên mặt lại không thể thiếu, trên mặt vẫn nở nụ cười thản nhiên, không cười nhiệt tình, cũng không trở thành thất lễ với người khác.

"Milk thật biết điều, đều không cần tôi quan tâm, hơn nữa còn sẽ nhắc nhở tôi ăn cơm, đúng không?" Tiểu Hàm cười nháy mắt mấy cái với tiểu tử, nghĩ đến lúc cuối tuần, bộ dáng nghiêm túc của tiểu tử kiên định kéo cô rời giường ăn cơm, Tiểu Hàm không thể không thừa nhận, hai cha con này thật đúng là cực kỳ giống.

Nghe được khen ngợi người bạn nhỏ Milk rất đặc ý, dương dương hả hê giơ đầu lên hưởng cô giáo Tiểu khoát tay áo.

Trần Mẫn Mẫn cũng không có tiếp tục cái đề tài này, giật giật khóe miệng, nhàn nhạt ngược mắt: "Tiểu Hàm, cô có ăn chung không? Đợi lát nữa để anh rể đưa cô trở về."

Tiểu Hàm mím môi mỉm cười, có chút ngượng ngùng lắc đầu một cái: "Không cần, đồng nghiệp của tôi còn chờ ở bên kia." Nghiêng mặt sang bên, hướng về phía Chu Triển Nguyên dặn dò: "Không được uống rượu, đợi lát nữa đưa Trần tiểu thư trở về còn về sớm chút, em sẽ mua đồ ăn khuya trở về. Đúng rồi, hôm nay Milk không trở về nhà bà nội chứ?"

Chu Triển Nguyên ngắt chóp mũi của cô, cứng chiều cười cười: "Anh biết rồi, sẽ không uống rượu. Đợi lát nữa Milk trở về với anh." Anh thân mật không tị hiềm chút nào, để cho tâm tình cô rất tốt.

Tiểu Hàm gật đầu một cái bày tỏ đã biết, cúi người xuống sờ sờ đầu tiểu tử: "Đợi lát nữa trở về cô giáo Tiểu mang đồ ăn khuya cho con, cô giáo Tiểu

đã đổi ga giường cho phòng con rồi~ vương tử ~" nháy mắt mấy cái, chờ tiểu tử hoan hô.

Quả nhiên: "A ồ! Cô giáo Tiểu tốt nhất! Chụt chụt ~~"

Lấy được hai nụ hôn từ người bạn nhỏ, cô giáo Tiểu hài lòng rời đi, về phần em vợ cái gì, hoàn toàn không ở trong phạm vi suy xét của cô, phê phần Trần Tư Tư, dù là trời sập, anh Chu nhà cô cũng sẽ thay cô chia vào, nếu không cũng uống phí cô biết anh hơn hai mươi năm như vậy.

Đúng vậy, mới vừa rồi khi cảm giác không thoải mái qua đi, Tiểu Hàm cũng nghĩ rõ ràng. Nếu như đổi lại là cô, biết có một phụ nữ ngủ cùng người đàn ông của chị gái cô, ‘đánh’ con trai của chị cô, ‘dùng’ tiền của người đàn ông của chị cô, cô cũng không thoải mái đúng không?

Nói tóm lại, người ta nghĩ như thế nào, cô không quản được, cô trông nom một mẫu ba phân đất nhà tù của mình là được, về phần những thứ khác, người tài nhiều vất vả, làm Tổng giám đốc, dù sao cũng hơn cô làm giáo viên tiểu học, đều giao cho anh chứ sao.

Cô trông nom gì? Cô chỉ cần rộng nom ngày mai ăn gì, ngày mai thời tiết thế nào, ngày mai là mặc áo tay ngắn tốt hơn hay là mặc áo sơ mi thì được, những thứ này cũng đủ rồi, ai bảo lý tưởng cuộc sống của cô cũng nhỏ như vừng vậy.

KHÔNG BẰNG DUYÊN MỎNG

Viên Nghệ
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Editor:Sóc Là Ta

Beta: Misali

"Mẫn Mẫn, em trông chừng Nãi Tích giúp anh, anh đi một chút." Nói xong, Chu Triển Nguyên cười với Trần Mẫn Mẫn và đuổi theo Tiểu Hàm.

Nhìn bóng lưng vừa rời đi, lại nhìn khuôn mặt vui vẻ của Nãi Tích, bỗng nhiên Trần Mẫn Mẫn không biết nên nói như thế nào.

Chẳng lẽ hỏi anh rằng lẽ nào anh quên chị của em rồi sao? Trải qua nhiều năm chờ đợi như vậy, tại sao giờ đây anh lại muốn kết hôn?

Nhưng tại sao lại không được chứ?

Đúng đấy, chị đã mất nhiều năm như vậy, tại sao anh vẫn lại không thể tái hôn đây?

Nhớ lại mười năm trước, lúc ấy, lần đầu tiên cô gặp anh, anh chính là bạn trai của chị cô. Lúc đó, anh là một người đàn ông phong độ lại tài giỏi, anh nổi bật nhất trong đám người kia. Sau đó, anh và chị cô kết hôn, sau đó Nãi Tích ra đời. Thời gian thấm thoắt trôi qua, chị cô mất vì cô không về kịp để ghép tuỷ cho chị. Thế là từ đó đến nay, cô vẫn luôn áy náy và tự trách mình vì chuyện đó.

Trần Mẫn Mẫn vừa khuấy cà phê vừa nhớ lại khoảng thời gian đã qua.

Mãi đến khi nghe giọng Nãi Tích tò mò hỏi: "Dì, sao dì không ăn? Món này ngon lắm đó, lần trước con và cô Tiểu cùng ăn sáng, cô ấy nói cô ấy thích ăn cánh gà ở đây nhất. "

Lại là cô Tiểu. Từ nãy đến giờ Nãi Tích đã nhắc đến cô ấy không biết bao nhiêu lần rồi.

"Nãi Tích rất thích cô Tiểu sao?" Trần Mẫn Mẫn thấp giọng hỏi.

Nãi Tích nghiêng đầu, bước đến gần, kề miệng vào tai cô, vừa nói vừa cười vui vẻ: "Đúng đó dì, Nãi Tích rất thích cô Tiểu. Dì đừng nói cho ba con biết nha, bà nội nói cô Tiểu sắp sinh cho Nãi Tích một đứa em đấy." Ha ha, đến lúc đó, cậu bé sẽ được làm anh trai, để xem Vương Tiểu Bản còn khoác lác không?

"Vậy cô Tiểu đối xử với Nãi Tích tốt không?"

"Tốt lắm ạ, cô Tiểu làm rất nhiều món ăn ngon cho Nãi Tích, còn mua nhiều quần áo cho Nãi Tích, còn dẫn Nãi Tích đi công viên chơi trò chơi nữa... Thậm chí còn dẫn Tiểu Nãi đi bơi luôn..." Nhóc con vừa khen cô Tiểu vừa bẻ ngón tay, nói xong câu cuối cùng cậu còn khua tay múa chân: "Cô Tiểu làm cơm rất ngon, cô làm món nào cũng ngon, thậm chí cô Tiểu còn lấy rau dưa trộn với thịt để làm những món ăn thật ngon, Tiểu Nãi rất thích. Còn ba Tiểu Nãi thì khác, ba không thích ăn rau dưa."

"Ba con có thích cô Tiểu không?" Trần Mẫn Mẫn mím môi hỏi, cô hơi khấn trương nên vịn tay vào thành ghế.

Nãi Tích gật đầu xem như là chuyện đương nhiên. Dĩ nhiên ba cậu cũng thích cô Tiểu chứ, nếu không thì sao ba lại âm thầm thân thiết với cô Tiểu đây. Sở dĩ cậu biết là do cậu tình cờ nhìn thấy được, dĩ nhiên lúc đó ba cậu không biết cậu đang nhìn lén ha ha."Ba rất thích cô Tiểu, ba còn nói rằng chờ đến khi cô Tiểu sinh em xong thì con phải dẫn em cùng chơi với mình, phải làm gương cho em noi theo. "

Trần Mẫn Mẫn lấy lại bình tĩnh, miễn cưỡng nở nụ cười gượng gạo, "Vậy Nãi Tích không sợ ba thương em hơn và không còn yêu thương Nãi Tích nữa sao?"

Việc này cũng đáng để suy ngẫm, cậu bé nhú mày hồi lâu, cuối cùng, cậu cố gắng vượt qua nỗi buồn bị ba mình bỏ rơi để làm một người anh trai gương mẫu, nói: "Nãi Tích là anh trai nên Nãi Tích phải nhường nhịn em gái. Hơn nữa, cô Tiểu vẫn luôn yêu thích Nãi Tích, ông bà ngoại cũng rất yêu thích Nãi Tích nữa..."

"Ông bà ngoại con đang ở nước ngoài mà." Trần Mẫn Mẫn bỗng nhiên lên giọng, sau đó cô chợt thấy hình như mình đang dọa Nãi Tích sợ nên cố gắng dịu xuống, hối hận nói: "Xin lỗi con, hôm nay dì hơi mệt." Nghĩ đến ba mẹ buồn rầu, sầu khổ vì cái chết của chị, trong phút chốc Trần Mẫn Mẫn lộ ra vẻ mặt ảm đạm mệt mỏi.

Ngược lại, Nãi Tích lại tỏ vẻ thân thiết, cậu đưa tay sờ trán của dì giống như cô Tiểu vẫn thường làm với cậu lúc cậu bệnh, nói: "Dì, nếu dì bệnh thì hãy đi đến bệnh viện nha. Dì đừng sợ uống thuốc, thuốc không đắng chút nào đâu." Tuy cậu rất sợ uống thuốc, nhưng vì không muốn dì sợ nên cậu cố gắng tỏ vẻ mạnh mẽ.

Trần Mẫn Mẫn nhìn đôi mắt trong veo của cậu thì tặc lưỡi. Cô nhìn phía xa xa cũng có một người đàn ông đang dịu dàng mỉm cười với người phụ nữ kia. Sau đó, cô cũng nhẹ nhàng cúi đầu.

Ngày hôm sau, Tiểu Hàm cũng hơi ngạc nhiên khi nhận được điện thoại của Trần Mẫn Mẫn. Tối qua trong một lần tình cờ gặp nhau, cô cũng biết chuyện về mẹ của Nãi Tích. Mẹ Nãi Tích mất vì bệnh bạch cầu, nếu như có thể ghép tủy với em gái mình, cũng chính là Trần Mẫn Mẫn thì cô ấy sẽ sống. Nhưng không may, người em gái ở xa, không về kịp để cứu chị. Vì chuyện đó mà Trần Mẫn Mẫn luôn day dứt trong lòng, cho rằng chị mình qua đời là do mình, gánh chịu mọi tội lỗi về phía mình. Và cũng chính vì

nguyên nhân đó, dù cho có nhiều người đàn ông thành đạt theo đuổi muốn kết hôn với cô nhưng cô vẫn từ chối, thậm chí cô cũng không cho họ có cơ hội làm bạn trai mình.

Còn nhớ lúc Tiểu Hàm còn độc thân, bạn bè phong tặng cô danh hiệu là mỹ nhân, thì bị Chu Triển Nguyên cười cợt. Anh nói cô vẫn nên quan tâm chính mình một chút, từ giờ đến lúc đó anh có thể chờ đợi.

Lần này, Tiểu Hàm nhận được điện thoại của Trần Mẫn Mẫn, cô cũng không có ý định nói chuyện này với Chu Triển Nguyên. Dù sao, không thể chuyện gì cũng đều nhờ anh giải quyết. Hơn nữa, thấy Trần Mẫn Mẫn như vậy, chắc cô ấy cũng chỉ muốn nói chuyện riêng với mình.

Khi đến điểm hẹn, vừa nhìn thấy một người phụ nữ tao nhã cao quý, Tiểu Hàm bỗng muốn biết rốt cuộc ai sẽ có thể làm cô ấy động lòng đây?

"Ngồi đi." Trần Mẫn Mẫn cười nhạt khoe má lúm đồng tiền.

Tiểu Hàm cười yếu ớt, lễ phép gật đầu.

"Nghe anh kể nói, hai người sẽ kết hôn?" Lúc nói chuyện, Tiểu Hàm nhìn thấy vẻ mặt hoài nghi không hề che dấu của đối phương. Nếu nói cuộc gặp mặt hôm qua có phần dè dặt thì giờ đây chỉ có hai người, cô cũng không cần che dấu gì nữa cả.

Tiểu Hàm vừa gật đầu vừa thưởng thức ly trà trên tay. Tuy cô không thích dang vẻ kiêu ngạo của đối phương nhưng cô cũng không ghét cô ta.

Tình huống lúc này, giữa hai cô giống như không còn là bạn bè bình thường mà là thù ghét đối phương ra mặt.

Em gái của vợ trước phải đối mặt với vợ sắp cưới hiện tại của anh kể mình. Tình huống như vậy là thế nào đây?

"Tiểu thư Tiểu." Trần Mẫn Mẫn mở miệng, ngày hôm qua vẫn là Tiểu Hàm, mà hôm nay lại thành Tiểu thư Tiểu rồi sao? Tiểu Hàm bỗng tự cười nhạo trong lòng.

"Tôi không biết cô quen với anh rể tôi thế nào, nhưng anh rể là một người đàn ông tốt. Nếu anh ấy quyết định kết hôn với cô, thì tôi nghĩ hai người đã hiểu rõ nhau rồi." Trần Mẫn Mẫn khuấy cà phê trong tay, móng tay thon dài xinh đẹp nhẹ nhàng đung vào ly sứ trắng, phát ra âm thanh leng keng, nghe thật vui tai.

Hôm qua những lời nói của Nãi Tích khiến cô suy nghĩ rất nhiều. Nãi Tích sắp có một đứa em gái, nghĩ đến đây Trần Mẫn Mẫn cau mày. Cô ta định dùng đứa con trong bụng để trói chặt anh rể sao? Những cuộc hôn nhân như vậy không phải là cô chưa từng chứng kiến nhưng điểm khác ở đây là giữa họ còn có Nãi Tích. Vì thế cô sẽ không thể đứng nhìn mọi chuyện cứ tiếp tục diễn ra như thế..

Tuy thời gian cô tiếp xúc với anh rể không nhiều nhưng cô cũng hiểu anh rể tuyệt đối là một người đàn ông có trách nhiệm. Nếu như lần này anh rể kết hôn chỉ vì cô ta có thai thì cô bảo đảm đoạn hôn nhân này sẽ không hạnh phúc.

Mà thân là dì của Nãi Tích, chị cô cũng đã mất nên từ đó trở đi cô luôn cho rằng mình nên có trách nhiệm đối với Nãi Tích, không cho phép bất kỳ người nào dùng thủ đoạn để trở thành mẹ kế của Nãi Tích.

Tuy cuộc gặp mặt ngày hôm qua, cô cảm thấy Tiểu Hàm cũng không phải loại người ỷ mình có chút sắc đẹp mà muốn quyến rũ người khác nhưng cho đến bây giờ cô vẫn không hiểu cô ấy vì cái gì mà đồng ý từ bỏ mọi thứ để được ở bên cạnh người đàn ông này. Thậm chí cô còn cam tâm tình nguyện trở thành người mẹ kế của con trai anh.

Vì mục đích gì đây? Giờ đây Trần Mẫn Mẫn luôn chỉ nghĩ về vấn đề này thôi.

Tiểu Hàm không nói lời nào, chỉ cười yếu ớt, im lặng nhìn lại cô.

"Tiểu thư Tiểu, tôi biết khi tôi hỏi câu này thì thật không lễ phép, nhưng tôi không biết mối quan hệ giữa cô và anh rể ra sao? Dù sao tôi cũng là dì của Nãi Tích, tôi không thể làm lơ chuyện này được. Điều kiện của cô tốt như vậy thì vì sao lại chọn anh rể đây?" Tuy anh rể tài giỏi lại có điều kiện khá hơn những người đàn ông khác nhưng dù sao anh cũng đã có con trai.

Mà bình thường, một cô gái xinh đẹp, trẻ tuổi lại đồng ý gả cho một người goá vợ lại có con trai, thế đó không phải vì tiền thì là vì cái gì đây? Điều này chính là điều Trần Mẫn Mẫn đang quan tâm. Cô không mong Nãi Tích sẽ có người một mẹ kế như vậy, cho dù Nãi Tích thật sự yêu thích cô ta.

Năm năm trước, cả gia đình cô di cư sang nước Mỹ, ngoại trừ những ngày nghỉ lễ cô gửi quà về cho Nãi Tích, thì hầu hết cô chỉ gặp cậu qua video. Chuyện của anh rể, cô cũng đã từng nghe nói qua, anh rể đã từng yêu không ít phụ nữ nhưng anh chưa từng muốn kết hôn với bất kỳ người nào. Lần này, khi nghe nói anh rể sẽ kết hôn, ba mẹ cô sai cô trở về để xem thế nào, dù gì Nãi Tích cũng là cháu ngoại của ông bà nên họ không thể làm ngơ chuyện này.

Đối với tương lai của Nãi Tích, nhà họ Trần vẫn luôn quan tâm. Mấy năm qua, cô chưa từng nghe nói rằng bên cạnh anh rể có cô gái họ Tiểu kia, nhưng nửa năm trước anh đột nhiên dẫn cô ta đến ra mắt, sau đó quyết định nửa năm sau sẽ kết hôn. Đây chính điều khiến cô không yên tâm chút nào.

Tiểu Hàm nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước trái cây, cô vốn không thích cà phê. Cô chỉ uống khi phải thức đêm làm bài tập còn không thì cô sẽ

không bao giờ đụng đến nó. Bởi vì khi cô uống thì lòng cô rộn rạo không yên, cuối cùng là sẽ thức trắng đêm đó.

"Tiểu thư Tiểu, tôi biết anh rể qua lại với cô cũng mười năm, có thể thấy, anh ấy yêu cô thật lòng." Tối qua anh rể cười dịu dàng, cô cũng có thể nhận ra đó tuyệt đối không phải giả, anh rể thật sự yêu thích cô gái đang ngồi trước mặt cô đây. Ánh mặt trời nhàn nhạt chiếu vào khuôn mặt trắng nõn, trên môi còn thấp thoáng nét cười, đáy mắt trong veo không gợn sóng.

Vậy anh rể thích phụ nữ thì cũng là chuyện bình thường thôi mà.

Nhưng...

Thấy Trần Mẫn Mẫn còn muốn nói điều gì, lúc này Tiểu Hàm mở miệng: "Tiểu thư Trần" So với cô, Trần Mẫn Mẫn còn lớn hơn vài tuổi, cô không thể gọi cô ấy là "Mẫn Mẫn" được.

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, móng tay đơn giản không sơn vẽ, đầu ngón tay thon dài óng ánh phát ra ánh sáng. "Cô Trần, cô biết tôi và Triển Nguyên quen nhau bao lâu rồi không?" Khóe miệng Tiểu Hàm khẽ nhếch lên, khoanh tay trước ngực dịu dàng hỏi.

Kinh ngạc nhìn Tiểu Hàm, Trần Mẫn Mẫn trầm tĩnh mở miệng nói: "Khi hai người làm lễ ra mắt thì tôi mới biết hai người quen nhau." Cô cũng chỉ có thể hỏi những người bạn học của chị và anh rể trước kia thôi, nhưng vì cách xa đã nhiều năm, ít liên lạc với nhau nên cũng không thể hỏi thăm nhiều được. Điều này cô biết rất rõ.

Nhếch khóe môi, Tiểu Hàm hí hóp đôi mắt đẹp của mình cười cười "Để tôi nói cô biết, tôi và Triển Nguyên đã quen nhau hai mươi lăm năm rồi đấy. Cũng không đúng, lúc một tuổi có lẽ tôi chưa biết gì đâu nhỉ, cho nên chỉ có thể nói là đã hai mươi bốn năm. "

Nhìn cô gái đối diện có khuôn mặt tinh xảo, trong nháy mắt Trần Mẫn Mẫn bỏ qua hết mọi phiền muộn, mỉm cười với Tiểu Hàm và Tiểu Hàm cũng ung dung cười. Cólẽ Mẫn Mẫn hùng hổ dọa người cũng chỉ vì quá lo lắng cho Nãi Tích.

Thể hiện nét mặt chúc phúc, Trần Mẫn Mẫn mỉm cười: "Nhớ đưa thiệp mời cho tôi, đến lúc đó tôi nhất định tặng bao lì xì thật to."

Tiểu Hàm vẫy tay, vô tình cười nói: "Tiền lì xì là gì thì tùy ý, nhưng tôi còn thiếu phù dâu, cô có muốn làm không?"

Tác giả có lời muốn nói: Tôi nói rồi không có máu chó, Mẫn Mẫn cũng là cô gái tốt. Cuối cùng cũng xong một chương. Sau đó sẽ là ngoại truyện. Các bạn muốn xem ngoại truyện về ai? ... Tiếp theo là một bộ tiểu thuyết vô cùng ngọt ngào, nếu muốn xem chuyên mục về cô gái làm vườn thì hãy chờ đợi. Bây giờ tôi phải đi ăn đây, món khoái khẩu khoai tây của tôi đã đến, chúng tôi phải tốn mười tám đồng mới mua được món này đó. ....